

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဝင်းမြင့်အောင်

နေရစ်လေးဦး အစ်ကိုရယ်

THE PRISONER BEYOND
THE CHINDWIN

By HILDA

www.burmeseclassic.com

ပန်မာင်စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

၃၃။ မောင်ကိုယု	တကယ့်ရှေ့နေ စာမူခွင့်ပြုချက်-၁၁၇၄/၂၀၀၃ (၁၁)
၃၄။ ကိုပိုက်	မီးလောင်ကုန်းရွာသူ စာမူခွင့်ပြုချက်-၁၄၇၅/၂၀၀၃ (၁၀)
၃၅။ မောင်ဝံသ	ရှေ့နေကြီးပယ်ရိမေဆင်နှင့် အစားထိုးမျက်နှာအမူ စာမူခွင့်ပြုချက်-၁၄၇၆/၂၀၀၃ (၁၀)
၃၆။ ဝင်းပ	ပိကာဆို စာမူခွင့်ပြုချက်-၇၂၃/၂၀၀၃ (၈)
၃၇။ မောင်ဝံသ	ရှေ့နေကြီးပယ်ရိမေဆင်နှင့် နှစ်ခြမ်းကွဲအိမ်ကြီးအမူ စာမူခွင့်ပြုချက်-၁၅၇၂/၂၀၀၃ (၁၁)
၃၈။ မောင်ပေါ်ထွန်း	ကျေးဇူးကျေးကြောင်း စာမူခွင့်ပြုချက်-၅၇၀/၂၀၀၃ (၅)
၃၉။ လင်းယုန်မောင်မောင်	ကျွန်တော်အပေါင်းအသင်း အနုပညာရောင်းရင်းများ စာမူခွင့်ပြုချက်-၅၄၈/၂၀၀၃ (၆)
၄၀။ သုမောင်	ကွမ်းစကား (၂) စာမူခွင့်ပြုချက်-၁၇၇၄/၂၀၀၃ (၁၂)
၄၁။ ဝင်းမြင့်အောင်	ကမ္ဘာကျော်အခွင့်ရထိတန်းသူလျှို့ဝှက် (တ-ကြိမ်) စာမူခွင့်ပြုချက်-၁၃၉၇/၂၀၀၃ (၁၀)
၄၂။ မောင်ကိုယု	ရှေ့နေနှင့်သူ၏အမူသည် (၃-ကြိမ်) စာမူခွင့်ပြုချက်- ၉၂၅/၂၀၀၄(၈)
၄၃။ မောင်ပေါ်ထွန်း	ဂန္ထဝင်စတင်တဲ့ ကျွတ္တိယ စာမူခွင့်ပြုချက်- ၁၁၀၈/၂၀၀၄(၉)
၄၄။ ပခွဲမာစီရိုင်း	ကျွန်တော်ချစ်ခြင်းသစ်ပင် စာမူခွင့်ပြုချက်- ၅၀၀၁၁၆၀၅၀၂
၄၅။ မောင်ဝံသ	မရှေ့နေကြီးပယ်ရိမေဆင်နှင့် ခုနစ်လွှာဖျိဖြူအမူ စာမူခွင့်ပြုချက်- ၁၃၁၂/၂၀၀၄ (၁၁)

အသန်း [၁]
ပုန်းထဲက ပျားစာ

ယောက်ျား မိန်းမတို့၏ ချစ်ရေးကြိုက်ရေးသည် တွေ့မြင်ကြားသိမှု စသည်တို့မှ စတင် ပေါက်ဖွားလာတတ်ပေသည်။ ယင်းသို့ရှိသည့် အနက် ကျွန်မတစ်ယောက်အဖို့ အချစ်သည် တယ်လီဖုန်းမှ စတင် ခဲ့သည်ဟုဆိုလျှင် ဆိုနိုင်ပေမည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် တယ်လီဖုန်း ဖူးစာဟု ဆိုလည်းဆိုနိုင်လောက်ပေသည်။

ဖြစ်ပုံပျက်ပုံမှာ ဆန်းကြယ်လှ၏။ ခရစ်စမတ်ပွဲတော်ရက် ဝန်းကျင် နံနက်ခင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်း မော်လီက ကျွန်မထံ ဖုန်းဆက်လာသည်။

“သူငယ်ချင်း၊ ဒီနေ့ညနေ ပိကာဒလီဟိုတယ်မှာ ကပွဲရှိတယ်။ မင်း ဆက်ဆက်လာရမယ်နော်။ အဲဒီ ကပွဲမှာ တက္ကသိုလ်က ကျောင်းသားတွေ၊ လူကုတ်က ဇနီးလေးတွေ လာကြလိမ့်မယ်။ မင်း လာလိမ့်

ပန်မာင်စာပေ

ယခု	
၄၆။ ဝင်းမြင့်အောင်	နေ့ရစ်လေဦးအစ်ကိုရယ် (မ-ကြိမ်) စာမူခွင့်ပြုချက်-၁၄၈၅/၂၀၀၄ (၁၂)

မယ်လို့လည်း ငါ ပြောထားတယ်။ ဒီမှာ သူငယ်ချင်း၊ မင်း ဆက်ဆက် လာနော်။ ငါ့ မျက်နှာ မဖျက်နဲ့ သူငယ်ချင်း”

တကယ်ဆိုတော့ ကျွန်မသည် ကပွဲ ဝါသနာပါသူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ကပွဲ သွားသည်မှာ အချစ်ကို ရှာဖွေရန်အတွက် မဟုတ်ဘဲ မိတ်ဆွေသစ်တွေ ရရှိရန်နှင့် စိတ်ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှု အတွက်သာ ကျွန်မ ကပွဲသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယခု မော်လီ ဖိတ်ခေါ်နေခြင်းမှာ ကျွန်မအတွက် အလုပ် အလွန်များပြားနေသည်က တစ်ကြောင်း၊ နောက်ပြီး ဒီကနေ့ သောကြာနေ့ ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ပတ်တစ်ခါ ထုတ်ပေးသည့် လစာကို ကျွန်မ ထုတ်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း အလုပ်ဆင်း နောက်ကျမည်ဖြစ်၍ မော်လီ၏ ဖိတ်ကြားချက်ကို လာနိုင်မည် မဟုတ်သောကြောင့် “သူငယ်ချင်းရေ၊ ကိုယ်မလာနိုင်တာကို ဆော့နဲ့ပဲ သူငယ်ချင်း” ဟု ပြောဆိုကာ ဖုန်းကို ချထားလိုက်၏။

ထိုနေ့မှာ ဒါတိုင်းနေ့နှင့်မတူ။ အလုပ်တွေက အလွန်များနေ၏။ ခေါင်းမဖော်နိုင်တောင် အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့သဖြင့် ကျွန်မသည် မော်လီပြောသော ကပွဲအကြောင်းကို လုံးဝ မစဉ်းစားမိပေ။ သို့ရာတွင် (၄)နာရီ ထိုးသည်နှင့် မော်လီတစ်ယောက် ကျွန်မထံ ပေါက်ချလာသည်။ သူသည် ဘာမပြော ညာမပြောဘဲ၊ ကျွန်မ ရုံးခန်းထဲ ငွတ်အတင်း ဝင်လာပြီး...

“က... မချော၊ မြန်မြန်လုပ်ကွာ၊ တို့သွားကြမယ်၊ အပြင်မှာ ကားစောင့်ခိုင်းထားတယ်၊ မြန်မြန်လုပ်ကွာ” ဟု ဖုတ်ပူမီးတိုက်အတင်း ခေါ်နေလေတော့သည်။

ကျွန်မနှင့်မော်လီမှာ အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက် ပြောမနာ ဆိုမနာနှင့် မော်လီက ကျွန်မအပေါ် အမြဲတမ်း အနိုင်ကျင့်လေ့ရှိသည်။

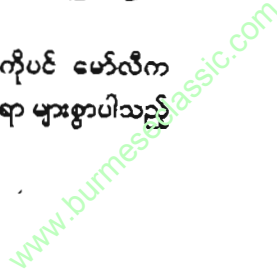
မော်လီသည် ကနွဲ့ကရနှင့် ကလေးဆိုးလိုပြောဆိုတတ်၏။ ကျွန်မအပေါ် အလွန်နဲ့ဆိုး ဆိုးတတ်သဖြင့် ကျွန်မက မော်လီကား အမြဲတမ်း လိုက်လျောရတတ်သည်။ ယခုလည်း သူက မရမက ငွတ်ရောအတင်းပါ ခေါ်နေသဖြင့် ကျွန်မမှာ မငြင်းသာတော့ဘဲ ဖြစ်နေရပြန်သည်။

ကျွန်မမှာ အလုပ်တွေများနေကြောင်း၊ လုပ်လက်စအလုပ်လည်း မပြီးသေးကြောင်း ပြောဆိုခြင်းဆန်နေခိုက် အနီးတွင်ရှိသော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် စာရေးမတစ်ဦးက အလုပ်တွေ အသာထားပြီး အခွင့်အရေးရခိုက် လစ်သွားရန် တိုက်တွန်းနေပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် မန်နေဂျာ သူ့အခန်းထဲ ရှိနေခိုက် အသာကလေး လစ်ပြီး မော်လီနှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

တက္ကစီကားပေါ် ထိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မ၏ မူမမှန် ပြုလုပ်ခဲ့သော အလုပ်ကို တွေး၍ စိတ်ထဲမလုံမလဲဖြစ်မိသည်။ လူကြီး မသိတောင် တစ်ခါတုရား နှစ်လစ်ခဲ့သော ကျွန်မမှာ အခုတော့ လစ်လာခဲ့မိသဖြင့် ဟုံဩနေမိခဲ့သည်။

ယခုကဲ့သို့ အမှတ်မထင် လုပ်လာခဲ့မိခြင်းသည် ကျွန်မ၏ ရှေ့နေဘဝ တစ်သက်တာအတွက် ထူးခြားသော အပြောင်းအလဲကို ဖန်တီးစေမည့် ဖြစ်ရပ် တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိတည်နေမှန်း ကျွန်မ လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့မိပေ။ ကျွန်မသည် အနာဂတ်တွင် အမြင့်ဆုံးသော ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုနှင့် အနက်ရှိဆုံးသော ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုတို့နှင့် တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ရမည့် ဘဝ၏ ခြေရာခံအစ အဖြစ်လည်း ကျွန်မ မတွေးမိခဲ့ပေ။

ယခုလို စွန့်စားပြီး လစ်ထွက်လာသည်ကိုပင် မော်လီက ကျွန်မကို ခိုးကူးနေ၏။ ကပွဲတွင် ပျော်စရာ ရွှင်စရာ များစွာပါသည်။

အကြောင်းကို မော်လီက မမောမပန်းဘဲ အားရပါးရ ကျွန်မကို ပြောပြနေသည်။ မော်လီ ပြောသမျှ စကားအားလုံးကို ခြံ၍ စဉ်းစားမိသည်မှာ ကပွဲသို့ ကျွန်မ မတက်တက်အောင် တမင်အပါ ဆွဲခေါ်လာခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ကျွန်မနှင့် တွဲကမည့် သူကိုလည်း မော်လီက ရွေးချယ်လျာထားပြီးဟု ခန့်မှန်းပါသည်။ အမှန်စင်စစ် မော်လီသည် ကျွန်မ၏ အနာဂတ်ဘဝ ကံကြမ္မာကို စေ့ဆော်ဖန်တီးပေးလိုက်သူပင် မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဟိုတယ်ခန်းမဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ တက်ရောက်သူ အတော်စုံစုံလင်လင် ရောက်နေကြပြီး စားပွဲများတွင် ဝိုင်းထိုင်နေကြသည်။ ကပွဲက မစသေး။ မော်လီသည် သူချိန်းဆိုထားသော အဖော်များ ရှိရာသို့ ကျွန်မကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။ သူ အဖော်များမှာ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိကြပါသည်။ ယောက်ျားလေးများမှာ နာမည်ကျော် ကင်းဘရိတ်တက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းတော်သားများ ဖြစ်ကြသည်။ ပညာပီဂရီဘွဲ့ ဆွတ်ခူးရန် အားခဲနေကြသူများ ဖြစ်သည်။

မော်လီသည် ယှဉ်တွဲထိုင်ရန် နေရာချပေးလိုက်သော သူမှာ ဗြိတိန်နိုင်ငံသား မဟုတ်ဘဲ ရေခြား မြေခြား တိုင်းတစ်ပါးသား ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်မတွေ့ရသည်။ အာရှတိုက်သား အနွယ်ဝင်ဖြစ်ကြောင်း ရုတ်ခြည်း ကျွန်မသိလိုက်သည်။ သူသည် အင်္ဂလိပ်စကားကို ရည်ရည်လည်လည် သွက်လက်ချက်ချာစွာပင် ပြောဆိုနိုင်သူဖြစ်သည်။ တစ်ခါမှ ကျွန်မ မမြင်ဖူးသူ ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်မရောသူပါ ခပ်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေကြသည်။ မော်လီက မိတ်ဆက်ပေး၍ သူ့နာမည်ကို ကျော်အုန်းဟု သိရသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားစမြည် ပြောဆိုနေကြရင်းမှ ရင်းနှီးစပြုလာသည်။ သူသည် ကျွန်မတို့နှင့် သွေးမတူ၊ ဖျိုးမတူ တိုင်းတစ်ပါးသား တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ရုပ်ရည်စူပကာမှာ ကျွန်မတွေ့ဖူးသမျှ ယောက်ျားလေး မိတ်ဆွေများထဲတွင် အဆင်အပြေဆုံး လူဆွေလူခန့်ကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းကိုမူ ကျွန်မ အသိအမှတ်မပြုဘဲ မနေ နိုင်ပေ။

ထိုနေ့ည ပါတီပွဲမှာ ပျော်စရာ ရွှင်စရာ အဖုံဖုံနှင့် ပြည့်စုံလှသည်။ ထို့နောက် ကပွဲစတင်တော့သည်။ ကိုကျော်အုန်းက ကျွန်မနှင့် တွဲကရန် ကပွဲထဲသို့ ခေါ်လာသည်။ အနောက်တိုင်းအကပညာကို သူ အတော်ကြီး ကျွမ်းကျင်နေသည်ကို ကျွန်မ သတိပြုမိသည်။ စောစောက တွေ့စက ရှက်သွေးပြာ၍ ခပ်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေခဲ့ကြရာမှ ယခုအခါ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး တွဲကရင်း တစ်ဦးအကြောင်း တစ်ဦးပြောပြရင်းမှ ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မယောက်ျားလေးများနှင့် တွဲလှည့်ပေး၍ ကျွန်မ ဝင်ကခဲ့ပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်သော တစ်ချိန်လုံးလိုလို ကိုကျော်အုန်းနှင့် ကျွန်မသာ တွဲကခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မအဖို့မှာ ကိုကျော်အုန်းနှင့် တွဲကရမှ သာယာသလို ပျော်ရွှင်သလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မ တွေ့စကပင် ကိုကျော်အုန်း ကျွန်မကို ဖမ်းစားညှို့ခေါ်မှုပြုခဲ့ပေပြီ။

ကပွဲပြီးဆုံးသွား၍ အားလုံး အပန်းဖြေနားနေရင်း စကားစမြည် ပြောကြပြန်သည်။ ထိုအခါ ကိုကျော်အုန်းက ကျွန်မအပါးသို့ ကပ်လာပြီး အတူတွဲကရခြင်းမှာ အင်မတန် ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်း

www.burmeseclassic.com

ကြောင်းကို တီးတိုးပြောဆိုလာသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးအတွဲကို ရှေ့သွား နောက်လိုက်ညီသည်ဟု ကျန်လှများက ပြောဆို ချီးမွမ်းကြ သည်။

ကျွန်မတို့အဖွဲ့မှာ ပြန်ရန် ထိုင်ရာမှ ထကြသောအခါ ကိုကျော် အုန်းက ကျွန်မကို ဆွဲထားပြီး ကျွန်မသူငယ်ချင်း မော်လီအား သူ ကိုယ်တိုင် ကျွန်မကို အပြန်လိုက်ပို့ပါရစေဟု ခွင့်ပန်ခဲ့သည်။ ကပွဲ သိမ်း၍ သန်းခေါင်ကျော်ချိန်မှ သူက အိမ်သို့ တက္ကစိကားနှင့် ကျွန်မ ကို လိုက်ပို့ပေးရှာသည်။ သို့သော် အိမ်တံခါးပေါက်ထိ ရောက်အောင် သူ့ကို လိုက်မပို့စေခဲ့ပါ။ ကြိုတင်ခွင့်ပန်ခြင်း မရှိဘဲ ဤမျှညှို့နက် အောင် နေရပါမည်လားဟု ကျွန်မ မိခင်က မုချခေါ်ပွပေတော့မည်။ ကျွန်မ အပြန်ကို ဆီး၍ ဆုပွက်တော့မည်။

ကျွန်မ ထင်ခဲ့သည့်အတိုင်း မိခင်က ကျွန်မတို့ ဆီး၍ အပြစ် ဆို ကြိမ်းမောင်းလေတော့သည်။ ကျွန်မသည် အပြစ်ရှိနေသူဖြစ်၍ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဝမ်းနည်းပါတယ်မေမေဟူသော စကားတစ်လုံး ဖြင့် ပြောပြီး ကျွန်မအိပ်ခန်းထဲသို့ တန်းဝင်သွားသည်။

ထိုညအဖို့ ကျွန်မ အိပ်မပျော်နိုင်တော့ပါ။ ကိုကျော်အုန်းကို သာ မျက်စိထဲ မြင်ယောင်နေမိသည်။ ဘယ်ညာ လှည့်ရင်း အတွေး နယ် ချဲ့ခဲ့သည်။ တက္ကစိကားပေါ်တွင် ကိုကျော်အုန်းက ကျွန်မကို ချစ်မိပါပြီဟု ဖွင့်ပြောခဲ့လေပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူ့စကားကို ကြားယောင်နေမိ၏။ ကျွန်မ ရင်ထဲတွင် ကတုန် ကယင်ဖြစ်ကာ အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မ ကိုယ် တိုင်ကလည်း သူ့အပေါ် မဆွတ်ခင်က ညွတ်နေမိသည်။

ကိုကျော်အုန်းသည် ဣန္ဒြေသိက္ခာစောင့်ထိန်းသူ ဖြစ်သည်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည်။ သိက္ခာရှိသော ပိုးပန်းမှုမျိုး ဖြစ်သည်။ သူနှင့်

ကျွန်မ တစစနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးလာကြသည်။ သူသည် အထက်တန်း ခေတ်ပညာသင်ကြားနေသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အလျောက် သူ့မိဘ များထံမှ ထောက်ပံ့ငွေများလှပေမည်။

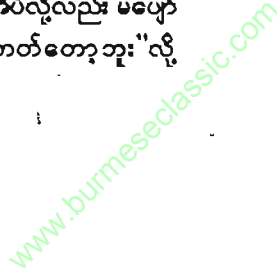
ငွေဖောဖောသီသီ သုံးစွဲနိုင်သူဖြစ်၍ ကျွန်မကို ဇာတ်ပွဲ၊ ရုပ်ရှင် ပွဲနှင့် ကပွဲများသို့ အပတ်စဉ် လိုက်ပို့ပေးသည်။ ညပိုင်းတွင် တက္ကစိ နှင့် အိမ်သို့ အမြဲလိုက်ပို့ပေးသည်။ သို့ရှိခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံးတွင် သူ၏ ချစ်ခွင့်ပန်မှုကို ကျွန်မ လက်ခံလိုက်မိသည်။

ကျွန်မက သူ့ကို မိဘမောင်နှမများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ မိဘမောင်နှမတို့က ကျွန်မကို အမူးအရွှေ အချစ်ဟု အပြစ်တင်ကာ သဘောမတူကြပေ။ ကျွန်မတို့ အချစ်ကို အလေးအနက် အသိအမှတ် မပြု၊ နှစ်ဦးစလုံးကို အပြစ်တင်ကြသည်။

ကိုကျော်အုန်းသည် ဒီဂရီဘွဲ့အတွက် စာမေးပွဲဖြေရန် ဆရာ တစ်ဦးထံတွင် ကျွဲရှင်တက်နေချသဖြင့် သင်တန်းဆရာရွှိရာ ကင်း တရစ်သို့ ပြန်သွားရသည်။ ကျွန်မနှင့် ခွဲ၍ပြန်သွားခါမှ မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်နေမိသည်။ စိတ်အားငယ်ပြီး အဖော်ပဲ့သူအဖြစ် ခံစား နေမိသည်။ ဤအခါကျမှ ကျွန်မ သူနှင့် မခွဲနိုင် မခွာရက် ဖြစ်နေမှန်း ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ နားလည်လာတော့သည်။

ခရစ်စမတ်ပွဲတော်ရက် မတိုင်ခင်မှာပင် သူ လန်ဒန်သို့ တစ်ခေါက်ပြန်ရောက်လာသည်။ ညနေခင်း ကျွန်မအလုပ်မှအဆင်း ကို လာရောက်စောင့်နေရှာသည်။

“ကိုယ့်အဖြစ်ကတော့ ဆီးနေပြီအချစ်ရယ်၊ အချစ်မရှိရင် ကိုယ်လေ ဘာအလုပ်မှ လုပ်လို့ မရတော့ဘူး၊ အိပ်လို့လည်း မပျော် ဘူး၊ အချစ်နဲ့အတူ မဟုတ်ရင် ကိုယ်မနေတတ်တော့ဘူး” လို့ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ သူက ပြောသည်။

နှစ်ယောက် တွေ့ကြုံပြန်သောအခါ မတွေ့ခဲ့ရသော ရက်တွေ အတွက် အတိုးချပြီး ပျော်ကြသည်။ ယခင်ကလိုပဲ တတွဲတွဲနှင့် သွားလာကြသည်။ နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေဆိုသလို ကျွန်မတို့ရဲ့ အချစ်ကလည်း အရူးရင့်သို့ အခြေမရှိ ချောက်လာခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မ မိခင်ထံ လက်ထပ်ခွင့်ပြုရန် ကျွန်မ ဖွင့်ဟခွင့်ပန်သည်။ မိခင်က ကျွန်မ၏ ခွင့်ပန်ချက်ကို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆိုသည်။ သွေးတူသားတူ မှီးထဲကဆိုလျှင် ဘာမှ ကန့်ကွက်စရာ မရှိဟုဆိုသည်။ ယခုလို နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်နှင့် သူ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ သဘောမတူနိုင်ဟု ဆိုသည်။ မိခင်က တိုင်းတစ်ပါးသူနှင့် လက်ထပ်ရန် အမျိုးမျိုး ချော့မော့ ပြောဆိုသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မ၏ ခိုင်မြဲစွာ ဆုံးဖြတ်ထားသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုတော့ မိခင် မတားနိုင်ပေ။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မတို့နှစ်ဦးသည် တရားရုံး၌ သွားရောက် လက်ထပ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် မိခင်၏ ခွင့်ပြုချက် မရှိသဖြင့် တရားရုံးက ကျွန်မတို့ကို လက်ထပ်ခွင့် မပြုခဲ့ပေ။

ကျွန်မသည် မိခင်ကို အမျိုးမျိုး တောင်းပန်၏။ နားပူနားဆာ လုပ်သည်။ အဇ္ဈပမာ ပြောဆိုသည်။ ဇွတ်ပေ၍ တောင်းဆိုသည်။ တင့်တယ်ရယ်ရယ် လုပ်နေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မမိခင်ကလည်း မနေသာတော့ဘဲ လက်ထပ်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

* * *

သူနှင့် ကျွန်မ အိပ်ထောင်ဦးဘဝမှာ ပျော်မဆုံး မော်မဆုံး အောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အချစ် အရသာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နှင့် ခံစားရယူနိုင်ခဲ့သည်။ ကိုကျော်အုန်းသည် ကျွန်မနှင့် ညားခါမှ သူ့ပညာရေးကို ဘေးသို့အသာ ခေါက်ထားလိုက်ရသည်။ ကျွန်မနှင့်သာ အချိန်

ကုန်ခဲ့ရ၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်မတို့ဘဝမှာ မိုးမမြင် လေမမြင်၊ ပျော်ချင်သလို ပျော်၍နေရသော ဘဝဖြစ်သည်။ ဟန်းနီးမွန်း ရက်ရှည်ထွက်နေရသော ဘဝနှင့် တူနေတော့သည်။

ကျွန်မတို့သည် လန်ဒန်တွင် နေကြသည်။ ဗြိတိသျှကျွန်းစု တစ်ခွင်သာမက ဥရောပဘက်သို့ပါ ကူး၍ လည်ပတ်ကြသည်။ ပျော်လည်းပျော်နိုင်သည်။ ငွေကြေးကလည်း မပူပင်ရ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်မတို့သည် အနာဂတ်အလားအလာကိုပင် မေ့လျော့နေကြသည်။

နောက်တော့ ကိုကျော်အုန်းက သူ့ပညာရေးအတွက် သတိဝင်လာသည်။ ရက်တွေအတော်ပျက်ကွက်ခဲ့သဖြင့် စာကျက်ရန် အချိန်နှောင်းခဲ့သည်။ အကယ်၍ သူသည် ကင်းဘရစ်တက္ကသိုလ်တွင် စာမေးပွဲ ဝင်ဖြေပါက မည်သို့မျှ အောင်နိုင်မည် မဟုတ်။ သို့ဖြစ်၍ အိမ်ဘာရာတက္ကသိုလ်တွင် ဖြေဆိုရန်အတွက် ကျွန်မတို့သည် အိမ်ဘာရာဗြိသျှ ပြောင်းရွှေ့သွားရသည်။ ဤအတွင်း ကျွန်မတွင် သားဦး ယောက်ျားလေးဖွားမြင်သည်။ ကျွန်မတို့မှာ သားဦးအတွက် ပျော်မဆုံး တပြုံးပြုံးနှင့် ရှိနေကြသည်။

တစ်နေ့တွင် သူ့မိခင် အသည်းအသန် မကျန်းမာကြောင်း အသက်မီလိုက အမြန်ပြန်လာပါဟုသော သံကြီးစာကို ရရှိလေသည်။

ကိုကျော်အုန်းသည် မိဘ၏ အရိပ်အာဝါသကို ခိုလှုံ၍ နေရသူ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ သူ၏ မိဘများ ခြယ်လှယ်ရာ နာခံရသူ တစ်ဦးဖြစ်နေကြောင်း နောင်မှ ကျွန်မသိလာရသည်။ အရာရာတွင် မိဘဩဇာကို မလွန်ဆန်နိုင်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သံကြီးစာ ရသည်နှင့် ကျွန်မတို့သည် ရန်ကုန်သို့ ထွက်မည့် သဘောဖြင့် မြန်မာပြည်သို့ အမြန်ပြန်လာခဲ့လေသည်။

.. * ..

ရန်ကုန်မြို့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစု ရောက်ရှိလာ၍ ဖျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုကြားမှာပင် နာမကျန်းဖြစ်နေသော ကျွန်ုပ်မ ယောက္ခမ၏ ဝေဒနာအတွက် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်ပေါ်လာပြန်သည်။ ကျွန်မ ယောက္ခမ၏ ဝေဒနာမှာ ဝမ်းတွင်းမှ အလုံးဆိုသော ဝေဒနာဖြစ်၍ အဆောတလျင် ခွဲစိတ်ကုသမှု ပြုလုပ်ရန် လိုအပ်နေသည်။

သို့ရာတွင် ဈေးဆန်သော အဒေါ်ကြီးက ဆရာဝန် ခွဲစိတ်ကုသမှုကို ခံယူရန် အတန်တန် ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ သူ့ဘာ ကိုကျော်အုန်း ပြောမှ အဒေါ်ကြီးသည် ဆရာဝန်နှင့် ကုသခံယူဖွယ်ရှိသဖြင့် ကိုကျော်အုန်းကို အမြန် ခေါ်ယူလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ လူတကာတိုက်တွန်းသမျှကို ခေါင်းမာစွာ ငြင်းဆိုခဲ့သော အဒေါ်ကြီးသည် သူ့ဘာ ကိုကျော်အုန်း ပြောဆိုတိုက်တွန်းမှာ နောက်ဆုံး ရန်ကုန် ဆေးရုံကြီးတွင် တက်ရောက် ကုသခံယူလေသည်။ ဆရာဝန်ကြီးများ၏ ခွဲစိတ်ကုသမှုကြောင့် အဒေါ်ကြီး၏ ရောဂါသည် လုံးဝပျောက်ကင်းသွားသည်။

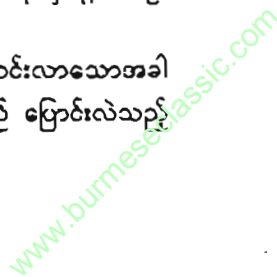
အဒေါ်ကြီး ဆေးရုံတက်နေသည့်ကာလ အတောအတွင်း ယာယီအားဖြင့် ရန်ကုန်မြို့တွင် တည်းခိုနေထိုင်ကြသည်။ ကျွန်မ ဆွေသစ်မျိုးသစ်များနှင့်လည်း သိက္ခာခင်မင်မှု ရယူခဲ့သည်။ ကိုကျော်အုန်းတွင် ညီတစ်ယောက်နှင့် ညီမသုံးယောက်ရှိသည်။ သူတို့အားလုံးနှင့် ကျွန်မ ခင်မင်ရင်းနှီးသည် ကိုကျော်အုန်း၏ အခြား ဆွေမျိုးများ ကလည်း ကျွန်မအပေါ် ခင်မင်ရင်းနှီးကြသည်။ သို့ရာတွင် ကိုကျော်အုန်း၏ ဖခင်၊ ကျွန်မ၏ ယောက္ခထီးကြီးကိုမူ ခင်မင်ရင်းနှီးရန် ခဲယဉ်းသော လူတစ်မျိုးဖြစ်သည်။

ကိုကျော်အုန်း၏ မိခင်ကြီး ဆေးရုံမှ ဆင်းလာသောအခါ ကျွန်မ၏ ဘဝ အခြေအနေမှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲသည့်

အခန်း [၂]
နေ့သစ် ဘဝသစ်ခန့်မှာ

ရန်ကုန်မြို့၏ ရွှေခင်းကို ပထမဦးဆုံး မြင်တွေ့လိုက်ရသော ကျွန်မအတွက် အခြား လူတွေထက် ပိုမိုရွှင်ပျကြည်နူး နှစ်သိမ့်ခဲ့ပေသည်။ ရွှေရောင် ဝင်းဝင်းလက်နေသော စေတီပုထိုးများ၊ ကြည်သာရွှင်ပျဖြူစင်သော စိတ်နှလုံးရှိကြသောသူများ၊ သစ်လွင်တောက်ပသော အဝတ်တန်ဆာကို ဝတ်ဆင်ကာ သွားလာနေကြသောသူများကို ကျွန်မ မြင်ရလေသည်။

ဤကဲ့သို့ သာယာကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော အရပ်ဝေသတွင် ပေါက်ဖွားလာသည့် ကျွန်မ၏ ချစ်ခင်ပွန်းသည်၏ အမိမြေတွင် ကျွန်မ အနာဂတ်အဖို့ မြန်မာပြည်သည် ကျွန်မ၏ မွေးစား မိဘတိုင်းပြည် အဖြစ် ခံယူရပေတော့မည်။

အရိပ်လက္ခဏာ တွေ ရလေသည်။ ကိုကျော်အုန်း၏ မိဘများသည် ချမ်းသာသော လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးများဖြစ်သည်။ လယ်ဧက ရာပေါင်းများစွာ ပိုင်ဆိုင်၏။

ရန်ကုန်မြို့ပေါ်၌ သူတို့ပိုင် တိုက်အိမ်ရှိသော်လည်း လယ်ယာ မြေများတည်ရှိရာ တောရွာတွင်သာ သွားရောက်အနေများကြသည်။ မိဘများက တောရွာ၌ နေထိုင်ကြသဖြင့် ကျွန်မနှင့် ကိုကျော်အုန်းတို့ ကလည်း ယင်းတောရွာမှာပင် သွားရောက်နေထိုင်သည်။ သူတို့သည် ကြီးမားထည်ဝါသော အိမ်ကြီးပေါ်တွင် နေထိုင်ကြပြီး ကျွန်မနှင့် ကိုကျော်အုန်းတို့ကမူ သီးသန့်အိမ်တစ်လုံးတွင် နေထိုင်ကြရသည်။ ကျွန်မတို့ နေထိုင်သော အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လယ်ယာကွင်းကျယ် ကြီးများ မြင်မဆုံးအောင် တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ပိုင်းရံနေသည်။

ကိုကျော်အုန်း မိဘများတွင် မော်တော်ကား သုံးစီး ရှိသည်။ အားလုံး အမေရိကန်လုပ် ကားများဖြစ်သည်။ ဤသို့ ငွေကြေး ကြွယ်ဝ ချမ်းသာသူဖြစ်၍ သူတို့တောရွာတွင် ဩဇာတိက္ကမ ကြီးမားသော မိသားစု တစ်ခုဖြစ်သည်။ ကိုကျော်အုန်း၏ ဖခင်သည် နူးပေါက်၊ ဂါတ်ပေါက် မင်းစိုးရာဇာ အသိုင်းအဝန်းတွင် ဝင်ဆံ့သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ကိုကျော်အုန်း၏ မိဘများသည် မူလက ချမ်းသာကြွယ်ဝ သော လူများ မဟုတ်။ သူတို့၏ အမျိုးအနွယ်သည် အထက်မြန်မာ ပြည်မှ ဖြစ်သည်။ အထက်မြန်မာပြည်ကို အင်္ဂလိပ်တို့ သိမ်းပိုက်လိုက် သောအခါ ကိုကျော်အုန်း၏ မိဘများသည် အေးချမ်းသာယာသော အောက်ပြည်အောက်ရွာသို့ စုန်ဆင်းပြောင်းရွှေ့ လာကြသည်။

ထိုစဉ်အခါက အင်္ဂလိပ်အစိုးရသည် လယ်လုပ်သူ လယ်ပိုင် စေ ဟူသော အခွင့်အရေး ဖေးခဲသောကြောင့် ကိုကျော်အုန်း၏ မိဘ

များသည် လယ်ယာများ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းကာ လုပ်နိုင်သရွေ့ တစ်စု မြင့် ကြီးစားလုပ်ကိုင်လာခဲ့ကြသည်။ သူ့မိဘများသည် အလုပ် အလွန် ကြီးစားကြသဖြင့် တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် လယ်ဧကပေါင်း မြောက်မြားစွာ ပိုင်ဆိုင်လာလေသည်။ လယ်ပိုင်ရှင်ကလေးဘဝမှ လယ်ပိုင်ကြီး ဖြစ်လာလေသည်။

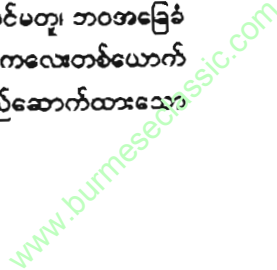
လယ်ယာမြေ အစီအရိ တိုးတက်များပြားလာခဲ့သဖြင့် မူလ တောရွာဇနပုဒ်ဘဝမှ တစ်ဆင့်တက်၍ မြို့ပိုင်နန်းစိုက်ရာ မြို့ကလေး အဖြစ် ပြောင်းလဲလာသည်။ ခဲဌာန၊ စာတိုက်၊ စာသင်ကျောင်း၊ ဇေး စသည်တို့လည်း ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

ရင်းမြို့ကလေးတွင် အမေရိကန်သာသနာပြုအဖွဲ့ ဖွင့်လှစ် တည်ထောင်ထားသော အင်္ဂလိပ်စာသင်ကျောင်း တစ်ကျောင်း ရှိသည်။ ထိုသာသနာပြု ဝန်ထမ်းများသည် နောင်တွင် ကျွန်မနှင့် အင်မတန် ခင်မင်ရင်းနှီးသူများ ဖြစ်လာကြသည်။

ဤအချိန် ဤအခါထိပင် ကျွန်မတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် သာယာစိုပြည်လွန်းသဖြင့်လည်း ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး ကစ်ပလင်၏ ကဗျာအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်မှာ မှားယွင်းနေလေပြီလား ဟု ကျွန်မစိတ်ထဲထင်လာမိသည်။ ကဗျာဆရာကြီးက-

“အရှေ့သည် အရှေ့ဖြစ်သည်။
အနောက်သည် အနောက်ဖြစ်သည်။
ဘယ်တော့မှ တွေ့ဆုံ သဟဇာတ မဖြစ်နိုင်ပါတကား”
ဟု စပ်ဆိုထားခဲ့သည်။

ဤတွင် မျိုးမတူ နှိုးမတူ အသားအရောင်မတူ၊ ဘဝအခြေခံ မတူသော ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် တို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ထုထည်ပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသော

တိမ်ထောင်ရေးသည် အနှောင့်အယှက် အတားအဆီး ဟူသမျှ တွန်းလှန်ကျော်လွှားနိုင်သည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်ထားခဲ့ပါသည်။ ကိုကျော်အုန်းကလည်း ကျွန်မကဲ့သို့ပင် ယုံကြည်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်မက ပိုကဲနေခဲ့သည်။ အကြောင်းမူ ကိုကျော်အုန်းသည် သူမိဘနှစ်ပါး၏ ရင်နှစ်သည်းချာ သားရတနာ တစ်ပါးဖြစ်သည်။ ကိုကျော်အုန်း၏ ပညာဂုဏ်အချိန်အဝါကြောင့် သူတို့ မိသားစု တစ်စုလုံးကသာ ဂုဏ်ယူစရာ မကဘဲ၊ သူတစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးကပါ ဂုဏ်ယူစရာဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကိုကျော်အုန်း အလိုကျ ဘာမဆို လုပ်နိုင်သည်။ ကိုကျော်အုန်း တစ်ချက်လှည့်လိုက်လျှင် တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး ကနဲသွားနိုင်သည်အထိ သူမိသားစုပေါ် ကိုကျော်အုန်း စိုးမိုးထားနိုင်ခဲ့သည်ကို ကျွန်မ သတိပြုမိသည်။

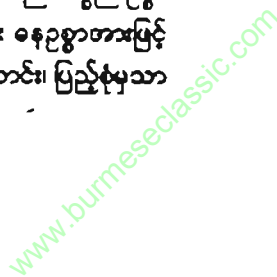
ထို့အပြင် ကျွန်မသည် လှပဖြူဖွေးခြင်းနှင့် ထိုစဉ်အခါက မြန်မာနိုင်ငံကို အင်္ဂလိပ်များ အုပ်ချုပ်နေခဲ့သဖြင့် ကျွန်မသည် အထက် တန်းလွှာမျိုးနွယ်မှ ဆင်းသက်လာသူဖြစ်၍ လတ်တလောအားဖြင့် သူမိဘများက ကျွန်မအပေါ် သူစိမ်းတစ်ရံဆဲလို ဆက်ဆံကောင်း ဆက်ဆံသော်လည်း မကြာမီအတွင်း အဝစအရာရာ ပြေလည်သွား လိမ့်မည်ဟု ကိုကျော်အုန်းက ကျွန်မကို ပြောပြခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် လအနည်းငယ် ကြာလာသောအခါ ကျွန်မတို့ အထင်နှင့် အမြင်မှာ လုံးဝ လွဲချော်လာခဲ့သည်ကို ကျွန်မ ချိပ်စားမိ သည်။ ကျွန်မတို့ အနောက်တိုင်း ဓလေ့ထုံးစံနှင့် အရှေ့တိုင်း ဓလေ့ ထုံးစံတို့မှာ အချို့နေရာတွင် ယုံကြည်ချက် တူညီမှု မရှိသည်ကို ကြုံ တွေ့ရလေသည်။

ထိုစဉ်အခါ၌ မြန်မာနိုင်ငံကို အင်္ဂလိပ်တို့က အုပ်ချုပ်စိုးမိုး နေခဲ့သော်လည်း လူမှုဆက်ဆံရေးမှာ အခြေခံအားဖြင့် အသွင်မတူ ကွဲပြားခြားနားမှုများစွာ ရှိခဲ့သည်။ စီးပွားရေးလောကတွင် တိန်နီယ နိုင်ငံမှ ဆင်းရဲသား ကုလားတစ်ယောက် စွန့်စွန့်တားတား မြန်မာပြည် မှာ လာရောက် လုပ်ကိုင် စီးပွားရှာသည်။ အောက်ဆုံးအဆင့် လယ် ကူလီ အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်သည်။ ငွေလေး ကြေးလေး ရှာဖွေရရှိလာ သောအခါ အဆိုပါ ကူလီကုလားသည် တိန်နီယပြည်ရှိ မိသားစုထံ ယေပို့သည်။ အကယ်၍ ငွေကြေး အတော်များများ ရှာဖွေစုဆောင်း ပိသောအခါ တိန်နီယပြည်မှ ဆွေမျိုးသားချင်းတို့ကို ခေါ်ပြီး လာရောက် လုပ်ကိုင်စေသည်။ ဤသည်ကား အရှေ့တိုင်းသားတို့၏ စီးပွားရေးရာ ဓလေ့ထုံးစံ တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

မြန်မာပြည်ရှိ စီးပွားကုန်သည် သို့မဟုတ် လယ်ပိုင်ရှင်တစ်ဦး သည် စီးပွားရေး တိုးတက်လာသောအခါ မွဲနေသော မိမိ၏ ဆွေမျိုး သားချင်းအပေါ် အဖက်မလုပ်တော့ဘဲ ရှောင်ဖယ်ဖယ် လုပ်လာလေ သည်။ မွဲနေသော ဆွေမျိုးနှင့် ဆေးဖော်ကြောဖက် လုပ်ပါက ဂုဏ် ငယ်သည်။ ရုတ်စရာ ကောင်းသည်ဟု ယူဆတတ်သည်။ ငွေရှိမှ လူရာဝင်သည် ငွေမျက်နှာကိုသာ ဆေးဖော်ကြောဖက် လုပ်သည်။ လူမျက်နှာကို တန်ဖိုး မထားပေ။

ထိုစဉ်အခါက သူဌေးပေါက်စများသည် ငွေကြေး ဂုဏ် ပကားသနကိုသာ မက်မောကြသည်။ အထူးသဖြင့် အိမ်ထောင်ရေး တွင် လူကုထံ သားသမီး အချင်းချင်းမှ ပေးတားချင်သည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝသူတို့၏ သားရေးသမီးရေးသည် ငွေကြေး ဓနဥစ္စာအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ရာထူးဂုဏ်ထူးအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပြည့်စုံမှုသာ လျှင် အိမ်ထောင်ရေးတွင် အဆင်ပြေပေမည်။

ယခုတော့ ကျွန်မမှာ ကိုကျော်အုန်း မိဘများ အထင်ကြီး လောက်အောင် ရာထူး ဂုဏ်ထူးကလည်း မရှိ၊ ဓနုဥစ္စာကလည်း မရှိ လေတော့ အချစ် တစ်ခုတည်းပေါ်မှာ တည်ဆောက်ထားသော ကျွန်မ အိမ်ထောင်ရေးသည် ကြာရှည်ခိုင်မြဲပါ့မလားဟု တွေးတော ပိသည်။

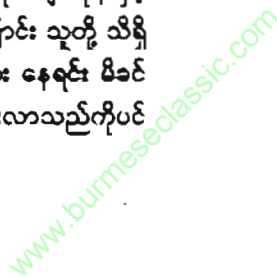
ကိုကျော်အုန်းသည် အမွေခံသားကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အမွေခံ သားကြီးတစ်ယောက်၏ တန်ဖိုးမှာ ထိုစဉ်အခါ၌ လက်ထပ် မင်္ဂလာအရေးကိစ္စတွင် အလွန် အရေးကြီးသည်။ မိသားစု တစ်ခုလုံး ၏ ဘဝကို စီမံကွပ်ကဲရသော ကိစ္စဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးချယ်ရာ၌ သူ့သဘောနှင့်သူ လုပ်ပိုင်ခွင့် မရှိပေ။ မိဘတို့၏ အစီ အမံကို နာခံရသည်။ လူကြီးမိဘက ရွေးချယ်ပေးသော သတို့သမီးနှင့် လက်ထပ်ရသည်။ သားဖြစ်သူက ငြင်းပယ်ပိုင်ခွင့် မရှိပေ။ မိဘတို့၏ အစီအမံကို မနာခံဘဲ ငြင်းပယ်သော သားသည်လည်းကောင်း၊ သမီး သည် လည်းကောင်း ထိုခေတ်အခါ၌ အလွန်ကြီးလေးသော အပြစ် ကြီး တစ်ခုပမာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန် ဆိုသည်မှာ ငွေနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဘာမှ တန်ဖိုး မရှိသော အခြေအနေတွင် တည်ရှိနေခဲ့သည်။

ထိုသို့သော အခြေအနေမျိုး၌ ကျွန်မတို့နှစ်ဦး၏ အိမ်ထောင် ရေးသည် ခေတ်စနစ်ကို ပြောင့်ပြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်နေခဲ့သည်။ ငွေ ကြေးကိုသာ အဓိကထားသော အိမ်ထောင်ရေးတွင် ကျွန်မတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးကိုလည်း လာရောက် ဂယက်ရိုက်လေသည်။ ကိုကျော် အုန်း၏ မိဘများသည် ကျွန်မကို ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မကြည်ဖြူပေ။ အထူးသဖြင့် ကိုကျော်အုန်း၏ မိခင်က ပို၍ ကဲလေသည်။

လွဲမှားသော အယူအဆ ဖုံးလွှမ်းနေသော အခါသမယ၌ ကိုကျော်အုန်းနှင့် အိမ်ထောင်ဖက် ဖွဲ့ခြင်းမှာ ကျွန်မတို့ နောက်ဆုံး တွင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်တို့သာ ဖန်လာစရာ ရှိသည်။ ကိုကျော်အုန်း သည် လန်ဒန်တွင် ပညာသင်ကြားစဉ်က ငွေကြေးကို ဖောဖောသီသီ သုံးစွဲခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ ငွေကြေးကို ကန့်သတ်၍ ပေးကမ်းသုံး စွဲစေခဲ့သည်။ မပြီးဆုံးသေးသော ပညာရေးကို အင်္ဂလန်ပြန်ပြီး ဆက်လက် သင်ကြားခွင့်လည်း ကိုကျော်အုန်းကို မပေးတော့။ အဖိုးရ ဝန်ထမ်းကိုလည်း လုပ်ကိုင်ခွင့် မပြု။ သူ့မခင်၏ လက်ငုတ်လက်ရာ အလုပ်ကိုသာ ဦးစီးဦးရွက် လုပ်ကိုင်ရပေမည်။

ကျွန်မတို့ လင်မယား နေထိုင်ရန် အိမ်တစ်လုံး၊ အခြေခံနှင့် ကားတစ်စီး ပေးထားခဲ့သည်။ ငွေကြေးကိုတော့ အကန့်အသတ်ဖြင့် သုံးစွဲစေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကိုကျော်အုန်းသည် ကျွန်မအတွက် အစစအရာရာ လိုက်လျောရှာသည်။ ကျွန်မ ယှက်နှာ မငယ်အောင် အမျိုးမျိုး လုပ်ကိုင်ပေးသည်။ သူ့မိဘများ စိတ်မမြဲငြင်အောင်လည်း မိဘစိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောသမျှ ဆိုသမျှ နာခံလုပ်ကိုင်ပေးသည်။ သို့ရာတွင် ကိုကျော်အုန်းသည် ထိုကဲ့သို့သော ဘေးကျပ်နကျပ် ဘဝတွင် တာရှည် မနေနိုင်ပေ။ စိတ်ထိခိုက်လာသည်။ သူ မကြိုက် သောအရက်ကို သောက်လေတော့သည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ရေး တွင် တိမ်ညိုတိမ်မည်း ဖုံးလွှမ်းလာစပြုလာသည် မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်မသည် ကိုကျော်အုန်း၏ မိဘများ ကျေနပ်မှုရရန် အမျိုးမျိုး လိုက်လျောနေထိုင်သည်။ ကျွန်မသည် ကိုကျော်အုန်းနှင့် ဖွဲ့ခြေကျ သစ္စာရှိရှိ ပေါင်းသင်းမည့် ချစ်သူဖြစ်ကြောင်း သူတို့ သိရှိ ရန်အတွက် ထိုစဉ်က အင်္ဂလိပ် အမျိုးသားများအား နေရင်း မိခင် နိုင်ငံသို့ ပြန်လိုသူများ ပြန်ပို့ပေးမည်ဟု ကမ်းလှမ်းလာသည်ကိုပင်

ကျွန်မက ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ သူတို့၏ အိမ်ထောင်စုတွင် ကျွန်မလည်း မိသားစုဝင် တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သူတို့အား သိစေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့ နေထိုင်သော မြို့ကလေးတွင် ကျွန်မနှင့် ခင်မင် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတို့၏ အမေရိကန်သားသနာပြုအဖွဲ့မှ ဝန်ထမ်း ချား ဖြစ်သည်။ သူတို့တစ်တွေလည်း ကျွန်မတို့၏ အိမ်ထောင်ရေး အခြေအနေကို ကောင်းစွာ စိတ်ဝင်စားပြီး ယင်းဝန်ထမ်းများနှင့် ခင်မင် ရင်းနှီးမှု၊ လိုအပ်ရင် လိုအပ်သလို အတူတည်းပေးမှုတို့ကြောင့် ကျွန်မ မှာ စိတ်သက်သာခွင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှုမှ ဖြေဖျောက်ခွင့် အတော်အတန် ရခဲ့သည်။

နွေရာသီသို့ ရောက်လာ၏။ ရာသီဥတုပူပြင်းလာသော ကြောင့် ကျွန်မသည် အပူဒဏ်ကို မခံနိုင်သဖြင့် ငှက်ဖျားရောဂါ ခံစား ရသည်။ ရောဂါမှာ အတော်လေးပြင်းသောကြောင့် ဆေးရုံသို့ တက်ရောက်ကုသရသည်။ ကျွန်မဆေးရုံတက်နေစဉ်မှာပင် ကမ္ဘာ စစ်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟု ကြားသိရသည်။

စစ်ပွဲမှာ ဥရောပတွင်ဖြစ်၍ ကျွန်မတို့နေသော နေရာနှင့် အလွန်ဝေးလံသည်။ စစ်ပွဲသည် အင်္ဂလန်သို့ ကူးစက်လာသည်ဟု ကျွန်မ သတင်းကြားရသည်။ ဗြိတိန်နိုင်ငံ၏ လူအင်အား စစ်တပ် အင်အား ကြီးမားမှုအပေါ် ကျွန်မအထင်ကြီးခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤစစ် ပွဲသည် မကြာမီအတွင်း တစ်ဖက် ရန်သူကို ဗြိတိန်နိုင်ငံက အလွယ် တကူ အောင်နိုင်သွားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မျှော်မှန်းခဲ့သည်။

စစ်မဖြစ်ခင်ကလည်း ကျွန်မသည် ကမ္ဘာ့နေရာတွင် စိတ်ဝင် စားမှု မရှိခဲ့သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် ရောမ၊ ဘာလင် တို့ကဲ့ ဟူသော ဝင်ရိုးတန်းသုံးနိုင်ငံ စကားလုံး၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုပင် ကျွန်မ

မသိခဲ့ပေ။ ကမ္ဘာ့နေရာတွင် ကျွန်မ၏ ဗဟုသုတနည်းပါးမှုကြောင့် ကျွန်မတို့၏ အိမ်ထောင်စုကပင် ကျွန်မအပေါ် အံ့ဩမိခဲ့ကြသည်။

ရှေးအခါက ကျွန်မသည် မိမိ ဦးခေါင်းကို သဲထဲ၌ ငှက်ထား တတ်သော ငှက်ကုလားဖုတ် တစ်ကောင်လို ကျင့်သုံးမိခဲ့သည်။ ဦးခေါင်း တစ်လုံး လုံရင် ကင်းပြီဟု ယူဆမိခဲ့သည်။ ကြမ္မာပြုတ်ဆိုး သည် ကျွန်မရှိရာသို့ လှည့်ပြောင်းလာ၏။ ကျွန်မသည် မှားယွင်းသော တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန် အယူအဆကို ယူဆမိခဲ့သဖြင့် နောင်အခါတွင် တွေ့ကြုံခံစားရမည့် ဒုက္ခအန္တရာယ်အတွက် ကျွန်မမှာ သနားစရာ ကောင်းသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကျွန်မ မိသားစု၏ ပတ်ဝန်းကျင်လူများမှာ စစ်ပွဲနှင့် ပတ်သက် ၍ တစ်မျိုးမြင်နေလေသည်။ သူတို့သည် စစ်ပွဲသတင်းနှင့် ပတ်သက် ၍ အသေးစိတ်ကအစ စိတ်ပါဝင်စားကြသည်။ သူတို့ ဂျာမနီတို့၏ ဗုံးဒဏ်ကြောင့် လန်ဒန်မြို့ကြီး မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေသည့် အကြောင်း၊ ဟစ်တလာက နယ်မြေတစ်ခုပြီးတစ်ခု သိမ်းပိုက်ခဲ့သည့် အကြောင်း စသည့် စစ်သတင်းများကို အားရဝမ်းသာစွာနှင့် ကျွန်မ ထံ လာရောက် ပြောပြကြသည်။

ထို့အပြင် ကျွန်မ ဝန်းကျင်ရှိလူများသည် ဗြိတိသျှတို့အပေါ် အဘယ်မျှ မုန်းတီးနေခဲ့ကြသည်ကို တစ်စတစ်စ ကျွန်မ သိရှိလာခဲ့ သည်။ လူများစုသည် ဗြိတိသျှတို့ကို မလိုလားကြ။ ဤအကြောင်းကို သိရသောအခါ ကျွန်မ အဘယ်မျှ စိတ်ဆင်းရဲပါမည်နည်း။

ကျွန်မ နေထိုင်သော မြို့ကလေးတွင် ရေဒီယိုရှိသော အိမ် အလွန်နည်းပါးသည်။ ကျွန်မ ယောက္ခမအိမ်တွင် အကောင်းစား ရေဒီယို တစ်လုံး ရှိသဖြင့် သူ့အိမ်သို့ စစ်သတင်း လာရောက် နားထောင်ကြသူများ အမြဲရှိနေတတ်သည်။ ကျွန်မ၏ ယောက္ခမအိမ်

တွင် သူ့စိတ်ဆွေများ စစ်ပွဲကို စိတ်ပါဝင်စားသူများ လာရောက် စုန်းပြောဆိုဆွေးနွေးကြသည်။ နိုင်ငံရေးကလာပ်တစ်ခုလို ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပြင်သစ်ကိုလိုနီနယ်မြေများဖြစ်သော အင်ဒိုချိုင်းနားဒေသကို ဂျပန်တို့က လုံးဝ သိမ်းပိုက် ချုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးဖြစ်သဖြင့် ဆေးဂုံ ရေဒီယိုမှနေ၍ 'အာရှတိုက်သည် အာရှတိုက်သားတို့ အတွက်သာ ဖြစ်သည်' ဟူသော ဂျပန်တို့၏ ဝါဒဖြန့်မှုတွင် ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့အောက်တွင် နေထိုင်ကြရသော ပြည်သူတို့သည် ခေါင်းပုံဖြတ်သွေးစုတ်ခံရခြင်း၊ ဖိနှိပ်ခံရခြင်းတို့ကို ဂျပန်က များစွာ ကရုဏာသက်မိသည့်အကြောင်း၊ ရေဒီယိုတွင် ဝါဒဖြန့် ထုတ်လွှင့်လေသည်။ အရှေ့တောင်အာရှ ဒေသတစ်ခုလုံးကို သိမ်းပိုက်နိုင်ရေးအတွက် ဂျပန်တို့ အကြီးအကျယ် ကြိုးစားလျက် ရှိသည်။

ဂျပန်တို့၏ ထိရောက်သော ဝါဒဖြန့်မှုကြောင့် အာရှတိုက်သားတို့သည် ဂျပန်တို့အပေါ် အထင်ကြီးရုံသာမက အားကိုးလိုစိတ်လည်းဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ယခင်က ဗြိတိသျှကို ထောက်ခံသူများပင်လျှင် ဂျပန်ဘက်သို့ ယိမ်းယိုင်သွားသည်ကို ကျွန်ုပ် တွေ့ရလေသည်။ ဥရောပတွင် မဟာမိတ်တို့သည် အဆက်မပြတ် စစ်ရေးရှုံးနိမ့်နေသည့် သတင်းကို ကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ် အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်မိသည်။ ယင်းသတင်းကို လူတွေက မြန်ရေရှက်ရေနှင့် ကျွန်ုပ်အား ပြောပြကြသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ညစ်နေရသဖြင့် သူတို့နှင့် မဆုံမိအောင် အိမ်ကိစ္စကိုသာ တစ်ချိန်လုံး လုပ်ကိုင်နေလေသည်။

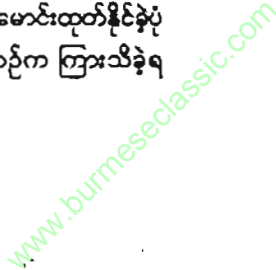
အိမ်မှုကိစ္စအဝဝကို လုပ်ကိုင်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်မခင်ပွန်းကို ကျော်အုန်းက များစွာ ကျေနပ်သဘောကျပါသည်။ သူသည် ဘီဘီစီ သတင်းများနားထောင်ပြီး ကျွန်ုပ်အား လာရောက်ပြောပြ

သည်။ ကိုကျော်အုန်း ထံမှ ကြားရသော ဘီဘီစီသတင်းကြောင့် အဖြစ်မှန်ကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ကျွန်ုပ် သိရှိရသည်။

စစ်ပွဲဝယ်ကကြောင့် ရပ်ရွာလည်း မအေးချမ်း၊ ကျွန်ုပ်မှာ သဟဇာတမညီမျှသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေထိုင်နေခဲ့ရသဖြင့် တဖြည်းဖြည်းနှင့် စိတ်ဓာတ်ကျလာသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အမေရိကန်မိတ်ဆွေများလည်း တာဝန်အရ အခြားအရပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အဖော်မဲ့ကာ ပျင်းစရာ ငြီးငွေ့စရာ ဖြစ်နေလေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်ုပ် သတိမေ့လျော့သော ရောဂါတစ်မျိုး ခံစားလာခဲ့ရသည်။ ရောဂါ အတော်ကလေး ပြင်းလာသဖြင့် ရန်ကုန်ဒပ်ဖရင်ဆေးရုံသို့ တက်ရောက် ကုသရသည်။ ဤသို့ ဖြစ်ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်အတွက် တစ်မျိုးတစ်မည် စိတ်သက်သာမှုရရန် ဖန်တီးလိုက်သလိုပင် ဖြစ်သည်။

ဒပ်ဖရင်ဆေးရုံတွင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဆရာဝန် ဆရာမများနှင့် ကျွန်ုပ်တွေ့ရသည်။ သူတို့၏ အားပေးနှစ်သိမ့်စကားသည် ကျွန်ုပ်အဖို့ အားဆေးပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် မျိုးတူလူများကြားတွင် ရောက်သွားရဖြင့် တစ်မျိုး စိတ်သက်သာမှု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ တာဝန်ကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ထမ်းဆောင်လျက်ရှိသည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံသည် ဗြိတိန်အား ထောက်ခံသည့်အကြောင်း စစ်ရေးစစ်ရာတွင်လည်း ပါဝင်ကူညီသည့် အကြောင်းနှင့် လန်ဒန်မြို့ပေါ်သို့ လာရောက် ဗုံးကြဲသော နာဇီလေယာဉ်ပျံများကို ဗြိတိသျှတို့၏ လေယာဉ်များက မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့ပုံ စသည့် သတင်းများကို ကျွန်ုပ်ဆေးရုံပေါ်တွင် ရှိစဉ်က ကြားသိခဲ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ် များစွာ စိတ်သက်သာမှုရခဲ့သည်။

ကျွန်မ နေကောင်းလာပြီဖြစ်၍ ဆေးရုံမှ ဆင်းလာသည်။ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်တွင် စစ်သတင်းမှာ အတော်ဆိုးဝါးနေသည်။ သို့သော် ကျွန်မအဖို့ ခံနိုင်ရည်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် မိခင်နိုင်ငံသို့ ပြန်လိုစိတ် တဖွားဖွား ပေါ်လာသည်။ ကျွန်မ၏ မိခင်နိုင်ငံ ခုကွေ့ရောက်နေသည့်အချိန်တွင် အများနည်းတူ နိုင်ငံတာဝန်ကို တက်နိုင်သမျှ တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ပါဝင်ထမ်းဆောင်လိုသည်။ သို့သော် ကျွန်မ ဝမ်းဗေးထက် လွမ်းဗေးခက်ဆုံးသလို ကျွန်မ အသက်တမျှ ချစ်သော ကိုကျော်အုန်းနှင့် မခွဲခွာနိုင်ခြင်း၊ ပြီးတော့ လူမမည် ကျွန်မသားလေးသည် စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်နှင့် ဝေးရာ အရပ်တွင် ရှိနေသဖြင့် အန္တရာယ် မဖြစ်နိုင်ခြင်း စသည့် အကြောင်းတို့ကို စဉ်းစားမိသောအခါ မိခင်နိုင်ငံသို့ ပြန်လိုသော စိတ် တဖြည်းဖြည်းနှင့် မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။

ဥရောပတွင် ဗြိတိသျှတို့သည် နာဇီတို့နှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နေရသော်လည်း အာရှ၌ ဗြိတိသျှတို့၏ ဩဇာအရှိန်အဝါ ကြီးမားဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ဗြိတိသျှတို့၏ မဟာမိတ် အမေရိကန် ရေတပ်မတော်ကြီးသည် ပုလဲဆိပ်ကမ်းတွင် တည်ရှိနေသောကြောင့် မည်သည့် အန္တရာယ်မှ မဖြစ်ပေါ်နိုင်ဟု ကျွန်မ တွေးထင်နေမိသည်။

အချိန်မှာ ၁၉၄၁ ခုနှစ် ဆောင်းဦးပေါက် ဖြစ်သည်။ ဥရောပ စစ်ပျက်နှာရှိ မဟာမိတ်တို့ တန်းတည်းရှုံးနေသည့် သတင်းကို ကြားသိခဲ့ရသည်။ ထို့အပြင် မြန်မာ၌လည်း ဗြိတိသျှ ဆန့်ကျင်စိတ်က တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြင်းထန်လာ၏။ မဟာမိတ်တို့ အရေးနိမ့်သည့်သတင်းကို ပတ်ဝန်းကျင်လူတွေက အင်မတန်သဘောကျကြသည်။

ဘီဘီစီမှ လာသော သတင်းများမှာ စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ကိုကျော်အုန်း၏ ပြောပြချက်အရ လန်ဒန်မြို့အား နာဇီတို့က

ငြင်းကြဲချလျက်ရှိသည်။ မြို့ကြီးလည်း အတော်ပျက်စီးနေ၏။ အာအောအက်မ် လေယာဉ်ပျံများလည်း တန်ပြန်ထိုးစစ်ကို ထိထိရောက်ရောက် မဆင်နွှဲနိုင်ဟုပြောသည်။

ဆေးရုံ ရေဒီယိုမှ လာသောသတင်းအရ လန်ဒန်မြို့ကြီးသည် ကြေမှုပျက်စီးကာ တိုက်ပြိုတိုက်ပျက်များသာ ကျန်တော့သည်ဟု ထုတ်လွှင့်ခဲ့သည်။ ဤတွင်မှ ကျွန်မချစ်သော လန်ဒန်မြို့ ကျွန်မ၏ မိခင် မောင်နှမများကို သတိရလာသည်။ သူတို့တစ်တွေ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြလေသနည်း။ လန်ဒန်မြို့မှ အရပ်တစ်ပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြပြီလား။ ကျွန်မမှာ တွေးရင်းစိတ်ပူနေရရှာသည်။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ ကျွန်မရော၊ ချစ်သားကလေးပါ စစ်ဘေးနှင့် ဝေးရာတွင် တည်ရှိ၍ လုံခြုံမှုရှိခဲ့သဖြင့် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ စိတ်ချမ်းသာမှု ရနေသဖြင့် ပြေသာနေလေသည်။

.. * ..

မြင်လိုက်ရသည်။ ကျန်လေးယာဉ်ပျံများ ရန်ကုန်မြို့ဘက်သို့ ပျံသန်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျွန်မတို့သည် မြင်လိုက်ရသော လေယာဉ်ပျံအကြောင်းကို ပြောဆိုနေကြစဉ် ရန်ကုန်မြို့ဘက်တွင် ဝုန်းခနဲ ဝုန်းခနဲ ဗုံးကြဲသံများကို ကြားရလေသည်။ ကျွန်မတို့တစ်တွေ အတော် တုန်လှုပ်ချောက်ချားကြပါသည်။ ဗုံးပေါက်သံမှာ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ အသံမစဲအောင် ကြားရလေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံအား ပထမဦးဆုံးအကြိမ် စစ်မက်လာအခမ်းအနားပွဲ ဖွင့်လှစ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော အပြစ်မဲ့သူ ပြည်သူများ လမ်းမပေါ်ဝယ် အသက်ဆုံးရှုံးနေခဲ့ကြသည်။

နောက်နှစ်ရက်ကြာသောအခါ အလားတူ ဗုံးကြဲသည့်ဒဏ်ကို ရန်ကုန်မြို့ကြီး ခံပြန်သည်။ ကျွန်မနှင့် သိက္ခမိသော အင်္ဂလိပ်လူမျိုးလင်မယား နှစ်ယောက်မှာ လေယာဉ်ပျံ ဗုံးကြဲစဉ် ၎င်းတို့ အိမ်ခေါင်မိုးတွင် တက်ကြည့်နေခဲ့သဖြင့် စက်သေနတ် ကျည်ဆန်ထိမှန်ခဲ့သည်။

ယင်းသို့ ရက်ကပ်ပြီး ဒုတိယအကြိမ် ဗုံးဒဏ် ခံကြရသော ရန်ကုန်မြို့သူမြို့သား မြောက်မြားစွာတို့မှာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။ လူအများသည် ရန်ကုန်မြို့တွင် ဆက်လက်နေထိုင်ရန် ကြောက်ရွံ့ကြသဖြင့် အစုလိုက် အပြုံလိုက် ပြောင်းရွှေ့ ထွက်ခွာသွားကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မီးရထား ဘူတာရုံတွင် လည်းကောင်း၊ လှေဆိပ်၊ သင်္ဘောဆိပ်တွင် လည်းကောင်း စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်တို့သည် မိမိတို့၏ အာဂုဏ်အပိုးတို့ကို ထမ်းရွက်ကာ ခရီးထွက်ခွာကြသည်။ လူများသည် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် မီးရထားတွဲထဲသို့ အလှူအယက် တိုးဝှေ့တက်ရောက်စီးနင်းကြသည်။ တွဲထဲသို့ မဝင်နိုင်သူများမှာ တွဲဘေးတွင်

အခန်း [၃]
ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာစစ်ပွဲကြီး

ဆောင်းရာသီသို့ ရောက်လာ၏။ ဆောင်းရာသီသည် ကျွန်မအတွက် အပျော်ဆုံးကာလဖြစ်၏။ ပူပြင်းလှသော နေလုံးကြီး၊ ကျွန်မတို့ခေါင်းပေါ်တွင် မရှိတော့။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံနှင့် မြို့င်းယှဉ်ရလျှင် ဤရာသီသည် အပူရှိန်ရှိနေသေးသော်လည်း နံနက်ခင်းနှင့် ညနေခင်းတို့တွင် အေးမြသာယာလှပါလေသည်။ ကျွန်မတို့ လယ်ယာမြေပေါ်ရှိ ကောင်းကင်ကြီးလည်း ပြာလဲ့လဲ့နှင့် ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှသည်။ သို့ရာတွင် ဤပြာလဲ့လဲ့ ကောင်းကင်ကြီးတွင် မကြာမီပင် ဒက် ဒက် ဒက်နှင့် သေနတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကျွန်မတို့အဖို့ ဘယ်ဟာက ရန်သူလေယာဉ်ပျံ၊ ဘယ်ဟာက မိတ်ဆွေ လေယာဉ်ပျံဟူ၍ မခွဲခြားတတ်။ လေယာဉ်ပျံအုပ်စုထဲမှ တစ်စင်းသည် မီးတောက်လောင်ကာ မြေပြင်သို့ ထိုးကျသွားသည်ကို

ပန်အောင်စာပေ

ပန်အောင်စာပေ

လည်းကောင်း၊ ခေါင်းမီးပေါ်တွင်လည်းကောင်း ရရာနေရာမှ အတင်းတက်၍လိုက်ကြသည်။ ထို့အပြင် ဘူတာရုံ၌ပင် ညအိပ်ညနေ စောင့်ဆိုင်းပြီး မီးရထား စီး၍ရအောင် ကြိုးစားကြရသည်။ မီးရထားဘူတာရုံ၌ ကြောက်မမန်းလီလီ လူများဖြင့် ပြည့်နှက်နေကြသည်။

အခြားသူများမှ ကျွန်မ ကြားသိခဲ့ရသည်မှာ ရန်ကုန်မြို့တွင် မြင်တွေ့နေရသော စစ်ပြေးဒုက္ခသည် ရှခင်းဖိုးကို အခြား မြို့ကြီးများဖြစ်ကြသော ပုသိမ်၊ မော်လမြိုင်တို့တွင်လည်း မြင်တွေ့ကြရသည်ဟု ဆိုပေသည်။ အထူးသဖြင့် မော်လမြိုင်မြို့သည် ယိုးဒယားနယ်စပ်နှင့် နီးကပ်နေသဖြင့် ထိတ်လန့်မှု ပိုသည်ဟု ဆိုကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂျပန် စစ်သားများသည် မြန်မာပြည် တောင်ဘက် ဝိတိုရိယနယ်ထဲသို့ ရောက်နေကြပြီး အထက်ဘက်သို့ ချီတက်လာကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ တို့ပြင် ယိုးဒယားပြည် ရနောင်းမြို့မှလည်း ကုန်းလမ်းစစ်ကြောင်းဖြင့် ဖြတ်ကျော် ချီတက်လာနေပြီဆိုသော သတင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

ဂျပန်များသည် အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်သို့ ချီတက်လာရသော ရည်ရွယ်ချက် နောက်မှ ကျွန်မတို့ သဘောပေါက် နားလည်လာကြတော့သည်။ ဂျပန် လေယာဉ်ယုံများသည် ဗြိတိသျှတို့ အလွန်အားကိုးသော 'ပရင်းအော့ဝေးလ်' နှင့် 'ရီပါလ်' စစ်သင်္ဘောကြီးနှစ်စင်းကို ဗုံးကြဲ နှစ်မြှုပ်ခဲ့သည်။ ဂျပန်များသည် တိကျစွာ စီစဉ်ထားပြီးမှ ထိုးစစ်ဆင်လာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ယခုအချိန်တွင် ဂျပန်တို့သည် ပင်လယ်ပြင်ကို ထိန်းချုပ်ကွပ်ကဲထားနိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မလေးရှားကျွန်းဆွယ်သို့ အလွယ်တကူ ချီတက်လာနိုင်ခဲ့သည်။ စင်ကာပူ ခံတပ်ကြီး ဂျပန်လက်ထဲသို့ ကျဆုံးသွားခြင်းမှာ ဗြိတိသျှတို့အဖို့ စစ်ရေးစစ်ရာတွင် အကြီးမားဆုံး

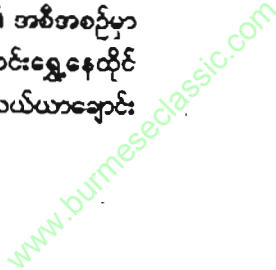
ဆုံးရှုံးခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုရေတပ်ခံတပ်ကြီး ကျဆုံးသွားခဲ့သဖြင့် ဗြိတိသျှနှင့် အိန္ဒိယစစ်သည်ပေါင်း ကိုးသောင်းကျော် လက်နက်ချအညံ့ခံလိုက်ရသည်။

တိုင်းပြည်၌ စစ်ဘေးအရှိန် မြင့်တက်လာပြီး လူတွေ့လည်း တိုပြေး ဒီပြေး ဖြစ်နေသောအချိန်၌ ကိုကျော်အုန်းတို့ အိမ်ထောင်စုတွင် မည်သို့မည်ပုံ ဆက်လက် နေထိုင်သွားကြမည်ကို ပူပင်မှုများဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ကိုကျော်အုန်း၏ ဖခင်မှာမူ အခြားသူများနှင့် မတူဘဲ စစ်သည် သူနှင့် မဆိုင်သလိုလိုနှင့် ခပ်အေးအေးပင်နေထိုင်လျက်ရှိသည်။

ဥရောပတိုက်သားများနှင့် ၎င်းတို့၏ မိတ်ဆွေကြီးများသည် ရန်ကုန်မြို့ကို စွန့်ခွာသွားကြလေပြီ။ သူတို့သည် မြန်မာပြည် မြောက်ဘက်စွန်း မြစ်ကြီးနားမြို့ထိ မီးရထားဖြင့် ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ၎င်းမှတစ်ဆင့် အိန္ဒိယသို့ဖြစ်စေ၊ အခြား လုံခြုံသည်ဟု ထင်ရသော နေရာသို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ကျွန်မတို့ နေထိုင်သော မြို့ငယ်ရှိ လူများမှာ ဂျပန်စစ်တပ်သည် စစ်တောင်းမြစ်ကို ကျော်ဖြတ်လာသည်နှင့် ရန်ကုန်မြို့ကို အလွယ်တကူ သိမ်းပိုက်နိုင်သော်လည်း အထက်မြန်မာပြည်၌မူ ဗြိတိသျှတို့ ဆက်လက် ခုခံတိုက်ခိုက်နေမည်ဟု ယူဆထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် အထက်မြန်မာပြည်သည် စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်မှ လွတ်ကင်းနေမည်ဟုလည်း ယုံကြည်နေကြသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုကျော်အုန်း၏ ဖခင်ကြီးသည် သူ့အိမ်ထောင်စုအတွက် အစီအစဉ် တစ်ခုကို ပြုလုပ်ပေးသည်။ သူ၏ အစီအစဉ်မှာ မိသားစုအားလုံး အထက်မြန်မာပြည်သို့ ခေတ္တ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်စေပြီး၊ ကိုကျော်အုန်း တစ်ယောက်ကိုမူ ဤမြို့မှာပင် လယ်ယာချောင်း

မြောင်း အိမ်ရာတို့ကို-ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရန်အတွက် ထားခဲ့ရန် ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်အခါက ကြေးရတတ် မြန်မာတို့သည် မိမိတို့၏ မိသားစု အတွက် စိန်ရွှေငွေ လက်ဝတ်လက်စားတို့ကို ငွေရင်းငွေနှီးမြှုပ်နှံ သကဲ့သို့ ငွေကြေးအင်အား ရှိသမျှ ဝယ်ယူထားကြကုန်သည်။ ကိုကျော်အုန်း၏ မိဘတွင် စိန်တစ်မျိုးတည်းပင် မိသားစု တစ်သက် စာ စားမကုန်နိုင်လောက်အောင် ဝယ်ယူစုဆောင်းထားခဲ့သည်။ အခြား အဖိုးတန် ကျောက်မျက် ရတနာများလည်း များစွာ ရှိသေး သည်။ ငွေလည်း နည်းသည် မဟုတ်ချေ။

ဤမျှ ကျီကျီတက်အောင် ချမ်းသာသောသူအဖို့ အောက် မြန်မာပြည်တွင် ဗြိတိသျှတို့က ဆုတ်ခွာသွားပြီး ဂျပန်များ အဝင်၊ ခေတ်ပြောင်းခေတ်လွဲ စပ်ကူးမပ်ကူး အချိန်၌ လုံခြုံမှု ပျက်ပြားစမြဲ အချိန် ဖြစ်တတ်သည်နှင့် အညီ သူခိုး၊ ဓားပြ ရန်ဘေးမှ စိတ်မချနိုင် သည့်အလျောက် အထက်မြန်မာပြည်သို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ခြင်း လည်း ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် ကျွန်မ တစ်ယောက်အတွက် သူတို့အခက်တွေ့ နေရပြန်သည်။ အကယ်၍ ဂျပန်များ ဝင်လာပြီး ကျွန်မအကြောင်းကို ဂျပန်တို့က စစ်ဆေးမေးမြန်းသော် သူတို့ အဘယ်ကဲ့သို့ ဖြေကြားလေ သနည်း။ ပြေလည်အောင် ဖြေဆိုရဖို့ သူတို့အတွက် အခက်တွေ့နေ သည်။

ဗြိတိသျှ လူမျိုးများကို အိန္ဒိယသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရန် ဗြိတိသျှ အစိုးရက ဆောင်ရွက်စဉ်က ကျွန်မနှင့် ကိုကျော်အုန်းတို့ အိန္ဒိယသို့ လိုက်ပါသွားရန် ကိုကျော်အုန်းအား ကျွန်မ ပြောကြားဖူးပါသည်။ သို့ရာတွင် ကိုကျော်အုန်းက သူ့မိဘအား ဤအကြောင်းကို ထုတ်ဖော်

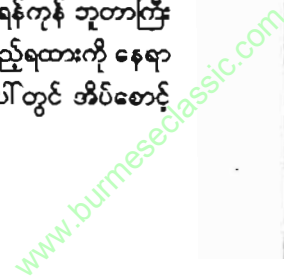
မပြောစွဲဟန်တူသည်။ အကယ်၍ ကိုကျော်အုန်း မလိုက်လိုပါက ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း သွားခွင့်ပြုပါရန် ကိုကျော်အုန်းကို ကျွန်မ ပြောမိသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မကို စိတ်မချဘူး။ ကျွန်မအတွက် ဦးရိမ် စရာဖြစ်သည်ဟု ကိုကျော်အုန်း ပြောပြန်သည်။ အခုတော့ ကျွန်မ တစ်ယောက်အတွက် သူတို့ အခက်တွေ့နေရသည်။

လွန်ခဲ့သည်နှင့်က ကျွန်မတို့သည် စစ်ကိုင်းသို့ ဘုရားဖူး သွား ခဲ့ဖူးသည်။ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး တစ်လျှောက်တွင် စေတီပုထိုးများ လွန်စွာ ပေါများပါသည်။ အကယ်၍ အင်္ဂလန်ပြည်ဖြစ်ပါက စစ်ကိုင်း ကို 'ဘုရားဝတ်ကျောင်းမြို့တော်' ဟု ခေါ်ဆိုဖွယ်ရှိသည်။

စစ်ကိုင်းမြို့သည် အေးချမ်းသာယာပြီး ဘေးအန္တရာယ်လည်း ကင်းရှင်းနိုင်ဖွယ်ရှိလိမ့်မည်ဟု ကိုကျော်အုန်း ယခင်က ယုံကြည် သဖြင့် သူ့မိသားစုကို စစ်ကိုင်းသို့ ခေတ္တပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် စစ်ကိုင်းတွင် ဩဇာတိက္ကမ ရှိသော သူ့ဆွေမျိုးသားချင်းများလည်း ရှိနေကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး ပြောင်းရွှေ့မည်ဆိုသောအခါ၌ ဖြူးစားကြီးပင် စီစဉ်လိုက်ရာ ကျွန်မမှာ အဝတ်အစား ပစ္စည်းပစ္စယ ကောက်သိမ်းရန် အချိန် တစ်ရက်သာ ရတော့သည်။ မိသားစု အားလုံး ကမန်းကတန်း ဖြင့် ပစ္စည်းများကောက်သိမ်းရသည်။ သို့ရာတွင် အရှေ့တိုင်းသားတို့ ၏ ထုံးစံအတိုင်း ပြောင်းရွှေ့ပြီဆိုလျှင် အိမ်ထောင်ပစ္စည်းစုက မသေး လှပေ။ အိမ်ရာလိပ်မှအစ မီးဖိုချောင်ပစ္စည်းအထိ အကုန်ပါစမြဲ ဖြစ်သည်။

သန်းခေါင်ကျော် အချိန်၌ ကျွန်မတို့လူစု ရန်ကုန် ဘူတာကြီး သို့ ဆိုက်ရောက်လာကြသည်။ မန္တလေးသို့ သွားမည့်ရထားကို နေရာ ရရန် မိုးလင်းခါနီးအထိ ဘူတာရုံ တမံသလွင်းပေါ်တွင် အိပ်စောင့်

ခဲ့ကြရသည်။ ကျွန်မတို့နည်းတူ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များစွာလည်း
အိမ်စောင့် နေကြသည်။

မနက်စောစောပီးမီးမှာပင် ကျွန်မတို့လူစုသည် ရထားပေါ်
ရောက်အောင် ကြိုးစား၍ တက်ကြရသည်။ ကျွန်မတို့သည် စစ်ဘေး
စစ်ဒဏ်မှ ကင်းသော ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးကို နောက်ဆုံး စွန့်ခွာလာ
ခဲ့ကြလေသည်။

.. * ..

အခန်း [၄]
ဘေရုမ်းသာယာဘုရားအရိပ်မှာ

ရန်ကုန်မြို့တွင် နေ့လား ညလား အန္တရာယ်ဆိုးကြီး အချိန်ပစ္စေ
ကျရောက်နိုင်သော အခြေအနေတွင် တည်ရှိနေစဉ် အထက်မြန်မာ
ပြည် မန္တလေးမြို့မှကား အန္တရာယ် အသွယ်သွယ်နှင့် ကင်းဝေးပြီး
အေးချမ်းသာယာသော မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်နေလေသည်။

ကျွန်မတို့ ရောက်ခါစ၌ ကိုကျော်စုန်းတို့၏ ဆွေမျိုး ခရိုင်
ရာဇဝတ်ဝန် တစ်ဦး၏ အိမ်တွင် ခေတ္တခဏ စခန်းချ တည်းခိုကြ
သည်။ ရာဇဝတ်ဝန်မင်း၏ အိမ်ဂေဟာမှာ အစိုးရဝန်ထမ်းကြီးများ
နေထိုင်သော ရပ်ကွက်တွင် တည်ရှိပြီး အိမ်ကြီးမှာလည်း တင့်တယ်
ခမ်းနားလှပေသည်။

မန္တလေးမြို့၏ အဓိက ကျက်သရေဆောင်မှာ ဓမ္မမြန်မာမင်း
တို့၏ နန်းတော်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။ နန်းတော်ကြီး၏ တိုင်လုံးများမှာ

www.burmeseclassic.com

အလွန်ကြီးမားသော ကျွန်းတိုင်ကြီးများဖြစ်သည်။ မြို့၏ လမ်းမတစ်
လျှောက်တွင် အရိပ်အာဝါသ ရရှိရန်အတွက် မန်ကျည်းပင်များ အစီ
အစီ စိုက်ပျိုးထားသည်။ အိမ်ကြီးများမှာလည်း အရှေ့တိုင်းဆန်ဆန်
သစ်သားအိမ်ကြီးများဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံကို အုပ်ချုပ်သော အစိုးရသည် မန္တလေးမြို့နှင့်
ပိုင် ၂၀၅၅ ကွာဝေးသည့် မေမြို့တွင် နားစိုက်ထားသည်။

မန္တလေးမြို့ပေါ်သို့ ရန်ကုန်မြို့ကဲ့သို့ ဂျပန်များ ငုံးကြဲချခြင်း
မရှိသေးပါ။ မန္တလေးတစ်မြို့လုံးလိုလိုပင် စစ်သားများ ပြည့်နှက်နေ
သည်။ ၎င်း စစ်သားများမှာ ဗြိတိသျှ စစ်သားများသာမက တရုတ်
စစ်သားများလည်း ရှိသည်။ ထို့အပြင် ဗြိတိသျှ စစ်ယူနီဖောင်း ဝတ်
ထားသော မြန်မာစစ်သား ရာပေါင်းများစွာကိုလည်း ကျွန်ုပ်မ တွေ့ရ
သည်။

ထိုအတောအတွင်း ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် စစ်ကိုင်းမြို့ဘက်သို့
ကူးပြီး အိမ်တစ်ဆောင် ငှားရမ်းနေထိုင်ကြသည်။ ငှားရမ်းနေထိုင်
သော အိမ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ခဲ့သော မူလမြို့ကလေး၏ အိမ်နှင့်
နှိုင်းစာလျှင် သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်းလှသည်။ တစ်ယောက်ပေါ် တစ်
ယောက် ထပ်၍ နေရမလောက် ပြည့်ကျပ်နေသည်။

ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်း ကိုကျော်အုန်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ခဲ့သော
မြို့ကလေးမှာပင် ကျန်ရှိနေသေးသည်။ ၎င်းမြို့မှ လာသော သတင်း
စကားမှာ ဂျပန်တို့သည် မော်လမြိုင်မြို့မှ ရန်ကုန်သို့ ငွေရွှေချီတက်
လာနေပြီဖြစ်၍ လူတွေ အားလုံးလိုလို စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်မှ ကင်းဝေးရန်
အတွက် ပြောင်းရွှေ့ နေကြပြီဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှအစိုးရအဖွဲ့သည်
မေမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားပြီးဖြစ်သော်လည်း အစိုးရ စပါးအဝယ်တော်

ကိုယ်စားလှယ်များ စပါးကို ဈေးကြီးကြီးပေးပြီး ယခုထိ ဝယ်ယူလျက်
ရှိနေသေးကြောင်းဆိုသည့် သတင်းပင် ဖြစ်သည်။

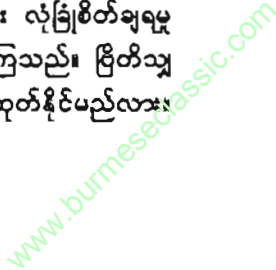
ကိုကျော်အုန်းက စပါးများ ရောင်းခွင့်ရရန်အတွက် သူ ဖခင်
ထံ ကြေးနန်းရိုက်အကြောင်းကြားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် စပါးဈေးကို
ဂျပန်တို့က ယခုပေါက်ဈေးထက်မက တိုးပြီး ဈေးပေးဝယ်ယူလိမ့်မည်
ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။ သူတို့အားလုံးကပင် ဤအတိုင်း ယုံကြည်
ထားခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် တကယ် လက်တွေ့၌ ကိုကျော်အုန်း၏ ဖခင်နှင့်
တကွ အခြား လယ်သမားများပါ မိမိတို့ မျှော်မှန်းထား သကဲ့သို့ ဖြစ်
မလာသည်ကို တွေ့ခဲ့ရလေသည်။ ဂျပန်တို့သည် သူတို့လိုသလောက်
စပါးများကို သိမ်းယူပြီး စပါးဈေးကိုလည်း ဗြိတိသျှအစိုးရတို့ ပေးသော
ဈေးနှုန်းအတိုင်းသာ သတ်မှတ်ပေးလိုက်သဖြင့် ကိုကျော်အုန်း၏
ဖခင်နှင့်တကွ လယ်သမားအားလုံး အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်း
ခဲ့ကြရလေသည်။

ကိုကျော်အုန်းသည် ရန်ကုန်မြို့ကြီး ဂျပန်တို့ လက်ထဲသို့ လုံးဝ
မကျရောက်သေးမီ နောက်ဆုံး မန္တလေးသို့ ထွက်ခွာလာသော ရထား
ကို ရအောင်စီးပြီး ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာ စစ်ကိုင်းမြို့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

များမကြာမီမှာပင် ဂျပန်တို့သည် မန္တလေးမြို့ကို စတင်ငုံးကြ
လေတော့သည်။ နန်းတော်ကြီးနှင့် ဗြိတိသျှ စစ်စခန်းရှိရာ နေရာ
အတော်များများ၌ပင် ငုံးထိမှန်ခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့နေထိုင်ရာ စစ်ကိုင်းမြို့လည်း လုံခြုံစိတ်ချရမှု
မရှိတော့၊ လူတိုင်းကပင် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေကြသည်။ ဗြိတိသျှ
တပ်မတော်သည် ဂျပန်ကို ပြန်လည် မောင်းထုတ်နိုင်မည်လား။

သို့မဟုတ် ဂျပန်သည် စစ်အောင်နိုင်သူအဖြစ် လူတွေပေါ် ကျင့်သုံးမည်လား။ သို့မဟုတ် ကယ်တင်ရှင်အဖြစ် ကျင့်သုံးမည်လား။ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာလေသည်။

မိမိတို့မြို့ကလေးကို စွန့်ခွာပြီး စစ်ကိုင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု ကိုကျော်အုန်း၏ ဖခင်က ယူဆလာပြန်သည်။ ယခုအခါ စစ်ကိုင်းမှာ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် နေထိုင်ရပြီ။ မိမိတို့ပိုင် လယ်ယာချောင်းမြောင်းတွေကိုလည်း ပစ်ထားခဲ့ရသည်။ နေထိုင်ခဲ့သော မြို့ကလေးမှာ စစ်လမ်းကြောင်းတွင် မကျရောက်သဖြင့် အန္တရာယ် မဖြစ်နိုင်။ ထို့အပြင် ဂျပန်တို့ကလည်း မိမိတို့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံမည်ဟု သူ ယူဆခဲ့သည်။

ထို့အပြင် စစ်ကိုင်းတွင် နေထိုင်ခြင်းမှာ မိမိတို့က မြို့ခံလူများ မဟုတ်ဘဲ စစ်ပြေး ခုက္ခသည်အဖြစ် နေကြရသည်။ အခြားဒေသ၌ ငှားကြံချနိုင်သလို ယခု သူတို့ နေထိုင်သည့် နေရာတွင်လည်း ငှားကြံချနိုင်သည်။ မိသားစုမှာ ကျဉ်းမြောင်းစွာ နေထိုင်ရသဖြင့် စိတ်ညစ်လာကြ၏။ ဤကဲ့သို့ဖြစ်ခြင်း အကြောင်းမှာ အင်္ဂလိပ် လူမျိုး ကျွန်ုပ်အား ဂျပန်ရန်မှ ကာကွယ်ရန် အတွက် ပြောင်းရွှေ့လာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ကို ဖွင့်ပြောလာသည်။

ကိုကျော်အုန်း ဖခင်၏ ညီဝမ်းကွဲမှာ မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေးတွင် အကြီးအကဲဖြစ်သည်။ သူ့ကို အရေးပိုင်ဟု ခေါ်ကြသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ စိတ်သဘောထား ကောင်းသူဖြစ်ပြီး လူတွေ သောက မဖြစ်ကြပါရန် လိုက်လံနှစ်သိမ့်သည်။ အားပေးစကားဆိုလာသည်။ သူသည် ဗြိတိသျှ အစိုးရ အုပ်ချုပ်ရေးဝန်ထမ်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ ဖြစ်စေ၊ သူ၏ အစ်ကိုမိသားစု အပေါ်၌ဖြစ်စေ တွေ့ကြုံနေရသော ခုက္ခများအတွက် သူ စိတ်မချမ်းသာပေ။

ပန်အောင်စာပေ

သူသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ အဖြစ်နိုင်ဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံး အကြံပေးခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်ကို စရိတ်ပေးပြီး အိန္ဒိယဘက်သို့ ထွက်သွားစေရန်အတွက် ဖြစ်သည်။ ယင်းအစီအစဉ်ကို ကိုကျော်အုန်း၏ မိသားစုသို့ သူပြောပြသည်။ ထို့အပြင် အိန္ဒိယသို့ ထွက်ခွာသွားနေကြသော ဗြိတိသျှ အစိုးရ အရာရှိများနည်းတူ ကိုကျော်အုန်းက ကျွန်ုပ်အား လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးရန်လည်း သူက အကြံပေးပြောပြခဲ့သည်။

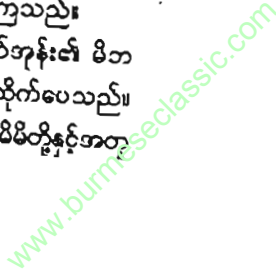
သို့ရာတွင် သူ၏ အကြံပေးချက်မှာ အကောင်အထည် ပေါ်မလာပေ။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကိုကျော်အုန်း၏ ဖခင် မိသားစုက စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိသောကြောင့် မရေမရာနှင့် အဆုံးသတ်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သူတို့တစ်တွေနှင့် ဆက်လက် နေထိုင်မြဲ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ ဤအတောအတွင်း အန္တရာယ်မှာ တစ်စထက်တစ်စ တိုး၍တိုး၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ဂျပန်တို့သည် မန္တလေးမြို့ကို ငှားတင်ကြချလေပြီ။ စစ်ကိုင်းမှ အန္တလေးသို့ ကူးသွားရန်ပင် အခက်အခဲ ဖြစ်နေသည်။ ဗြိတိသျှ အရာရှိများသည် ယခုအခါ စစ်ကိုင်းမှ ထွက်ခွာသွားကြ၏။ ●ရာဝတီ မြစ်ကြီးကို ဖြတ်ကျော်သော တံတားကြီးအား စောင့်ရှောက်ရန် အတွက် အဝင်အထွက် နှစ်ဖက်၌သာ အစောင့်စစ်သားများ ချထားခဲ့သည်။

စစ်ကိုင်းမြို့ပေါ်ရှိလူများလည်း တောင်ဘက်သို့ ရှောင်တိမ်းသွားကြသည်။ သူခိုး ဓားပြလည်း ထကြွစပြုနေသည်။ ဂိုဏ်းဖွဲ့၍ လှယက်သော ဓားပြများကို လူတွေက ကြောက်နေကြသည်။

ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေဆိုးတွင် ကိုကျော်အုန်း၏ မိဘများအတွက် စိတ် သောကဖြစ်မည်ဆိုလျှင်လည်း ဖြစ်ထိုက်ပေသည်။ ကိုကျော်အုန်း၏ မိဘတို့သည် ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရာတွင် မိမိတို့နှင့်အတူ

ပန်အောင်စာပေ

ပစ္စည်းဥစ္စာအလုံးစုံကို ယူဆောင်လာကြသည်။ ရွှေ ငွေ မြောက်မြားစွာ တို့သာမက အဖိုးတန်သော ကျောက်မျက် ရတနာများပါ သယ်ဆောင် လာကြသည်။

ကြိုတင်ကာကွယ်မှု ပြုသည့်အနေနှင့် သူတို့သည် ရွှေထည် ပစ္စည်းအားလုံး အရည်ကျိပြီး အခဲအတောင့်အဖြစ် ပြုလုပ်ထားသည်။ တန်ဖိုးကြီးသော ကျောက်သံပတ္တမြား စိန် အစရှိသည်တို့ကို ကျွန်မ သားလေး 'ဘိုကြီး' နှင့် သူတို့ သားသမီး ကလေးငယ်များ ဝတ်ဆင် သော ရုပ်အင်္ကျီ အနားပတ်တွင် ထည့်၍ ချုပ်ပေးထားသည်။ ဤသို့ ပြုလုပ်ထားခြင်းမှာ ဓားပြများ အတိုက်ခံရလျှင် ကလေးငယ်တို့၌ အဖိုးတန် ပစ္စည်းများ ယေထားမည် မဟုတ်ဟု ထင်မှတ်ကာ အဖိုးတန် ပစ္စည်းများ ပါသွားလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ယူဆချက်ဖြင့် လျှို့ဝှက်သိမ်း ဆည်းထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကြောက်လန့်စိုးရိမ်ဖွယ် ကောင်းသော အန္တရာယ်ဆိုးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးကပ်လာသည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စိုးရိမ်သောက လှိုင်းတံပိုးတို့ ရိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။

မန္တလေးမြို့ပေါ်သို့ ဂျပန်လေယာဉ်တို့က နေ့တိုင်းလိုလိုပင် လာရောက် ဝံ့ကြချနေသည်။ ဂျပန်စစ်တပ်လည်း ရန်ကုန်နှင့် မန္တလေးကြား တောင်ငူမြို့ထိ ဆိုတက်ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

တရုတ်စစ်တပ်သည် ဂျပန်ကို ခုခံတိုက်ခိုက်နေ၏။ သို့ရာတွင် ဂျပန်တပ်ကို နောက်ပြန်ဆုတ်သွားလောက်အောင် တရုတ်တပ်က မတိုက်နိုင်ပေ။ ဂျပန်တို့ ရှေ့သို့ တစ်ဟုန်ထိုး မဆိုတက်နိုင်ရန် ဟန် တားထားနိုင်လောက်သော တရုတ်တပ်က တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ ဂျပန်တပ်များက မြို့ရွာကို ဆောလျှင်စွာ ဝင်ရောက် မသိမ်းပိုက်နိုင်ရန် အချိန်ဆွဲထားနိုင်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။

စစ်ကိုင်းမြို့ပေါ်တွင် ကြောက်လန့်ဖွယ် တိတ်ဆိပ်ငြိမ်သက် နေ၏။ ကျွန်မ၏ ယောက္ခမတို့မှာ မိမိတို့၏ မြို့ကို စွန့်ခွာလာခဲ့ခြင်းမှာ မဟာအမှားတော်ကြီးဟု နောင်တရနေပြန်၏။ ကျွန်မကြောင့် သူတို့ ပြောင်းလာသည်ဟု သူတို့စိတ်ထဲ စွဲမြဲယူဆနေသဖြင့် ကျွန်မအပေါ် တစစ နှံ့မုန်းနာကြည်းသောစိတ် မဖုံးကွယ်နိုင်သည်အထိ ပြင်းထန် တက်ကြွလာသည်။

ကျွန်မမှာ ယခုအချိန်၌ ပြေးပေါက်မရှိ ပိတ်မိနေသော သူ တစ်ဦး ဖြစ်နေလေပြီ။ ဗြိတိသျှလူမျိုးအားလုံး အိန္ဒိယသို့ ပြောင်းရွှေ့ သွားကြပြီဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ကျွန်မတစ်ဦးတည်းသာ ငေါင်း စင်းစင်းကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရပြီး အားကိုးရာမဲ့ စွန့်လွှတ်ရသော လူမသိ သူမသိ ဘဝအခြေအနေသို့ ရောက်ရှိနေရသည်။

ယခုအခါ ကျွန်မတို့ နေထိုင်ရသည်မှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စိုးရိမ် သောကရောက်နေရသော ဘဝဖြစ်သည်။ ဂျပန်လေယာဉ် ငံ့ကြသည့် ရန်ကိုသာမက သူခိုး ဓားပြတို့၏ ရန်ကိုလည်း ကြောက်နေရသည်။ ရှေ့သို့ ဆိုတက်လာနေသော ဂျပန်တပ်ကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက် မှ မဟန့်တားနိုင်တော့။ လှိုင်းလုံးကြီးပမာ ဂျပန်တပ်များ ဆိုတက်လာ သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မတို့မှာ ဂျပန်စစ်တပ်ကို ကြောက်ရသည်ထက် ယခုလောလောလတ်လတ် သူခိုး ဓားပြ၏ ရန်ကိုသာ စိုးရိမ်ကြောက် လန့်နေရသည်။

ဗြိတိသျှအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့သည် မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်နိုင်ရန် အတွက် လိုင်စင်ဖြင့် ကိုင်ဆောင်ရသော သေနတ်များကို လူကုန်ထဲ အားတို့ ထုတ်ပေးလေ့ရှိသော်လည်း အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ခိုးတိုက်နေသော ဓားပြဂိုဏ်းကို ခုခံကာကွယ်ထားနိုင်ရန်မှာ အဓိပ္ပာယ် မရှိလှပေ။

အမိပွယ် မရှိဟုဆိုခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ ဓားပြ ဂိုဏ်း၏အုပ်စု သူတို့ကိုင်ဆောင်သော လက်နက်တို့က ကျွန်မတို့ထက် အုပ်စုတောင့်ပြီး၊ လက်နက်အရာမှာလည်း သာလွန်နေသဖြင့် သူတို့ ကို မယှဉ်သာအောင် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ တို့သည် ဂျပန်၏ ရန်ကိုထက် လောလောဆယ် သူခိုး ဓားပြ ရန်ကို ပိုမို ကြောက်နေရသဖြင့် စစ်ကိုင်းတွင် ဆက်လက် နေထိုင်ရန် မသင့် တော့ပါ၍ အခြား သာ၍ဝေးသော နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြန်သည်။

စစ်ကိုင်းမြို့ပေါ်တွင် ရှိကြသော စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်များ အနက် ကျွန်မတို့ အုပ်စုမှာ စစ်၏ ရှေ့မှနေ၍ ခြေဦးတည့်ရာ တိမ်း ရှောင်ထွက်ပြေးနေကြသူများ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ၏ ယောက္ခမကြီးသည် အခြားသော စစ်ပြေးဒုက္ခသည် အချို့နှင့် တိုင်ပင်ပြီးနောက်၊ အခြေအနေမှာ ဆိုးဝါးလာဖွယ်သာ ရှိသည်ဟု သူ ယုံကြည်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်မတို့ မိသားစုကို စစ်ကိုင်း တောင်ဇိုးပေါ်ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင် ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မြန်မာဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် အများစုဝေး နေထိုင်သော 'ဇရပ်' ဟု ခေါ်သည့် အဆောက်အအုံ ရှိသည်။ ဇရပ် ဟူသော အဆောက်အအုံသည် စစ်ကိုင်းတောင်ဇိုးပေါ်ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်း တိုင်းတွင် ရှိသည်။ တောင်ဇိုးတစ်လျှောက် ဇရပ်များ ပေါများလှသည်။ ထို့အပြင် ငုံး၊ သေနတ် စသည့် ရန်မှ ကာကွယ်နိုင်သော ငုံးခိုကျင်း သဖွယ်ဖြစ်သည့် လိုက်ဂူများလည်း ရှိသည်။

ယင်းသို့အခြေအနေ ရှိသောကြောင့် ကျွန်မ၏ ယောက္ခမကြီး သည် စစ်ကိုင်းတောင်ဇိုး၌ လူဆိုး ဓားပြတို့၏ ဘေးရန်မှ ကင်းဝေး နိုင်သည် ယုံကြည်ခြင်း၊ ထို့အပြင် ဂျပန်တို့လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်း၊

ဇရပ်များကို ငုံးကြတိုက်ခိုက်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ခြင်းတို့ ကြောင့် စစ်ကိုင်းတောင်ဇိုးသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် စီစဉ်လေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးများသည် ကြင်နာဖော်ရွေ ရက်ရောသော စေတနာ စိတ်ထား ရှိကြပါပေသည်။ ဆင်းရဲချမ်းသာ မရွေး ကူညီလက်ခံ ဆောင်ရွက်ပေးသောသဘော ရှိသည့်အလျောက် ကျွန်မတို့ အုပ်စု ပြောင်းရွှေ့လာသည်နှင့် နေရာထိုင်ခင်း ဟာလုံ အလောက် အလွယ်တကူပင် နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

နေရာသစ်သို့ ကျွန်မတို့ ရောက်ရှိလို့ကြပြန်သည်။ မိသားစု ဖက်ဖက်ကလည်း မသေးလှပါ။ စစ်ကိုင်းမြို့တွင် နေထိုင်စဉ်က ဖိပ် ကလေးတွင် မိသားစု ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် နေခဲ့ရသော်လည်း ယခု ရောက်ရှိနေသော ဇရပ်တွင် မိသားစု ချောင်ချောင်ချိချိပင် နေထိုင် ရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း သန့်ရှင်းပြီး လေကောင်းလေသန့် လည်း ရှုရှိုက်ရသည်။ ထို့အပြင် လူများလည်း ဖော်ရွေစွာ ပြောဆို ဆက်ဆံကြသည်။

ကျွန်မတို့ ပြောင်းရွှေ့လာပြီး မကြာမီမှာပင် ကိုကျော်စုန်း တို့၏ ဆွေမျိုးတော်စပ်သူ ဗြိတိသျှ အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိ အရေးပိုင် ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မိသားစုလည်း ပြောင်းရွှေ့လာသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလိုလို ကျွန်မတို့ထံ လာပြီး အားပေးစကား ပြောကြားသည်။

ဂျပန်များ ဝင်ရောက်လာသော်လည်း အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာ ကိစ္စရပ်များတွင် သူသည် တာဝန်ရှိနေသေး၍ အစစအရာရာ စိမ့် ကွပ်ကဲလျက်ရှိသည်။ ဂျပန်များအား လွှဲပြောင်းပေးပြီးသည်အထိ သူတွင် တာဝန်ရှိသည် မဟုတ်ပါလော။

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးသည် စရာဝတီမြစ်ကမ်းပါးမှ ဝေးလံ မြင့်မားစွာ တည်ရှိနေသည်။ တောင်စောင်း တစ်လျှောက် စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်ဝါးပင်များဖြင့် ဖုံးအုပ်နေ၍ သာယာလှပလျက်ရှိသည်။ ရွှေရောင်ဝင်းသော စေတီပုထိုးများလည်း သစ်ပင်ထိပ်များကို ကျော်လွန်၍ ဟိုမှဤမှ ထိုးထွက်နေကြသည်။

ဤနေရာ၊ ဤအရပ်ဒေသ၊ ဤဝန်းကျင်သည် သန့်စင်မွန်မြတ်သော သဘောလက္ခဏာ တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။ ဆိုးဝါးသော နှိုးသူ၊ စားပြန့်နှင့် စစ်အန္တရာယ်တို့သည် ဤနေရာနှင့် မနီးစပ်။ ဝေးရာကင်းရှင်းစွာ ရပ်တည်မှု တစ်ခုဟု ကျွန်မ ထင်မြင်မိပါသည်။

ငြိမ်းချမ်းပြီး သန့်စင်မွန်မြတ်သော ဤအရပ်ဒေသသို့ စစ်ပြေးအိမ်ထောင်စုများ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ရောက်လာကြသည်။ ပစ္စည်း ဥစ္စာ ချမ်းသာကြသော မိသားစုတို့သည် မိမိတို့၏ ကိုယ်ပိုင် မော်တော်ကားကို တောင်ပေါ်သို့ ကားလမ်းပေါက်ရာ အရပ်သို့ မောင်းတက်လာကြပြီး၊ လျှို့မြောင်ကြားတွင် ကားကို သိုဝှက်ထားကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ပြောင်းရွှေ့လာကြသော မိသားစုတိုင်း လိုလိုပင် မော်တော်ကားနှင့် ပြောင်းရွှေ့လာကြသည်။ သူတို့၏ မော်တော်ကားကို စစ်ဘက်ဆိုင်ရာတို့က သုံးစွဲမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ကားပါယူဆောင်လာခြင်းသာ ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။

ကျွန်မတို့ ခိုလှုံနေထိုင်သော ချောင်တွင် မော်တော်ကားလမ်းပေါက်သဖြင့် ကျွန်မတို့လည်း သူများနည်းတူ မော်တော်ကားပါယူဆောင်လာခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မတို့ ခိုလှုံရာ ချောင်သို့ ဗြိတိသျှ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ကားတစ်စီး ရောက်လာသည်။ သူတို့သည် အိန္ဒိယဘက်သို့

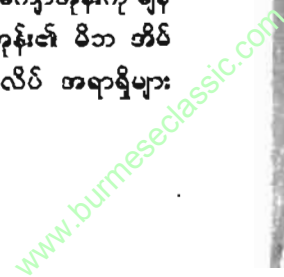
ဆုတ်ခွာရာတွင် အသုံးပြုရန်အတွက် အင်ဂျင်စက်ကောင်းသော ကားတစ်စီး ဝယ်ယူရန်အတွက် ကျွန်မတို့ ခိုလှုံနေသည့် ကျောင်းသို့ ရောက်လာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

အင်္ဂလိပ် အရာရှိတို့က ကျွန်မကို မြင်တွေ့သောအခါ အတော်ပင် အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူတို့သိသလောက် အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးများ ပြောင်းရွှေ့ထွက်ခွာသွားနေစဉ် ကုန်သလောက် ပြီးစီးသွားပြီဟု သိခဲ့သည်။

သူတို့က ကျွန်မ ချက်ချင်းပင် ပြောင်းရွှေ့ဖို့ ပြောကြားလာ၏။ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည် ကိုကျော်အုန်းကိုလည်း ကြိုက်ရာ ကားတစ်စင်းယူပြီး ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရာသို့ ထွက်ခွာသွားရန် အကြံပြုသည်။ ရန်သူ ဂျပန်တို့က တစ်နေ့တခြား နီးကပ်လာပြီဖြစ်သည်။

ဗြိတိသျှ အရာရှိများအဖို့ အချိန် သိပ်မရှိတော့ သူတို့သည် ခရီးတွင်သည့် အင်ဂျင်စက် ကောင်းသော ကားတစ်စင်းကို အလိုရှိသည်။ ၎င်းကားမျိုး ကိုကျော်အုန်း ဖခင်တွင် သူတို့ တွေ့ရှိသွားသည်။ မော်တော်ကားကို သူတို့အား ရောင်းရန် မေတ္တာရပ်ခံပြီး တောင်းသမျှ ဈေးကို ပေးကာ မော်တော်ကားကို ဝယ်ယူသွားသည်။ သူတို့ ထွက်ခွာခါနီးတွင် ကျွန်မကိုလည်းကောင်း ကိုကျော်အုန်းကို လည်းကောင်း “နည်းနည်းလေးမှ အချိန် ဖင့်နှေးမနေကြပါနဲ့” ဟူ၍ အကြံပေးသွားခဲ့လေသည်။

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မဆောင်ရွက်နိုင်ပေ။ ကိုကျော်အုန်းသည်လည်း သူ့မိဘများကို စွန့်ခွာ၍ မသွားနိုင်ပေ။ ကျွန်မကလည်း အသည်းနှစ်အောင် ချစ်ခဲ့တဲ့ ကိုကျော်အုန်းကို ချန်မထားရက်ပေ။ ဤသို့ပင် ကျွန်မမှာ ကိုကျော်အုန်း၏ မိဘ အိမ်ထောင်စုတွင် ကျန်ရစ်နေခဲ့ရလေသည်။ အင်္ဂလိပ် အရာရှိများ

ထွက်ခွာသွားသည်ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မမှာ စိတ်နှလုံး အားငယ်စွာဖြင့် ကျန်ရစ်နေခဲ့ရလေသည်။

ဤသည့်နောက်တွင် တောင်ငူမြို့သည် ဂျပန်တို့ လက်ထဲသို့ လုံးဝ ကျရောက်သွား၏။ ခံစစ်ဖြင့် တိုက်ခိုက်နေသော ထရုတ်စစ်သားများလည်း ဆုတ်ပြေးကြလေပြီ။ တရုတ်စစ်သားများသည် စစ်ကိုင်းသို့ ဆုတ်ပြေးလာကြသည်။

အချို့သော တရုတ်စစ်သားများသည် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးပေါ်မှနေ၍ ဂျပန်တို့အား ပြောက်ကျားစနစ်ဖြင့် ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် ကြံစည်ချက်ဖြင့် တောင်ရိုးဘက်သို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်လာကြသည်။ ဂျပန် စစ်အင်အားမှာ တရုတ် စစ်တပ်အင်အားထက် အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်နေခဲ့သဖြင့် တရုတ်စစ်တပ်သည် ဆက်လက် ခုခံရေး အစီအစဉ်ကို လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

ဟိုမှဤမှ ကြားသိရသော သတင်းစကားအရ စစ်ဦးဂျပန်စစ်သားများသည် အလွန်ဆိုးသည်ဟု ကြားသိရသည်။ အခြေအနေမှာ တစ်နေ့တခြား ဆိုးဝါးလာ၏။ ယခု ကျွန်မခိုလှုံနေသော နေရာတွင် လုံခြုံမှု ရှိပါ့မလားဟူ၍ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာသည်။

ကျွန်မတို့ ထံသို့ ဥပုသ်နေ့တိုင်း ဆရာတော်တစ်ပါး မှန်မှန်ကြွလာသည်။ ဆရာတော်၏ ဘွဲ့အမည်မှာ ဦးပညာဖြစ်သည်။ ဆရာတော်က ကျွန်မတို့အားလုံး သူ့ကျောင်း ရှိရာသို့ ပြောင်းရွှေ့လာရန် ပြောကြားသည်။ ဆရာတော်၏ ကျောင်းမှာ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးအတွင်းပိုင်းဖြစ်ပြီး လူသွားလူလာများသော လမ်းနှင့်လည်း ဝေးသဖြင့် လုံခြုံမှုရှိသည်ဟု ပြောသည်။

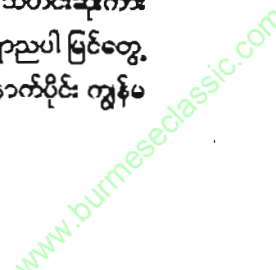
ကျွန်မတို့ မိသားစုက ထိုနေရာသစ်သို့ သဘောကျကြသည်။ ဆရာတော်ပေါ်၌လည်း ပိုမို ယုံကြည်အားထားလာသည်။ ဆရာတော်

သည် သူတော်စင် ဂုဏ်ပါးဖြစ်ပြီး စိတ်ထား အလွန် ဖြူစင်သန့်ရှင်းပါသည်။ ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင်နှင့်လည်း ပြည့်စုံပြီး ရှေ့ရေးနောက်ရေး တိုင်းထွာချိန်ဆနိုင်သူလည်း ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဆရာတော်သည် ကျွန်မအပေါ် များစွာ ကရုဏာသက်ပြီး အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကျရောက်မှာကိုလည်း စိုးရိမ်သည်။ ကျွန်မ ယခု အားငယ်နေရချိန်တွင် သူတော်စင် တစ်ပါး၏ ကရုဏာတော်၌ ခိုလှုံရသဖြင့် များစွာ စိတ်ချမ်းသာမိသည်။

ကျွန်မတို့သည် ဆရာတော် ပြောသည့်အတိုင်း ဆရာတော်ကျောင်းရှိရာသို့ ပြောင်းရွှေ့လာကြ၏။ ဝေးလံပြီး တောအုပ်တောတန်း သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့နှင့် ဖုံးအုပ်ထားလင့်ကစား ဆရာတော်ကျောင်း၏ ဘုံဗိမာန်သည် နေချင့်စဖွယ်ပင် ဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း အလွန်သာယာလှသည်။ ကျောင်းဝင်းမှ နေ၍ ကြည့်လိုက်လျှင် ဓရာဝတီမြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဖောင်းဝတံတားကြီးကိုလည်းကောင်း အပေါ်မှ စီး၍ မြင်ရလေသည်။

နောက်များ မကြာမီမှာပင် မန္တလေးမြို့တည်ရာဘက်မှ မီးခိုးလှဲကြီးများ အလိပ်လိုက် အလိပ်လိုက် ကောင်းကင်ယံသို့ တက်လာသည်ကို ကျွန်မတို့ တွေ့ရလေသည်။ အခြေအနေဆိုးကို သိချင်သောကြောင့် ကျွန်မတို့သည် တောင်ထိပ်ပေါ်ထိ တက်ပြီး လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ညနေမှောင်ရိပ်ပြီးသည့်အချိန်တွင် ကျွန်မတို့ သိချင်ကြားချင်သော သတင်းဆိုးကို ကြားသိရလေသည်။

“မန္တလေးမြို့ ငုံးဒဏ်ကြောင့် မီးလောင်နေပြီ” သတင်းဆိုးကား ဤသည်ပင် ဖြစ်သည်။ မီးလောင်သည့်နေ့မှာ နေ့ရောညပါ မြင်တွေ့နေရသည်။ ရက်ပေါင်းများစွာ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ နောက်ပိုင်း ကျွန်မ

တို့ မန္တလေးမြို့သို့ ရောက်လာသည့်အခါ နေရာများစွာပင် ပြာပုံနှင့် ပြိုပျက်နေသော အဆောက်အအုံများဖြစ်သည်။

ယခုအချိန်တွင် ဂျပန်လေယာဉ်ပျံတို့သည် ဧရာဝတီမြစ်နီး တစ်လျှောက် စွန့်ကာဆန်ကာ ကင်းလှည့်ပျံသန်းနေသည်။ ရေပေါ်တွင် မည်းမည်းမြင်သမျှ စက်သေနတ်နှင့် ပတ်ခတ်သည်။ သို့ရာတွင် ဂျပန် လေယာဉ်များသည် ထင်တိုင်းမကြာနိုင်သေးပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဗြိတိသျှ စစ်လေယာဉ်နှင့် ကောင်းကင်ယံတွင် တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားသေးသည်။ ထိုအခါမျိုး၌ ကျွန်မတို့သည် လိုက်ဂူမှ တစ်ဆင့် ကောင်းကင်ယံသို့ လှမ်းကြည့်ကြသည်။

၁၉၄၂-ခုနှစ် မေလတွင် ဖြစ်သည်။ အင်းဝတံတားကြီးပေါ်တွင် တာဝန်ချထားသော ဗြိတိသျှ အမြောက်တပ်မှ အမြောက်ကြီးများသည် တဒုန်းဒုန်နှင့် ပစ်ခတ်နေသည်ကို တောင်ပေါ်မှ လှမ်းမြင်နေရသည်။ မီးခိုးများလည်း ကောင်းကင်ပြင်တွင် ပိတ်ဖုံးနေသည်။ တံတားဝင်ပေါက်နှင့် ထွက်ပေါက် နှစ်ဖက်တွင် တာဝန်ချထားသော ဗြိတိသျှ စစ်သားများကို ကျွန်မတို့ သတိရမိသည်။ ကျွန်မတို့ စစ်ကိုင်းတွင် နေထိုင်စဉ်က ၎င်းစစ်သားများနှင့် ကျွန်မတို့ သိကွမ်းခဲ့ရသည်။ သူတို့ အပျင်းပြေရန်အလို့ငှာ ကျွန်မတို့က ဓာတ်ပြားအချို့ပင် လက်ဆောင်ပေးခဲ့၏။

ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်း ကိုကျော်အုန်းသည် တံတားတွင် တာဝန်ကျ စစ်သားရဲဘော်များ၏ ကံကြမ္မာကို များစွာ သိချင်နေသည်။ မည်သို့မည်ပုံ မြင်ပျက်နေသည်ကိုလည်း ကိုကျော်အုန်းက သိချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုကျော်အုန်းသည် တောင်ခြေဘက်သို့ ဆင်းသွားပြီး အခြေအနေကို လိုက်လံစုံစမ်းသည်။ ညနေပိုင်း ကိုကျော်အုန်း

ပြန်လာသောအခါ အင်ကိုရယ်စစ်သားများ၏ နေရာတွင် တရုတ်စစ်သားများကို တာဝန် ချထားကြောင်း စုံစမ်းသိရှိခဲ့ရသည်။

ကျွန်မတို့ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာကတည်းက ညစဉ်ညတိုင်းလိုလို တံတားပေါ်မှ ရထားများ ဖြတ်သန်းခတ်မောင်းသံကို ကြားခဲ့ရသည်။ ထိုနေ့ညနေပိုင်းမှ စတင်ကာ တံတားပေါ်သို့ ရထား ခတ်မောင်းသံကို မကြားရတော့ပေ။

ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲတွင် ဧကန်က တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီဟု ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် ဇရပ်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ပြီး လှမ်းကြည့်မိ၏။

နီလျှံသော မီးရောင်ကြီးသည် ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာပြီး ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ အရောင်များ မြှာထွက်ကာ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော အသံကြီးများလည်း ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ မြည်ဟိန်း ပဲ့တင်ထွက်ပေါ်လေသည်။

ကျွန်တို့အားလုံး နားလည်သိရှိလိုက်ပါပြီး ဗြိတိသျှ စစ်သားတို့သည် ဆုတ်ခွာရေးတွင် အချိန်ရရန်အတွက် အင်းဝတံတားကြီးကို ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးလိုက်ပေပြီ။ တရုတ်စစ်သားများလည်း စစ်ကိုင်းမြို့ကို စွန့်လွှတ်ဆုတ်ခွာ သွားကြပြီဖြစ်သည်။

မိမိတို့ ဆုတ်ခွာသွားပြီးနောက် ဂျပန်တို့ ဝင်ရောက်လာကြလျှင် ၎င်းတို့ အသုံးမပြုနိုင်ရေးအတွက် တရုတ်စစ်သားတို့သည် အရပ်သားများ လိုချင်သမျှ ပစ္စည်းများ ရယူနိုင်ရန်အတွက် စတိုးဂိုဒေါင်ကြီးကို ဖွင့်ထားလိုက်သည်။ ရေယာဉ်များကိုလည်း ဧရာဝတီမြစ်အတွင် ဖောက်ခွဲ နှစ်မြှုပ်ခဲ့သည်။ ဤသည်ကား စစ်၏ ထုံးစံအတိုင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

စစ်ကိုင်းမှာလူများသည် ဆန်နှင့်စားသောက်ဖွယ်ရာ ပစ္စည်းများကို စိတ်ကြိုက် ယူဆောင်ကြသည်။ သူ့ထက်ငါ လူယူနေကြ၏။ ထို့အပြင် ပိတ်ထားသော ပုဂ္ဂလိက ဆိုင်များကိုလည်း ဖောက်ထွင်းယူငင်ကြသေးသည်။

ဤစိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းသော သတင်းစကားကို ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်ပေါ်မှ တစ်ဆင့် ကြားသိခဲ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေ စိတ်နှလုံး မချမ်းမသာ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ယခုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုမှာ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမည်ကိုပင် မစဉ်းစားတတ်တော့။ တွေဝေငေးမော နေကြသည်။ ဂျပန်အစင်ကိုသာ အတွယ်အတာမဲ့ စောင့်စားနေရသည်မှတစ်ပါး တခြား ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

ကိုကျော်အုန်း၏ ဦးလေး အရေးပိုင်ဆိုသူက အင်္ဂလိပ်အပြေးဂျပန်အစင် ကာလတွင် ကျွန်ုပ်တို့အား လူမြင်မခံဘဲ လုံခြုံသည့် တစ်နေရာရာတွင် ခေတ္တပုန်းတောင်းနေရန် မှာကြားခဲ့သည်။ စစ်ကိုင်းမြို့ပေါ် မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေး စနစ်တကျ ပေါ်လာသည့်အထိ ပုန်းအောင်းနေပါဟု တိုက်တွန်းခဲ့သည်။ မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေး အသစ်ကိုလည်း သူကပင် တာဝန်ယူ ပြုလုပ်ပေးရမည်ဟုလည်း ပြောဆို၏။ ထိုသို့ မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေး စနစ်တကျ ပေါ်ပေါက်လာပြီးပါက သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်ထံ ကျွန်ုပ်မက သွားရောက်ပြီး အဖြစ်အပျက် အမှန် တင်ပြရန်ဖြစ်သည်။ သို့မှသာ ကျွန်ုပ်မသည် အင်္ဂလိပ်တို့၏ သူလျှို မဟုတ်ကြောင်း အာဏာပိုင်တို့က သံသယရှင်းသွားလိမ့်မည်ဟု သူက အကြံပေးလေသည်။

ကျွန်ုပ်မအဖို့ အရှေ့ အလားအလာ မကောင်းတော့မှန်း ခိုင်မီလေသည်။ နေရေးထိုင်ရေး ကျဉ်းကျပ်မှု၊ စိတ်မချရမှုတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်တော့မည်ကို သိလာလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုကျော်အုန်း၏ ဦးလေး အရေးပိုင်မင်း အကြံပေးသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ရန်သာရှိသည်။

တောင်ပေါ် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းရှိ ရေကန်မှာ သောက်ရေအတွက်သာ ဖြစ်သည်။ ရေချိုးချင်လျှင် မြစ်ဆိပ်ရှိရာ တောင်ဖောက်သို့ ဆင်းကြရသည်။ တခြား ဗဟိုရ သုံးစွဲရန်အတွက် ရေကို ရေပုံးဖြင့် အပြန် သယ်လာရသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် အဝေးမှ ပစ်ခတ်သော သေနတ်သံများကို ကျွန်ုပ်တို့ ကြားရသည်။ ဂျပန်တို့ ဝင်လာကြောင်း သတိပေး သေနတ်သံဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဧရာဝတီမြစ် တစ်ဖက်ကမ်းဆီမှလည်း သေနတ်သံ ကြားရသည်။ ယင်းသို့ ကြားရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ရာဘက်တွင်လည်း သေနတ်သံ ဆင့်ကာဆင့်ကာ ပေါ်ထွက်လာသည်။

သေနတ်သံကို ကြားရခြင်းဖြင့် ဂျပန်တို့၏ ရွေ့ပြေးတပ် ဝင်ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း အသိပေးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ကုန်လိုလိုပင် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အပြန်အလှန် ပစ်ခတ်နေသံကို ကျွန်ုပ်တို့ ကြားနေရသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်တို့ နေသောဘက်မှ သေနတ်သံ တိတ်သွား၏။ တစ်ဖက်ကမ်းမှ လှမ်းပစ်သံကိုမူ ကြီးကြားကြီးကြား ကြားနေရသေးသည်။

သို့သော် အမှောင်ထု ရောက်လာချိန်၌ သေနတ်သံအားလုံး တိတ်ဆိပ်ငြိမ်သက်သွားသည်။ တရုတ်စစ်သားများ ထွက်ခွာသွားကြလေပြီ။

... * ...

အာနန်း [၅]
ကျွန်ကြီးပျက်ပေါ့ပြီလား

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်း အချိန်တွင် မီးရထား ခုတ်မောင်းသံကို ကျွန်မ တစ်ဖန် ကြားရပြန်သည်။ သို့သော် ထိုရထားသံမှာ ရှေးယခင်က ကျွန်မ ကြားရပြီ ရထားခုတ်မောင်းသံနှင့် လုံးဝ မတူချေ။ မီးရထား ခေါင်းတွဲမှာ အထူးအဆန်း ဖြစ်နေ၏။ ဥဩဆွဲသံမှာလည်း တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မ တစ်ခါမှ မကြားဖူးသေးသော ဥဩသံမျိုး ဖြစ်နေလေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ထိုမီးရထားကို ကျွန်မ တွေ့မြင်လိုသဖြင့် ကျွန်မတို့ ခိုအောင်းနေသော ဇရပ်၏ ပြတင်းပေါက်ကို အလျင်အမြန် ဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနေရာမှနေ၍ မြစ်ကိုဖြတ်ကျော်ပြီး တစ်ဖက်ကမ်းထိ မြင်နိုင်လေသည်။

မီးရထားသည် ပျက်မီးနေသော အင်္ဂလိပ်တံတားကြီး တစ်ဖက်ပေါက်ဝ အနားတွင် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ရထားတွဲ

ပန်အောင်စာပေ

ထဲမှ စစ်သားများ အလှအယက်နှင့် ခုန်ဆင်းလာကြ၏။ ဆင်းလာသော စစ်သားများမှာ ဂျပန်စစ်သားများ ဖြစ်ကြသည်။

ဂျပန်များ စစ်ကိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာလေပြီ။

ထိုအချိန်မှာပင် ဧရာဝတီ ခေပြင်ကျယ်ပေါ်တွင် မော်တော်ဘုတ်ငယ် ရာပေါင်းများစွာ ဆန်တက် ခုတ်မောင်းလာသည်ကို လှမ်းမြင်ရ၏။ အချို့မှာ ပဲ့ချိတ်စက်တပ်ထားသော မော်တော်ဘုတ်များဖြစ်သည်။ အချို့မှာလည်း မော်တော်ကားစက် တပ်ထားသော မော်တော်ဘုတ်ဖြစ်သည်။ ရေပေါ်ခုတ်မောင်း၍ ရလျှင်ပြီးရော အနေဖြင့် ပေါင်းစပ် ဖာထေးပြုလုပ်ထားသော မော်တော်ဘုတ်များကိုလည်း တွေ့ရသည်။

စစ်ကိုင်းဆိပ်ကမ်းသို့ အစင်းပေါင်းများစွာသော မော်တော်ဘုတ်ငယ်များသည် ထန်းလျက်ခဲကို ပရွက်ဆိတ်များ ဝိုင်းအုံ့ကိုက်ခဲကြသကဲ့သို့ စုပြုံဝင်ရောက်ဆိုက်ကပ်ကြသည်။

ကျွန်မတို့ နေထိုင်ရာ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းပေါ်သို့ ဂျပန်စစ်သားများ တက်ရောက်လာပြီးဖြစ်၍ မကြာမီအတွင်း စစ်ကိုင်းတောင်နိုးပေါ်သို့ ဂျပန်စစ်သားများ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲ ချီတက် လာတော့မည်မှာ ဧကန်မလွဲပေ။ တောင်နိုးပေါ်တွင် တရုတ်စစ်သားများ ပုန်းအောင်း နေကြသည်ဟု ဂျပန်များ ထင်မှတ်ကောင်း ထင်မှတ်ပေမည်။ သူတို့သည် တောင်နိုး တစ်ဝိုက် အနှံ့အစပ် လိုက်လံရှာဖွေတော့မည်။

မကြာမီအတွင်း ဂျပန်စစ်သားများသည် ဇရပ်အနီးမှ ဖြတ်ကျော် လျှောက်သွားသည်ကို ရိပ်ခဲနဲ ကျွန်မ မြင်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်မသည် 'ဆရာတော်ဘုရား၏ ကျောင်းခန်း အတွင်းသို့ အဆောတလျှင် ဝင်ရောက် ပုန်းအောင်း နေလိုက်သည်။ ကျောင်းဆောင်

ပန်အောင်စာပေ

www.burmeseclassic.com

တရုတ်ကပ် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် သူတို့ကို ကျွန်မ ချောင်းကြည့်နေခဲ့သည်။

ဤသို့ ချောင်းပြီး ခိုးကြည့်လိုက်ရသဖြင့် ယခုအချိန်၌ ကျွန်မ သည် ဂျပန်တုရင့် တပ်မတော်သား ဟူသည်များကို တွေ့ရလေသည်။ ပထမဦးဆုံးအချိန် မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့ကို မြင်လိုက်ရသည်မှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် မရှိပေ။ ညစ်ပတ်ပေရေနိုင်လှသည်။ အဝတ်အစား ယူနီဖောင်းများလည်း အစုတ်အပြဲ ဖာရာတွေနှင့် ဖောင်းပွတ်ဆင်ထားကြသည်။ သူတို့ စီးသော ဖိနပ်မှာ ပတ္တမြားဖိနပ်များ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ခွန်အားရှိပုံ မပေါ်ဘဲ ထမင်း စားရတစ်ချက် မစားရတစ်ချက် ဖြစ်ဟန် တူသည်။

အရပ်အမောင်းမှာလည်း ဗြိတိသျှ စစ်သားကို မဆိုထားနှင့် သာမန် မြန်မာလူမျိုး အရပ်အမောင်းလောက်ပင် မရှိနိုင်ဘဲ ပုပုကွကွ နိုင်လှသည်။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ သူတို့သည် ဝင့်ဝါ မော်ကြား နေသူများဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှတွေကို မြန်မာပြည်မှ မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော့ . . .

"အာရှတိုက်သည် အာရှတိုက်သားများ အတွက်သာ" ဟူသော ဂျပန်တို့၏ မဟာကြေးကြော်သံသည် အာရှတိုက်သားဖြစ်သော မြန်မာတို့အတွက် သည်းခြေကြိုက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ လွတ်လပ်ရေးကို တောင်းတခဲ့သော မြန်မာတို့သည် ယခုအခါ လွတ်လပ်ရေး ရရန် ကေနမလွဲတော့ပေ။ ဂျပန်များသည် မြန်မာတို့အား လွတ်လပ်ရေး ပေးရန်အတွက် မြန်မာပြည်မှ အင်္ဂလိပ်တို့ကို မောင်း

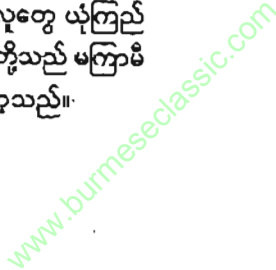
ထုတ်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဂျပန်တို့သည် မြန်မာများ၏ ကယ်တင်ရှင် မဟုတ်ပါလော့။

ဂျပန်များ ရောက်လာပါက ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာတော့မည် ဟု လူတွေက မျှော်လင့်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များသည် မကြာမီအတွင်း မိမိတို့ရပ်ရွာများသို့ ပြန်ကြရတော့မည်။ မူလအတိုင်း မီးရထား၊ သင်္ဘော စသည့် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး လုပ်ငန်းများ ဖွင့်လှစ်နိုင်တော့မည်။ ကုန်ပစ္စည်းများလည်း ပေါများလာတော့မည်ဟု ယုံကြည်နေကြသည်။

တောင်ရိုးပေါ်တွင် ပုန်းတောင်း နေကြသော ကျွန်မတို့ မိသားစုသည် စားစရာ သောက်စရာ ပစ္စည်းများကို ဝယ်ခြမ်းရန်လိုအပ်လာသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်မတို့ အိမ်ဖော်များသည် စစ်ကိုင်းသို့ ဆင်းလာပြီး ထူးဝယ်ကြသည်။ သူတို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ၌ ကယ်တင်ရှင် ကိုရွှေဂျပန်များ ပျံ့ငှာပြေပြစ်စွာ ဆက်ဆံကြပုံကို အိမ်ဖော်များက ပြောပြလေသည်။

ဂျပန်များသည် လူကြမ်းများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် အလုပ်သဘောအရ မေးခွန်းပေါင်း မြောက်မြားစွာကို မေးကြသည်။ သူတို့၏ စိတ်ထားမှာ စိတ်ဆွေ စိတ်ထားသာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဗြိတိသျှအုပ်ချုပ်ရေး မရှိတော့ပေ။ နောင်လည်း ဘယ်သောအခါမှ မရှိနိုင်တော့။ ထို့ကြောင့် ဗြိတိသျှတို့ ကောက်ခံလာခဲ့သော အခွန်အတုပ် ကောက်ခံရေးစနစ်လည်း မရှိတော့ဟု လူတွေ ယူဆနေကြသည်။ ဂျပန်တို့သည် ဤမျှ သဘောကောင်းကြသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ သို့ရာတွင် လူတွေ ယုံကြည်ထင်မှတ်သလို မဟုတ်ပေ။ ကယ်တင်ရှင် ကိုရွှေဂျပန်တို့သည် မကြာမီအတွင်း သူတို့၏ မူလ ပကတိရုပ်ကို ပြသလေတော့သည်။

ကိုကျော်အုန်း၏ ဦးလေး အရေးပိုင်မင်း ကြိုတင် ထင်မှတ်ခဲ့ သည့်အတိုင်း ဖြစ်လာသည်။ ဂျပန်များ ဝင်လာသောအခါ ကျန်ရှိ သော ဗြိတိသျှ အုပ်ချုပ်ရေး အပိုင်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဗြိတိသျှအုပ်ချုပ် ရေး တာဝန်ကို ဂျပန်များအား လွှဲပြောင်းလေသည်။ ထိုသို့ လွှဲပြောင်း ပြီးနောက် ကိုကျော်အုန်း၏ ဦးလေးလည်း အလုပ်မှ အနားယူကာ မိမိပိုင် ခြံမှာပင် အေးအေးဆေးဆေး နေထိုင်ရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ဂျပန်များက သူ့ကို အနားယူခွင့် မပေးချေ။ ယခင် ဗြိတိသျှအုပ်ချုပ်ရေးတွင် ပါဝင်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်များကိုပင် အုပ်ချုပ်စေခဲ့ သည်။ ယင်းသို့ အုပ်ချုပ်စေရာ၌ သူတို့၏ အမိန့်အာဏာအတိုင်း သူတို့ ခိုင်းစေသမျှသာ ဖြစ်သည်။ ဂျပန်တို့ မတရား ပြုမူချက်များ ဆိုးသွမ်းမှုများကို ဝင်ရောက် ဟန့်တားပိုင်ခွင့် မရှိဘဲ လက်ပိုက် ကြည့် နေရရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။

စစ်ကိုင်းမြို့ပေါ်ရှိ အိမ်တိုင်းသို့ ဂျပန်များ တက်ရောက် ရှာဖွေ ကြသည်။ ကိုကျော်အုန်း၏ ဦးလေးအိမ်လည်း ရှာဖွေခံရသည်။ ဂျပန် စစ်သားများမှာ အရက်မူးယစ်နေကြသည်။ ရက်စက်ခက်ထန်ကြ သည်။ သူတို့၏ မူလ ပကတိရုပ်ဖြစ်သော ရက်စက်မှုတွင် အရက်ပါ တွဲဖက်ထားသဖြင့် ရက်စက်သည့် အမူအကျင့်တို့မှာ ကမ်းကုန်အောင် ဆိုးသွမ်းလာခဲ့လေသည်။

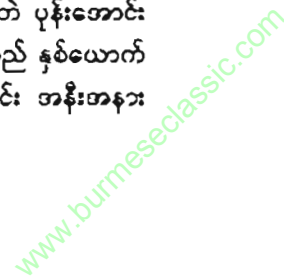
ဂျပန်တို့သည် စစ်ကိုင်းမြို့ကို အုပ်ချုပ်ခဲ့သည်မှာ မကြာလှ သေး။ သူတို့၏ ဗီဇရက်စက်မှုမှ အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စကိုပင် အပြစ်ပေး လာသည်။ သူတို့၏ အပြစ်ပေးနည်းမှာ သူတစ်ပါးကို နာစေသည် သာမက အရှက်လည်း ဖြစ်စေခဲ့၏။ ဂျပန်တို့၏ အပြစ်ပေးနည်းကား အခြားမဟုတ်၊ ပါးရိုက်သောနည်း ဖြစ်သည်။

မည်သူမဆို စကားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်အမူအရာဖြင့်ဖြစ်စေ လမ်းပေါ်တွင် ဂျပန်တို့ မနှစ်သက်သော အပြုအမူ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြုလုပ်မိပါက လူ့အလယ်တွင် ထိုသူအား ဘယ်ပြန်ညာပြန် ပါးရိုက် လေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့၏ တန်ခိုးဩဇာ ကြီးမားလာပြီး မောက်မာ ခက်ထန်မှုလည်း အတင့်ရဲလာသည်။ နေ့ခင်ကြောင် တောင် ပြောင် လှယက်မှုများ သူတို့ လုပ်လာကြသည်။ အကယ်၍ ဗြိသျှသား တစ်ယောက်သည် အဝတ်အစား လှလှပပ သားနားစွာ ဝတ်ဆင်လာသည်ကို ဂျပန်တို့ တွေ့ရှိပါက လမ်းမပေါ်၌ပင် ထိုသူ၏ အဝတ်အစားကို ဂျပန်တို့က အတင်းအဓမ္မ ချွတ်ယူလေသည်။ သူတို့ ၏ ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြဲနေသော အဝတ်အစားနှင့် လဲယူလိုက်သည်။ အကယ်၍ ထိုသူသည် အဝတ်အစား ချွတ်ပေးရန် ငြင်းဆန်ပါက သို့မဟုတ် ချွတ်ပေးရန် အတွက် တုံ့ဆိုင်းတုံ့ဆိုင်း နှေးကွေးနေပါက ဘယ်ပြန်ညာပြန် ပါးရိုက်ခံရလေတော့သည်။

အကယ်၍ ဖောင်တိန်ပင်၊ နာရီ စသည့် ပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ခု ပါလာလျှင်လည်း ဂျပန်တို့က ယူထားလိုက်ကြသည်။ မည်သည့် အလဲ အလှယ်မှ ပြန်မရပေ။ အချို့သော ဂျပန်စစ်သားတွင် လက်ပတ်နာရီ နှစ်လုံး သုံးလုံး ပတ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်ပျက် နေသဖြင့် ဗြိသျှသားတို့သည် လမ်းလျှောက်လျှင် အင်္ကျီ အဝတ် အစား ခပ်နွမ်းနွမ်းနှင့်သာ ဝတ်ပြီးလမ်းထွက်ကြတော့သည်။

စစ်ကိုင်းမြို့တစ်ဝိုက်၌ ဤသို့ ဖြစ်ပျက်နေစဉ်အတွင်း ကျွန်မ တစ်ယောက် တောင်ရိုးမှာပင် လူမြင်သူမြင် မခံဝံ့ဘဲ ပုန်းအောင်း နေခဲ့ရသည်။ နေ့တိုင်းလိုလိုပင် ဂျပန်စစ်သားတို့သည် နှစ်ယောက် တစ်တွဲ၊ သုံးယောက် တစ်တွဲဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်း အနီးအနား

တစ်ပိုက် သွားလာနေကြသည်ကို ကျွန်မ တွေ့ရလေသည်။ သူတို့သည် တောင်ရိုးတွင် တရုတ်စစ်သားများ ပုန်းအောင်းနေလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်သဖြင့် လိုက်လံရှာဖွေနေကြဟန်တူသည်။

ကျွန်မသည် ဆရာတော်၏ အခန်းထဲ၌ ပုန်းအောင်းနေရသည်။ အချို့သော ဂျပန်စစ်သားတို့သည် ဘုန်းကြီးကျောင်း အနီး တစ်ပိုက်ထဲ ဝင်ရောက်လာတတ်သည်။ ကျွန်မမှာ လူမြင်မခံ၊ သူမြင်မခံခဲ့ဘဲ ပုန်းအောင်းနေရသဖြင့် အထူးပင် စိတ်ကျဉ်းကျပ်လာသည်။

လသာသော ညတစ်ညတွင် မြစ်ဆိပ်၌ ရေချိုးရန် တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြသည်။ ရာသီဥတုမှာ နွေဥတုဖြစ်သောကြောင့် သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ပူအိုက်လှပေသည်။ မြစ်ရေအေးအေးကို စိပ်၍ မချိုးဘဲ မနေနိုင်အောင် ပူအိုက်နေသဖြင့် ကျွန်မတို့သည် မြစ်ဆိပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မြစ်ပြင်ကျယ်တွင် ကင်းလှည့်နေကြသော ဂျပန်မော်တော်ဘုတ်များ ရှိလင့်ကစား ကျွန်မတို့သည် ကြောက်ရန်ကိုပင် သတိမရတော့ဘဲ မြစ်ရေထဲ ရေဆင်းချိန်ကြသည်။ ရေချိုးပြီး ပြန်တက်လာကြသည်။ ဆရာတော်၏ ကျောင်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့မှ သွားနေကြသောသူများက တောင်ပေါ်မှ ဂျပန်များ ဆင်းလာနေကြသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်မမှာ ခြုံထည်တစ်ထည်ကို လွှမ်းခြုံထားသော်လည်း ဂျပန်များက ကျွန်မတို့လူစုကို ဆီးတား၍ စစ်ဆေးလေသည်။

ကျွန်မမှာ အလွန် ကြောက်လန့်မိသည်။ ဂျပန်များ မမြင်ခင် တံတိုင်းကို ဆွဲကိုင် ကျော်တက်ပြီး ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ ခုန်ချကာ ဂျပန်များ ထွက်သွားသည်အထိ ပုန်းအောင်းနေရသည်။ ထိုအခါမှစ၍ ကျွန်မသည် အပြင်သို့ မထွက်ခဲ့တော့ပေ။

တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်မ တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်မှာ ထိတ်လန့်ရင်ဖိုစရာ ကောင်းလှပေသည်။ နံနက်ခင်း တစ်ခု၌ ကျွန်မတို့ တည်ရှိရာသို့ တစ်ဦးတစ်ယောက်က ပြေးလာပြီး ဂျပန်များ လာနေကြောင်း ပြောပြသဖြင့် ကျွန်မလည်း ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဆရာတော်၏ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်ပြီး ခုတင်အောက်တွင် ပုန်းနေရပါသည်။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်မ တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အခက်အခဲများအနက် ကျွန်မအဖို့ ကြောက်စိတ်ဖွန်ရသော ကာလ ရှည်လျားဆုံးပင် ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တက်လာကြသော ဂျပန်တပ်စုသည် ရန်သူများကို ပိုက်စိတ်တိုက် ရှာဖွေရန် အတွက် ဖြစ်သည်။

စုရုပ်လေး စစ်သား ၁၅ ယောက် ဖြစ်သည်။ ကြမ်းကြုတ်သော အမူအရာနှင့် လေးလံသည့် လည်ရှည်ဖိနပ်များ စီးထားကြသည်။ သူတို့ ဝတ်ထားသော ဘောင်းဘီမှာ ပွရောင်းရောင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ ကိုင်ထားသည့် ရိုင်ဖယ်သေနတ် ထိပ်တွင် လှံစွပ်တပ်ထားသည်။ သေနတ်တပင် သူတို့အရပ်ထက် ရှည်နေလေသည်။ သူတို့သည် တာဝန်ကို တိတိကျကျ ဆောင်ရွက်သည့်သူများ ဖြစ်သည်။

တရုတ်စစ်သားများ၊ အင်္ဂလိပ်စစ်သားများ ပုန်းအောင်းနေခြင်း ရှိ မရှိ ထုံးစံအတိုင်း မေးမြန်းကာ ဖြေကြားမည့် စကားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သူတို့ ရှာဖွေချင်သလို လိုက်လံရှာဖွေလေသည်။ သစ်သား သေတ္တာ ကြီးကြီးများကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ ဖိတ်ကြီးကြီးကို စမ်းသပ်ထိုးဆွသည်။ အချို့သော ဂျပန် စစ်သားများသည် ကျောင်းခေါင်မိုးပေါ် တက်လာပြီး ခေါင်မိုး၏ ဘုံဆင့်များအတွင်းသို့ပင် ချောင်းမြောင်းကြည့်ကြသည်။ ဟနေသော ပြတင်းပေါက်မှလည်း ချောင်းမြောင်း ကြည့်နေလေသည်။

ထိုသို့ ရှာဖွေသော ဂျပန်စစ်သားများကို ကိုကျော်အုန်းနှင့် ကျွန်မ ယောက္ခမကြီးအပြင် ဆရာတော် ဘုန်းတော်ကြီးပါ သူတို့ကို ဝရမစိုက်ဟန်ဖြင့် ဣန္ဒြေမပျက် စကားပြောနေကြသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က သုံးယောက်သား ဣန္ဒြေမပျက် စကားပြောနေကြသည်ကို မြင်တွေ့သောအခါ သူ၏ သင်္ကာမကင်းစိတ် အနည်းငယ် လျော့ပါးသွားဟန်တူသည်။ မိန်းကလေးတစ်စုမှာ ဒီတစ်ခါ ကျွန်မကို မိသွားတော့မှာပဲဟူသော ကြောက်လန့်စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းဘက်သို့ကူးပြီး ပြေးသွားကြသည်။

ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲလာသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က ကျောင်းအပေါ်ထပ်ရှိ အခန်းအကြောင်းကို မေးမြန်းရာ ထိုအခန်းမှာ ဆရာတော် တရားအားထုတ်ရာ သီးသန့်အခန်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်နှင့် အပေါ်ထပ် အခန်းထဲသို့ ရှာဖွေရန် တက်ရောက်စပြုနေသော ဂျပန်စစ်သားကို ဗိုလ်လုပ်သူက အော်ဟစ် အမိန့်ပေးလိုက်သော အသံကို ကျွန်မ ကြားလိုက်ရသည်။ စစ်သားသည် အပေါ်သို့ တက်ကာ လမ်းပိတ်ဆို့ ရပ်နေသော ဆရာတော်အား တွန်းဖယ်ပြီး ဝင်ရန်သာ ကျန်တော့သည်။ စစ်ဗိုလ်၏ အမိန့်ပေးသံကြောင့် စစ်သားသည် ချက်ချင်း လှည့်ဆင်းသွားသဖြင့် အခန်းထဲ၌ ပုန်းအောင်းနေသော ကျွန်မမှာ ဟင်းခဲ သက်ပြင်းချကာ စိတ်သက်သာခွင့် ရရှိသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မအတွက် ကြောက်ဖူးတုန်နေသော ကိုကျော်အုန်းသည် ဂျပန်အားလုံးကို ကော်ဖီဖျော်တိုက်လေသည်။ ယခုအချိန်၌ သူတို့ တာဝန် ပြီးဆုံးပြီဖြစ်၍ ဖော်ဖော်ရွေရွေပင် အရောတဝင် လုပ်ကြလေသည်။ ကော်ဖီ သောက်ပြီးကြသောအခါ ခေါင်းကို ညွတ်၍ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားကြလေသည်။

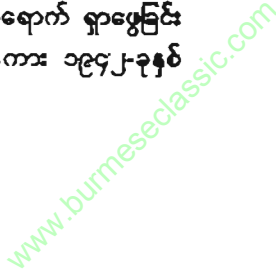
ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော အန္တရာယ်မှ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် လွတ်မြောက်သွားသော်လည်း ကျွန်မသည် အထူးစိတ်ဓာတ်ကုဆင်းကာ စိတ်ပန်း လှပန်း ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။ ကိုကျော်အုန်းသည် ကျွန်မကြောင့် စိုးရိမ် ထိတ်လန့်ခဲ့ရသော ဒဏ်ကြောင့် ကျန်းမာရေးပင် ထိခိုက်လာလေသည်။

ကိုကျော်အုန်း၏ မိဘမောင်နှမများသည် တစ်ရပ်တစ်ကျေး၌ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ နေထိုင်ခဲ့ရသည့် ဒဏ်ကို ဆက်လက်မခံလိုကြတော့ပေ။ သူများတစ်တွေ မိမိတို့၏ ရပ်ရွာသို့ ပြန်စပြုနေကြပြီဖြစ်သည်။ သူတို့လည်း တောင်နိုးတွင် ဆက်လက် မနေထိုင်တော့ဘဲ မိသားစုအားလုံး မိမိတို့၏ မြို့လေးသို့ ပြန်သွားကြလေသည်။ သူတို့ ပြန်သွားသောအခါ ကျွန်မသားကိုလည်း တစ်ပါတည်း သူတို့ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် ကိုကျော်အုန်း ကျွန်မနှင့် အိမ်ဖော် မိန်းကလေး တစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။ ကျွန်မသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ပြင်ပသို့ လုံးဝ မထွက်ခဲ့တော့ပေ။ သို့ရာတွင် ယခုအချိန်တွင် ဂျပန် ရှာဖွေရေး တပ်ဖွဲ့လည်း အလာကျလာလေသည်။

ကျွန်မနှင့် ကိုကျော်အုန်းတို့သည် ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဖြင့် ကျွန်မအား သက်ဆိုင်ရာသို့ လွှဲအပ်အကြောင်းကြားရလျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မည်ကို စဉ်းစားနေခဲ့ကြသည်။ သို့တည်းမဟုတ် အထက်အာဏာပိုင်တို့ထံ ကျွန်မတစ်ယောက် တောင်နိုးတွင် နေထိုင်လျက် ရှိကြောင်း အကြောင်းကြားလျှင် ပိုကောင်းလေမလားဟု စဉ်းစားဝေဖန် နေကြသည်။

ကျွန်မတို့ထံ မည်သည့် ဂျပန်တို့မှ လာရောက် ရှာဖွေခြင်း မပြုတော့။ မိုးရာသီ ကျရောက်လာ၏။ အချိန်ကား ၁၉၄၂-ခုနှစ် ဇူလိုင်လအတွင်း ဖြစ်သည်။

အေးချမ်းသာသာသော ဆရာတော် ဦးပညာ၏ အရိပ်
အာဝါသ အောက်တွင် ကျွန်မတို့ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာနှင့်
နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ ဂျပန်တို့၏ စစ်ကြောင်းလည်း တောင်နိုးဘက်
သို့ လှည့်မလာတော့ပေ။ ကျွန်မတို့၏ ဘဝ တစ်ဖန် တည်ငြိမ်မှု ရခဲ့
သည်မှာ မကြာလှ။ နှစ်လမျှ ကြာမြင့်သည့် နေ့တစ်နေ့တွင် အခြေ
အနေဆိုး တစ်ရပ် ရုတ်တရက် ရှောင်တစ်ခင် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်
ရောက်လာလေသည်။

အချိန်ကား ၁၉၄၂-ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ နံနက်ခင်း။ ကျွန်မ
သည် အိမ်ဖော် မိန်းကလေးနှင့် စားနေ သောက်နေ ချက်ပြုတ်နေစဉ်
အိမ်ဖော် မိန်းကလေးက “ဂျပန်စစ်သားတွေ ရောက်လာကြကုန်ပြီ”
ဟု အထိတ်တလန့်နှင့် အော်ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်မသည် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် နံရံကို
မှီလိုက်သည်။ ကျွန်မမှာ ပုန်းရန် အချိန်မရလိုက်တော့။ ဂျပန်စစ်သား
များသည် ဇရပ်ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်နေကြသည်။ ကိုကျော်ဇွန်
လည်း ဇရပ်နောက်ဘက်တွင် ရောက်နေသည်။ ရဟန်းသံဃာတော်
များလည်း ပြင်ပသို့ ကြွနေကြသည်။ ကျွန်မမှာ ကျားရှေ့မှောက်
ရောက်နေသော ယုန်သူငယ်လို ဖြစ်နေလေသည်။ စစ်ဗိုလ် လုပ်သူက
ဂျပန်လို အော်ဟစ် အမိန့်ပေးလိုက်ရာ စစ်သားနှစ်ယောက်က ကျွန်မ
နောက်သို့ ရောက်လာကြသည်။

ထို့နောက် “အပြင်ထွက်ခဲ့” ဟူသော အမိန့်ပေးသံ ကျွန်မ
ကြားလိုက်သည်။ ဗိုလ်လုပ်သူမှာ စစ်ယူနီဖောင်းနှင့် မဟုတ်ဘဲ၊
သာမန် အရပ်သားဝတ် ဘောင်းဘီတို့မျှသာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။
သူတို့နှင့်အတူ ဂျပန်စစ်ယူနီဖောင်း ဝတ်ဆင်ထားသော မြန်မာများ

လည်း ပါသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် သာမန် မဟုတ်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်
ခေါ် ကင်ပေတိုင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ခန့်မှန်းမိသည်။

အခန်းဆုံးသို့ ရောက်ရှိလေပြီ။ ယခုအခါ ကျွန်မသည် ကင်
ပေတိုင်၏ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ဘဝသို့ တစ်မဟုတ်ချင်း
ရောက်ရှိသွားခဲ့လေပြီ။

ကင်ပေတိုင် အရာရှိ၏ အမည်ကား ‘ကတာဆူဟာ’ ဖြစ်သည်။
သူက ကျွန်မအား တောင်နိုးပေါ်တွင် ဘာလုပ်နေသည်။ အခြား
အင်္ဂလိပ် စစ်သားများ ဘယ်မှာ ရှိသည် စသည့် မေးခွန်းများကို မေး
ပါသည်။

ကျွန်မမှာ ကြောက်လန့်နေသော်လည်း ဟန်မပျက်ရန်
အစွမ်းကုန် ပြောပြနေရလေသည်။ ကျွန်မသည် တစ်ယောက်တည်း
သော အင်္ဂလိပ်လူမျိုးထဲမှ နေထိုင်ကျန်ရှိသူ ဖြစ်ကြောင်း အစချီပြီး
ကျွန်မ၏ ဘဝအခြေအနေကို တတ်နိုင်ဆုံး ရှင်းပြလေသည်။

ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်း ကိုကျော်ဇွန်နှင့် တကွ ပြင်ပသို့ ကြွသွား
ကြသော သံဃာတော်များ ပြန်ရောက်လာသည်အထိ အချိန်ရရန်
သူတို့ကို ကျွန်မ မျက်နှာချိုသွေးရသည်။ ကော်ဖီသောက်ကြပါရန်
ကမ်းလှမ်းသော်လည်း သူတို့က ဂရုမစိုက်ပေ။ ကျွန်မ သံသယ
မျက်လုံးများနှင့်ပင် ကြည့်နေကြသည်။

ထို့နောက် အရာရှိလုပ်သူက ဂျပန်လို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။
ဤတွင် စစ်သားများသည် ကျောင်းပေါ်သို့ တက်ပြီး နေရာ
အနှံ့အပြား ရှာဖွေလေတော့သည်။ သူတို့ ဂရုတစိုက် ရှာဖွေသည့်
ပစ္စည်းမှာ အသံလွှင့်စက်ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို
ဖြုတ်ပြီး ရှာဖွေ၏။ အိပ်ရာခင်း ဋီယာတို့ကိုလည်း ဆုတ်ဖြုတ်ပြီး ရှာဖွေ
သည်။

ထို့နောက် ကိုကျော်အုန်း ရောက်လာပြီး ကျွန်မ မြန်မာပြည် ရောက်ရှိလာပုံနှင့် တောင်ဇိုးတွင် နေထိုင်ရရှိပုံတို့ကို အရာရှိအား တတ်နိုင်သမျှ ရှင်းပြလေသည်။ ကျွန်မ ကော်ဖီဖျော်ပြီး ယူလာသည်။ ကတာဆူမာက လုံးဝ မသောက်ဘဲ သူ့ရဲဘော်များကိုသာ သောက်စေ သည်။ သူသည် ကျွန်မတို့ ပြုစုသည်ကို ဘာမှ လက်မခံဘဲ ငြင်းဆန် ခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် သူက ကျွန်မအား စစ်မေးမြန်းစရာရှိ၍ သူတို့ ၏ ဌာနချုပ်သို့ တစ်ပါတည်း လိုက်လာရန် ပြောကြားလေသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်မက ကင်ပေတိုင် အရာရှိနှင့်အတူ ကားတစ်စီး၊ ကိုကျော်အုန်းနှင့် ကျန်စစ်သားများနှင့်အတူ အခြား ကားတစ်စီးဖြင့် သူတို့ ခေါ်ရာသို့ လိုက်လာလေသည်။ သူတို့၏ ဌာနချုပ်သို့ ရောက် သောအခါ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို အတူတကွ အချုပ်ခန်း တစ်ခု တွင် နှစ်နာရီမျှ ထည့်ထားလိုက်သည်။

ကျွန်မမှာ အကြောက်ကြီး ကြောက်လန့်နေသည်။ ကိုကျော် အုန်းကတော့ ဘာမှ မကြောက်ရန် ကျွန်မကို အားပေးစကား ပြောရှာ ပါသည်။ ဤသို့ နှစ်ယောက်အတူ ထားရှိခြင်းမှာ သူလျှို့ ဟုတ် မဟုတ် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ စမ်းသပ်စစ်ဆေးခြင်း တစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း နောင် တွင် ကျွန်မ နားလည်ရပါသည်။

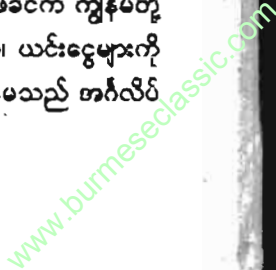
နှစ်နာရီမျှ ကြာသောအခါ ကတာဆူမာသည် မြန်မာစကား ပြန် တစ်ယောက်နှင့် အတူ ရောက်လာလေသည်။

ဂျပန်တို့သည် အဘယ်မျှပင် မြန်မာစကားကို ပြောတတ်သည် ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် အင်္ဂလိပ်စကားကို -အဘယ်မျှ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ပြောတတ်သည်ဖြစ်စေ စစ်ဆေးသောအခါ၌ စကားပြန်မှ တစ်ဆင့်သာ စစ်ဆေးမေးမြန်းလေသည်။

ကတာဆူမာ၏ မေးခွန်းများမှာ ခြိမ်းခြောက်မှုများ ပါသကဲ့သို့ သူလျှို့ဟု စွပ်စွဲသည့် အချက်တို့လည်းပါလေသည်။ သူသည် ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သော သနားကြင်နာမှု ကင်းမဲ့သော လူတစ်ယောက်ဖြစ် သည်။ ကျွန်မ ပြောကြားပြောဆိုသမျှကို သူက လက်မခံပေ။ ငြင်းပယ် ပစ်သည်။ ကတာဆူမာသည် တစ်နေ့လုံးလိုလို ကျွန်မ စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းရန် စစ်ဆေးမေးမြန်းလေသည်။ ကိုကျော်အုန်းကိုတော့ သူ့ ရဲဘော်များက ဆွဲခေါ်သွားပြီး အနီးတွင် ရှိသော အချုပ်ခန်း တစ်ခု ထဲ၌ ချုပ်ထားလေသည်။ ကိုကျော်အုန်း ရောက်ရှိနေသော အချုပ်ခန်း ထဲတွင် ကင်ပေတိုင်တို့ မသင်္ကာသူ အတော်များများ ရှိနေလေသည်။

ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် ကတာဆူမာက ကျွန်မခင်ပွန်း ကိုကျော် အုန်းကို ခေါင်းဖြတ်ပစ်ပြီး ဧရာဝတီမြစ်ထဲ ပစ်ချမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မအား ပြောကြားလေသည်။ ကျွန်မကိုတော့ သူ၏ သေနတ်ဖြင့် အနီးကပ်ချိန်ရွယ်ပြီး ဤသေနတ်နှင့် ပစ်သတ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက် သည်။ ကျွန်မသည် စစ်ကိုင်းတောင်ဇိုး ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ငါးလ ကြာမျှ ပုန်းအောင်းနေခဲ့ကြောင်း အတိအကျ ပြောဆိုသည်။ ဤ အချက်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သစ္စာဖောက် တစ်ယောက်ယောက်က သတင်းပေးခဲ့ကြောင်း သိသာထင်ရှားသည်။

ဤကဲ့သို့ ကျွန်မ ပုန်းအောင်းနေခြင်းမှာ အဓိပ္ပာယ် မရှိ ပုန်းအောင်းနေခြင်း မဟုတ်။ လျှို့ဝှက်သော အကြံအစည် တစ်ခုခု ကြောင့် ပုန်းအောင်းနေသည်ဟု သူက စွပ်စွဲလေသည်။ ကျွန်မသည် မုချ အင်္ဂလိပ်သူလျှို့ဖြစ်ရမည်။ ကိုကျော်အုန်း၏ ဖခင်က ကျွန်မတို့ အား အင်္ဂလိပ် ငွေသားကျပ် ၇၀၀ ပေးထားခဲ့ရာ၊ ယင်းငွေများကို ဂျပန်တို့က တွေ့ရှိသိမ်းဆည်းယူလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် အင်္ဂလိပ်

သူလျှိုကြောင့် ဤငွေများ ရရှိထားသည်ဟု အခိုင်အမာ စွပ်စွဲနေလေသည်။

သူ၏ စွပ်စွဲချက် မေးမြန်းချက် တို့ကို ကျွန်မ ဘယ်လိုပင်ဖြေဆိုရှင်းပြသော်လည်း သူက လက်မခံပေ။ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းကိုတော်အုန်းကို သတ်ပစ်မည်ဟု ပြောဆိုလာပြန်သောအခါ ကျွန်မ အတော်တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့မိသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မ၏ ကြောက်ရွံ့မှုသည် ဒေါသအသွင်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော ကျွန်မ လက်များကို တည်ငြိမ်ရန် စားပွဲစွန်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခြုံမြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

ကျွန်မသည် သူ၏ စားပွဲရှေ့တွင် မားမားမတ်မတ် ရပ်ပြီး ကျွန်မ အပေါ် သက်သက် မတရား အနိုင်ကျင့်နေသူအား ချစ်ကြီးရင်ဆိုင်ပစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ သူလျှို မဟုတ်ဘူးရှင်” ကျွန်မက အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး၊ ကျွန်မ လူကောင်းတစ်ယောက်၊ ရှင် ပြောတာ မှန်တယ်။ ငါးလကြားအောင် ကျွန်ကြီး ကျောင်းမှာ ပုန်းနေတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးက ကျွန်မတို့ကို ခိုလှုံစရာ နေရာပေးလို့ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်တဲ့ အနေနဲ့ ကျွန်မ ဆွမ်းချက်ပြီး ဘုန်းကြီးတွေကို ဆက်ကပ်တယ်”

“လူမြင် မခံဘဲ ပုန်းနေရတာကို ကျွန်မ မုန်းတယ်။ ဖိလိုပုန်းနေရတဲ့အကြောင်းကတော့ ရှင်တို့ စစ်သားတွေ မတရားလုပ်ခံရမှာ ကြောက်လို့ ပုန်းနေရတယ်။ အခြေအနေ ကောင်းတဲ့တစ်နေ့

မှာ သက်ဆိုင်ရာကို ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ လာရောက် တွေ့ဆုံ လွှဲစာပ်ဖို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ”

ကျွန်မ ခင်ပွန်း ကိုကျော်အုန်းဆိုတာလည်း လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ အပြစ်ဆိုလို့ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မ သူ့ကို အသက်ထက် ချစ်တယ်။ ဘာမဆို ကျွန်မ အမှန်အတိုင်းဘဲ ဖွင့်ပြောခဲ့တာပဲ။ သူ့အသက်ကို ချမ်းသာပေးပါ။ ရှင်တို့သိချင်တာမှန်သမျှ ကျွန်မအားလုံး ပြောပြီးပါပြီ။ နောက်ထပ် ကျွန်မမှာ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိတော့ဘူး။

... * ...

အခန်း [၆]
ငါ့ခန်းထဲက လူသားတစ်ယောက်

ကျွန်မစကားများ လွန်သွားနေလေသလား။ ကျွန်မ၏ စိတ်အစဉ် တစ်ခုလုံး ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိသည်။ တစ်နေ့ကုန် စစ်ဆေးခံခဲ့ရ၍ စိတ်နှိုးငေးနေရသဖြင့် ကျွန်မ ဘာမှ မစားမသောက်နိုင်တော့။ ကျွန်မက ဝေါသဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သောကြောင့် ကတာဆုမာမှာ အနည်းငယ် တွန့်ဆုတ်သွားပုံရ၏။ သူက ကျွန်မကို ထိုင်ပြောရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်မမှာ မောပန်းလွန်းသဖြင့် ဒယ်မီးဒယ်ယိုင် ဖြစ်နေသည်။

သူသည် ဘာမှ မပြောဘဲ ခဏမျှ ထိုင်နေ၏။ ထို့နောက် အစောင့် တစ်ဦးအား လှမ်း၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

မကြာမီ ကိုကျော်အုန်းကို ကျွန်မ ရှိရာ ခေါ်လာသည်။ ကတာ ဆုမာ၏ ဝေါသသည် တစ်ဖန် ထကြွလာပြန်သည်။ သူသည် စကား ပြန်မှ တစ်ဆင့် မပြောတော့ဘဲ။ သူ ကိုယ်တိုင် ကိုကျော်အုန်းအား

ပန်အောင်စာပေ

ဝေါသတကြီးဖြင့် ပြောဆိုမာန်မဲ နေလေသည်။ ကိုကျော်အုန်းကိုပင် ရိုက်ပုတ်တော့လေမလား ကျွန်မ ဦးရိမ်စွာဖြင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကိုကျော်အုန်းကို အစောင့်အရှောက်ဖြင့် ပြန်လွှတ်လိုက်၏။ မနက်ပြန်မှ စစ်ဆေးမည်။ သူ သိချင်သော သတင်း ပြောပြရမည်ဟု ပြောကာပြန်လွှတ်လိုက်လေသည်။

ကိုကျော်အုန်း ပြန်လာသည်အထိ ကျွန်မကို ကင်ပေတိုင်ဌာန ချုပ်တွင် ထားရှိခဲ့၏။ ကျွန်မတို့အား ထိုသို့ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားပြီး နောက် ကတာဆုမာသည် စစ်ကိုင်းမြို့တွင် သူတို့ချုပ်နှောင် ထိန်းသိမ်း ထားသည့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများထဲမှ တစ်ယောက်ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက် သည်။

မြန်မာနိုင်ငံထဲသို့ ဂျပန်များ ဝင်ရောက်လာချိန်၌ နိုင်ငံခြား သား လူပေါင်းများစွာတို့သည် ဟူးကောင်းတောင်ကြားလမ်းမှ တစ်ဆင့် ဖိနွိယပြည်သို့ ခက်ခဲစွာ ထွက်ပြေးကြသည်။ ထိုအထဲတွင် မလွတ်မြောက်သော နိုင်ငံခြားသား ငါးရာခန့် ဂျပန်တို့ ဖမ်းဆီး ထိန်း သိမ်းထားခဲ့သည်။ ၎င်းတို့ကို စာသင်ကျောင်း အဆောက်အအုံ တစ်ခု ထဲတွင် စုပြုံထားရှိသည်။ ထိုသူများကို ဂျပန်တို့ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်း မပြုကြပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုသူများသည် မြန်မာပြည်တွင် ဆက်လက် မနေထိုင်လိုဘဲ။ ဖိနွိယသို့ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားကြသူ များဖြစ်၍ ဂျပန်များကို အနှောင့်အယှက် ပြုသူများ မဟုတ်ဟု ဂျပန် တို့က ယူဆခဲ့သည်။ ထိုသူတို့မှာ ထွက်ပြေးခြင်းဟူသော ပြစ်မှုတစ်ခု သာ ရှိ၏။ ထွက်ပြေးရန် အခွင့်အလမ်း ရှိပါလျက် မထွက်ပြေးဘဲ မြန်မာပြည်တွင် ဆက်လက် ပုန်းအောင်းကာ နေထိုင်ကြသော နိုင်ငံ ခြားသားများသည် စပိုင်လုပ်ရန်အတွက် နေထိုင်ကြခြင်းသာ ဖြစ်သည် ဟု ဂျပန်တို့က ယူဆထားခဲ့သည်။

ပန်အောင်စာပေ

ကတာဆူမှာ ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးသည် မကြာမီ နှစ်ခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုသူအား ဂျပန် ကင်ပေတိုင်များက ယုံကြည်မှု အတော်အတန် ရှိဟန်တူသည်။

ကတာဆူမှာက ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို စစ်ဆေးမေးမြန်းကြည့်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးစွာ သဘော ရှိမရှိ ထိုသူ၏ ထင်မြင်ချက်ပေးရန် မေးမြန်းလေသည်။

တစ်မြေတည်းနေ တစ်ရေတည်းသောက်ခဲ့ရသော မျိုးတူ မျိုးတူ သွေးသား တစ်ဦးကို ကျွန်ုပ် မြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ မျိုးမတူ မျိုးမတူ တစ်ယောက်က နိုင်ငံထက်စီးနင်း တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း စစ်လား ဆေးလား ငြိမ်းခြောက်မှု အမျိုးမျိုးနှင့် စစ်ဆေးခံရမှုကို ပြန်သတိရလာကာ ကျွန်ုပ်မှာ ယူကွန်းမရဖြစ်ပြီး ငိုကြွေးမိလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ် ရင်ထဲတွင် ကိန်းစောင်းခဲ့ရသမျှသော ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတို့ကို ကျွန်ုပ် မျက်ရည်ဖြင့် တိုင်တည်ပြသပြီးနောက် ထိုသူအား ကျွန်ုပ်တို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီစောင့်ရှောက်ပါရန် အတူအညီ တောင်းခံလေသည်။

ထိုအင်္ဂလိပ်လူမျိုးသည် သူသိချင်သော အချက်အလက်များကို ကျွန်ုပ်တို့ မေးမြန်းစုံစမ်းလေသည်။ ထို့နောက် သူသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဖြစ်နေကုန်စင် ဘဝအကြောင်းကို ဂျပန် ကင်ပေတိုင်အား ပြန်အစီရင်ခံပြီး ကျွန်ုပ်သည် ဗုဒ္ဓပေးနိုင်လောက်သော သူ တစ်ဦးမဟုတ်ကြောင်း သူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြလေသည်။ ကတာဆူမှာသည် ကျေနပ်မှု ရှိသွားဟန်တူ၏။ တစ်နေကုန် ကျွန်ုပ်တို့ အော်လား ဟစ်လား ငြိမ်းခြောက်မှု အမျိုးမျိုးနှင့် စစ်ဆေးခဲ့လာသဖြင့် လူလည်း မောသွားပုံရသည်။ သူ့အား ကျွန်ုပ် အစစ်ခံခဲ့သည့် အချက်အလက်အတိုင်း အခြားသူတစ်ဦးကို စစ်ဆေးခိုင်းသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့

ပန်အောင်စာပေ

ထွက်ဆိုချက်မှာ သူ့ထံ ထွက်ခဲ့သည့် ထွက်ဆိုချက်အတိုင်း တူညီနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ကျေနပ်သွားဟန် တူလေသည်။

ထိုနောက် အဆိုပါ အင်္ဂလိပ် လူမျိုးသည် ကျွန်ုပ်တို့လည်း နိုင်ငံခြားသားများ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားသော စာသင်ကျောင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခွင့်ပြုရန် တောင်းပန် ပြောကြားလေသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကို ကင်ပေတိုင် အစောင့်အရှောက်ဖြင့် စာသင်ကျောင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

စာသင်ကျောင်းကြီးမှာ အတော်လေး ကြီးပါသည်။ စာသင်ခန်းမတိုင်းတွင် ဂျပန်တို့ ဖမ်းဆီးထားသော နိုင်ငံခြားသား ပေါင်းစုံနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ သူတို့က ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့သောအခါ စိတ်မကောင်းကြဘဲ ကရုဏာသက်မိကြသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ အစာငတ် ရေငတ်နှင့် နေလာခဲ့ရသောကြောင့် ပင်ပန်းကာ ဆာလောင်နေလေသည်။ သူတို့က ကျွန်ုပ်တို့ အစားအသောက်များ ကျွေးမွေးကြ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အတော်လေး လန်းဆန်းလာပြီး၊ ကလေးများ စာသင်ခုံပေါ်တွင် လဲလျောင်းအိပ်နေမိသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ကိုကျော်စုတို့ကို စိတ်ပူနေပြန်သည်။ သူ ဘယ်လို ဖြစ်ပါလိမ့်။ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။ ကင်ပေတိုင်တို့က သူ့ကို ဘာများ စစ်ဆေးမေးမြန်းပါလိမ့် စသည်ဖြင့် ပူပင်သောကစိတ်ဖြင့် စဉ်းစားနေမိလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၉-နာရီတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ဆက်လက် စစ်ဆေးရန် ရှိသည်ဆိုပြီး ကင်ပေတိုင်ရုံးသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ခေါ်ဆောင်လာလေသည်။ ကင်ပေတိုင်ရုံးသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့အား အခန်းတစ်ခန်းတွင် လူရွယ်ကရင် အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် ကုလားလူမျိုး တစ်ဦးတို့ကိုပါ အတူထားခဲ့သည်။

ပန်အောင်စာပေ

ကရင်လူရွယ်မှာ ဘားမားနိုင်ဖယ် စစ်သားဟောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် အာသန်ပြည်နယ် အင်ပါးမြို့မှ မြန်မာပြည်ထဲသို့ တစ်ခေါက်ပြန်ဝင်လာခဲ့သူဖြစ်ပြီး မြန်မာပြည်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဗြိတိသျှ စစ်သားတို့၏ ဇနီးသားသမီးများကို အာသန်ပြည်နယ်ထဲသို့ ကူးပြောင်းလာရာတွင် အကူအညီပေးရန်အတွက် တာဝန်ပေး စေလွှတ်ခံရသူဖြစ်သည်။ ဂျဂန်တို့က ကရင်လူရွယ်အား သူလျှို့မ့ဖြင့် စွပ်စွဲထားခဲ့သည်။

ကျန်တစ်ဦးဖြစ်သူ ကုလားအဖိုးသားမှာ ၎င်း၏ နေတိမ်တွင် ကြေးနန်းတိုင် သံကြိုးအစ တစ်စကို တွေ့ရှိမှုဖြင့် အဖမ်းခံထားရသူ ဖြစ်သည်။ ဤသို့ တွေ့ရှိမှုသည် သက်ဆိုင်ရာ စစ်နယ်မြေတပ်မှူး၏ အမိန့်ကို ဖောက်ဖျက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကင်ပေတိုင်တို့က ဆိုသည်။ ကြေးနန်းကြီးများကို သက်ဆိုင်ရာ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာသို့ လာရောက် အပ်နှံရမည်ဟု ဂျပန်တို့က အမိန့်ထုတ်ထားခဲ့သည်။

နှစ်ဦးစလုံးကပင် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြန်လည်ပြောပြကြသည်။ ကျွန်မလည်း ရင်ထဲ တထိတ်ထိတ်ဖြင့် သူတို့ကို စိုးရိမ်မကင်း ကြည့်နေမိသည်။

မကြာမီပင် ကတာဆူမာသည် ဂျပန်စစ်ပုလိပ်နှစ်ဦးနှင့်အတူ အခန်းထဲသို့ ပင်လာသည်။ သူတို့၏ ကိုယ်ပေါ်၌ အဝတ်အစားဆို၍ မည်မည်ရရ ဘာမှ ဝတ်မထားပေ။ ဘောင်းဘီတို အဖြူနှင့် သားရေခါးပတ်ကြီးကိုသာ ပတ်ထားသည်။

သူက ကရင်လူရွယ်အား လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဂျပန် စစ်ပုလိပ်နှစ်ဦးက ကရင်လူရွယ်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ပြန်ကြီး တုပ်လိုက်ပြီး ထုပ်တန်းတွင် တွဲချည်လိုက်သည်။ သူ၏ ခြေတောက်နှင့် ကြမ်းပြင်မှာ မမီတမီ ဖြစ်အောင် ဆွဲထားသည်။

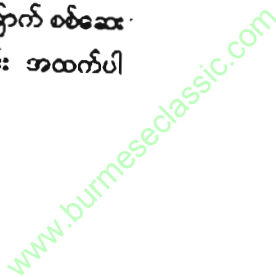
၎င်းနောက် ကတာဆူမာက ကရင် လူရွယ်၏ ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် လက်ဝါးရော လက်ဖမိုးနှင့်ပါ ရိုက်လေတော့သည်။ သူ၏ လက်သည် ပြင်းထန်သွက်လက်လှ၍ တစ်ချက်ဆိုလျှင် တစ်ချက်မှန်း သိသိသာသာကြီး ခံရအောင် အသံမြည်ဟည်းထွက်လာသည်။ ကျွမ်းကျင်သော ဂျပန်တို့၏ ပါးရိုက်နည်းကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း သူနားလည်ဟန်တူသည်။ တဖြောင့်ဖြောင်း ပါးရိုက်သံမှာ ငါးမိနစ်မျှ ကြာခဲ့သည်။ သို့သော် ကရင်လူရွယ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ တော်ဟစ်ညည်းညူခြင်း မပြုဘဲ ကြိတ်မှိတ်ခံနေသည်။

ထို့နောက် မေးခွန်းများ မေးသည်။ ခြိမ်းခြောက်သည်။ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောရန်လည်း သတိပေးပြောကြားသည်။

လူရွယ် ဗလုံးဝထွေးဖြင့် ပြောပြသည်။ သူ ဘာပြောနေသည်ကို ကျွန်မ နားမလည်ပါ။ ကတာဆူမာက အကျေနပ်။ ဘယ်ပြန်ညာပြန် ပါးရိုက်ပြန်သည်။

၎င်းနောက် ကတာဆူမာသည် ခါးပတ်ကြီးကို ချွတ်ပြီး အားကုန်လွှဲရိုက်တော့သည်။ လူရွယ်သည် ဤအခါ၌ ဝေဒနာဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့၍ ပြင်းစွာ အော်ဟစ်လေသည်။ ကတာဆူမာသည် အရိုက်မလျော့။ နောက်ဆုံး အော်ရဟစ်ရလွန်းသဖြင့် လူရွယ်မှာ အသံပင် ပီပီသသ မထွက်နိုင်။ ညည်းညူသံသဲ့သဲ့လေး ထွက်တော့မှ ကတာဆူမာလည်း အရိုက်ရပ်တော့သည်။

ထုပ်မှ ကြီးကို ဖြုတ်လိုက်သောအခါ လူရွယ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ခွေကျသွားသည်။ သူ့ကို ထပ်၍ ခြိမ်းခြောက် စစ်ဆေးမေးမြန်းပြန်သည်။ သူက မိမိ သူလျှို့ မဟုတ်ကြောင်း အထက်ပါအတိုင်း အခိုင်အမာ ထွက်ဆိုသည်။

ထိုအခါ သူ့ကို ဆွဲထုမပြီး ကြီးနှင့်တုပ် ချိတ်ထားပြန်သည်။ ဤအကြိမ်တွင် သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အနှံ့အပြားပေါ်သို့ ဆေးပေါ့လိပ်မိ နှင့် လိုက်၍ထိုးပြီး စစ်ပြန်သည်။ စစ်၍ မရသည့်အဆုံး သူ့ကို နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှ ဆက်၍ စစ်မည်ဟု ပြောပြီး တရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်သွားကြသည်။

ထိုသို့ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ညည်းပန်းနှိပ်စကားပြောနေကာ တင်ပေ တိုင်တို့သည် နောက်ဆုံး၌ လူကောင်းဟု ထင်လျှင် ပြန်လွှတ်လိုက် သည်။ အကယ်၍ သင်္ကာမကင်းဖြစ်ပြီး သူလျှို့ဟု ထင်လျှင် သတ်ပစ် လေသည်။

ယခုအကြိမ် ဖိနှိပ်လူမျိုး အလှည့်သို့ ရောက်လာ၏။ သူ့ကို တစ်သလင်းပေါ် ပက်လက်တိတ်ချစေသည်။ ၎င်းနောက် ကတာဆူမှာ က သူ၏ ဝမ်းဗိုက်ပေါ် ကားယားခွပြီးထိုင်ချကာ သူ့ဆီက ဖမ်းမိထား သော ကြေးနန်းကြီးနှင့်ပင် ထိုသူ၏ လည်ပင်းကို ပတ်ချည်ထားလိုက် သည်။

ထိုနောက် အပေါ်မှ ခွဲစီးပြီး ဂျပန် ပါးရိုက်နည်းဖြင့် ဘယ်ပြိုင် ညာပြန် ပါးရိုက်တော့သည်။ ထိုသို့ ပါးရိုက်ရင်း တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ကို စစ်မေးမြန်း၏။ သိချင်သော အဖြေ မရပါက ဘယ်ပြန်ညာပြိုင် ပါးရိုက် ပြန်သည်။ ခဏအကြာတွင် ခေတ္တရပ်၍ စစ်ဆေးမေးမြန်း ပြန်၏။ ထို့နောက် ဆက်ကာဆက်ကာ ရိုက်ပြန်သည်။ ရိုက်လိုက် မေးလိုက်၊ မေးလိုက် ရိုက်လိုက်နှင့် အဆက်မပြတ် ပြန်လုပ်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လက်သီးဖြင့် တစ်အား လွှဲထိုးလိုက်ပြန်သည်။ ပါးစပ်မှ လည်း ဟစ်အော်ကြိမ်းမောင်းနေလေသည်။

ရိုက်ခံနေရသော ကုလားက ဘာမှ ပြန်မပြော။

ပန်အောင်စာပေ

ဤအခါတွင် ကတာဆူမှာသည် ထိုသူပေါ်ခွဲစီးပြီး လက် ရှစ်ဖက်ဖြင့် ထိုသူ၏ ဦးခေါင်းကို ကိုင်ကာ သံမံတလင်းဖြင့် တစ်အား အဆက်မပြတ် ဆောင့်လေတော့သည်။ ကြာလျှင် သူ၏ ဦးခေါင်း ကွဲပြီး ဦးနှောက်များ လွင့်စဉ်ထွက်ကျတော့မည်လားဟု ကျွန်မ စိုးရိမ် ကြောက်လန့်စွာဖြင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဂျပန်တို့ မြန်မာနိုင်ငံထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည့် အချိန်မှ စ၍ ကျွန်မ တွေ့ကြုံခံစားလိုက်ရသော ကြောက်လန့်ဖွယ်၊ စိတ်နှမ်းလှ ဖွယ် အဖုံဖုံတို့သည် ထိုနေ့ နံနက်ခင်းက ကျွန်မ တွေ့မြင်လိုက်ရသော အဖြစ်အပျက်နှင့် နှိုင်းစာသော် တော်ပါသေးလားဟု ပြောစရာ ဖြစ် နေပေသည်။

ထိုတိန္နိယ အမျိုးသားသည် မည်မျှ ပြင်းထန်စွာ အရိုက်ခံရ သော်လည်း ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောဘဲ မျက်လုံး အပြုအမူဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။ သူ၏ ပြုနေသော မျက်လုံးများသည် ကျွန်မ အင်အားသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်ဟု ကျွန်မ ထင်မိသည်။ မျက်တောင်များ ပင် မခတ်၊ ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် ကြည့်နေလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကတာဆူမှာသည် ထိုသူ၏ လည်ပင်း၌ ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ထားသော သံကြိုးမှနေ၍ တစ်အား ဆောင့်ထု လိုက်ပြီး ဆောင့်ကန် လွှတ်လိုက်သည်။

သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ရုတ်တရက် လဲကျသွားသည်။ အစောင့် နှစ်ဦးက သူ့ကို ကြမ်းပြင်မှ တရွတ်တိုက်ဆွဲထုတ်သွားသည်။ သူ၏ ပြူးကြောင်ကြောင် မျက်လုံးကြီးသည် ကျွန်မကိုသာ လှမ်းကြည့် နေလေသည်။

ကျွန်မတစ်ယောက်သာ ကျန်နေရစ်သည်။ ကျွန်မအလှည့်သို့ ရောက်လာချေပြီ။

ပန်အောင်စာပေ

လူယောင်ဆောင်ထားသော ဘီလူးများသည် လူ့လောကတွင် ယုတ်မာစွာ လူသားများအား နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခဲ့သည်ကို မျက်ဝါး ထင်ထင် မြင်တွေ့ရသော ကျွန်မအဖို့ နှလုံးသားတွင် အထူးပင် နာကျင်နေတော့သည်။ ဤမျှ ရက်စက်သော ညှဉ်းပန်းမှုမျိုး ကျွန်မ ဘဝတွင် မေ့နိုင်ဖွယ် မရှိနိုင်တော့ပေ။

ကျွန်မသည် ဘုန်းလှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့သည်။ ဤတွင် ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော်ကြောင့်ဟု ပြောရမည်ပင်။ အံ့ဖွယ်ကောင်းသော အကြောင်းတစ်ခု ပေါ်လာ သည်။

ကြီးမားလှသော စစ်ကားတစ်စီးသည် ကင်ပေတိုင်ဌာနထဲသို့ မောင်းဝင်လာသည်။ ကင်ပေတိုင် စစ်ပုလိပ်များရော အခြားဂျပန် စစ်သားများပါ “သတိ၊ အလေးပြု” ဟု အော်ဟစ်ကာ တန်းစီပြီး ဝင်လာသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကို အလေးပြုနေကြသည်။

အထက်တန်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦးသည် ထိုမော်တော် ကားထဲမှ ထွက်လာပြီး ကျွန်မနှင့် တကာဆူမာရှီသော အခန်းဆီသို့ လျှောက်ဝင်လာ၏။

စောစောက ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသော ကတာဆူမာ ၏ ဘီလူးသဘက်မျက်နှာမှာ ယခုအခါ နှစ်သက်ရွှင်ပြုံးသယောင် အမူအရာသို့ တစ်မဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲသွားသည်ကို ကျွန်မ တွေ့ရ လေသည်။

သူသည် ဝင်လာသော ဂျပန်အရာရှိကြီးအား ထုံးစံအတိုင်း ဦးညွှတ်အလေးပြုကာ ပြုံးမြဲမြဲလုပ်နေ၏။ ဝင်လာသော အရာရှိတ လည်း ပြန်လည် ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

ထိုအရာရှိကြီးမှာ နိုင်ငံရေးဆိုင်ရာ စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူ၏ အမည်မှာ သီမာဘာ ဟု ခေါ်ကြောင်း နောင်တွင် ကျွန်မ သိခဲ့ရသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ကျွန်မရှိနေသည်ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ နှစ်ယောက်သား အချိန် အတန်ကြာအောင် စကား ပြောဆိုနေကြ သည်။ သူတို့ ပြောဆိုနေကြသော စကားထဲတွင် စပိုင် ဝပိုင် ဟူသော ဝကားလုံးကို မကြာခဏ ကျွန်မ ကြားနေရ၏။ ဘခြား ဘာအကြောင်း ပြောဆိုနေကြသည်ကို ကျွန်မ မသိပေ။

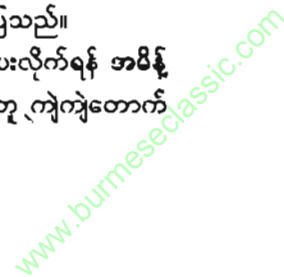
ထို့နောက် သီမာဘာသည် ကျွန်မ ရှိရာသို့ လျှောက်လာပြီး ကျွန်မ၏ ဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြရန် အင်္ဂလိပ် ဘာသာစကားဖြင့် ကျွန်မကို ပြောလိုက်သည်။ သူ ပြောလိုက်သော အင်္ဂလိပ်စကားမှာ ပီပီသသပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မကလည်း ယခင်က ကတာဆူမာ ထံတွင် အစစ်ခံ ပြောကြားခဲ့ သကဲ့သို့ မြန်မာပြည် ရောက်လာရသည့် အကြောင်းကို အစမှအဆုံး တစ်လုံးမကျန် ကျွန်မ ပြောပြလေသည်။

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် ဂျပန်လို ပြောဆိုနေကြပြန် သည်။ ပြီးတော့မှ သီမာဘာက ကျွန်မဘက်သို့လှည့်၍ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်က မစ္စတာချာချီထံ ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခပေးတယ်ဆိုတာ ပြောပြရလိမ့်မယ်ထင်တယ်ဟု ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်မက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ သူက ယုံယုံလေး ပြုံးပြ သဖြင့် ကျွန်မကလည်း သူ့နည်းတူ ပြန်လည်ပြုံးပြသည်။

ထို့နောက် ကျွန်မကို ကျောင်းသို့ ပြန်ပို့ပေးလိုက်ရန် အမိန့် ပေးလေသည်။ ကျွန်မသည် အစောင့်များနှင့်အတူ ကျဲကျဲတောက်

ပူပြင်းသော နေရောင်ခြည်အောက်တွင် လမ်းလျှောက်ပြန်လာခဲ့ရသည်။ နေရောင်ခြည် ပူပြင်းသလောက် ကျွန်မ၏ စိတ်နှလုံးမှာလည်း ညှိုးငယ်စွာနှင့် အမှောင်တိုက်ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိသည်။

နောက်ထပ် ဘာတွေဖြစ်လေဦးမည်နည်း။

ထိုနေ့အဖို့ နောက်ထပ် ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်ပေါ်လာပေ။ ညနေ ၆-နာရီထိ တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်းမထူးခဲ့။

ထိုသို့ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် အခြေအနေ ရင်ဆိုင်နေခြင်းမှာ ကျွန်မ နှိပ်စက်သည်နှင့် မခြားပေ။ ညနေ ၆-နာရီ ကျော်ကျော်လောက်တွင် အစောင့်များက ကျွန်မကို လာခေါ်ပြန်သည်။

ကျွန်မ ရောက်သွားသည့်အချိန်တွင် ကင်ပေတိုင် ဗိုလ်ကြီးက တာဆာဆုမာနှင့်အတူ ကျွန်မ၏ ချစ်ခင်ပွန်း ကိုကျော်အုန်းကိုပါ တွေ့ရသည်။ ကတာဆုမာသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။

ထို့နောက် ပိတ်တစ်ဝက် မပိတ်တစ်ဝက် မှေးထားသော မျက်လုံးများဖြင့် ကိုကျော်အုန်းကို ကြည့်ပြီး စတင် စကားပြောသည်။ ကိုကျော်အုန်းအား သူ ပေးထားသော တာဝန်များကို မည်သို့ မည်ပုံ ဆောင်ရွက်ရမည်ကို နှုတ်ဖြင့် ရှင်းလင်းပြောကြားနေသည်။

ကိုကျော်အုန်းမှာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် သူ ပြောသမျှကို နားထောင်နေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် “သွားတော့” ဟု လှမ်းပြီး အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့် ဇနီးကိုပါ ခေါ်သွားရမလား ခင်ဗျား” ဟု ကိုကျော်အုန်းက မေးလိုက်၏။

“ခေါ်သွား” ဟူသော စကားတစ်ခွန်း ကတာဆုမာ၏ နှုတ်မှ ထွက်လာသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကင်ပေတိုင်မှ ထွက်လာသည်။

ကျွန်မ လွတ်လာလေပြီ။

ကတာဆုမာ စိတ်ထား မပြောင်းမီ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ထွက်လာခဲ့၏။ သို့သော် ဟန်မပျက် ခြေလှမ်းမှန်မှန် ဣန္ဒြေရရသာ လှမ်းထွက်ခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့သည် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

... * * ...

www.burmeseclassic.com

ကိုကျော်အုန်းသည် ကတာဆုမာနှင့် နေ့စဉ်ရက်ဆက် တွေ့ဆုံပြောဆိုခွင့် ရခဲ့၍ ကတာဆုမာလည်း ကိုကျော်အုန်း အပေါ် အတော်လေး သံသယကင်းနေပြီး ဖြစ်သည့်အလျှောက် ကိုကျော်အုန်းက ကျွန်မတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် နေရပ်ဖြစ်သော အောက်မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လိုကြောင်း ကတာဆုမာကို ခွင့်ပန်လေသည်။ ကတာဆုမာသည် ရှောရှောရှုရှုပင် ခွင့်ပြုရုံသာမက ဂျပန်စာရှည် တစ်စောင်တို့ပါ ဈေးသားပေးခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ယခုအခါ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခြံကြလေပြီ။

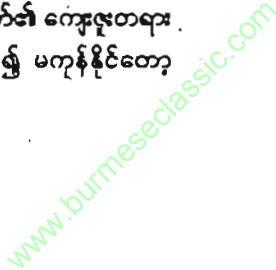
ကျေးဇူးတရားတင်ရှိပြီး ဒို့ကျွန်းမဆုံးအောင်ရှိနေသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကျွန်မ ရောက်လာသည့် အချိန်မှစ၍ အစစအရာရာ မပြုမပြင်ဘဲ အဖိုးဖိုး ကူညီပေးမ အားပေးတော်မူခဲ့သော ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော် 'ဦးပညာ'ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်သည် သူတကာထက် ကျွန်မတို့အပေါ် ပိုမိုမေတ္တာ ကရုဏာ ထားခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း ကျွန်မတို့ နေရင်းဌာနေ အောက်ပြည် အောက်ရွာသို့ ပြန်ရန် စီစဉ်သောအခါ၌ ဂျပန်တို့ သိမ်းပိုက်ဖို့မိသော နေရာတွင် မိုင်ပေါင်းလေးရာမျှ ခရီးကို ဖြတ်ကျော်သွားရန်မှာ အလွန် အန္တရာယ်များခြင်းကြောင့် ကျွန်မကဲ့သို့ တိုင်းတစ်ပါးသူအဖို့ ပို၍ပင် အန္တရာယ်ရှိကြောင်း ဆရာတော်က သိတော်မူသဖြင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်တည်းကို လွတ်လိုက်ရန် ဆရာတော်က စိတ်မချပေ။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်သည် သူကိုယ်တိုင် ကျွန်မတို့အား နေရင်း ဒေသ အရောက် လိုက်လံ ပို့ဆောင်ပေးသည်။ ဆရာတော်၏ ကျေးဇူးတရားမှာ ကျွန်မတို့အပေါ် ဤတစ်သက်တာ ပေးဆပ်၍ မကုန်နိုင်တော့ပါလားဟု ကျွန်မ ယုံကြည်မိသည်။

အခန်း [၇]
ဘုရားရောက် တရားရောက် ထင်ပါရဲ့

ကျွန်မတို့ ဇနီးမောင်နှံ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ပြန်၍ရောက်လာသည်ကို ဆရာတော်နှင့် ဦးပဉ္စင်းများက တွေ့ရှိကြသောအခါ အထူးပင် ဝမ်းသာနေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများသည် ကျွန်မတို့အပေါ် အလွန် သံယောဇဉ်ဖြစ်နေကြ၍ ကျွန်မတို့ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်းကို တတ်နိုင်သမျှ အစွမ်းကုန် ကူညီကြသည်။ စစ်ကိုင်းပြိုပေါ်၍ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီးများထံ သွား၍ ကျွန်မတို့ကို လွတ်ပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။

ကိုကျော်အုန်းမှာ ကင်ပေတိုင်ဌာနချုပ်သို့ နေ့စဉ်သွားရောက် အကြောင်းကြား သတင်းပို့ရန် ကိစ္စ ရှိနေသဖြင့် ကျွန်မတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာပင် ဆက်လက် နေထိုင်ခဲ့ရသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံတွင် ဆရာတော်ဘုရားကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ အရိပ်အာဝါသကို ခိုလှုံဆည်းကပ်၍ ခရီးသွားလာရခြင်းမှာ အဘက်ဘက်မှ လုံခြုံစိတ်ချမှုများစွာရှိသည်။ ဂျပန်တို့၏ ဝါဒဖြန့်ချိမှုတွင် အသုံးပြုလျက်ရှိသော အချက်တစ်ချက်မှာ မြန်မာနိုင်ငံ ယိုးဒယားနိုင်ငံ စသော ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံတို့ကဲ့သို့ မိမိတို့ဂျပန်နိုင်ငံသည်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံဖြစ်ကြောင်း အမြဲကြွေးကြော်လေသည်။ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ဂျပန် အထက်အာဏာပိုင်တို့က စစ်သားများသည် ဘုန်းတော်ကြီးများအား တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့်အယှက် မပြုရန်၊ မထိခိုက်ခြင်း မပြုရန် တားမြစ်မိန့် ထုတ်ဆိုထားသည်ဟု ဆိုပေရာ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် လိုလံလုပ်ဆောင်ပေးခြင်းဆိုသည်မှာ လမ်းခရီးတွင် အန္တရာယ် ကင်းရှင်းရေးအတွက် များစွာ စိတ်ချနိုင်စရာအကြောင်း ရှိလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဧရာဝတီမြစ်ကို သမ္ဗန်ဖြင့် ကူးလာခဲ့ကြသည်။ အင်းဝ တံတားကြီး၏ ကုန်းမှာ တွန့်လိပ် ကောက် တွေးလျက် တစ်ပိုင်းက ရေထဲဖြုပ်နေပြီး တစ်ပိုင်းက ရေပေါ်ရှိသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ဂျပန်စစ်သားများက ကျွန်ုပ်တို့အား စစ်ဆေးရေးဌာနသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ ထိုနေရာ၌ ကျောက်နှင့် ပုလိပ်ရောဂါ ကာကွယ်ဆေး ထိုးပေးသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် မန္တလေးသို့ ထွက်ခွာလာကြ၏။

ရှေးဟောင်း မြန်မာဘုရင်တို့၏ မြို့တော်မှာ ပျက်စီးကာ ပြာပုံအတိပမာ ဖြစ်နေလေသည်။ မြို့တော်ဟူ၍ ပြောမရလောက်အောင် ပျက်စီးနေခဲ့သည်။

ကျယ်ဝန်းသော အိမ်ဝင်းခြံတို့ကို စည်းရုံးသဖွယ် ပေါက်ရောက်နေခဲ့ကြသော သစ်ပင်တို့မှာ ယခုအခါ မီးသင့်လောင်ကျွမ်း

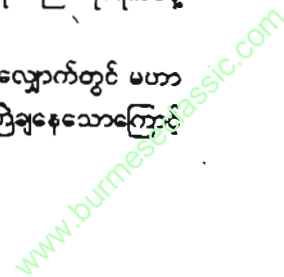
ထားသဖြင့် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ကြွင်းကျန်ရစ်နေခဲ့သည်။ သစ်ကိုင်းများနှင့် ပင်စည်မှ အခေါက်တို့သည်ပင်လျှင် မကြွင်းမကျန်ရစ်အောင် မီးသင့်လောင်ထားသော ဒဏ်ကို လှလှပပကြီး ခံလိုက်ကြရသည်။

မန္တလေးဘူတာဝင်း အတွင်းသို့လည်း ဝင်ရန်မဆိုအားနှင့် အနားသို့ သွားရောက်ချဉ်းကပ်ရန်ပင် ငဲ့ကျင်းကြီးများ ထူထပ်နေခြင်း၊ အဆောက်အအုံ အပျက်အစီး အစအနများ စုပုံလျက် ရှိနေခြင်းတို့ကြောင့် ခက်ခဲနေတော့သည်။

နေရာတကာတွင် ဂျပန်စစ်သားများ ရှိနေကြသည်။ မီးရထားတွဲများတွင် ဂျပန်စစ်သားများ ပြုတ်သိပ်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ ခရီးသွားများကို မီးရထားတွဲနောက်တွင် ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်များ တင်သော တွဲ၌ လိုက်ပါကြရန် နေရာချပေးသည်။ တိရစ္ဆာန်တင်တွဲများမှာ ဆိတ်များတင်ရန်အတွက် တွဲကို နှစ်ထပ်ကန့်ထားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အပေါ်ထပ်သို့တက်၍ ထောင့်တစ်နေရာ၌ ကပ်၍ ထိုင်နေကြရသည်။ ခရီးသည်အလွန်များသောကြောင့် ခြေလက် ဆန့်ရန်ပင် ခက်ခဲနေသည်။ ခေါင်းမှာ အမိုးနှင့် ထိကပ်နေသဖြင့် ငဲ့ထားရသည်။ နေပူရှိန်ကြောင့် မကြာမီ အမိုးများ အလွန်ပူပြင်းလာပြီး မထိနိုင်မကိုင်နိုင်အောင် ဖြစ်ကြရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လူစုမှာ ရေခဲခန်းအိုးထဲထည့်ပြုတ်ထားသလို အပူဒဏ်ကို ခံနေကြရသည်။

ခေတ်ကောင်းစဉ်အခါက မန္တလေးနှင့် ရန်ကုန်မှာ မီးရထားစီးခရီးသည်များ အတွက် ၁၂-နာရီကြာ ခရီးလမ်း တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယခုလို စစ်အတွင်းကာလ၌ ၎င်းခရီးသည် သုံးရက်ခန့် စီးနင်းသွားရလေသည်။

ရန်ကုန် မန္တလေး မီးရထားလမ်းမ တစ်လျှောက်တွင် မဟာမိတ် လေယာဉ်တို့က မကြာခဏ လာရောက် ငဲ့ကြည့်နေသောကြောင့်

မီးရထားသည် မကြာခဏ ရပ်နေခဲ့ရသည်။ ခရီးသည်များလည်း ရထားမှ ဆင်းကာ ပြေးရသည်။ ဟိုနေရာ ဒီနေရာ ပုန်းရသည်။ လေကြောင်းရန် ကင်းရှင်းသည့်အခါမှသာ ခရီးဆက်ရသည်။

မီးရထားဘူတာရုံ တစ်ခုသို့ ရောက်လျှင် ဂျပန်ရုံပိုင်များသည် တုတ်ရည်တစ်ချောင်းဖြင့် နောက်တက်မည့် ခရီးသည်များ နေရာရရန် လိုက်ပါလာခဲ့ကြသော ခရီးသည်များအား အတင်းတိုးခွေပူးကပ် ထိုင်စေပြီး နေရလုပ်ပေးသည်။

မီးရထားတွဲခေါင်မိုးကလည်း အပူဒဏ်ပြင်းပြလှ၏။ နေရာက ကျဉ်းကျဉ်း ခရီးသည်ပေါင်းစုံနှင့် အဆမတန် ကျပ်ခဲ့ပြတ်သိပ်နေ သဖြင့် သူတို့၏ ကိုယ်မှထွက်လာသော ချွေးနံ့၊ ကြေးညှော်နံ့ မီးရထား တွဲမှ အညစ်အကြေးအနံ့ဆိုးများကို ရှူရှိုက်ပြီးလိုက်ပါလာရသော ကျွန်မ အဖို့တစ်သက်တာတွင် မေ့မရနိုင်အောင် မမြဲတမ်းလိုလို အိပ်မက်ဆိုးမက်နေသလို ခံစားနေမိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မီးရထားဘူတာ ဆိုက်သောအခါ ကိုကျော်အုန်း က အောက်သို့ဆင်းပြီး ရေနှင့် စားစရာများကို ဝယ်ခြမ်းလာခဲ့သည်။ ဘူတာတိုင်းတွင် ဂျပန်စစ်သားများ ရှိနေသောကြောင့် ကျွန်မသည် သူတို့ကို ကြောက်ပြီး အောက်သို့ မဆင်းဝံ့ပေ။

ညအချိန်ကျပြန်တော့လည်း ချမ်းအေးလှသည်။ သို့ရာတွင် အိပ်စက်ရန် အလွန်ခက်ခဲသည်။ နေရာကလည်း ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် မီးကလည်း မှောင်၊ ပစ္စည်းပျောက်သည့်အဖြစ်ကလည်း ရှိသေးသည်။ အလစ်သုတ်သမားများ နေရာတိုင်းတွင် ရှိသည်။ ကျွန်မတို့ပစ္စည်းကို ဆရာတော်က သိမ်းဆည်းပေးထားသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ အခိုးအမှက် မခံရပေ။

တစ်လမ်းလုံး စိတ်ဆင်းရဲစွာ လိုက်ပါလာခဲ့ရသော ခရီးစဉ်ကြီး မှာ နောက်ဆုံး၌ ရန်ကုန်ဘူတာရုံသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့တော့ စိတ် သက်သာရာ ရလေသည်။

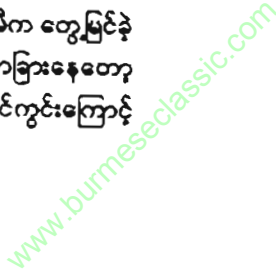
ကျွန်မတို့တစ်တွေ တစ်ကိုယ်လုံးပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ရှိကြ သည်။ အညောင်းမိကိုက်ခဲ့သည်သာမက ညစ်ပတ်နံ့စော်နေလေ သည်။

မီးရထားသည် ညသန်းခေါင်ချိန်တွင် ဆိုက်ရောက်လာသော် လည်း ကျွန်မတို့လူစုသည် စစ်ဆေးခံရန် ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ တန်းစီ ကြသည်။

ဂျပန်များက တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် စစ်ဆေးသည်။ ကျွန်မတို့တွင် ရှိသော ခရီးသွားလက်မှတ်၊ မည်သည့်ပစ္စည်းများ လှူမဆောင်လာသည်။ မည်သည့်ကိစ္စဖြင့် ထိုမှဤသို့ လာရသည် စသည်များကို ဂျပန်တို့က အသေးစိတ်စစ်ဆေးလေသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်မတို့အလှည့် ရောက်လာ၏။ ကျွန်မတို့မှာ ချောချောမောမောပင် ပြီးဆုံးသွားသည်။ စစ်ဆေးသော အရာရှိက အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် ကျွန်မတို့ သွားနိုင်ပြီဟု သိရသည်။

မီးရထားမှ ဆင်းလာခဲ့ပြီးသော်လည်း အိမ်သို့ မရောက်နိုင် သေး။ ရန်ကန်မြစ်ကမ်းဘက်ဆီသို့ ခရီးဆက်ရသေးသည်။ ပထမ ဘူတာမှ လန်ချားဖြင့် သင်္ဘောဆိပ်သို့ လာခဲ့ကြရသည်။ ထို့နောက် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ သမ္ဗန်ဖြင့် ကူးလာခဲ့ရသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် သန်လျင်သို့ လှေဖြင့် ထွက်ခွာလာကြရသည်။

ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်း၏ အခြေအနေကို စစ်မဖြစ်မီက တွေ့မြင်ခဲ့ ဖူးသည်။ ယခင်နှင့် ယခု တွေ့မြင်ရပ်မှာ များစွာ ကွာခြားနေတော့ သည်။ ကျွန်မသည် စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းသော မြင်ကွင်းကြောင့်

များစွာ ကွာခြားနေလေတော့သည်။ ကျွန်မသည် စိတ်ပျက်ဖွယ် ကောင်းသော မြင်ကွင်းကြောင့် များစွာ စိတ်နှလုံးထိခိုက်ဝမ်းနည်းစိတ် များပင် ဖြစ်ပေါ်မိသည်။

တစ်ချိန်က ရန်ကုန်မြစ်ရေပြင်သည် ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီး များနှင့် ကုန်တင်သင်္ဘောများမှ ထွန်းညှိထားသော လျှပ်စစ် ဖိချောင်း တို့ကြောင့် ထိန်းလင်းစိုပြည်နေလေသည်။ ဝေဘာကမှ သင်္ဘောကျွန်း နှင့် ဆိပ်ခံတံတားတည်ရာ နေရာတို့မှ ဆလိုက်မီးမောင်းကြီးများ ကြောင့် အလွန်လင်းလက်လျက် ရှိခဲ့သည်။

ယခုအခါ လူသိများခဲ့သော ဧရာဝတီ သင်္ဘော ကုမ္ပဏီ၊ ဘီအိုစီ ကုမ္ပဏီ၊ ဘုံဘေဘားမားသစ်လုပ်ငန်းကုမ္ပဏီနှင့် ကျွန်ကုမ္ပဏီ အလုပ်ငှာနကြီးများ၏ ဆိပ်ခံတံတားများမှာ ဂျပန်တို့၏ ဗုံးဒက် ကြောင့် အပျက်စီးကြီး ပျက်စီးလျက် အမှိုက်သနိုက်များ စုပုံနေပြီး တွန့်လိမ်ကောက်ကွေ့နေသော သံပေါင် သံတန်းကြီးတို့၏ အစုအပုံ များကိုသာ မြင်တွေ့နေရတော့သည်။

ကျွန်မတို့သည် ရေဆန်၍ ကူးလာခဲ့ရသဖြင့် ခရီးမတွင် လှပေ။ သို့သော်လည်း တအိအိနှင့် လှော်ခတ်လာသဖြင့် နောက်ဆုံး တွင် ပျက်စီးနေသော သန်လျင်သင်္ဘောဆိပ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သင်္ဘောဆိပ် တစ်ဝိုက်တွင် ထုံးစံအတိုင်း ဂျပန်စစ်သားတို့ ရှုပ်ပွနေ သည်။

လာပြန်ချေပြီ။ စိတ်ချောက်ချားစရာ အော်ငေါက်ဖေးမြန် စစ်ဆေးသံများ။

ဂျပန်တို့သည် ကျွန်မကို သိပ်သင်္ကာဟန် မရှိပေ။ အထူး သဖြင့် ကျွန်မအား ဖြတ်သန်းသွားလာခွင့် မပြုလို။ သို့ရာတွင် ကျွန်မ တို့ ရရှိလာသော ကင်ပေတိုင်တပ်ဖွဲ့၏ ပါမစ်ကြောင့် သင်္ဘောဆိပ်

ထွက်ခွာလာခွင့် ရခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် ဂျပန်တို့၏ စိတ်ထဲ၌ ကျွန်မ အပေါ် ကျေနပ်ဟန် မတူချေ။

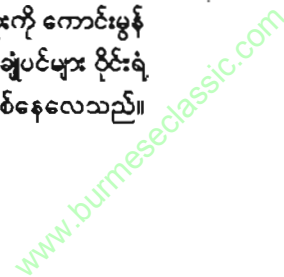
ကျွန်မတို့သည် မိုင်နှစ်ဆယ်အတွက် ကားတစ်စီး ငှားပြီး ဖီးနင်း လာခဲ့ကြသည်။ ရောက်ခါစတွင် ကျွန်မတို့သည် ကိုကျော်အုန်း ၏ မိဘအိမ်တွင် ခေတ္တနေထိုင်ကြသည်။

ကိုကျော်၏ မိဘနှစ်ပါးက ကျွန်မကို အသက်ရှင်လျက်နှင့် ပြန်လည် တွေ့ဆုံလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မထားပေ။ သူတို့အတွက် ကျွန်မသည် သုံးမရသော ပဲစိုငွေစပြားကလေးနှင့်ပင် တူနေတော့ သည်။

ကျွန်မတို့ မူလနေထိုင်ခဲ့သည့်အိမ်တွင် ကျွန်မတို့ အထက် အညာသို့ ထွက်ခွာသွားစဉ်က အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများထားပြီး သော့ခတ်ပိတ်ထားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အိမ်၌ လူမရှိသည့် အခိုက်တွင် မသမာသော လူဆိုးများက အိမ်သော့ကို ဖျက်ပြီး အိမ်ထဲရှိ ပစ္စည်း ပစ္စယ အားလုံး ခိုးယူသွားခဲ့ကြသည်။ အိမ်ထဲ၌ ဘာမှ မရှိတော့။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့သည် ကိုကျော်အုန်း၏ မိဘအိမ်တွင် ခေတ္တ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်မတို့ ပြန်ရောက်ပြီး တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်းမှာပင် ဂျပန် နှစ်ယောက် ကျွန်မတို့ဆီသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ သူတို့နှစ်ဦးက သူတို့ ကိုယ် သူတို့ အဝယ်ထော်များဟု အမည်ခံထားကြသည်။

ထိုဂျပန်နှစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်သော အိမ်တွင် နေထိုင်လိုကြောင်း ပြောလာ၏။ အိမ်မှာ တောင်ကုန်းကလေးပေါ် တွင် ဆောက်လုပ်ထားသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို ကောင်းမွန် စွာ လှမ်းမြင်နိုင်သည်။ ထို့အပြင် အိမ်သည် သစ်ပင် ချုံပင်များ ဝိုင်းရံ ထားသောကြောင့် စစ်နေအရ အကာအကွယ် ဖြစ်နေလေသည်။

ကောင်းကင်မှ ရုတ်တရက် ကြည့်ပါက အိမ်ကို မမြင်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဂျပန်နှစ်ယောက်က အကြိုက်ကြီးကြိုက်လျက်ရှိ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ပေါ်တက်ရောက် နေထိုင်ကြမည်။ ကျွန်မတို့က သူတို့နှစ်ယောက်ကို ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးထားရမည်ဟု ဆိုလာသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့သည် အနီးရှိ ကျွန်မတို့၏ ယောက္ခမ အိမ်တွင် ချက်ပြုတ်ပြီး သူတို့စားသောက်ရန် စားဖွယ် ယူဆောင်လာကာ တည်ခင်းကျွေးမွေးရလေသည်။

ဂျပန်နှစ်ယောက်မှာ နည်းနည်းမှ ကျော့လှည့်တတ်သူ မဟုတ်ပေ။ သူတို့သည် ကျွန်မတို့ကို ကောင်းမွန်စွာ မဆက်ဆံဘဲ ရန်လို မုန်းထားစိတ်ဖြင့်သာ ပြုမူဆက်ဆံခဲ့လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အိမ်ပေါ်တွင် သုံးလမျှ နေထိုင်ပြီး နောက် ငွေကြေးတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မဖေးဘဲ ပြန်သွားကြသည်။ သူတို့ ပြန်မသွားခင် တစ်အိမ်လုံး ရှာဖွေသွားခဲ့သေးသည်။ ကျွန်မတို့ကို မသင်္ကာသော အမှတ်လက္ခဏာပင် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မသည် ဂျပန်တို့ ဖုန်းခေါင်းမူအောက်တွင် ဘယ်လိုနေထိုင်ရမည်ကို လေ့လာဆည်းပူးရ၏။ ကျွန်မ မိတ်ဆွေ အမေရိကန် သာသနာပြုများ နေထိုင်ခဲ့သော ကျောင်းကြီးများ ယခုအခါ ဂျပန် စစ်ဘက်မှ သိမ်းဆည်းပြီး စစ်နယ်အဖြစ် အသုံးပြုထားခဲ့လေသည်။ ကျွန်မတို့သည် ဂျပန်စစ်သားများ နှောင့်ယှက်မှုကို နေ့စဉ်လိုလို ခံစားနေရသည်။

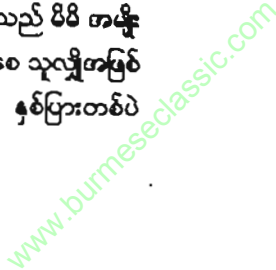
ဂျပန်တို့သည် ကိုကျော်အုန်း၏ ဖခင်အိမ်ကို သူတို့၏အိမ်သဖွယ် အချိန်မရွေး ဝင်ထွက်သွားလာခဲ့ကြသည်။ တွေ့သမျှ လူကိုလည်း မသင်္ကာလျှင် စစ်ဆေး မေးမြန်းသည်။ အချိန်အခါ ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ စားချင်လျှင် အချိန်မရွေး ချက်ပြုတ် ကျွေး

မွေးရသည်။ သူတို့ စတ်လစ်စားလစ်သာ နေထိုင်ပြီး ရိုင်းစိုင်းစွာ ပြုမူဆက်ဆံသည်။ အခါများစွာ သူတို့သည် မူးယစ်သောက်စားပြီး ရမ်းကားဆူပူလေ့ရှိသည်။

ပထမတွင် ကိုကျော် မိဘများသည် သူတို့ တောင်းဆိုသမျှ ပျူပျာငှာဖြင့် ပြုစုကျွေးမွေးသည်။ နောက်တွင်ကား ဂျပန်တို့၏ အပြုအမူကား ရိုင်းစိုင်း ဆိုးရွားလှသဖြင့် ဂျပန်များ လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် တစ်အိမ်သားလုံး ရှောင်ပုန်းကြလေသည်။ ဤအခါတွင် ကျွန်မနှင့် ကိုကျော်သာ အိမ်၌ ကျန်ရစ်တော့သည်။ ကျွန်မတို့က ဂျပန်တွေကို ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရလေသည်။ သူတို့နှင့် ရင်းနှီးကြောင်း ပြသလိုသဖြင့် ကိုကျော်သည် ဂျပန်တို့နှင့် အတူစားသောက် ရလေသည်။

ဤမျှလောက် လိုက်လျောညီထွေစွာ ပြုစုကျွေးမွေးသော်လည်း ရိုင်းလှသော ဂျပန်တို့သည် ကျွန်မတို့အပေါ် အမျိုးမျိုး အနိုင်ကျင့်ခဲ့လေသည်။ အထူးသဖြင့် ဂျပန်စစ်သားများသည် ကျွန်မကို လုံးဝ မယုံကြည်ပေ။ မသင်္ကာသော မျက်လုံးဖြင့်သာ ကျွန်မကို ကြည့်ကြလေသည်။ ကျွန်မ ရှိနေသဖြင့် စုံစမ်းသည့်အနေနှင့် ကျွန်မတို့ဆီသို့ ခဏခဏ လာနေကြသည်။

ဂျပန်ခေတ်၊ ဂျပန်တို့ ဖုန်းခေါင်းမူခေတ်က စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် အကောင်းဆုံးမှာ မြန်မာ အမျိုးသား အချင်းချင်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မယုံကြည်အောင် စိတ်ဝမ်းကွဲအောင် သွေးခွဲခြင်းမျိုးကို နေရာအနှံ့ ပြုလုပ်လေသည်။ အချို့သော မြန်မာများသည် မိမိ အမျိုးကို စောင့်သိရုံသေရမှန်း မသိဘဲ ဂျပန်တို့၏ လက်ပါးစေ သူလျှိုအဖြစ် ပြုလုပ်ကြသည်။ ဂျပန်တို့ကလည်း ဤလို လူမျိုးကို နှစ်ပြားတစ်ပဲ

အခွင့်အရေးများ ပေးတတ်လေသည်။ ဤမြန်မာများကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်မ များစွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိလေသည်။

ဂျပန်တို့သည် ဂျပန်စကား သင်ကြားလိုသော မြန်မာများကို အခမဲ့ စေတနာ့ ဝန်ထမ်း သင်ကြားပေးသည်။ တောသူတောင်သားများသည် ဂျပန်စကားတတ်လျှင် ဂျပန်စကားပြန်ဖြစ်ပြီး လခရကြမည် ဖြစ်၍ လခ လိုချင်ကြသောကြောင့် သူထက်ငါ အလှအယက် ဂျပန်စကားကို သင်ကြားကြလေသည်။ ပထမတွင် စကားပြန်ရိုးရိုး လုပ်ရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် စကားပြန် အလုပ်အပြင် ဂျပန်များ ခိုင်းသမျှ အလုပ်ကို လုပ်ရလေသည်။

ဤအလုပ်ကား အခြားမဟုတ်။ ရပ်ရွာထဲ၌ ဖြစ်ပျက်သမျှကို သူတို့၏ အရှင်သခင် ဂျပန်ဆီသို့ ပြန်လည်တင်ပြ အစီရင်ခံရသော အလုပ်ပင် ဖြစ်သည်။ ရပ်ရွာထဲ၌ မည်သူက ဘာလုပ်သည်။ မည်သူ့သားသမီးက ဘာလုပ်သည်။ ဘယ်သူတွေ လာသည် စသည်ဖြင့် အစီရင်ခံရသည်။

ထိုစကားပြန်များသည် အရက်ဆိုင်၊ ကော်ဖီဆိုင်၊ လူစည်ကားရာ နေရာ စသည်တို့၌ ယောင်ပေယောင်ပေဖြင့် ဝင်ထွက်သွားလာရလေသည်။ ရသမျှ သတင်းကိုလည်း စုဆောင်းရသည်။ ထိုနေရာမှ အတင်းအဖွင်း သတင်းစုံ ကြားရသမျှကို မှတ်သားပြီး ဂျပန်များထံ အစီရင်ခံရလေသည်။ ထို့အပြင် ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်ရှိသော သူတို့ကို အထူးစုံစမ်းပြီး သတင်းပေးရလေသည်။

ဤသို့အားဖြင့် ပညာမဲ့ အသိမဲ့သော ဂျပန်စကားပြန် အချို့သည် မိမိတို့နှင့် မသင့်မြတ်သူကို သို့မဟုတ် မုန်းတီးသူတို့အား သုတ်သင် ဖယ်ရှားလိုသဖြင့် မမှန်သတင်း လုပ်ကြံကာ ဂျပန်တို့ကို ပေးကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် မကြာမီအတွင်း အကြောင်းပြချက်

တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ ရှောင်တခင် အဖမ်းအဆီးများ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်ခံရသူတို့မှာ နောင်အခါ ဘယ်သော အခါမှ ပြန်မတွေ့ရတတ်တော့ပေ။

ရွာသူရွာသားတို့သည် ဂျပန်စကားပြန်များ၏ အန္တရာယ်ကို ကောင်းမွန်စွာ သိကြသဖြင့် ကြောက်ရွံ့ကြသောကြောင့် ကျွန်မနှင့် မဆက်ဆံကြတော့ပေ။ သူတို့သည် ကျွန်မကို ရှောင်ကြသည်။ ဂျပန်တို့၏ သင်္ကာမကင်း အဖြစ်မခံရစေရန် ရှောင်နိုင်သမျှ ရှောင်ကြလေသည်။ ကျွန်မအား ဖော်ရွေစွာ ခေါ်ငင်ဆက်ဆံချင်ပါလျက် အန္တရာယ်မကင်းသော သတ္တဝါ တစ်ကောင်လို သဘောထားကာ ခေါ်ပြောရမည်ကို ကြောက်ရွံ့နေကြလေသည်။ ကျွန်မ၏ ဘဝအခြေအနေမှာ ယခင် စစ်ပြေးဘဝ မရောက်ခင်ကကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယဖြင့် အများ၏ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း ဘဝသို့ ရောက်လာရပြန်သည်။ ဂျပန်တို့သည် ယခုအချိန်ထိ ကျွန်မပေါ် သင်္ကာမကင်းဘဲ အမြဲတစေ စုံစမ်းထောက်လှမ်းလျက်ပင် ရှိနေလေသည်။

သို့နှင့် တစ်နေ့သောညတွင် ရန်ကုန် ကင်ပေတိုင်ဌာနချုပ်မှ ဂျပန်အရာရှိအချို့ ရောက်လာပြီး ကျွန်မကို ထပ်မံ၍ အသေးစိတ် စစ်ဆေးမေးမြန်းပြန်သည်။ သူတို့နှင့်အတူ စကားပြန်နှစ်ဦးလည်း ပါလာသည်။ ၎င်းစကားပြန်များသည် အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာ၊ တရုတ်၊ ဂျပန် လေးဘာသာ ပြောဆိုနိုင်သူများဖြစ်သည်။

အမှန်စင်စစ် ကျွန်မနှင့် ပတ်သက်၍ ကင်ပေတိုင်ဌာနချုပ်တွင် အမျိုးမျိုး ပြောဆိုကြသည်။ ကျွန်မကို တစ်ယောက်လာစစ်ဆေးမေးမြန်းလိုက် မှတ်ချက် တစ်မျိုးချလိုက်၊ နောက်တစ်ယောက် စစ်ဆေးလိုက် တစ်ခါ မှတ်ချက် ချလိုက်နှင့် ကျွန်မအကြောင်း အမျိုးမျိုး မှတ်ချက်ချထားသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ ကျွန်မကို အသေးစိတ်

စစ်ဆေးပြန်သည်။ ကျွန်မထွက်ဆိုချက်များကို ကြားနာရသောအခါ ကင်ပေတိုင်များ ကျေနပ်သွားဟန်ရှိသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ဖမ်းဆီး အရေးယူခြင်း မရှိဘဲ ပြန်သွားကြသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်များ အမြဲမပြတ် စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုနေခြင်းမှာ ထင်ရှားသည်။ ကင်ပေတိုင်ဌာနချုပ်တွင် အုပ်ချုပ်သူ အပြောင်းအလဲရှိတိုင်း ကင်ပေတိုင် အရာရှိတစ်ဦးသည် ကျွန်မအား လာရောက်စစ်ဆေးမေးမြန်းကာ စစ်ချက်ယူသွားလေ့ ရှိ၏။

ကျွန်မသည် စစ်ကိုင်းတွင် ပထမဦးဆုံး ကင်ပေတိုင်တို့၏ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်ကို တွေ့ကြုံခဲ့ဖူး ဖြစ်၍ သူတို့အပေါ် အမြဲတမ်း စိုးရိမ်စိတ် ခံစားနေရသည်။

မြန်မာပြည်မှ ဗြိတိသျှတို့ ဆုတ်ခွာချိန် ဂျပန်များဝင်လာချိန် စပ်ကူးမပ်ကူး ကာလတွင် တိုင်းပြည်၌ ဥပဒေ ကင်းမဲ့သော ကာလဖြစ် သောကြောင့် လူဆိုး သူခိုးများ ထကြွ သောင်းကျန်းချိန်ဖြစ်သည်။ လူယက် တိုက်ခိုက်မှု အမျိုးမျိုး ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ကျွန်မတို့၏ အိမ်တွင် ဖောက်ထွင်းခိုးခံခဲ့ရသည်။

ယခုအချိန်တွင် ဂျပန်များသည် လူဆိုး သူခိုး ဓားပြများကို လိုက်လံ နှိမ်နင်းစ ပြုလာ၏။ ဖမ်းဆီးရမိသော လူဆိုးများကို ဂျပန် တို့က သက်ညှာခွင့်မပေး။ များသောအားဖြင့် သတ်ဖြတ်လိုက်ကြ သည်။ လူဆိုး သူခိုးများမှာ များသောအားဖြင့် တောလက်ကျေးရွာမှ ပညာမဲ့ လူတေလူပေ၊ လူငယ်များ ဖြစ်ကြသည်။ တောမီးလောင်၍ တောကြောင် လက်ခမောင်းခတ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

လူဆိုးများ ဖမ်းမိလျှင် တရားရုံး လုံးဝ မရှိဘဲ၊ လူလယ်ကောင် ၌ လူများအား မကြည့်မနေရ အမိန့်ထုတ်ကာ လာရောက်ကြည့်ရှု

စေပြီး ကွပ်မျက်လိုက်သည်။ ဂျပန်တို့၏ သဘောကား အားလုံး ကြောက်ရွံ့စေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

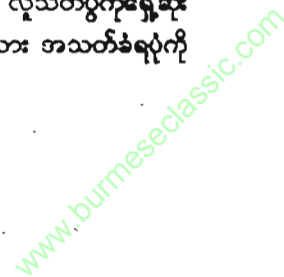
ရွာထဲရှိ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးများပါ မကျန် အားလုံး ရွာလယ်ကောင် တရားစီရင် အပြစ်ပေးသည့် နေရာသို့ လာရောက် ကြည့်ရှုရန် ဂျပန်စစ်သားများက တစ်အိမ်တက် တစ်အိမ်ဆင်း လူများကို မောင်းထုတ် လာရောက်ကြည့်ရှုစေသည်။

ဂျပန်စစ်သားများသည် လှံစွပ်ထိုးခြင်း အတက်ပညာတွင် အတော် ကျွမ်းကျင်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ လူဆိုး ဓားပြများကို လူရှေ့ သူရှေ့မှာပင် အရုပ်စား လှံစွပ်ထိုး သတ်သကဲ့သို့ လှံစွပ်ဖြင့် ထိုးသတ် သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဂျပန်စစ်သားများသည် လူဆိုးဓားပြများကို သစ်သား လက်ဝါးကပ်တိုင်၌ နေထားတကျ စီတန်းပြီး ကြီးနှင့်တုပ် နှောင်ထားသည်။ လှံစွပ်တပ် သေနတ်ကိုင် ဂျပန်စစ်သားများသည် "ထိုး" ဟူသော အမိန့်ကြားရသည်နှင့် အပြေးသွားကာ လူအရှင် လတ်လတ်ကို အချက်ကျကျ လှံစွပ်ဖြင့် ထိုးသတ်လိုက်ကြသည်။

ကလေးငယ်နှင့် မိန်းကလေးတို့သည် ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်ရ သဖြင့် ကြောက်လန့်ကာ မကြည့်ပုံသောကြောင့် ခြေဦးတည့်ရာ ထွက် ပြေးကြ၏။ သို့ရာတွင် ဂျပန်စစ်သားများက သေနတ်များကို ထောင် ပစ်ကာ ပြေးလွှားကြသော သူများကို ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးပြီး သူသတ် ပွဲကို ကြည့်ရှုစေသည်။

တစ်ခါက ကျွန်မတို့ ရွာတွင် ဓားပြတစ်ယောက်ကို ဖမ်းမိရာ ဂျပန်များသည် ၎င်းဓားပြ၏ မိဘများကို ခေါ်ပြီး လူသတ်ပွဲကိုရှေ့ဆုံး မှ ကြည့်ရှုစေသည်။ မိဘများအား ၎င်းတို့၏သား အသတ်ခံရပုံကို မကြည့်မနေရ အမေ့ကြည့်ရှုခိုင်းသည်။

ထိုမျှနှင့် တရားစီရင် အပြစ်ပေးခြင်း ပြီးဆုံးမသွားသေးပေ။ လှံစွပ်ထိုးသတ်၍ ရွာလယ်ကောင် လူရှေ့သူရှေ့တွင် အသတ်ခံရပြီး နောက်၊ ထိုမရွံ့မလှ သေဆုံးနေကြသော သူများ၏ အလောင်းကောင်ကို ဓာတ်ပုံရိုက် ပုံကြီးခဲ့ပြီး လူမြင်ကွင်းတွင် ၎င်းပုံများကို ပြထားလေသည်။ နောင် ဆိုး ခိုး သောင်းကျန်းမှု မပြုလုပ်ဝံ့စေရန် သတိပေးထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဂျပန်စစ်သားများ၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုသည် တစစ ဆိုးရွားလာသဖြင့် ပြည်သူများမှာ ဂျပန်တို့ကို စက်ဆုပ်ရွံ့မုန်းလာကြတော့သည်။ မြန်မာတို့သည် ဂျပန်များ အပေါ် ရွံ့မုန်းလာကြပြီး မိတ်ဆွေဖြစ် ဆက်ဆံလိုသော စိတ်များပင် ပျက်သုဉ်းလာခဲ့ကြသည်။

မြန်မာတို့သည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တတ်သော စိတ်ထား အလေ့အကျင့် ရှိကြသော လူမျိုးမဟုတ်ပေ။ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သည့် ဗုဒ္ဓဘာသာတရား အနေအထားကလည်း ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှု၊ သူတစ်ပါး အသက်သတ်ဖြတ်မှုကို ရှောင်ကြဉ်ရမည်ဟု ဟောကြားထားခဲ့သည်။

မူလက ဂျပန်တို့အပေါ် စစ်အောင်နိုင်သူ အဖြစ် ချစ်ခင် လေးစားခြင်း၊ မြန်မာတို့အား ကယ်တင်ရှင် အနေနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်း စိတ်ထားများသည် ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့် ရွံ့ရှာ မုန်းတီးခြင်း စိတ်ထားအနေသို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေသည်။ နောက် ဆုံးတွင် မြန်မာတို့သည် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့အား တော်လှန်ခြားနား မောင်းထုတ်ရမည့် အခြေသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

* * *

ယခုအချိန်တွင် မိမိတို့နေရင်း ရပ်ရွာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ လာကြပြီးဖြစ်သော ကျွန်မ၏ ယောက္ခမမိဘတို့မှာ ဂျပန်တို့၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် လုံခြုံရေးနှင့် ငြိမ်းချမ်းမှု လုံးဝ မရှိကြောင်း တွေ့မြင်လာကြသည်။

ဂျပန်စစ်သားများသည် အကြောင်းပြချက် တစ်ခုခုဖြင့် ကျွန်မ တို့အိမ်သို့ အမြဲတမ်းလိုလို ဝင်ထွက်သွားလာနေကြသည်။ အိမ်သူ အိမ်သားများကိုလည်း ခြိမ်းခြောက်စွာ ပြောဆိုဆက်ဆံ၏။ ထိုသို့ ဂျပန် များ ဝင်ထွက်သွားလာနေခြင်းသည် မျက်နှာဖြူမ ကျွန်မကြောင့်ဟု ကိုကျော် မိဘများက ယူဆလေသည်။

ကျွန်မတို့အိမ်တွင် အဝယ်တော်ဟူသော ဂျပန်စစ်သား နှစ်ယောက် ပြောင်းရွှေ့သွားပြီးဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မတို့သည် ကိုယ့်တိုးကိုယ့်အိမ်သို့ ပြန်နေရန် ပြောင်းလာခဲ့ကြသည်။ ပျက်စီး ယိုလွင်းနေသော အိမ်ကို အတက်နိုင်ဆုံး ပြုပြင် မွမ်းမံရလေသည်။ သို့ရာတွင် မကြာပါ။ ကျွန်မတို့အိမ်သို့ ဂျပန်စစ်သားများ လာပြီး အမျိုးမျိုး နှောင့်ယှက်နေပြန်သည်။ ကျွန်မတို့၏အိမ်ကို ဂျပန်စစ်သား များ၏ ဧည့်ဂေဟာ သဘောဖြင့် ဂျပန်စစ်ဘက်အရာရှိများ အမြဲတမ်း လိုလို လာရောက်လည်ပတ်ကြသည်။ သူတို့သည် သောက်စားရန် အတွက် ရောက်လာကြ၏။ သူတို့ကို ကျွန်မယောက္ခမများက ပြုစု ရသည်။ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည် ကိုကျော်ကိုလည်း သူတို့၏ စား သောက်ဝိုင်းတွင် အတင်း ပါဝင် စားသောက်စေသည်။

ဂျပန်စစ်သားများ လာရောက် စားသောက်နေကြပြီး မူးမူး ရူးရူးနှင့် သောင်းကျန်းလေ့ ရှိသဖြင့် ကျွန်မမှာ နေထိုင်ရတာ အလွန် ကျပ်တည်းလာပါသည်။ တစ်ညနေတွင် ဂျပန်များသည် အရက်မူးပြီး

သောင်းကျန်းနေကြသည်။ ကျွန်မလည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ကိုကျော်၏ ဆွေမျိုးအိမ်တစ်အိမ်သို့ တိတ်တဆိတ် ထွက်သွားလေသည်။ ဤအိမ်သို့ ကျွန်မ ရောက်လာခြင်းသည် အမြဲတမ်း ဂျပန်များ သောက်စား မူးယစ်နေသော ကျွန်မ၏ ယောက္ခမအိမ်နှင့်စာလျှင် သက်သောင့်သက်သာ ရှိတော့သည်။ အမှန်စစ်စစ် ဂျပန် ကင်ပေတိုင် တို့သည် ကျွန်မအား အနိပ်သဖွယ် လိုက်လံ ထောက်လှမ်းနေခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း နောက်တော့ ကျွန်မ သိရသည်။

တစ်နေ့သော နံနက်တွင် မြန်မာပုလိပ်တစ်ဦးနှင့် ဂျပန် ကင်ပေတိုင်များ ကျွန်မ နေထိုင်ရာ အိမ်သို့ ရောက်လာကြ၏။ သူတို့က ကျွန်မသည် ရေဒီယိုနှင့် နားထောင်သည်ဟု ဇွပ်ခွဲကြသည်။ မည်သူမျှ နိုင်ငံခြားကို ဖွင့်နားမထောင်ရဟု ဂျပန်တို့က တင်းကျပ်စွာ အမိန့်ထုတ်ထားခဲ့သည်။ တစ်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် ကျွန်မတို့အိမ်တွင် သီချင်းဖွင့်နားထောင်ကြသည်။ ၎င်းသီချင်းသည် နိုင်ငံခြားမှ ထုတ်လွှင့်သော သီချင်းဟု မလိုမုန်းထားသူတို့က ဂျပန်များကို သွားရောက် သတင်းပေးခဲ့သည်။ ယင်းသတင်း ဂျပန် ကင်ပေတိုင်များ ရောက်လာပြီး ကျွန်မတို့၏ အိမ်သားများကို စစ်ဆေးလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ၏ ရေဒီယို အစိတ်အပိုင်း အချို့ကို ဖြုတ်ယူသွားသည်။ ကျွန်မမှာ ဂျပန် ကင်ပေတိုင်တို့၏ သင်္ကာမကင်းမှု အောက်တွင် နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ၏ ၁၀ မကြာမီ နိဂုံးသတ်ရတော့မည် ဟု စိတ်ထဲခံစားနေမိသည်။

ကျွန်မ၏ ဦးရိပ်ကြောက်လန့်မှုသည် အခြေအနေ မရှိသော ဦးရိပ်ကြောက်လန့်မှု မဟုတ်ပါ။ နောက်ရက် အနည်းငယ် အကြာ ညတစ်ညတွင် ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော် ၂-နာရီ လောက်တွင် ကျွန်မတို့၏ ဒါရယ်သည် ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ကျွန်မတို့ကို ဟစ်အော်

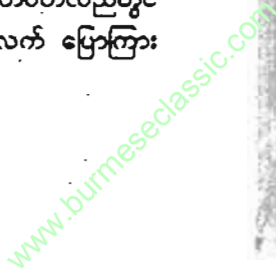
ရှိုးလေတော့သည်။ “ဂျပန်စစ်သားတွေ လာနေပြီ၊ ဂျပန်စစ်သားတွေ လာနေပြီ”ဟု အော်ဟစ်နေသည်။

ကထမတွင် မူးနေကြသော ဂျပန်စစ်သားအချို့ ကိုကျော်ထံ လာပြီး သူတို့နှင့် ရောပြီး နောက်ထပ် အရက်သောက်ရန် လာကြသည်ဟု ကျွန်မစိတ်တွင် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် တွေးမိသည်။ ကိုကျော်သည် အိပ်ရာမှ ထပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းကာ တံခါးသော့ ဖွင့်ပေးသံ ကျွန်မ ကြားရသည်။

ထိုအခါ ကင်ပေတိုင် စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်သည် စစ်သား အချို့နှင့်အတူ အိမ်ထဲသို့ အတင်းဝင်လာလေ၏။ အောက်ထပ်တွင် ဘာတွေ ပြောဆိုနေကြပြီး ဘာတွေ ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်မ ကောင်းစွာ မကြားရပေ။

မကြာမီ ကိုကျော်သည် အပေါ်ထပ် ကျွန်မရုံရာသို့ အဆောတလျှင် ပြေးတက်လာပြီး ကျွန်မ ခြင်ထောင်ကို မတင်ကာ “ဒါလင်ကို ဖမ်းမလို့ ကင်ပေတိုင်တွေ လာနေပြီ” ဟု ဦးရိပ်တကြားဖြင့် ကျွန်မနားကပ်ပြီး တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်လေသည်။

ကိုကျော်သည် ကင်ပေတိုင်များရှိရာသို့ ကျွန်မကို ခေါ်လာသည်။ ကျွန်မကို လာဖမ်းပြန်လေပြီ။ ကိုကျော်က ကျွန်မနှင့် အတူ လိုက်ပါရစေဟု သူတို့ကို တောင်းပန်စကား ပြောကြားလေသည်။ ကင်ပေတိုင်အရာရှိက ရန်ကုန် ကင်ပေတိုင်မှူးချုပ် အမိန့်အရ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ခေါ်လာရမည်ဟု ပါရှိသည်။ ကိုကျော် လိုက်လာ၍ မရဟု ပြန်ပြောပြသည်။ ၎င်းတို့က အမိန့်ကို မနာခံဘဲ ခုခံပါက အသက်သေဖွယ်သာ ရှိကြောင်း အိမ်ပတ်ပတ်လည်တွင် ဂျပန် စစ်သားများ ဝိုင်းထားပြီးကြောင်း ဆက်လက် ပြောကြားလေသည်။

သူတို့နှင့် မလိုက်လာမီ ကျွန်မ၏ ပစ္စည်းအချို့ကိုပါ ယူလာရန် ပြောကြားပြန်သည်။ သူတို့ ယူခွင့်ပြုသောပစ္စည်းများမှာ အဝတ်အစား လဲလှယ်နိုင်ရန် အဝတ်အစား သုံးစုံ၊ သွားပွတ်တံ၊ စောင်၊ အိပ်ရာလိပ်၊ ခြင်ထောင် စသည်တို့ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့အိမ်တွင် ထွန်းညှိထားသော မီးမှာ ဘီကွတ်ပုံးထဲ ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်သာဖြစ်၍ အလင်းရောင် ကောင်းစွာ မမြင်ရသဖြင့် ကျွန်မသည် အမှောင်ထဲမှာပင် စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေထည့်ယူကာ ရှိုက်ပြီး တင်နှင့် ကျွန်မ ငိုမိလေသည်။ “သူတို့က ကျွန်မဒါလင်နှင့် ခွဲပြီး အထေးကြီးကို ခေါ်သွားတော့မှာပဲ” ဟုပြောရင်း ကျွန်မ ငိုမိလေသည်။

ကျွန်မ၏ စိတ်အားငယ်မှု စိုးရိမ်ကြောက်လန့်မှု မည်သို့ ဖြစ်ပေါ် နေပါစေ၊ ကျွန်မ ချစ်ဒါလင် ကိုကျော်နှင့် တစ်ဖက်ခန်းတွင် အိပ်နေသော ကျွန်မသားလေးတို့ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင် သွားခြင်း မပြုသဖြင့် ကျွန်မ စိတ်အနည်းငယ် သက်သာရရှိသေးသည်။

ထို့နောက် ကျွန်မ၏ သားလေးသည် လူသံသူသံ ဆူဆူညံညံ ကြောင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးပြီး ကြောက်လန့်တကြား ကျွန်မထံ ပြေးလာကာ “ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု မေးမြန်းရှာတော့သည်။

ကျွန်မမှာ သတိမေ့လျော့ပြီး သားလေး မေးနေသည်ကို မကြားနိုင်အောင်ဖြစ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးကြောင်ကြောင်နှင့် ကြည့်နေမိသည်။ ဂျပန်များက ကျွန်မတို့ကို ကြည့်ကာ ကျွန်မ သားလေး ကျွန်မဆီ မလာနိုင်အောင် ရှေ့တွင်ကာဆီးပြီး “ဟေ့ကလေး မင်းအခန်းထဲ ပြန်သွား” ဟု အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။ ကလေးသည် ဘာမသိ ညာမသိဘဲ ဂျပန် ပြောသည့်အတိုင်း ကြောက်လန့်ကာ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွား၏။

ကျွန်မသည် သူတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါရန် အသင့်ဖြစ်နေလေပြီ။ သို့ရှိစဉ် ကျွန်မသည် ဘာမှ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ သားလေး ရှိရာ အခန်းထဲ အတင်းပြေးဝင်းပြီး သားလေးကို ဖက်ကာ နမ်းနေမိတော့သည်။ ကျွန်မ၏ အနမ်းသည် နောက်ဆုံး အနမ်းပင် ဖြစ်နေလေတော့သလား။

သားလေးက ကျွန်မ အဝေးသို့ သွားရမည့် အကြောင်း အလိုလို သိထားသလို သားလေးက မေး၍ ကျွန်မက “မကြာပါဘူး သားလေးရယ်၊ မကြာခင် မာမီ ပြန်လာခဲ့မှာပါ” ဟု နှစ်သိမ့်စကား ပြောကြားလေသည်။

သားလေးသည် ကျွန်မကို ဂျပန်တွေက အစောင့်အကြပ်နှင့် ခေါ်ဆောင်သွားသည်အထိ အခန်းပြင်ဘက်တွင် ရပ်ပြီးကြည့်နေလေသည်။ ကျွန်မ အိမ်မှ စတင်ထွက်ခွာလာသည်နှင့် ကျွန်မ သားလေး၏ အသံကုန် ဟစ်အော်ငိုကြွေးလိုက်သော အသံသည် ကျွန်မနားဝထဲသို့ ဓူးရှုစွာ ဝင်လာသည်ကို ရုတ်တရက် ခံစားလိုက်ရတော့သည်။

သားလေး၏ ဟစ်အော် ငိုကြွေးသံသည် ကျွန်မနားထဲတွင် နောင်ငါးနှစ်နည်းပါးကြာသည့်တိုင်အောင် နားထဲမှ ဘယ်တော့မှ မထွက်နိုင်ဘဲ ကျွန်မ ကြားနေရလေတော့သည်။

*** * * ***

အခန်း [၀]
ဂျပန်သို့ပန်တော

အိမ်အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်မက ဂျပန် ကင်ပေတိုင်များအား ကျွန်မ၏ ယောက္ခမတို့အား နှုတ်ဆက်ခွင့်ပြုပါရန် တောင်းပန်လေ၏။ အိမ်ချင်းလည်း မဝေးကွာလှပါ။

ကျွန်မသည် ယောက္ခမများ၏ အရိပ်အာဝါသ အောက်တွင် နေထိုင်ခဲ့စဉ်က မည်မျှပင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခြင်း၊ စိတ်ခုကျ ရောက်ခဲ့ခြင်း စသည်တို့ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း နောက်ဆုံးကား သူတို့သည် ကျွန်မချစ်လင် ကိုကျော်၏ မိဘ၊ ကျွန်မ၏ ယောက္ခမ မိဘများသာ ဖြစ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်မသည် သူတို့ကို အသိမပေးဘဲ ထွက်သွား၍ ကား မဖြစ်သင့်ပေ။

ဂျပန်ကင်ပေတိုင်များက ကျွန်မ၏ တောင်းဆိုချက်ကို လိုက် လျော့ခွင့်ပြုသောကြောင့် ကိုကျော်က တံခါးခေါက်၍ နှိုးလေသည်။

ပန်အောင်စာပေ

ကျွန်မတို့ ဝင်ရန် တံခါးမကြီး ဖွင့်ပေး၏။ ကျွန်မသည် မြန်မာ နို့ရာ ဓလေ့အတိုင်း ကျွန်မ၏ ယောက္ခမများကို လက်အုပ်ချီ၍ ထိုင် ကန်တော့၏။ သူတို့က စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြင့် ကျွန်မ ကျန်းမာ ချမ်းသာစွာ ဘေးဟူသမျှ ကင်းဝေးရန် ဆုပေးလေသည်။

ယောက္ခမများက ဂျပန်အရာရှိများအား ကျွန်မကို ဖမ်းဆီး ခြင်း မပြုရန် အမျိုးမျိုး တောင်းပန်၏။ သို့ရာတွင် ဂျပန်များက ကျွန်မ အတွက် ဦးရိပ်ပုပန်မှ မရှိကြရန် နှစ်သိမ့်စကား ပြောကြားလေသည်။

ဂျပန်လူမျိုးများသည် သည်လို အကျဉ်းသားများ အပေါ် သနားကြင်နာစိတ်ထားတတ်ပါကြောင်း၊ မိန်းမသားများကို အင်္ဂလိပ် တွေ အမေရိကန်တွေ ပြုကျင့်သကဲ့သို့ မပြုကျင့်ကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ် အမေရိကန်တို့သည် မိန်းမသား အကျဉ်းသားတို့၏ အဝတ်အစားကို ခိုးယူတတ်ကြောင်း၊ ဂျပန်များသည် ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်မည် မဟုတ်ပါ ကြောင်း စသည်ဖြင့် ကျွန်မ၏ ယောက္ခမများ စိတ်ကျေနပ်ရန် ပြောဆို လေသည်။

ပြောဆို နှုတ်ဆက်ပြီးသောအခါ ဂျပန်အရာရှိက လက်မကို ကော့ထောင်၍ စစ်ကားရုံရာသို့ သွားကြရန် သဘောဖြင့် သူ၏ လူများအား အချက်ပြလိုက်လေ၏။ စစ်ကားသည် အိမ်ရှေ့မှ ထွက် ရန် အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

ကျွန်မသည် စစ်ကားရုံရာသို့ သွားသောအခါ ကျွန်မ၏ ယောက္ခမများ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ကျန်ရစ်နေကြသည်ကို ကျွန်မ တွေ့ရလေသည်။

ကိုကျော်က မော်တော်ကား တံခါးကို ဖွင့်ပေးသဖြင့် ဒဂိုင်ဘာ ၏ ဘေးနေရာ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ရာသည်။ ကျွန်မ စီးရသည့်ကားတွင်

ပန်အောင်စာပေ

နောက်ပိုင်း ထိုင်ခုံ၌ လက်နက်ကင်းအစောင့် လေးယောက်ကို ကျွန်မ တွေ့ရသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ ဒါလင်ရယ်”

ကိုကျော်က အားပေးနှစ်သိမ့်စကားလေးကိုသာ ကပ်၍ တီးတီး ပြောကြားရှာသည်။ ကိုကျော်က အခြား ဘာမှတော့ မပြောနိုင် တော့။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့်သာ ကျန်ရစ်နေခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လူသံ၊ ကားသံတို့ကြောင့် အိမ်နီးနားချင်းများ နှင့် အိမ်စေ့များအားလုံး နိုးလာကြသည်။ သူတို့လည်း ကြင်နာမဆုံး သော အမူအရာဖြင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ကျွန်မကို ဝိုင်း၍ ကြည့်နေကြသည်။ ကိုကျော်က ကျွန်မ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ သွားခါနီး နှုတ်ဆက်သောအခါ အချို့သူများ၏ မျက်လုံးများမှာ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျဆင်းလာကြသည်ကို ကျွန်မ တွေ့ရလေသည်။

“ဂွတ်ဘိုင်” ဟူသော စကားလေး နှစ်လုံးမျှကိုပင် သူတို့ မပြောနိုင် မပြောဝံ့ရှာကြပေ။

ကျွန်မတို့ ကားသည် နေ့ဦးစွာ ကျွန်မတို့ပိုင် လယ်ကွင်းတို့ကို ဖြတ်ကျော်မောင်းနှင်လာကာ သန်လျင်မြို့ဆီသို့ ဦးတည်မောင်းလာခဲ့ လေသည်။ သန်လျင်မြို့ပေါ်ရှိ ဂျပန်စစ်ဌာနချုပ်သို့ ရောက်လာသည့် အခါ မော်တော်ကားရပ်တန့်လိုက်သည်။ မြစ်ကို ဖြတ်ကူးရန် ဤ ခုံခန်းတွင် စောင့်နေရန် ကျွန်မကို ပြောကြား၏။ နံနက်မိုးလင်းမှ ခရီးဆက်ရန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ အိပ်စက်ရန်အတွက် သီးသန့် အခန်း တစ်ခန်းကိုလည်း စီစဉ်ပေးသည်။ လက်နက်ကိုင် ဂျပန်စစ်သား တစ် ယောက်က ကျွန်မကို စောင့်နေ၏။ အခြား တစ်ယောက်က တံခါး အပြင်ဘက်တွင် စောင့်နေခဲ့သည်။

ကျွန်မကို အင်္ဂလိပ်သူလူမျိုး ခွပ်စွဲပြီး အဆုံးစီရင်ပစ်ရန် ဤသို့ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ တွေးထင်နေ ပီသည်။ တစ်ခုတည်းသော စိတ်သက်သာမှုမှာ ကျွန်မ၏ ချစ်လင် ကိုကျော်နှင့် ကျွန်မသားလေးတို့အပေါ် အပြစ်မရှာဘဲ ထားရစ်ခဲ့ခြင်း အတွက် ကျွန်မ များစွာ ဝမ်းသာမိ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်မသည် သူတို့အတွက် တွေး၍ပူပင်သောက ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်မမှာ အိပ် မပျော်နိုင်။ တောတွေးတောင်တွေးနှင့် ကျွန်မ စိတ်သောက ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ ကိုကျော်နှင့် သားလေး ဘေးရန် ကင်းပါစေဟူသော ကျွန်မ ဆုတောင်း နေမိသည်။

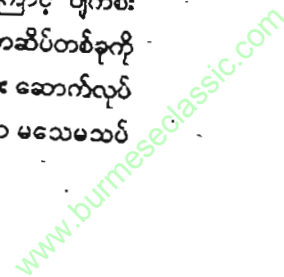
နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်လာ၏။

ကားပေါ် တစ်ခါတက်ပြီး သင်္ဘောဆိပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ သန်လျင်မြို့မှာ ဂျပန်စစ်သားများနှင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည်။

ကားပေါ် ခွေတန်းမှ ထိုင်၍ အစောင့်အကြပ်များ ခြံရံ လိုက်ပါလာရသော ကျွန်မသည် အခြားသူများထက် ကျွန်မ၏ ဖြူဆွတ်သော အသားအရေကြောင့် ဝိုမိုထင်ရှားနေ၏။

အသားဝါ ဂျပန်များကြားတွင် အသားဖြူ အင်္ဂလိပ်မ တစ် ယောက် ရောက်ရှိနေခြင်းမှာ ထူးခြားသည့်အလျောက် လမ်းပေါ်၌ တွေ့ကြုံရသော အရပ်သူအရပ်သား လူများတို့က ကျွန်မကို အထူး အဆန်းသဖွယ် ကြည့်သွားကြသည်။

သန်လျင်၏ မူလသင်္ဘောဆိပ်မှာ ဝုံးဝက်ကြောင့် ပျက်စီး သွားပြီး လူများအသုံးပြုနိုင်ရန်အတွက် အခြား သင်္ဘောဆိပ်တစ်ခုကို မသေမသပ်နှင့် အသုံးပြုရန်ဖြင့် သစ်သားနှင့် အစားထိုး ဆောက်လုပ် ထားသည်။ ကျွန်မသည် အထုပ်အပိုးများကို လွယ်ကာ မသေမသပ်

နှင့် ဆေးကပ်လုပ်ထားသော သင်္ဘောဆိပ်ရုံရာရေစပ်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲ နှင့် ဆင်းလာခဲ့ရသည်။

ဂျပန်တို့ ဖမ်းဆီးရမိထားသော ဗြိတိသျှပိုင် မော်တော်ဘုတ် နှင့်ပင် မျက်နှာဖြူမ အကျဉ်းသား ကျွန်မကို အစောင့်အကြပ် ခုနစ် ယောက်နှင့်အတူ ရန်ကုန်မြစ် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးသန်းလာခဲ့ကြ သည်။

ကျွန်မ မြန်မာပြည်ရောက်စက ဤမော်တော်ဘုတ်ကိုပင် စီးနင်း သွားလာခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအခါက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် စီးနင်းခဲ့ရ၏။ အပေါင်းအသင်းများကလည်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် စိတ်ချမ်းသာဖွယ်ဖြင့် လိုက်ပါလာကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မ ချစ်လင် ကိုကျော်နှင့် စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ချမ်းသာဖြင့် စီးနင်းခဲ့ဖူး၏။ ယခု ကျွန်မ တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်နေရသော ဘဝ အခြေအနေနှင့် နှိုင်းယှဉ် မိသောအခါ များစွာ ကြေကွဲမိတော့သည်။ ယခင်က ကျွန်မတို့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး၏ ရန်သူများဖြစ်သော ဂျပန်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ရန် ကျွန်မ အားတင်းထားခဲ့သည်။ ယခုမူ တစ်ကိုယ်တည်း အကျဉ်း အကျပ်နှင့် ခံစားလာရသောအခါ အားတင်းထားသော စိတ်တို့မှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဖြေလျော့လာသည်။

တစ်ဖန် ရန်ကုန်ဘက်သို့ ဆိုက်ရောက်လာသောအခါ မြစ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် စထရင်းဟိုတယ်ကြီးကို ကျွန်မ လှမ်းမြင်ခဲ့သည်။ ဤဟိုတယ်တွင် ကျွန်မ ချစ်လင် ကိုကျော်နှင့်အတူ ပါတီပွဲများ ကျွန်မ တက်ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ အပေါင်းအဖော် မိတ်ဆွေများနှင့် ပျော်ပျော် ပါးပါး စားသောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခုအခါ စိတ်ချောက်ချားဖွယ် ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်နေသော စထရင်းဟိုတယ်ကို မြင်တွေ့ရသော အခါ ကျွန်မ များစွာ စိတ်ထိခိုက်မိ၏။ ကျွန်မ၏ စိတ်ဓာတ်တွေလည်း

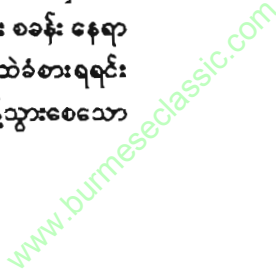
လျော့ခွေ ကျဆင်းလာသည်။ ယခင်က စိတ်ပျော်စရာ ရှုခင်းကြီးကို မြန်ပြောင်း အောင်းမေ့မိပြီး စိတ်ကြီးစွာ မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားခဲ့ ရသည်။

ကျွန်မတို့သည် ဆိပ်ကမ်းလမ်းဘေးမှာပင် သယ်ယူပို့ဆောင် နေ အတွက် ရောက်လာသည့်အခါ မော်တော်ကားကို စောင့်ဆိုင်း နေကြရသည်။ နေလည်း အတော်မြင့်လာပြီဖြစ်၍ အပူဒဏ်လည်း ပြင်းလာ၏။ နေပူထဲရပ်စောင့်နေရသဖြင့် ကျွန်မ ခေါင်းမူးလာပြီး စိတ်တွေထဲ ဇေဝဇေဝဖြစ်လာသည်။

ကျွန်မတို့သည် အချိန်ကြာမြင့်စွာ စောင့်နေကြရာမှ ဂျပန် စစ်သားအပြည့်တင်ဆောင်ထားသော စစ်လော်ရီတစ်စီးသည် ကျွန်မ တို့ရုံရာသို့ ရှေ့မှောင်းနှင်လာ၏။ ဤတွင် ကျွန်မကို စောင့်ကြပ်ခေါ် ဆောင်လာသူ ဂျပန်များက ရပ်ရန် လက်ပြထားသဖြင့် စစ်လော်ရီကြီး ထိုးရပ်ပေးသည်။ ကျွန်မကိုလည်း ကားနောက်ပိုင်းမှ တက်ရောက် စီးနင်းခွင့်ရကြသည်။ ကားပေါ်စုပုံတိုးဝှေ့တက်ကြရသည်။ မနည်း အားခံ၍ တက်ခဲ့ရသည်။ ပါလာသော အထုပ်အပိုးကြောင့် စစ်သား များကြားတွင် ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့် တိုးဝှေ့ရပ်ခဲ့ရသည်။

နေရာကျပ်တည်းသဖြင့် ထိုင်၍ပင်မရပေ။ အားလုံး မတ် တတ်ရပ် လာခဲ့ရသည်။ ကားမှာ အပိုးမရှိဘဲ နေပူကျဲကျဲထဲမှာပင် မောင်းလာခဲ့ရ၏။ ကျွန်မမှာ အတော်ပင် မူးဝေလျက်ရှိ၏။ သတိ မလှစ်အောင် မနည်း သတိထားလာခဲ့ရသည်။

ကားသည် တစ်လမ်းပြီး တစ်လမ်း ဖြတ်ကျော် မောင်းနှင်လာ ခဲ့စဉ် ကျွန်မက ယခု ကျွန်မတို့သွားနေသည့် နောက်ဆုံး စခန်း နေရာ ကို တွေးတောစဉ်းစားကာ တထိတ်ထိတ်နှင့် ရင်ထဲခံစားရရင်း လိုက်ပါ လာခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ အသည်းနှလုံးထိတ်လန့်သွားစေသော

မြင်ကွင်းမှာ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော လော်ရီကြီးသည် ဖြုန်းခနဲ ရန်ကုန် ထောင်ကြီးရှေ့တွင် ရပ်တန့်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထောင်အဆောက်အအုံကြီးများကို မြင်ရသည်ပင် ကြောက်လန့်စရာကြီး ကောင်းနေတော့သည်။ ခိုင်မာထူထဲသော တံခါးကြီးများသည် ကျွန်မအား ဝင်လာခဲ့ရန် ဖိတ်ခေါ်နေသည့်အလား ဟင်းလင်းဟားလား ပွင့်ကာစောင့်ဆိုင်းနေသည်။

အလွန် ဆာလောင်မှတ်သိပ်နေခြင်း၊ ရေငတ်ခြင်းနှင့် နေပူထဲ အချိန်ကြာမြင့်စွာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လာခြင်းတို့ကြောင့် ကျွန်မမှာ မခံမရပ်နိုင်တော့ဘဲ မူးဝေပြီး ထောင်တံခါးမကြီး၏ လှေကားထပ်မှာပင် သတိလစ်ကာ လဲကျလေတော့သည်။

သတိလစ်ပြီး မည်မျှပင် မူးလဲနေစေကာမူ မည်သူမည်ဝါ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ လာရောက် ဖေးကူခြင်း မရှိပေ။ ကျွန်မကိုသာ ကျော်လွှားပြီး သွားလာနေကြ၏။ ကျွန်မမှာ မူးလဲနေသည့် လှေကားထပ်မှာပင် တစ်ဦးတည်း အိပ်နေရ၏။

ကျွန်မကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြသော အစောင့်များက ထောင်ဝါဒါနှင့် စကားပြောဆို နေကြသည်ကို ကျွန်မနားထဲ၌ သဲ့သဲ့ကလေးကြားနေရ၏။ သူတို့ဘာတွေ ပြောဆိုနေကြသည်ကို မသိရသော်လည်း ကျွန်မကို လာပို့ခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မယုံကြည်မိသည်။ ထို့နောက် ထောင်ဝါဒါက ကျွန်မအား ထိန်းသိမ်းထားရန် လက်ခံရရှိကြောင်း လက်မှတ် ရေးထိုးသည်။ ကျွန်မ သတိပြန်ထင်လာခဲ့ပြီး စကား ပြောဆိုနိုင်ချိန်၌ အစောင့်တစ်ဦးထံ “ရေ... ရေ” ဟု ကျွန်မ ချဉ်းနဲ့စွာ တောင်းခံလိုက်၏။ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောသံနှင့် တတူအစောင့်က ကျွန်မကို လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တစ်ခွက်ကို လှမ်းပေးသည်။

အတန်ငယ်ကြာသောအခါ အစောင့် တစ်ဦး နောက်သို့ လိုက်သွားရန် ကျွန်မကို အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ထောင်ထဲ၌ ဗြိတိသျှနှင့် မဟာမိတ်စစ်သားများသည် ဂျပန်တို့ခိုင်းစေထားသော အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်လျက် ဂျပန်အစောင့်စစ်သားများလည်း အစဉ်မပြတ် စောင့်ကြပ်နေသည်ကို ကျွန်မ တွေ့ရသည်။ ဂျပန် စစ်သားများမှာ ပုကွကုနှင့် သူတို့ စေခိုင်းနေသော စစ်အကျဉ်းသားများမှာ ထောင်ထောင်မောင်းခမောင်း ဖြစ်နေသောကြောင့် အကျဉ်းသားများကို ဂျပန်စစ်သားများ မော့၍ကြည့်ရသည်။ မြင်ကွင်းမှာ ရယ်စရာပင် ဖြစ်သော်လည်း စိတ်သက်သာခြင်းတော့မရှိပေ။

ထောင်ကြီး၏ နံရံအစွန်းဆုံး တစ်နေရာတွင် ရှိသော အဆောက်အအုံသို့ ကျွန်မတို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ ကျွန်မမှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ကြောက်လန့်နေခဲ့သော စိတ်လည်း သက်သာသလို ခံစားမိ၏။ သော့ခလောက်ကြီးများ အထပ်ထပ် ခတ်ထားသော တံခါးများကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး ကျွန်မကို ထိုအဆောက်အအုံ ထဲသို့ ဝင်စေခဲ့သည်။

ယခုတော့ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သည့်စိတ်သည် သိသိသာသာ ပေါ့ပါးသွားသည်။ ကျယ်ဝန်းသည့် အဆောင်ထဲ၌ အကျဉ်းသား ပေါင်းစုံ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးများ၊ မယ်သီလရင်များ၊ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ယောက်ျားအချို့နှင့် အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်အပါအဝင် စုစုပေါင်း လူဦးရေ ၆၀ ခန့် ရှိနေသည်ကို ဘွားခနဲ ကျွန်မ မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သိသိသာသာ စိတ်ပေါ့ပါးဆုံးမှာ ကျွန်မနှင့် မျိုးတူ ခိုးတူ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီး ဒေါ်ရသီနှင့် အိဘာ ဆိုသူတို့ကို သွားတွေ့ရခြင်း

ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ ယောက်ျားများမှာ ကျွန်မနည်းတူ မြန်မာ အမျိုးသားများ ဖြစ်ကြသည်ဟု သိရ၏။ ကျွန်မမှာ အကျဉ်းအကျပ် ထဲမှာပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိလေသည်။

* * *

ယခုအခါ ကျွန်မတစ်ဦးတည်းကိုသာ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်တို့က အပြင်းအထန် စစ်ဆေးသည် မဟုတ်၊ အခြားဘဝတူ ဗြိတိသျှ အမျိုးသမီး အမျိုးသားများကိုပါ စစ်ဆေးနေကြသည်ကို ကျွန်မ တွေ့ရသည်။

ကျွန်မမှာ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းအား တဖြည်းဖြည်း လျော့နည်းလာကာ အားငယ်မှု ကြောက်ရွံ့မှုတို့ကြောင့် စိတ်ကို ထိန်းမထားနိုင်တော့ဘဲ သနားကြင်နာမှု စိတ်ဓာတ် အပြည့်ရှိသော မယ်သီလရင်တို့၏ လက်မောင်းများ အတွင်းဝယ် ရှိုက်ကြီးတင်ငင်နှင့် ငိုကြွေးနေမိလေသည်။ ထိုသို့သော အချိန်၌ သူတို့သည် ကျွန်မ၏ စိတ်ဒုက္ခကို အကောင်းဆုံး လျော့ပါးသက်သာစေရန် အတတ်နိုင်ဆုံး ဖောင်းဖျနစ်သိမ့်ကြလေသည်။

ကျွန်မ၏ စိတ်နှလုံးကို ချောက်လှန်နေခြင်းမှာ ယခုကျွန်မတို့ တစ်တွေ နေထိုင်ကြရသော အဆောက်အအုံမှာ ယခင်က လူသတ်မှု ဓားပြမှု စသည်ဖြစ်မှုကြီးများ ကျူးလွန်ကြသော အကျဉ်းသားများ ထားရှိသည့် အဆောက်အအုံ ဖြစ်နေကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ရသီ အိဘာနှင့် ကျွန်မတို့ သုံးယောက် အိပ်စက်ရသော အခန်းမှာ ယခင်က သေဒဏ်ကြီးမိန့်ကျခံရသော အကျဉ်းသားများ သီးသန့်ထားသည့် အခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်း ဖြစ်သည်။ ထိုကြီးတိုက်အတွင်း

ကြီးစင်သို့ မတတ်ရသေးမီ၊ လူ့ဘဝ၌ နောက်ဆုံး နေထိုင်ရသော အချိန်ကာလ အခိုက်အတန့်ဝယ် သူတို့၏ သက်ရှင် နေထိုင်နိုင်ခွင့် ရသမျှ အချိန်ကို ဖြုန်းတီးသွားကြရရာသော အခန်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤအခန်းကျဉ်းထဲဝယ် ကြီးစင်ပေါ်တက်၍ ကြီးဒဏ်ခံရကာ လူ့ဘဝ ကို စွန့်လွှတ်သွားကြရသူပေါင်းမြောက်မြားစွာ နေထိုင်သွားခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

မကြာမီ ကျွန်မနှင့်အတူ အကျဉ်းကျခံရသော ဘဝတူတို့၏ အကြောင်းကို ကျွန်မ သိရှိခဲ့ရသည်။ သူတို့နှင့် အတူ လာရောက် နေထိုင်ရခြင်းမှာ တစ်မျိုးအားဖြင့် ကျွန်မအဖို့ စိတ်သက်သာခွင့် များစွာ ရရှိခဲ့၏။

သူတို့အထဲမှာ အတော်များများသည် ရဲရင့်သော စိတ်ဓာတ် ရှိကြသည်။ ဒုက္ခကို မမှုဘဲ စိတ်ပျော်ကိုယ်ပျော် နေထိုင်တတ်ကြသည်။ ထိုသို့ နေထိုင်တတ်မှုကြောင့် ကြောင်ရွံ့သူနှင့် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်း အားငယ်သူတို့အား နှစ်သိမ့်မှု တစ်ရပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့အား ထာဝစဉ် သောကဖြစ်စေသည့် အချက်မှာ ကျွန်မတို့ တစ်တွေလားမည့် အနာဂတ်တွင် မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်လာကြမည်ကို တွေးတောကာ မရေမရာဘဝဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ မနက်ဖြန် ဘာဖြစ်လေမည်နည်း။ ဂျပန်တွေက ကျွန်မတို့ကို ဘာလုပ်ကြမည်နည်း စသည်ဖြင့် စိတ်သောက ရောက်စွာ တွေးတော နေခဲ့ရ၏။ ယင်းသို့ စိတ်သောက ဖြစ်မှု ပြေပျောက်စေရန်အတွက် စိတ်ကိုထိန်းချုပ်သောအားဖြင့် အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ရန် ကျွန်မ စဉ်းစားမိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် မိမိတို့ ဘဝတူ အကျဉ်းသားများ အတွက် ကျွန်မ၏ လုပ်အားဖြင့် အကျိုးပြုလုပ်ငန်းတစ်ခု ပြုလုပ်ရန် စေတနာ့ဝန်ထမ်း အလုပ်တစ်ခုခုကို စီစဉ်ဆောင်ရွက်လေသည်။

ဂျပန်တို့သည် နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း ကျွန်ုပ်တို့လူစုအတွက် ရိက္ခာလာအိပေး၏။ မယ်သီလရင်အချို့က အားလုံးအတွက် ချက်ပြုတ် ကျွေး၏။ မယ်သီလရင်များသည် လုပ်ကိုင်ပေးသော စေတနာ စိတ်ဆန္ဒ ရှိပင်ရှိငြားသော်လည်း အမှန်စင်စစ် သူတို့သည် ဤကဲ့သို့ သော အချက်အပြုတ်ဘက်တွင် ကျွမ်းကျင်သူများ မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် တွေ့ရှိရ၏။

ကိုကျော်နှင့် နေထိုင်ခဲ့စဉ်က ကျွန်ုပ်တို့အိမ်တွင် ကုလား ထမင်းချက် တစ်ယောက် ငှားရမ်းထားခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း ထမင်းချက် သင်ပေးသဖြင့် မြန်မာအစားအစာ၊ ကုလားအစားအစာ ကို အတော်အသင့် ချက်ပြုတ်လာတတ်သည်။ မြန်မာတို့၏ ထုံးစံ ဓလေ့အရ အိမ်ထောင်ကျလျှင် မီးဖိုဆောင်လုပ်ငန်း အတော် တတ် ကျွမ်းလာခဲ့သည်။

ဟင်းလျာချက်ပြုတ်ခြင်းမှာ အနောက်တိုင်းနှင့် မတူခြားနားမှု ရှိသည်။ အရှေ့တိုင်းသားများအဖို့ ထမင်းပွဲ၌ ဆီနှင့် ချက်ပြုတ်ထား သော ဟင်းလျာ ပါရစမြဲဖြစ်သည်။ ဆီပြန်ဟင်းဟု ခေါ်ကြသည်။ ဆီပြန်ဟင်းသည် ဆန်ထမင်းကို အရသာ တွေ့အောင်နှင့် အစာကြေ ညက်အောင် အထောက်အပံ့ ကောင်းစွာပြုသည်။

ကျွန်ုပ်သည် နေ့စဉ် ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးနေကြသော မယ် သီလရင်များနှင့် အတူ ဝိုင်းဝန်းကူညီ ချက်ပြုတ်သည်။ ကျွန်ုပ် တတ်ကျွမ်းခဲ့သော ဟင်းချက်နည်းဖြင့် ချက်ကျွေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့ လူစု ကလည်း စား၍ကောင်းကြောင်း ခံတွင်း တွေ့ကြောင်း ချီးကျူး ပြောလာကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ချက်ပြုတ်ရန်အတွက် အဆောင်တွင် မီးဖို သီးသန့် မရှိပေ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထောင်ခံဝင်းဘက်သို့ သွားရာ၌ ဝင်ပေါက်

လမ်း တစ်ခုရှိရာ၊ ထိုလမ်းပေါ်၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် အုတ်ခဲဖြင့် မီးဖို လုပ်ကြသည်။ လွင်တီးခေါင် မီးဖိုဆောင်ဟု ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုကြ သည်။ ထင်းအဖြစ်ကား ထောင်ထဲမှာပင် သစ်တိုသစ်စများကို ရှာဖွေ ကြရသည်။ ထောင်ဝင်းကြီးမှာ ကွင်းပြင်ဖြစ်၍ အလွန် ပူပြင်းလှသည်။ သစ်ပင်ဆို၍ မန်ကျည်းပင် နှစ်ပင်သုံးပင်မျှသာရှိသည်။ ပြီးနောက် ကြီးစင် အဆောက်အအုံ၏ အရိပ်အာဝါသပင်။

ပထမအကြိမ် တွေ့မြင်ခါစက ကြောက်စရာကောင်းသော ကြီးစင် အဆောက်အအုံသည် ကျွန်ုပ်တို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေခဲ့ သည်။ ယခုအခါ မြင်တွေ့ဖန်များသောအခါ ရိုးသွားရုံသာမက ကြီးစင်အကြောင်းကိုပင် စိတ်ဝင်စားမှု ရှိလာလေသည်။

ကြီးစင်ပေါ်သို့ တက်ရန် လှေကားထစ် လမ်းကလေးရှိသည်။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ် အားအားရှိ၍ ထိုကြီးစင်ပေါ်သို့ ကျွန်ုပ် တက် ကြည့်သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်ရှိ ဒေါက်ဖြုတ် ကိရိယာနှင့် တံခါးတပ် ကြမ်းပြင် အရှင်တို့ကို လေ့လာမိ၏။ ကြမ်းပြင်မှာ ဖုန်းဆန်ကော်ဇော ခင်းထားသည်။ ကြီးစင်လုပ်ထားသော အဆောက်အအုံမှ မြေပြင်နှင့် အတော်ကလေး မြင့်သောကြောင့် လေရပြီး အပူရှိန် သက်သာကာ အတော်ကြီးပင် အေးအေးလူလူ ရှိလှသည်။

တစ်နေ့တွင် လေကောင်းလေသန့် ရသော ထိုကြီးစင်ပေါ်သို့ ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းတစ်ပန်းကန်ထည့်ပြီး ထိုင်စားနေ၏။ ထိုအချိန်မှ စ၍ ထမင်းစားချိန်တိုင်း ကျွန်ုပ်သည် ကြီးစင်ပေါ်တက်ပြီး ထမင်းစား သည့် အလေ့အထတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ ကျန်လူအချို့က ကျွန်ုပ် စားသောက်နေခြင်းကို ကြောက်စရာ ကောင်းသောနေရာတွင် ကြောက်စရာကောင်းသည့် ထမင်းပွဲဟု ပြောင်လှောင်ပြောဆိုကြ သည်။

ကျွန်မတို့ တစ်တွေ့ မိမိတို့ လုပ်ကိုင်လိုရာ လုပ်ငန်းကို မိမိတို့ စိတ်ကြိုက် လုပ်ကိုင်ရသော်လည်း ဂျပန်စစ်သား အစောင့်အကြပ် တို့မှာ ကျွန်မတို့ကြား၌ အမြဲတမ်းလိုလို သွားလာလှုပ်ရှား စောင့်ကြပ် လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သူတို့ချိုင်းအောက်တွင် သေနတ် များ အဆင်သင့် လွယ်ထားကြသည်။ အချိန်မရွေး ပစ်ခတ်နိုင်သော အနေအထားတွင် ရှိ၏။ ဤသည်ကိုပင် ကျွန်မတို့တစ်တွေ သူတို့၏ အမြဲတမ်း စောင့်ကြပ်နေသော အကျဉ်းသားများ ဖြစ်ကြောင်း သတိ ပေးလျက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ဗြိတိသျှ ငဲ့ကြဲလေယာဉ်များ လာရောက် ငုံးကြဲသောအခါ ယင်းအစောင့်များကို တစ်ယောက်တလေပင် မစောင့် ရတော့ပေ။ အားလုံး ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန် ကြသည်။

ကျွန်မတို့အကျဉ်းသားများအတွက် ပုန်းခိုရန် ကျဉ်းများ မရှိပေ။ ငုံးသာ ကြချပါက ကျွန်မတို့မှာ သေဖို့သာ ရှိသည်။

ငဲ့ကြဲလေယာဉ်ပျံများလာသည့်အခါ ကျွန်မသည် မယ်သီလ ရင်များ နေထိုင်သော အဆောင်သို့ ပြေးသွားပြီး မယ်သီလရင်များနှင့် အတူ ပုန်းနေသည်။ မြေပြင်မှ ပစ်လိုက်သော အမြောက်သံများ၊ လေယာဉ်မှ ကြချလိုက်သည့် ငဲ့ပေါက်ကွဲသံများကို ကြာရသောအခါ ကျွန်မ အလွန် ကြောက်ရွံ့ပါသည်။ ကျွန်မသည် နီးစပ်ရာ မယ်သီလ ရင်၏ ရင်ခွင်သို့ အတင်းတင်းဝင်ပြီး ပုန်းနေတတ်၏။ ကလေးသူငယ် များ ကြောက်လန့်သောအခါ မိခင်ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်ပုန်းအောင် သကဲ့သို့ပင်။ အချို့သော အကျဉ်းသားများသည် မကြောက်ရွံ့ကြဘဲ ကွင်းပြင်ထဲထွက်ပြီး ကောင်းကင်ကို မော့ကာကြည့်နေကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မြေပြင်မှ ဂျပန်လေယာဉ်များ ယုံတက်ကာ ငုံးလာကြ သော ဗြိတိသျှ လေယာဉ်တို့ကို လိုက်လံ ပစ်ခတ်တတ်လေသည်။

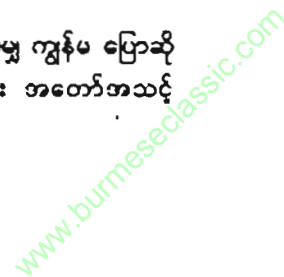
အကျဉ်းသား အချို့လည်း မကြောက်မရွံ့ ကြည့်နေကြ၏။ လေ ကြောင်းမှ လာရောက် ငုံးကြခြင်းများသည် မကြာမက ဖြစ်ပေါ် လေသည်။

ထောင်အပြင်ဘက် ကွင်းပြင်တွင် လေယာဉ်ပစ်စု တစ်စုရှိ၏။ လေယာဉ်ပျံလာတိုင်း အမြောက်တပ်စုက ပစ်ခတ်သဖြင့် အမြောက် သံသည် ကောင်းကင်ယံ တစ်ခုလုံး မည်ဟိန်းလျက် ကျွန်မတို့ နေသော ထောင်အဆောင်များလည်း ပဲ့တင်သံကြောင့် ပြိုကျမတတ် ဖြစ်နေလေသည်။

ညအချိန်တွင်လည်း ငဲ့ကြဲလေယာဉ်များလာတတ်လေသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် အကျဉ်းထောင်ကြီး တစ်ခုလုံး မီးခိုး မီးလျှံတို့ဖြင့် တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေလေရာသလားဟု ထင်မှတ်စရာ မကြာခဏ ဖြစ်တတ်လေသည်။ အမှန်စင်စစ် ငဲ့ကြဲလေယာဉ်ပျံများ သည် ရန်သူ ဂျပန် အမြောက်တပ် တည်ရှိသော နေရာကို ရှာဖွေ သောအားဖြင့် မီးပန်း၊ မီးကွင်းများကို ပစ်ချခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှတို့ ငဲ့ကြဲလေယာဉ်ပျံများ လာတိုင်း ဂျပန် အမြောက်တပ်သည် အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်လျက် ရှိသောကြောင့် ထိုအမြောက်သံများ ပဲ့တင်ထပ် မြည်ဟည်းဆူညံနေခြင်းမှာ ကျွန်မအဖို့ နားကွဲနားအူ မတတ်ဖြစ်ပြီး သွေးပျက်ခမန်း ရှိနေတော့သည်။

ဂျပန်များက သူတို့ဘာသာစကားကို သင်ကြားရန် ကျွန်မ တို့ကို အမိန့်ထုတ်ဆင့်လိုက်၏။ ထိုအမိန့်နှင့်အတူ ရှေးဦးသင် ဖတ်စာအုပ်များကို ပေးသည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်မအဖို့ အပြစ်ဖက် တစ်ခုခု ချမှတ်ခံရသလို စိတ်ထဲခံစားမိသည်။

သို့သော်လည်း ဂျပန်များနှင့် ခြောက်လမျှ ကျွန်မ ပြောဆို ဆက်ဆံခွဲဖူးသောကြောင့် ဂျပန်တို့အကြောင်း အတော်အသင့်

သိရှိထားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ ယေသော အမိန့်ကို မဖီဆန်ဝံ့ပေ။
ဗြိတိသျှ မျက်နှာဖြူတို့ထက် သူတို့က ပိုမို တက်မြောက်ကြောင်း တစ်စုံ
တစ်ရာ ပြသလိုက်လျှင် သူတို့သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘဝင်မြင့်သွား
တတ်ကြသည်။ ကြီးကျယ်ဂုဏ်မောက်ခဲ့သော အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများ
အပေါ် သူတို့၏ ဘာသာစကားကို သင်ကြားစေခြင်းဖြင့် ဂျပန်တို့
ပီတိဖြစ်ကာ ဂုဏ်ယူကြဟန်တူသည်။

ဂျပန်တို့က သူတို့ကို ဂျပန်ဟု မခေါ်ရပေ။ နိပွန်မာစတာဟု
ခေါ်ဆိုရသည်။ အလုပ်လုပ်သည့် အခါ၌လည်း ဂျပန်နာရီ စံတော်ချိန်
ကို အသုံးပြုရ၏။

ကျွန်မတို့အား တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ် တန်းစီခိုင်းပြီး လူအမည်
စာရင်း ခေါ်၍ လူစစ်သည်။ နေ့စဉ် နံနက် ၇ နာရီ၌ တစ်ကြိမ်
ညနေ ၇ နာရီ၌ တစ်ကြိမ် လှည့်စေ စာရင်း ခေါ်သည်။

ကျွန်မတို့ နေထိုင်သော အဆောက်အအုံ၏ တစ်ဖက်တွင်
ကျယ်ပြန့်သော ကွင်းပြင်ကြီးရှိသည်။ ပတ်ပတ်လည်တွင် ခပ်မြင့်မြင့်
အတားအဆီး ကာရံထားသည်။ ကျွန်မသည် ရန်ကုန် ထောင်ထဲသို့
ရောက်သည့်နေ့တွင် ထိုကွင်းပြင်ကြီးကို ပြတ်ပြီး လာခဲ့ရသည်။

ထိုကွင်းပြင်ကား ဗြိတိသျှ စစ်ဘက်၊ အရပ်ဘက် အကျဉ်းသား
များ ပြည့်နှက်နေတတ်သည်။ ဗြိတိသျှ စစ်အကျဉ်းသားတို့ အပေါ်
ဂျပန်တို့က ဟစ်အော် အမိန့်ယေနေသံများ တစ်ခါတစ်ရံ ကြားရလေ
သည်။ မာန်မဲသံ၊ မြိမ်းခြောက်သံ၊ ဆူပူကြိမ်းမောင်းသံများကိုလည်း
ကြားရလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မတို့ အချုပ်ထောင်၌ အစောင့်များ လစ်
သည့်အခါ ကျွန်မသည် အခြား အဆောင်ဘက်သို့ ကူးသွားပြီး
ဝရန်တာမှ တစ်ဆင့် ကွင်းပြင်ကို မျှော်ကြည့်မိသည်။ ထိုအခါများ၌

ပန်အောင်စာပေ

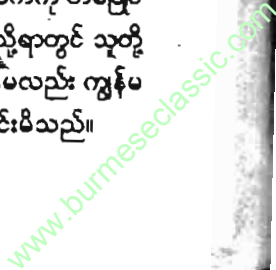
စစ်သုံးလော်ရီကားကြီးများ ကွင်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး၊ ဗြိတိသျှ သုံပန်း
များကို ကားပေါ်တက်စေကာ အုပ်လိုက်သယ်ထုတ်သွားသည်ကို
တွေ့ရလေသည်။ ဗုံးခက်ကြောင့် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ပြိုလဲယှက်စီး
သွားသော တိုက်တာများကို ရှင်းလင်းရန် အတွက်၊ သုံပန်းများကို
သယ်ထုတ်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး
ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဗြိတိသျှ သုံပန်းများကို ပုပုကွကွ ဂျပန်
တို့က ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းကာ စေခိုင်းနေသည်ကို လှမ်းမြင်ရလေ
သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မဖြစ်စလောက်သော အပြစ်ကလေးနှင့်ပင် ဂျပန်
တို့က သုံပန်းတို့ကို ကြိမ်းမောင်းတတ်လေသည်။ သုံပန်းတို့မှာ ဘာမှ
ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့ခံကြရလေ၏။

ကျွန်မ နေထိုင်ရသော အဆောင်တွင် အကျဉ်းသားများမှာ
လူမျိုးစုံ ပါဝင်သည်။ သို့ရာတွင် ဂျပန်တို့က လူတိုင်း၏ ကိုယ်ရေး
ကိုယ်တာ ရာဇဝင်ကို သီးခြားမှတ်တမ်း တစ်ခုစီပြုလုပ်ထားရှိလေ
သည်။ ဘာသာအယူဝါဒတူသော သူများလည်းရှိ၏။

နေ့စဉ်လိုပင် ကျွန်မတို့ အဆောင်မှ လူတစ်ယောက်ယောက်
ကို အကျဉ်းထောင်အုပ်ချုပ်ရေးရုံးမှ လာရောက်ခေါ်ဆောင်သွားတတ်
သည်။ တစ်စတစ်စနှင့် ကျွန်မတို့အထဲမှ အကျဉ်းသားများ ပြန်လွတ်
ပေးကြောင်း ကျွန်မ တွေ့ရလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်မတို့ လူစုထဲတွင်
“ငါ့ကို ခေါ်ပါစေ” ဟု မျှော်လင့်အားကိုးသော စိတ်များ အသီးသီး
ပေါ်လာခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် ခေါ်ရိုသီနှင့် ဘီဘာတို့ နှစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်
နက် ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ သူတို့ကို စစ်ဆေး၏။ သို့ရာတွင် သူတို့
ကို မလွတ်ဘဲ အဆောင်ထဲ ပြန်ခေါ်လာသည်။ ကျွန်မလည်း ကျွန်မ
အလှည့် မြန်မြန်ရောက်ပါစေဟု ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းမိသည်။

ပန်အောင်စာပေ

အမှန်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်သည် မြန်မာနိုင်ငံ အစိုးရ၏ လက်အောက်ခံ တိုင်းရင်းသားများ ဖြစ်နေကြပြီး ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ခင်ပွန်းသည်သည် မြန်မာများ မဟုတ်ပါလား။ ဂျပန်တို့က ကျွန်ုပ်တို့ တစ်တွေ အင်္ဂလိပ် လူမျိုးဖြစ်ကြသောကြောင့် လုံခြုံရေးအတွက် ကြိုတင်ကာကွယ်သည့် အနေနှင့် ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်ထားခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ယူဆထားကြပေသည်။

ထိုအတောအတွင်း လေကြောင်းတိုက်ခိုက်မှုမှာ များသည်ထက် များလာလေသည်။ ရန်ကုန်ထောင်ကြီးသည် လေကြောင်းတိုက်ခိုက်မှု ပစ်မှတ်သဖွယ် ဖြစ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ထောင်ထဲရောက်စက ထောင်နံရံ အပြင်ဘက်တွင် တူးဖော်ထားသော မိုးမောက်မောက် မြေကြီးများကို တွေ့ရပြီး မိုးမောက်နေသော မြေကြီးများပေါ်တွင် ပန်းပင်များ စိုက်ပျိုးထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထို့အပြင် ထောင်နံရံ ပတ်ပတ်လည်တွင်လည်း ပန်းပင်ပန်းချုံများ စိုက်ပျိုးထားသည်ကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ အကျဉ်းသားများ စိတ်ရွှင်လန်းစေရန်အတွက် ပန်းပင်ပန်းချုံများ စိုက်ပျိုးထားသည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ထင်မိသည်။

တစ်နေ့သော နံနက်စောစောတွင် ကောင်းကင်မှ ဝံ့ကြဲလေယာဉ်သည် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် အဆက်မပြတ် ဝံ့များ ကြဲချလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အိပ်ရာမှ နိုး၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ မည်းမှောင်နေသော မီးခိုးလုံးကြီးများသည် မီးတောက်မီးလျှံနှင့် ပေါက်ကွဲသံများ ရောနှောလျက် ထောင်အပြင်ဘက်၌ တောက်လောင်နေသည်ကို မြင်ရလေသည်။ ဤအခါကျမှ ကျွန်ုပ်တို့ ယခင်က တွေ့မြင်ခဲ့ရသော မိုးမောက်မောက် မြေကြီးပုံမှာ တောင်ပူစာလို ဖန်တီးပြီး ပန်းပင်ချုံနွယ် စိုက်ပျိုးထားခြင်း

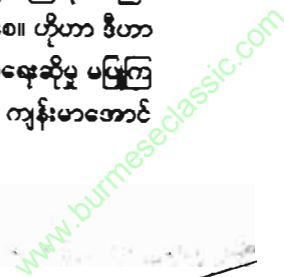
မှာ အခြားမဟုတ် ဓာတ်ဆီများ သိုလှောင်ဝှက်ထားသော နေရာဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရလေသည်။

ဗြိတိသျှ ဗုံးကြဲလေယာဉ်များသည် ဂျပန်တို့ သိုဝှက်ထားသော ဓာတ်ဆီနေရာကို တိကျမှန်ကန်စေောင် ဗုံးကြဲချနိုင်ခဲ့သည်။ ဤသို့ ဖြစ်ပေါ်ပြီး ရက်များမကြာမီ အထက်မှ အမိန့်တစ်ရပ် ရောက်လာသည်။ အမိန့်မှာ အလွန်အရေးကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး အကျဉ်းထောင်သို့ လာရောက်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးမည်ဖြစ်၍ အကျဉ်းသားများကို စုစည်းထားရန်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဂျပန်စစ်သေနာပတိ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ဂျပန်စစ်သေနာပတိချုပ်ကြီးက စကားပြန်မှတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်တို့အား အောက်ပါအတိုင်း မိန့်ခွန်းတစ်ရပ် မြွက်ကြားလေသည်။

“သင်တို့အား ဤနေရာသို့ ခေါ်ဆောင်ထားခြင်းမှာ နိုင်ငံတကာ တရားဥပဒေနှင့်အညီ ထိန်းသိမ်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။

“သင်တို့သည် သာမန် အရပ်သူအရပ်သားများဖြစ်၍၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်တို့အား အကောင်းဆုံးဖြစ်စေောင် ပြုမှုဆက်ဆံမည်။ စစ်ပွဲကြီးမှာ ရှည်ကြာဦးမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်တို့အားလုံးပေါ် ကရုဏာစိတ်ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် သင်တို့အားလုံးသည် စည်းကမ်းသေဝပ်စွာ နေထိုင်ကျင့်သုံးတတ်အောင် လေ့လာသင်ကြားကြရပါမည်။ စည်းကမ်း ဥပဒေကို ရှိသေလေးစားမှု ရှိပါစေ။ ဟိုဟာ ဒီဟာ အခွင့်အရေး တောင်းဆိုမှု၊ တိုင်တန်းမှု အရေးဆိုမှု မပြုကြပါနဲ့။ မိမိတို့ စိတ်ဓာတ်ကိုမြှင့်တင်ထားပါ။ ကျန်းမာအောင်

နေပါ။ စိတ်ပျက်လက်ပျက် လာရောက်နေထိုင်သည့် သဘောထား ရှိကြပါစေ”

စစ်သေနာပတိချုပ်ကြီး၏ မိန့်ခွန်းပါ နောက်ဆုံးစကားများ မှာ ခနဲတုတ်တုတ် ပြောင်လှောင်သရော်သည့် သဘော ပါရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အောက်သက်သက်ပင် ခံလိုက်ရသည်။ ကျွန်မတို့အား သေခက် အပြစ်ပေးမည် မဟုတ်ကြောင်း သိရသဖြင့် စိတ်သက်သာမှု ခံစားခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မအတွက် စိုးရိမ်စရာ လုံးဝကင်းစင် သေးသည် မဟုတ်ပေ။ ယခုအချိန်တွင် လူများစွာကို ခေါ်ယူစစ်ဆေး ပြီး ပြန်လွှတ်သူကိုလည်း ပြန်လွှတ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မ ကိုမူ လွှတ်ရန်ထူးစွာ ခေါ်ယူစစ်ဆေးခြင်းပင် မရှိသေး။

ကျွန်မသည် ရန်ကုန်ထောင်ကြီးထဲသို့ ရောက်လာခဲ့သည်မှာ ရက်သတ္တပတ် သုံးပတ်ပင် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ဂျပန်စစ်သေနာပတိကြီး မိန့်ခွန်းပြောကြားပြီး၊ နောက် တစ်နေ့ ညစာ စားသောက်ပြီးချိန်၌ အမိန့်တစ်ရပ် ထွက်လာ၏။ ထို အမိန့်မှာ ကျွန်မတို့တစ်တွေ ထိုနေ့ည ၁၂ နာရီ မထိုးမီ မိမိတို့ အဝတ် အစား ပစ္စည်းပစ္စယအားလုံးကို အပြီးအစီး အဆင်သင့် ထုပ်ပိုးထားရှိ ကြရန် အမိန့်တစ်ရပ်ဖြစ်သည်။

ဤသို့ အမိန့်ထုတ်ဆင့်ခြင်းမှာ ဂျပန် အာဏာပိုင်တို့က ကျွန်မ တို့ နေထိုင်ရာ အကျဉ်းထောင်ကြီးတွင် ငုံးဒဏ်လွတ်ကင်းရန် ငှားခို ကုင်းများလည်း မရှိ၊ ဘေးအန္တရာယ်နှင့် အလွန်နီးစပ်ရာ နေရာဖြစ်၍ လား၊ သို့မဟုတ် ကျွန်မတို့ နေထိုင်ရာ အဆောင်သို့ အခြားအကျဉ်း သားအသစ်များ ရောက်လာမည်ဖြစ်၍ ကျွန်မတို့က ပြောင်းရွှေ့ ပေးရမည်လား။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် အထုပ်အပိုး ပြင်ဆင်ထား

ခိုင်းသည်ကို မသိရသေးပါ။ ကျွန်မတို့မှာ ပြောင်းရွှေ့ခိုင်း၍သာ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ပြောင်းရွှေ့ရသည်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မသိခဲ့ရပေ။

ထိုည နာရီပြန် တစ်ချက်လောက်တွင် ဂျပန်များ ရောက်လာ ကြပြီး အချုပ်ထောင်တံခါးပေါက်များကို သော့ဖြင့် ဖွင့်လှစ်သည်။ ကျွန်မတို့တစ်တွေကို တစ်ဖက်ဝင်း အတွင်းရှိ စစ်လော်ရီကြီး ပေါ်သို့ မိမိတို့ အထုပ်အပိုးပါ တက်စေခဲ့သည်။ လူတွေ မြှုတ်သိပ်အောင် အတင်းအကျပ် တွန်းတင်ခဲ့သည်။ ကားတိုင်းပေါ်တွင် ဂျပန်စစ်သား များ စောင့်ကြပ်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်မတို့အား ကားပေါ်၌ စကားပြော ခြင်း၊ ဆူညံခြင်း မပြုလုပ်ရဘဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေကြရန် အမိန့် ထုတ်လိုက်လေသည်။

လော်ရီကားကြီးသည် မည်းမှောင် တိတ်ဆိတ်နေသော လမ်းမကြီးများကို ကျော်ဖြတ်မောင်းနှင်လာခဲ့စဉ် ဘယ်နေရာ ရောက် အောင် မောင်းပို့ပါမည်နည်းဟု ကားပေါ် ပါလာကြသော အကျဉ်း သားတိုင်းက တွေးတောရင်း လိုက်ပါလာကြသည်။

အတန်ကြာသောအခါ အရပ်သူ အရပ်သားများ နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်၏ လမ်းတစ်လမ်းအား အရောက်တွင် လော်ရီကားကြီးက ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ရာ ရန်ကုန်မြို့ထဲ ကျွန်မတို့ ရောက်လာကြောင်း သတိပြုမိသည်။ ရောက်လာသည့် နေရာမှာ ရန်ကုန် အရှေ့ပိုင်း (၄၃)လမ်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်း ရသည်။

ထို့နောက် ကျွန်မတို့ကို ကားပေါ်မှ ဆင်းစေပြီး လမ်းတစ်ဖက် ရှိ တိုက်ခန်းများပေါ်သို့ တက်ရောက်နေထိုင်ရန် ညွှန်ကြားပြလေ သည်။ ကျားနှင့်မကိုမူ တစ်ကန့်စီ ခွဲခြားပြီး နေရာချထားသည်။

အိမ်ခန်းထဲတွင် မည်သည့် ပရိဘောဂမှ မရှိပေ။ အိမ်ခန်းလွတ်သက်သက် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် ဒေါ်ရီသီ၊ အိဘာတို့နှင့်အတူ ပူးပေါင်းနေထိုင်ရန် အခန်းယူလိုက်၏။ နေရာသစ်၌ အိပ်ရာခင်း ခြင်ထောင် ထောင်ပြီး ဖြစ်သလို အိပ်စက်ကြရတော့သည်။

ဂျပန်တို့သည် ကျွန်မတို့ကို ပစ်ပယ်၍ မထားပေ။ တစ်ညလုံး အခန်းထဲ ဝင်ထွက်သွားလာနေသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းသောအခါ အပြင်ဘက် ဝရန်တာသို့ ထွက်ပြီး ကျွန်မတို့ ရောက်ရှိနေသော ရပ်ကွက်ကို ကြည့်ရှုမိ၏။ ကျွန်မတို့ ရောက်ရှိနေသော နေရာကား ရန်ကုန် အရှေ့ပိုင်း ဖြစ်သည်။ လမ်းတစ်ခုလုံးကို သံဆူးကြီးဖြင့် ပိုင်းပတ် ကာရံထားသည်။ ညနေပိုင်းများတွင်လည်း လမ်းအထက်အောက် အညောင်းပြေ၊ အညာပြေ လမ်းလျှောက်၍ ရသည်။ ယခုမှ ယခင်က နေထိုင်ခဲ့ရသော ရန်ကုန်ထောင်ကြီး အဆောင်ထဲကနှင့် စာလျှင် ဟန်သလိုလို ရှိလှပေသည်။

ကျွန်မတို့ ရောက်ရှိနေသော ရပ်ကွက်တွင် အလွှားလိုက် ရှည်ရှည်မျောမျော တူးထားသော ဗုံးခိုကျင်းများလည်း ရှိသည်။ ဗြိတိသျှတို့၏ လေယာဉ်သည် အဆက်မပြတ် လာရောက် ဗုံးများ ကြေချနေသော်လည်း ကျွန်မတို့ နေထိုင်ရာ ရန်ကုန် အရှေ့ပိုင်း ရွက်ကွက်ဘက်သို့ ဗုံးများ လာရောက်ကြေချခြင်း မရှိပေ။ အန္တရာယ် အနည်းငယ် ကင်းရှင်းသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

အကယ်၍ ဗြိတိသျှတို့၏ ဗုံးကြဲလေယာဉ်များ လာရောက် ဗုံးကြဲပါက ဗုံးခိုကျင်းထဲဝင်ပြီး၊ အလွှားမှောက်ဝပ်ကာ ဗုံးခိုကြရန် ဂျပန် အာဏာပိုင်တို့က ညွှန်ကြားထားခဲ့၏။ ယင်းသို့ ဗုံးခိုကျင်းထဲ ဝင်ရောက်သောအခါ တွေ့သမျှ လူများနှင့် ရောနှောပြီး ဗုံးခိုရမည်။

စစ်သားများ တွေ့ပါကလည်း ၎င်းစစ်သားများနှင့် အတူ ဗုံးခိုကျင်းထဲ ဝင်နေရမည်ဟု ဂျပန်တို့က ညွှန်ကြားထားခဲ့လေသည်။

ကျွန်မတို့သည် ထိုရပ်ကွက်တွင် ရက်သတ္တပတ်မျှ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်အတွင်း နေ့စဉ်လိုလိုပင် စစ်ဆေးမေးမြန်းပြီး အပြစ်ကင်းစင်သူဟု ဂျပန်တို့ ယူဆသောလူများကို လွှတ်ပေးလျက်ရှိ၏။ တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းတွင် အိဘာ၏ ခင်ပွန်းသည် မော်တော်ကား တစ်စင်းဖြင့် ရောက်လာပြီး သူ့ခန်း အိဘာကို ခေါ်ဆောင်သွား၏။

ကျွန်မသည် အညောင်းပြေအညာပြေ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်နှင့် မကြာမညောင်းပင် ဒေါ်ရီသီသည် ဝမ်းနည်းပူပင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်မထံ ရောက်လာ၏။ ကျွန်မက ရုတ်တရက် တွေ့ရသဖြင့် ဖုံးအားသင့်ပြီး မေးမြန်းစုံစမ်းရာ ဒေါ်ရီသီက မနက်ဖြန် သူ့ကို လွှတ်ပေးတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျန်လူများကို အခြား တစ်နေရာသို့ စစ်ကြီးပြီးသည်အထိ ရွှေ့ပြောင်း ထိန်းသိမ်းထားမည်ဖြစ်ကြောင်း သူ့သိခဲ့ရ၍ ကျွန်မအတွက် စိတ်မကောင်းကြောင်း လာရောက်ပြောပြလေ၏။

ဂျပန်တို့သည် ကျွန်မကို အဘယ်ကြောင့် အိဘာနှင့် ဒေါ်ရီသီတို့လို လွှတ်ပေးမလဲ၊ ဘာကြောင့် ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းထားပါသလဲ၊ စသည်တို့ကို ကျွန်မ စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်ရာ သူတို့၏ ခင်ပွန်းသည်တို့သည် ဂျပန်တို့နှင့် ပူးပေါင်းပြီး ဂျပန်များ ပေးအပ်သော အလုပ်ကို ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်နေကြသဖြင့် သူတို့ခန်းမယားကို ယခုကဲ့သို့ လွှတ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ဟုတ်ကောင်း ဟုတ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်း ကိုကျော်အုန်းမှာမူ ဂျပန်အလုပ်ကို ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ခြင်း မရှိဘဲ သူ့ပခင်၏ လုပ်ငန်းကိုသာ လုပ်ကိုင်နေ၏။ ဂျပန်တို့ကို အကျိုးမပြုသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်မ၏ ရှေ့အလားအလာ ကံကြမ္မာမှာ ဆိုးဖွယ်ရာ ရှိသဖြင့်
ဤရပ်မှ မပြောင်းရွှေ့မီ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းနှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ပြုပါရန်
ဂျပန် အာဏာပိုင်ထံ ကျွန်မ အသနားခံလေ၏။

သို့ရာတွင် ဂျပန်အာဏာပိုင်တို့က ကျွန်မ၏ခင်ပွန်းနှင့်
တွေ့ဆုံ မပြုနိုင်ကြောင်း မောက်မောက်မာမာ ပြောလွှတ်လိုက်သည်။
ကျွန်မတို့သည် ထိုနေ့ညနေခင်း၌ပင် ရန်ကုန်မှ ထွက်ခွာလာ
ခဲ့ရလေသည်။

... * * ...

အခန်း [၉]
သံဆူးကြိုးများနောက်ကွယ်ဝယ်

ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေရင်းမှ
ကျွန်မသည် ကျွန်မပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်း ပစ္စယများကို ကောက်သိမ်း
ပြီး ထုပ်ပိုးနေသည်။

ပစ္စည်းများသိမ်းဆည်းပြီးနောက် ကျွန်မနှင့် ဘဝတူ အကျွင်း
သားများထံ သွားရောက်စုဝေးနေထိုင်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်မနှင့် အတူ
သူတို့တစ်တွေလည်း ရက်အကန့်အသတ်မရှိ စစ်ကြီးပြီးသည်အထိ
အကျဉ်းချထားခံရမည့်သူများ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မကဲ့သို့ အကျဉ်းသား စုစုပေါင်းမှာ ယောက်ျား ၈
ယောက်၊ အင်္ဂလိပ် မယ်သီလရင် သ ပါးနှင့် ကျွန်မတို့ ဖြစ်ကြသည်။
ကျွန်မတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားမပြောဆိုနိုင်ကြဘဲ တိတ်စိတ်
စွာနှင့် စစ်လော်ရီအလားကို စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။

မကြာမီစစ်လော်ရီကြီးတစ်စင်းရောက်လာ၏။ ကျွန်မတို့ အားလုံး ကားပေါ်တက်ကြရသည်။ မော်တော်ကားသည် ကျွန်မတို့ကို ရန်ကုန်ဘူတာကြီးဆီသို့ ပို့ခဲ့၏။

ညဉ့်မှာ ပိန်းပိတ်မှောင်မည်းလျက်ရှိသည်။

ကျွန်မတို့သည် ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်သယ်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်း လာခဲ့၏။ ထို့နောက် ဘူတာဝင်း အထေးအစွန်တစ်နေရာတွင် ဆိုက် ကပ်ထားသော ရထားတွဲရှိရာသို့ သံလမ်းပေါင်းများစွာကျော်ဖြတ်ကာ လျှောက်လာခဲ့ရသည်။

ကျွန်မတို့ရောက်ပြီးနောက် စစ်လော်ရီအတော်များများ ဘူတာသို့ ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကားပေါ်မှ လူများဆင်းလာကြပြီး ကျွန်မတို့လျှောက်လာ ကြသော ရထားတွဲဆီသို့ အမှောင်ထဲမှာ စမ်းတဝါးဝါးနှင့် လျှောက် လာကြသည်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်နေရသည်။ အမှောင်ထဲ စမ်း လျှောက်လာကြရသဖြင့် လဲသုလဲ၊ စူးကွဲသုကွဲနှင့် ဖြစ်ကြကုန်၏။ သူတို့ ကို အနီးကပ်မြင်တွေ့ရသောအခါ သူတို့တစ်တွေ၏ မျက်နှာမှာ စိုးရွံ့ ထိတ်လန့် ရုပ်သဏ္ဍာန်များ ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေကြရသည်ကို တွေ့ရလေ သည်။

နောက်ဆုံး ရထားတွဲထဲ လူပြည့်ကျပ်သွားသောအခါ ဂျပန် များ၏ အမိန့်သံနှင့်အတူ ကျွန်မတို့ ရထားသည် ၇ ရက်မျှ ခရီးသွား ရသည့် မာရက ခရီးကြမ်းကြီးဆီသို့ စတင်လှုပ်ရှားခဲ့တ်မောင်းလေ သည်။ ၇ ရက်ခရီးဟု ဆိုရသော်လည်း ရထားနှင့်ချည်း လာခဲ့ရသည် မဟုတ်။ ရထားတစ်ခါ နွားလှည်းတစ်လှည့် မော်တော်ဘုတ်တစ်ခါ၊ သမ္ဗန်တစ်လှည့်နှင့် မရက ခရီးကြမ်းကြီးကို လာခဲ့ကြရသည်။ ယခု

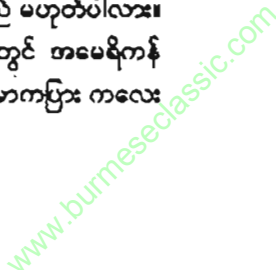
အချိန်တွင် ကျွန်မနှင့် အတူ ခရီးသွားဖော်စုစုပေါင်း ၁၅၀ ယောက်မျှ ရှိသည်။

ပထမဦးဆုံး ကျွန်မတို့ ဆိုက်ကပ်ရပ်နားရသော ဘူတာမှာ ပဲခူးမြစ်သည်။ ပဲခူးမြို့သည် ရန်ကုန်မှ မိုင် ၅၀ ကျော်မျှ ဝေးပြီး မြောက်ဘက်တွင် ရှိသည်။ ပဲခူးမြို့ရောက်တော့မှ ကျွန်မနှင့်အတူ ခရီးထွက်လာကြသူများကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရတော့သည်။ သူတို့တစ် တွေ အဘယ်ပုံ အဘယ်နည်း ကျွန်မတို့နှင့်အတူ တစ်ရထားတည်း လိုက်ပါလာရပါသနည်း။ သူတို့လိုက်ပါလာရသည့် အကြောင်းရင်းကို ကျွန်မသဘောပေါက်တော့သည်။ သူတို့သည် အရပ်သား သုံ့ပန်း အကျဉ်းသားများဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်ထောင်ကြီးထဲတွင် လပေါင်း အတန်ကြာ စစ်သုံ့ပန်းများနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြသည်။ မကြာ သေးမီကမှ ဂျပန်တို့သည် နိုင်ငံတကာ သုံ့ပန်းများဆိုင်ရာ ဥပဒေကို လိုက်နာကျင့်သုံး၏။ ဂျပန်တို့ နိုင်ငံတကာသုံ့ပန်းဆိုင်ရာဥပဒေကို နောက်ကျပြီးမှ လိုက်နာကျင့်သုံးခဲ့သဖြင့် ဤအရပ်သားများသည် စစ်သုံ့ပန်းတို့နှင့်အတူ ထောင်ထဲအလုပ်လုပ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုတော့ စစ်သုံ့ပန်းနှင့် အရပ်သားသုံ့ပန်းများကို ခွဲခြားခွဲလေ ပြီး ထို့ကြောင့် သူတို့သည် အကျဉ်းအခန်းထဲ မထားတော့ဘဲ အခြား တစ်နေရာသို့ ပို့ဆောင်ခြင်းကြောင့် ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ရထားတစ်စီး တည်း စီးနင်းလိုက်ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။

နိုင်ငံတကာ သုံ့ပန်းများဆိုင်ရာ ဥပဒေအကြောင်းကို မကြာ သေးမီကမှ ဂျပန်စစ်သေနာပတိချုပ်ကြီးက ကျွန်မတို့ကို မိန့်ခွန်းမြှောက် ကြားရာတွင် အလေးအနက်ထား မြှက်ကြားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

နောက် ရောက်လာကြသော လူစီမံများတွင် အမေရိကန် လူမျိုး ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီး ရှစ်ပါးနှင့် အင်္ဂလိပ်မြန်မာကပြား ကလေး

ငါးယောက် မိခင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးလည်း ပါရှိသည်။ ထိုအမျိုးသမီး မိသားစုနှင့်ကျွန်မသည် နောင်အခါတွင် အကျဉ်းစခန်းတစ်ခု၌ ရင်းနှီးစွာ အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ကြရသည်။

မီးရထား ရပ်နားသော ဘူတာတိုတွင် အောက်သို့ ခေတ္တခဏ ကျွန်မတို့ ဆင်းနိုင်ခဲ့ရကြပါသည်။ အကျဉ်းစခန်းတစ်ခု၌ ကြမ်းတမ်းစွာ ပြုမှုခံခဲ့ရသော ဘုန်းကြီးတစ်ပါးမှာ ရထားရပ်နားခဲ့သော ပဲခူးဘူတာ၌ အောက်သို့ ခေတ္တအဆင်းတွင် သတိမေ့လဲကျသွားလေသည်။ အကြောင်းမူ ထိုဘုန်းကြီးခမာမှာ ထောင်ထဲ၌ ရှစ်လကြာမျှသော အချိန်တွင် လေကောင်းလေသန့် ရှုရွှိန်ခွင့် မရရှိဘဲ တိုက်ပိတ်ခံနေခဲ့ရာမှ ယခုလို လေလွတ်လပ်စွာ တိုက်ခတ်ရာနေရာ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် ထိတွေ့ခံယူရာ၌ လေအေးလေကောင်းဖက်ကို မခံနိုင်သဖြင့် သတိမေ့လဲကျသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အကျဉ်းသား ယောက်ျားများထဲ၌ အိုင်စီအက်စ်ဟောင်း အတော်များများ ပါရှိသည်ကိုလည်းတွေ့ရလေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မြန်မာနိုင်ငံ အစိုးရဝန်ထမ်းအဖြစ် ရာထူးကြီးကြီးမားမား နေရာတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင် လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် ဗြိတိသျှ အုပ်ချုပ်ရေးယန္တရားမှာ အရေးပါအရာရောက်ကြသော မျက်နှာဖြူ အိုင်စီအက်စ်ဟောင်းများ ဖြစ်ကြသည်။

ယခုအခါ သူတို့ ကြုံတွေ့နေရသော ဘဝမှာ မမြင်ရက်မကြည့်ရက်လောက်အောင် သနားစရာကောင်းလျက်ရှိကြပေသည်။ အသားအရေတို့မှာ ဝါကြန့်ကြန့်ဖျော့ဖျော့တော့တော့ဖြစ်ကာ ပိန်ကျနေကြသည်။ တက်ကြွမှုမရှိ ပန်းလွှာဖြစ်ကာ မျက်လုံးတို့၌ တောက်ပြောင်သော အခိုးအလျှံနေရာတို့တွင် ထိုင်းပိုင်းနေခြင်းတို့က နေရာယူထားကြသည်။

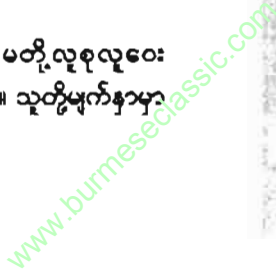
သူတို့အားလုံး၏ ခါးတွင် သံဖြူခွက်ဟောင်း ရေခွက်တို့ကို ကြီးနှင့် ချည်နှောင်ထားကာ ရင်ဘတ်တွင် အဝေးမှ ထင်ရှားစွာ မြင်နိုင်သည့် မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြား ဂျပန်စာတန်းနှင့် ချိတ်ဆွဲထားရပေသည်။

ဂျပန်စစ်တပ် အလုံးအရင်းနှင့် ချီတက်လာစဉ်က ဗြိတိသျှစစ်တပ်သည် ဂျပန်တို့၏ ထိုးစစ်ကို မခံနိုင်သဖြင့် တစ်ဆုတ်တည်း ဆုတ်ပြေးခဲ့ရသည်။ ဗြိတိသျှတို့သည် မာန်ဟုန်နှင့် ချီတက်လာသော ဂျပန်တပ်မတော် နှောင့်နှေးသွားရန်အတွက် ဗြိတိသျှ စစ်တပ်မှာ ဘုတ်ကွင်း၊ စစ်တောင်းတံတားကြီးကို ဒိုင်းနုပိုင်းဖြင့် ချိုးဖောက်ဖျက်ဆီးခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ မီးရထား စစ်တောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဆက်လက်ဆုတ်မောင်း၍ မရတော့သဖြင့် အားလုံး ရထားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြရသည်။ ရထားပေါ်မှ အသီးသီး ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်ဝန်ထုပ်သယ်ပိုးလျက် စစ်ဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးနေသော တံတားအစအနကြားမှ မြစ်ဆိပ်ရေစပ်သို့ ခက်ခဲစွာ ဆင်းသက်လာခဲ့ကြရသည်။

ကျွန်မတို့ အကျဉ်းသားများ ပထမဆုံးအကြိမ် စားသောက်ရမည့် အစားအသောက်တို့သည် ထိုနေရာတွင် အဆင်သင့် ရှိနှင့်နေသည်။

ထမင်းဖြူနှင့် ငါးခြောက်ကြော်များ။ ကျွန်မတို့မှာ မောပန်းနွမ်းနယ်နေကြသည်။ နေပူရှိန်က ပူပြင်းလှသည်။ အချို့မှာ ဝန်စည်စလယ်အထုပ်အပိုးများကို မနိုင်တနိုင် သယ်ဆောင်ထမ်းပိုးလာခဲ့ကြရ၍ မောပန်းလွန်းသဖြင့် အရသာ မရှိသော ထမင်းဟင်းကို စားပင် မစားနိုင်ကြပေ။

ဂျပန် အစောင့် အကြပ် များသည် ကျွန်မတို့ လူစုလူဝေး ပတ်လည်၌ ပျင်းပျင်းရိရိ လမ်းသလားနေကြသည်။ သူတို့မျက်နှာမှာ

မျက်နှာဖြူ အကျဉ်းသားတို့ကို အာဏာပြုနိုင်ခွင့်ရှိကြ၍ အတော်ကြီး ပျော်ရွှင်အားရနေကြဟန် အသွင်များ ပေါက်နေကြသည်။

ထို့ပြင် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးကြရန် အချိန်ရောက်ရှိ လာခဲ့၏။ ဂျပန် စစ်သားတို့သည် ဒေသန္တရ ကျေးရွာသားများ ပိုင်ဆိုင်သော ဘောက်တူသမ္ဗန်လှေ စသဖြင့် ရရာကို ဆွဲယူပြီး ကျွန်မတို့ လူစုကို မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးပို့ပေးစေခဲ့သည်။ ကူးတို့အဖြစ် အချို့မှာ ဂျပန်ငွေ ဆင့်အနည်းငယ်ကို ရကြသည်။ အချို့မှာ ဘလားနတ္ထိ ဘာမှ မရကြပေ။

လှေကနည်း လူကများသဖြင့် လှေများပေါ်၌ လူတွေပြည့်လှုံနေ၏။ ကျွန်မလိုက်ပါရသော လှေမှာ လူတွေများလွန်းသဖြင့် လှေထဲသို့ ရေများဝင်လာ၏။ ထိုရေကို ကျွန်မတို့က ဝိုင်းပက်ထုတ်ကြရသည်။ ရေနစ်မြုပ်ခြင်းမခံရမီ လက်မတင်ကလေးမှာပင် ကျွန်မတို့လှေ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။

မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း၌ ကျွန်မတို့စီးရန်အတွက် ကုန်တင်သော မီးရထားတွဲ ပက်လက်များ ချိတ်ဆွဲထားသော ရထားက အဆင်သင့် ရောက်ရှိနေသည်။ တွဲတွင် အခိုးမရှိ၊ နံဘေးတွင် အကာအရံလည်း မပါ။ မော်တော်ကား သို့မဟုတ် ထရိုက်တာစက်များ တင်ဆောင်ရာတွင် အသုံးပြုလေ့ရှိသော ပက်လက်ရထားတွဲဖြစ်သည်။

ဘာမျှမတတ်နိုင်။ ကျွန်မတို့သည် ထိုပက်လက်တွဲပေါ်သို့ တက်၍ စီးနင်းကြရသည်။ အထုပ်အပိုးများတင်၍ လူကကြမ်းပြင် သံပြားပေါ်၌ ထိုင်ချရသည်။ ကြမ်းပြင်မှ အပေါက်ငယ်များတွင် လက်ညှိုးထိုးသွင်း၍ ရထားခုတ်မောင်းသွားစဉ် လွင့်စဉ်လိန်မကျစေရန် ပီပီကိုယ်ကို ထိန်းထားရလေသည်။

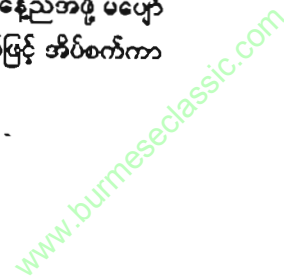
ကိုယ်ရောစိတ်ပါ နာကျင်ပင်ပန်းစွာနှင့် စီးနင်းလာခဲ့ရသော ကျွန်မတို့ဘဝမှာ ညအမှောင်စပျိုးသည့်အချိန်တွင် လွတ်ငြိမ်းခွင့် ရခဲ့လေသည်။

ကျွန်မတို့သည် ပက်လက်တွဲမှ ဆင်းကြပြီး ကိုယ့်ပစ္စည်းနှင့် ကိုယ် သယ်၍ သစ်သားနှင့် ဆောက်လုပ်ထားသော တဲတန်းလျား ဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်လာခဲ့ကြရသည်။ ထိုညအဖို့အိမ်၌ လရောင်၊ ကြယ် လုံးဝကင်းစင်ကာ အမှောင်တိုက်ကြီးသာ လွှမ်းမိုးနေသည့် ည ဖြစ်သည်။ မှောင်မိုက်သည်မှ ပိန်းပိတ်၍ နေလေသည်။ ဒီအထဲ ပူတိုက်လိုက်တာလည်း အလွန်ပင်။

ဤသို့ မှောင်ကြီးမည်းမည်း ပူပူအိုက်အိုက်ကြီး ရောက်ရှိနေသော ကျွန်မသည် ကြောက်လန့်ခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း ရောထွေးကာ စိတ်ဖောက်လားပြီး ခရစ်ယာန် မယ်သီလရင်များအား လှမ်း၍ ဟစ်အော် အကူအညီတောင်းမိလေသည်။ ထိုသို့ ဟစ်အော်မိသည်နှင့် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် တဲတွင်တာဝန်ကျသော ဂျပန်စစ်သားက ကျွန်မထံ ပြေးလာပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ကျွန်မ မျက်နှာကို ထိုးကြည့်သည်။

ကျွန်မသည် အော် အကူအညီတောင်းခြင်းကို မယ်သီလရင်ထံမှ ဘာမျှ တုံ့ပြန် ပြောဆိုခြင်း မရှိပေ။ အကြောင်းမှာ ညအချိန်၌ ဂျပန်တို့က ၎င်းတို့ကို လုံးဝ စကားပြောခွင့် မပြုထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

မတတ်သာသည့်အဆုံး၌ ကျွန်မသည် ထိုနေ့ညအဖို့ မပျော်တစ်ဝက် ပျော်တစ်ဝက်၊ မနိုးတစ်ချက် နိုးတစ်ချက်ဖြင့် အိပ်စက်ကာ ညကို လွန်မြောက်စေခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ ရထား ပြန်ထွက်လာပြန်၏။ ပထမဆုံး မီးရထား ဆိုက်ရောက်ရပ်နားသော ဘူတာမှာ သထုံဘူတာဖြစ်သည်။ မြို့မှာ အတော်လေးကြီးမားပုံရသည်။ အရေးပါ အရာရောက်သော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။ ထိုမြို့တွင် ရထား အတော်လေးကြာကြာရပ်နားခဲ့သည်။

မြို့ထဲမှ အချို့လူများသည် ရထားတစ်စင်းလုံး မျက်နှာဖြူ သံပန်းများ တင်ဆောင်လာသည့်ရထား ဆိုက်ကပ်သည်ဆို၍ အထူးအဆန်းသဖွယ် လာကြည့်ကြသည်။ မျောက်ပွဲ လူတို့သလို ဝိုင်းတုံ့နေကြသည်။ ဂျပန် အစောင့်စစ်သားများက သူတို့ကိုယ်သူတို့ အတော်ကြီး အရေးပါ အရာရောက်သော မျက်နှာထားဖြင့် ဝင့်ကြွားနေကြသည်။

လူတကာရှေ့၌ စတိုင်ထုတ် မော်ကြွားလိုသည့် အနေဖြင့် မြင်သွားသူများ အထင်ကြီးသွားစေရန် အစားအသောက် ဝေငှရာတွင် ခါတိုင်းနှင့်မတူ အတော်လေး ဖောဖောသီသီ ပေးဝေလေသည်။

တွဲပေါ်သို့ ထမင်းဖြူ အပြည့် လက်ဆွဲပုံးများနှင့် သခွားသီး ရေလုံပြတ်ဟင်းများလာပို့သည်။ ထိုထမင်းဟင်းလျာများကို စားရန် ဝေဖွ၊ ကျွန်မတို့လက်နှင့်ပင် မတို့ကြပေ။ ဤလို ထမင်းဟင်းမျိုး အဘယ် အရသာရှိနိုင်ပါသနည်း။

သထုံဘူတာ၌ ခေတ္တခဏ တောက်သို့ ဆင်းခွင့်ပြုသည်။ ထို့ကြောင့် လူအတော်များများ တောက်သို့ ဆင်းကြသည်။ သို့သော် ဝမ်းထဲ ပူဆွေးဝမ်းနည်းနေမိသော လူဖြစ်ပါလျက် လူလို မဆက်ဆံရဘဲ နိမ့်ကျသော ဘဝတွင် ရောက်ရှိနေသည့် ကျွန်မသည် တောက်သို့ မဆင်းဘဲ တွဲမှာသာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေမိသည်။

မြန်မာလူမျိုးတို့သည် သူစိမ်းအကျက်မရွေး အသားအရောင် မခွဲခြားဘဲ သနားကြင်နာသော စိတ်ဓာတ်အပြည့်ရှိကြသည်။ ကိုယ်

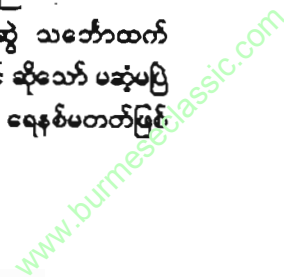
ရင်းစာတရား ထားရှိတတ်သော လူမျိုးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သတိပြုမိသည်။ ကျွန်မတို့တစ်တွေ ဒုက္ခ ရောက်နေသည်ကို သနားကြင်နာစိတ် ရှိကြသော မြန်မာများက ဂျပန်တို့ မမြင်အောင် စားစရာ သစ်သီးများနှင့် ထမင်းဟင်းလျာကို လာခိုးပေးကြသည်။ ပေးပြီးသည်နှင့် ထိုသူသည် ဂျပန်များရန် ကြောက်၍ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ကာ အဆောတလျင် အဝေးသို့ ထွက်သွားလေသည်။

ကံအားလျော်စွာ ထိုဘူတာ၌ ကိုကျော်အုန်းနှင့်သိသော မြန်မာ အမျိုးသား တစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်မခင်ပွန်းနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသူ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မသည် အသက်ရှင်လျက် ရှိကြောင်း မည်သည့် အရပ်သို့မသိသော ဝေလဲသည့် တောင်ဘက် ပိုင်းသို့ သွားနေရသည်ဖြစ်ကြောင်း ကိုကျော်အုန်းထံ အကြောင်းကြားပေးပါရန် မှာကြားလေသည်။

ထိုနေ့ ည၌အတော်နက်မှ မုတ္တမသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။ ကျွန်မတို့အား နာမည်စာရင်းခေါ် လူစစ်ဆေးရန် တန်းစီစေသည်။ စစ်ဆေးစာပြီး ဂျပန်တပ်ရင်းမှူးက မိန့်ခွန်းစကား ပြောကြားလေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်မတို့လူစုကို သိုးအုပ်ကြီး မောင်းချသကဲ့သို့ ရေခဲဝိပ်သို့ ဆင်းစေပြီး သင်္ဘောတစ်စင်း ပေါ်သို့ တက်ကြစေသည်။ ထိုသင်္ဘောဖြင့် မုတ္တမကွေ့ကို ဖြတ်ကျော်ရသည်။ သံလွင်မြစ်ဝမှာ ကျယ်ဝန်း ကြီးမားနက်ရှိုင်း၏။ သံလွင်မြစ်ကြီးမှာ ယိုးဒယားနှင့် မြန်မာနှစ်နိုင်ငံအခြား သဘာဝ နယ်နိမိတ်တစ်ခုဖြစ်သည်။

သင်္ဘောမှာ သေးငယ်၏။ သစ်ဖောင်ဆွဲ သင်္ဘောထက် အနည်းငယ်သာ ကြီးသည်။ ကျွန်မတို့ လူအုပ်စုနှင့် ဆိုသော် မဆုံမပြုံ ဖြစ်နေသည်။ လူများလွန်းသဖြင့် သင်္ဘောသည် ရေနစ်မတတ်ဖြစ်

နေ၏။ ဤသို့သော အခြေအနေမျိုးနှင့် ညဉ့်အမှောင်ထဲ ခရီးသွားရမည့် အရေးမှာ မတွေးဝံ့စရာပင် ဖြစ်သည်။ စက်သံနှင့် သင်္ဘောခန်းကို ရေလုံးရွက်ခတ်ထိခိုက်ရာမှ ပေါ်ထွက်လာသော ရေယက်သံများမှ အပ လူသံသွယ်ကို မကြားရပေ။

ကျွန်မတို့တစ်တွေ ဘယ်အရပ်ဌာနီဘယ်ဆီသို့ ဦးတည်လှမ်းချီနေသည်ကို မသိတော့ပါ။ ဤမျှ ခရီးတာဝေးကွာလှမ်းခဲ့ပြီးတိုင် ရှေ့ဆက်သွားနေတုန်းမို့ ဘယ်အခါကျမှ ကျွန်မတို့ ရောက်မည့်နေရာအဆုံးကို မြင်တွေ့ရပါသနည်း။

စစ်လော်ရီကားကြီးများသည် တစ်ဖက်ကမ်းမှ အဆင်သင့်တောင့်ကြံနေ၏။ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မကြာမီပင် ကျွန်မတို့ လူစုအား လူသူကင်းမဲ့ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသော အဆောက်အအုံအချို့သို့ ပို့လိုက်လေသည်။ ထိုနေရာတွင် ကျွန်မတို့ နောက်တစ်နေ့ရောက် တစ်ညလုံးလုံး ခိုနားစိပ်စက်နေကြရမည်ဟု သိရသည်။

ဤသို့ နားခွင့်ရသည်ကိုပင် ကျွန်မတို့အဖို့ သက်သာမှု ရပြီး ခွန်အားအသစ် ဖြစ်လာကြသည်။ ကျွန်မတို့အုပ်စုထဲမှ လူအတော်များများမှာ ခရီးကြမ်းကို ကာလအတန်ကြာ တက်လှမ်းခဲ့ရသဖြင့် အတော်ကြီးပင် နွမ်းနယ်ချည့်နဲ့နေကြပြီဖြစ်သည်။

အဆောက်အအုံ အခန်း၏ အပြင်ဘက်၌ ရေဘုံတိုင်များ ရှိသည်။ တော်သေး၏။ ကျွန်မတို့မှာ ရေချိုးခွင့်၊ အဝတ်လျော်ခွင့် ရလာကြသည်။ အနီးအနားရှိ ဂျပန်စစ်ခန်း တစ်ခုမှ ထမင်းဟင်းများ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးသည်။

ဟင်းမှာတော့ ဟင်းသီးဟင်းရွက် သကြားနှင့် နွားနို့ချဉ်။

* * *

ကျွန်မတို့ ခရီးသည် မဆုံး။ မဆုံးနိုင်သေး။

နောက်တစ်ကြိမ် ဆက်လက်၍ ခရီးထွက်ကြရပြန်သည်။ မီးရထားသည် တောင်ပိုင်းသို့ မှန်မှန်ခုတ်မောင်းလျက်ရှိ၏။ ဆိုက်ကပ်ပေးရာ ဘူတာတိုင်း၌ ကျွန်မတို့လူစုကို မပြင်စေ။ အဆန်းအပြားသတ္တဝါတစ်မျိုးကဲ့သို့ တအံ့တဩ လာရောက်ကြည့်ကြသည်။ ရထားဆိုက်သည်နှင့် လူတွေဝိုင်းတုံ့ ရောက်လာကြသည်။

ဤလိုလူအုပ်ကြီးနှင့် ရောနှောယောင်ပေါင်ပြီး ကျွန်မတို့ လူအုပ်မှ ဂျပန်အစောင့်တို့က သတိကြီးစွာထားပြီး တောင့်ကြပ်နေသည်။ လူစစ်ဆေးသည်။ ရထား ထွက်ခွာနီး လူဦးရေ ပြည့်မပြည့် စစ်ဆေးပြီးမှ အားလုံးစုံလင်မှ ရထားထွက်ခွာခွင့်ပြုသည်။ ကျွန်မတို့လမ်းခရီး၌ အင်္ဂလိပ်တပ်များ ဖျက်ဆီး ဖောက်ခွဲပစ်ခဲ့သော တံတားတစ်ခု တွေ့ကြုံရပြန်သည်။

ထိုတံတားမှာ ရောမြစ်ပေါ်မှ မီးရထား တံတားဖြစ်သည်။ ၎င်းနေရာ၌လည်း ကျွန်မတို့ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးပို့ရန် ဂျပန်တို့က လှေငယ်တစ်စင်းဖြင့် လူတွေကို သိမ်းကမ်းပြီး လှေပေါ်တက်စေကာ အပို့ခိုင်းလေသည်။

ကျွန်မနှင့် ကလေး လေးယောက်အပြင် ဂျပန်စစ်သား နှစ်ယောက်တို့သည် သစ်လုံးထွင်းထားသည့် လှေဝန်းလျား ရှည်ရှည် တစ်ခု ပေါ်သို့ တက်ကြရသည်။ ဂျပန်များသည် အဝတ်အစား အကုန်ချွတ်ခွာပြီး ခါးတွင် လံကွပ်တို့သာသာ အဝတ်ပိုင်းကလေးသာ ပတ်ထားလျက် ရေထဲဆင်း၍ လှေကို ကမ်းမှ ရေနက်ရာသို့ တွန်းပို့ပြီး သူက လှေပေါ်တွယ်တက်လေသည်။ လှေမှာ ဝန်းလျားရှည်၍ လှေဝန်းက ကျဉ်းလှသည်။ ကျွန်မက ဦးပိုင်းတွင်ထိုင်၍ လိုက်ပါ

www.burmeseclassic.com

လာ၏။ ရေပြင်မှာ ကျယ်ဝန်းလှပြီး လှေလှေလိပ်နေသည်။ မကြာခင်က ကျွန်ုပ်မသည် လွှင့်စဉ်ပြီးရေထဲကျသွားလေမလားဟု တွေးပူနေမိသည်။

အသက်ဆံများ ကူးခတ်လျက် နောက်ဆုံး တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ကမ်းသို့ တက်ရန် လှေဆိပ်ကောင်းကောင်း မရှိ။ ရွှံ့ပျော့ပျော့ မြေပေါ်မှာ မနစ်ကွဲစေရန် ကျွန်ုပ်တို့ကို ကြိုးပစ်ပေးပြီး ထိုကြိုးကို ကိုင်တွယ်၍ ကမ်းပေါ်သို့ တက်လှမ်းစေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အား ချေးမြို့ ဆေးရုံကြီးဝင်း အတွင်း၌ အရံအဆောက်အအုံလွတ်များ ရှိရာသို့ စခန်းချရန် မြင်းလှည်း နွားလှည်း တို့ဖြင့် ပို့ပေးပါသည်။ ထိုနေရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်နေ့နှင့် တစ်ည တည်းခိုနေထိုင်ခဲ့ကြရသည်။

နေ့ခင်းဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ မိန်းမအကျဉ်းသားများမှာ ကိုယ့်ဘာသာ သင့်သလို နေထိုင်နိုင်ခွင့်ပြု၏။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခွင့်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ထံ ဒေသန္တရ မြန်မာစဉ်သည်များ လာရောက်တွေ့ဆုံတတ်ကြသည်။ အချို့က မမြင်ဘူး၍ အထူးအဆန်းသဖွယ် လာရောက်ကြည့်ရှုရုံသက်သက်ဖြစ်သည်။ အများက သနား ကရုဏာ သက်မှုဖြင့် လာရောက် တွေ့ဆုံကြခြင်းဖြစ်သည်။

တွေ့ဆုံရသည့်အခါများ၌ သူတို့က ပီတိုရိယအငူဘက်မှ တက်လာကြသော ဂျပန်စစ်သားများ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်ကြသည့် အကြောင်း နေရာ အနှံ့အပြား ဝင်ရောက် လာကြသည့် အကြောင်းတို့ကို ပြန်ပြောင်း ဖောက်သယ်ချကာ ပြောဆိုသွားကြလေသည်။

သူတို့ပြောပြချက်အရ ချေးမြို့နယ် တစ်ဝိုက်တွင် ဩစတေးလျ တပ်ခွဲတစ်ခုကို ဂျပန်တို့က ဖမ်းဆီးမိသွားသည်ဟု ဆိုကြသည်။ စစ်ဗိုလ်များကို သစ်ပင်၌ ချည်နှောင်ပြီး ခေါင်းကိုင်ပေးထားရစဉ်၊ ဂျပန်

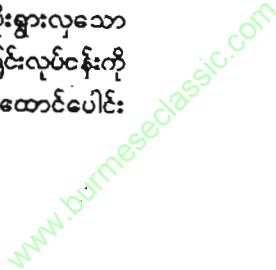
စစ်ဗိုလ်က ၎င်းတို့၏ ဓားကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ပြီး ခေါင်းကို ခုတ်ဖြတ်ပုံကိုလည်း ထိတ်လန့်စဖွယ် ပြောပြကြလေသည်။ သူတို့ပြောပြပုံမှာ သူတို့ ကိုယ်တိုင် သတ်ဖြတ်သော ရှုခင်းကို မြင်တွေ့မိရသည့်အတိုင်း ပြန်ပြောပြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစကားကို ကြားရသည့်အခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် နတ်ဆိုးများနှင့် မခြား ယုတ်မာရက်စက်လှသော ဂျပန်စစ်သားတို့အပေါ် မူလက ကြောက်ရွံ့နေခဲ့ရာမှ ထပ်လောင်းပြီး နှစ်ဆတိုး၍ ရွံ့မုန်းမိလေသည်။

* * *

ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ဖန် ခရီးဆက်လက်ထွက်ခွာကြရပြန်၏။ တစ်နေရာ အရောက်၌ ယိုးဒယား မြန်မာ ဖီးရထားလမ်းသစ်၏ လမ်းဆုံနေရာကို ကျွန်ုပ်တို့ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ရသည်။

ဤရထားလမ်းသစ်မှာ ဂျပန်များအတွက် မဟာမိတ် စစ်သုံးပန်းများစွာတို့က အသက်သွေးချွေးတို့ဖြင့် တည်ဆောက်ပေးနေခဲ့ရသည်။ ရထားလမ်း ဖောက်လုပ်ရခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ရန်ကုန်နှင့် ဘန်ကောက်မြို့ကို မော်လမြိုင်မှ တစ်ဆင့် ပီးရထားလမ်း ဆက်သွယ်ရန် အတွက် ဖြစ်သည်။

စင်ကာပူ၌ ဖမ်းမိထားသော စစ်သုံးပန်းများစွာ အနက်၊ အချို့သော သုံးပန်းများကိုလည်းကောင်း၊ အိမ်၊ ငါးပိစိပ်မှ စစ်သုံးပန်းများကိုလည်းကောင်း၊ ခေါ်ဆောင်လာပြီး အင်အား အမြောက်အမြားဖြင့် ရထားလမ်းသစ်ကို ဖောက်လုပ်နေကြသည်။ သုံးပန်းလုပ်သားများစွာတို့မှာ ဤစီမံကိန်းအတွက် ကြောက်ခမန်းလိလိ ဆိုးရွားလှသော အခြေအနေအတိုင်းတွင် ရထားလမ်း ဖောက်လုပ်ခြင်းလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ပေးနေကြရ၏။ အခြား အရပ်သူအရပ်သား ထောင်ပေါင်း

များစွာတို့ကလည်း လမ်းဖောက်လုပ်ငန်း၌ လုပ်ကိုင်နေကြရသည်။ အစားအသောက် မကောင်းခြင်း၊ နေထိုင်မှု မကောင်းခြင်း၊ ရသီ ဥတု ဆိုးဝါးသဖြင့် ရောဂါဘယ ရရှိခြင်းတို့ကြောင့် လူပေါင်းများစွာ သေကြေပျက်စီးခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ၎င်းမီးရထားလမ်းကို 'သေမင်း တမန်မီးရထားလမ်း' ဟု ကင်ပွန်းတပ်ကြသည်။

လမ်းသစ်မှာ မိုင်ပေါင်း ၁၈၂ မိုင် ရှည်လျား၏။ မြန်မာနိုင်ငံ သံဖြူရေရပ်မှ ဘန်ကောက်၊ ပီနန်သွား ရထားလမ်းမကြီးပေါ်၌ ဘန်းပေါင်မြို့အထိကို ၁၈၂ မိုင် ရှည်လျားသော ရထားလမ်းသစ် တစ်လျှောက်တွင် ခင်းထားသည့် စလီဖာတုံးတစ်တုံးသည် မဟာမိတ် စစ်သို့ပန်း တစ်ယောက်၏ အလောင်းကို ကိုယ်စားပြုသည်ဟု ဆိုကြ လေသည်။

ကျွန်မတို့၏ မီးရထားခရီးရှည်ကြီးမှာ နောက်ဆုံးတွင် တောင် ကုန်းမြင့်များ ခြေရင်း၌ အဆုံးသတ်ခဲ့သည်။ ထိုနေရာမှ ကျွန်မတို့ကို ဘတ်စ်ကားများသို့ ပြောင်းလဲစီးနင်းစေသည်။

မော်တော်ကားလမ်းသည် တောင်ကုန်းမြင့်များကို ဖြတ်သန်း လျက် ထားဝယ်ဘက်သို့ ရှေ့ရှုသွားလေသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်မတို့တစ် တွေမှာ ထားဝယ်ညိုသို့ ဘတ်စ်ကားဖြင့် ရောက်သွားလေသည်။ ထား ဝယ်၌ ကျွန်မတို့ ရပ်နားခြင်း မရှိပေ။ ထားဝယ် အကျဉ်းထောင်ကြီးကို မြင်သာမြင်ခဲ့ရသည်။ ထားဝယ်ညိုကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီး သစ်တောများ ဖုံးလွှမ်းသော နေရာ တောင်ကုန်းမြင့်များဆီသို့ တစ်ဖန် ဦးတည် မောင်းနှင်လာပြန်သည်။

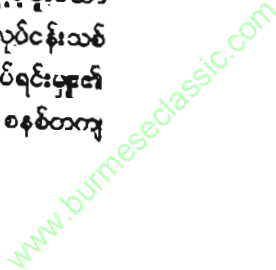
ဘယ်ဆီဘယ်လမ်း၊ ဘယ်စခန်းသို့ ရောက်ကြရဦးမည်ကိုမူ ကျွန်မတို့ တစ်တွေမှာ မခန့်မှန်းနိုင်ပေ။ မော်တော်ကား မောင်းနှင်ရာ ကိုသာ လိုက်ပါလာခဲ့ရလေသည်။

၎င်းနောက် တစ်နေရာ အရောက်တွင် ဘတ်စ်ကားများ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားကြ၏။ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဝါးများကို ခွဲစိတ်ပြီး နံရံသဖွယ် တံတိုင်းအမြင့်ကြီး ကာရံ၍ ထားသော နေရာ သစ်သို့ ရောက်နေမှန်း သိရသည်။ ကျွန်မတို့သည် ထိုနံရံမြင့်မြင့်၏ တံခါးပေါက်မှာ အတွင်းသို့ ဝင်လာသောအခါ ဂျပန်စစ်တပ်တန်းလျှား များဝိုင်းရံ၍ တည်ဆောက်ထားရာ အလယ်ကောင်၌ စတုရန်းပုံ ကွက်လပ်ကျယ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ ထိုကွက်လပ်နှင့် အဆောက် အတိုတို့သည်ကား အခြားမဟုတ် နာမည်ဆိုး သတင်းကြီးလှသော 'ထားဝယ်ခွေးတပ် စခန်း' ကြီးပင်။

ယင်းကို ဂျပန်တို့က စစ်သို့ပန်းများဆိုင်ရာ ဥပဒေစည်းကမ်း များအရ တည်ဆောင်ဖွင့်လှစ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ စစ်သို့ပန်းများ သာမက အရပ်သားသို့ပန်းများပါ နေထိုင်ရလေသည်။

ဤခွေးတပ်စခန်းသည်ကား ကျွန်မတို့ဖို့ နောင် ၂ နှစ် ကြာ သည်အထိ အချိန်ကုန်လွန်အောင် နေထိုင်ခဲ့ရသော ဝေဟာပင် ဖြစ် လေတော့သည်။ လေးထောင့်စပ်စပ် ကွက်လပ်ပေါ်၌ ခွေးတပ်စခန်း အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်များကို မျက်နှာမူလျက် ကျွန်မတို့အားလုံး နေရာတကျ တန်းစီ ရပ်နေစေသည်။ နူးခန်းရှေ့တွင် တရားဟောစင်မြင့်လိုလို စင်တစ်ခုရှိသည်။ မကြာမီအတွင်း စခန်းတာဝန်ခံ တပ်ရင်းဆိုသူ ပုဂ္ဂိုလ်က မိန့်ခွန်းလာပြောမည်ဖြစ်၍ ကျွန်မတို့အားလုံး စောင့်ဆိုင်း နေကြရန် အသိပေးပြောကြားလေသည်။

ခွေးတပ် အစောင့်အကြပ်တို့မှာ ယခင်တွေ့ခဲ့ဖူးသော အစောင့်အကြပ်တို့နှင့် မတူဘဲ တစ်မူကွဲပြားလျက်ရှိရာ၊ လုပ်ငန်းသစ် ၌ ဆောင်ရွက်ခါစ လူသစ်များနှင့် တူနေလေသည်။ တပ်ရင်းမှူး၏ မိန့်ခွန်းကို ကြားနာရန်အတွက် ကျွန်မတို့ သို့ပန်းများအား စနစ်တကျ

တန်းစီပြီး နေစေခြင်း။ အမိန့်ဩဇာပေး လုပ်ခိုင်းခြင်းများ၌ ကျုပ်စစ်သားတို့က အတော်ကလေး သဘောကျနှစ်သက်ပုံတူပါသည်။

တပ်ရင်း၏ မိန့်ခွန်းကို ကြားနာရမည့်အနေတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်နာရီနီးပါးခန့် စောင့်ဆိုင်းနေကြရသည်။ ထိုအချိန် အတောအတွင်း ကျွန်ုပ်မသည် ဘဝတူ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှသော သုံးပန်းများ၏ အခြေအနေကို လေ့လာမှတ်သားကြည့်ရှုမိသည်။ လူအားလုံး၏ မျက်နှာပေါ်၌ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း အရိပ်အယောင် တို့သာ ဖူးလွှမ်းနေသည်ကိုသာ ကြုံရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မောပန်း၊ နှမ်းနယ်ခြင်း၊ ညစ်ပတ်ပေရေခြင်း၊ အဝတ်အစား ဆင်းရဲမွဲတေ စုတ်ပြတ်လျက်ရှိသော အမိန့်ပံခံ လူအားလုံး ပြစ်နေကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်မ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ်တွင် လူသား ဘဝသည် အနိမ့်ကျဆုံး၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းနှင့် လူသိကာ အနိမ့်ကျဆုံး အခြေအနေသို့ ဤကဲ့သို့ ကျရောက် ခံစားရခြင်းမျိုးကို ဘယ်တုန်းကမျှ မတွေ့ဘူး။ မကြုံဘူး။ မခံစားရဘူးပေ။ အကယ်၍ ကြိုတင် သိစွမ်းနိုင်ခွင့် တန်ခိုးသာ ရှိခဲ့ပါမူ၊ ရှေ့အဖို့ ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေ နှိပ်ကွပ်ချုပ်ချယ်မှုများနှင့် အစာရေစာ မဝတာ၊ အဝတ်အပိုင်း တစ်စပြိုင် နှစ်နှစ်ကြာမျှ ဤသို့တပ်စခန်း၌ ဆက်လက် နေထိုင် သွားကြရန် အနာဂတ် ကံကြမ္မာက အသင့်စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိကြောင်း သိရှိကြပေလိမ့်မည်။

ခရိုင်နယ်မြေဆိုင်ရာ စစ်ဦးစီးတပ်ရင်းမှူး ရောက်ရှိလာ၏။ သူသည် အမေရိကန်လုပ် ကားကြီးတစ်စင်းကို အခန့်သား စီးနင်းလာခဲ့သည်။ သူ့ကို ခြံရံလျက် စစ်အရာရှိကြီးငယ်များနှင့် စကားပြန်တို့လည်း လိုက်ပါလာကြသည်။ သူသည် တရားဟော စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီး ရန်ကုန်ခရိုင်စစ်ဦးစီးအရာရှိက ကျွန်ုပ်တို့အား မိန့်ကြား

ခဲ့ဖူးသော မိန့်ခွန်းပါ စကားရပ်တို့နှင့် များစွာ မခြားလှသော မိန့်ခွန်းမျိုးကို မြွက်ကြားလေသည်။

“အသင်တို့၊ ဤခခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းမှာ ကမ္ဘာနိုင်ငံတကာဆိုင်ရာ တရားဥပဒေပါ ပြဌာန်းချက် စည်းကမ်းနှင့် အညီ ဖြစ်သည်။ သင်တို့အား ဤနေရာတွင် စစ်ကြီးပြီးဆုံးချိန်အထိ ထားရှိသွားရမည် ဖြစ်သည်။ စစ်ပွဲကြီးသည် ကြာရှည်လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ သင်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ ပြောကြားညွှန်ပြသည့်အတိုင်း လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရန် စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားကြရမည်။”

ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်တို့အတွက် လွန်စွာ စိတ်မကောင်းပါ။ သို့သော် သင်တို့သည် စည်းကမ်းချက် တည်ရှိသည့် အတိုင်း လိုက်နာ နေထိုင်စားသောက်ကြရန် လေ့လာ သင်ကြားဖို့ လိုသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်တို့အား ကောင်းမွန်စွာ ပြုမူဆက်ဆံရန် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါမည်။

ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်ကြပါ။ နိပွန်အရာရှိများ၏ စကားကို လိုက်နာကျင့်သုံးပါ။ အရေးဆိုခြင်း၊ အခွင့်အရေးတောင်းခြင်း၊ အတိုင်အတောပြုခြင်း စသည်တို့ကို မပြုလုပ်ပါနဲ့။ မိမိတို့ စိတ်ဓာတ်ကို ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင် မွှေးမြှုပ်။ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ။

အကယ်၍ အမိန့်ဇာဏာကို မနာခံပါက လေးနက်ထိရောက်စွာ အပြစ်ပေးခြင်း ခံရပါလိမ့်မည်။ ထို့အပြင် အကယ်၍ သင်သည် ပြင်ပ လူများနှင့် အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်ရန် ကြိုးစားခြင်း တွေ့ရှိပါက သင်သည် သတ်ပစ်ခြင်း စီရင်မှု ခံရလိမ့်မည်” ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။

မိန့်ခွန်း ပြောကြားပြီးနောက်၊ ကျွန်မတို့ တန်းဖြတ်လိုက်ကြသည်။ မိန်းမများနှင့် လူမမည်ကလေးများကို ဝါးလုံးကို ခွဲခြမ်းပြီး ကာရံထားသော အမြင့်ပေ ၃၀ ခန့် မြင့်မားသည့် ဝင်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ဝင်းထဲတွင် ကျွန်မတို့ နေထိုင်ရသော အဆောက်အအုံဆီသို့ ဆက်လက်ခေါ်ဆောင်သွား၏။

ကျွန်မတို့ နေထိုင်ရန် နေရာချထားခြင်း ခံရသော အဆောက်အအုံမှာ ယခင် ဗြိတိသျှ အစိုးရ အုပ်စိုးစဉ်အခါက ထားဝယ်ဝါယာလက်စစ်ရုံးအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့သော အဆောက်အအုံဟောင်းဖြစ်သည်။

အနောက်ဘက်တွင် လေယာဉ်ကွင်း ရှိ၏။

မြန်မာသမိုင်းက ကျွန်မတို့ အဆောက်အအုံ၏ တောင်ဘက်ပိုင်းတွင် နယ်နိမိတ်အဖြစ် ပိုင်းခြားတည်ရှိသည်။ ကျွန်မတို့ အခန်းပတ်ပတ်လည်တွင် သံဆူးကြိုး အလိပ်ခွေများ၊ ကာရံထားသည့် နေရာ အတော်များများတွင် တောများ ချုံနွယ်များ ဖုံးအုပ်ထားသဖြင့် သံဆူးကြိုးလိပ်ခွေများကို မမြင်ရပေ။ သို့ရာတွင် ထွက်ပေါက်ဟူ၍ ဘာမျှ မရှိ။ တိုးလျှိုးဝပ်တွား၍ အပြင်သို့ ထွက်နိုင်သော အပေါက်ဟူ၍ မမျှော်လင့်နိုင်အောင် အင်မတန် စေ့စပ်သေချာစွာ လုံခြုံရေးအတားအဆီးများ ပြုလုပ်ထားသည်။

သံဆူးကြိုးနောက်ကွယ်မှ ကျွန်မတို့၏ မျက်မှောက် ဘဝပင်ဖြစ်တော့သည်။

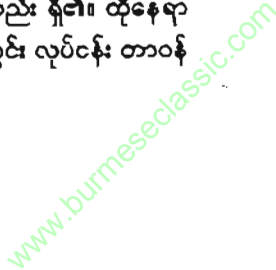
... * ...

အခန်း [၁၀]

ချွေးတပ်စခန်းမှ ကြေကွဲပွယ်ပြစ်ရပ်များ

စောစောက ကျွန်မတို့တစ်တွေ တန်းစီရပ်ခဲ့ရသော စတုရန်းပုံ မြေကွက်လပ်မှာ ချွေးတပ်စခန်း၏ အချက်အချာ နေရာ တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ဘဝက်ကြမ္မာကို ဖန်တီးသော နေရာလည်း ဖြစ်ပေသည်။

အလယ်ပတ်တွင် ချွေးတပ်စခန်းနံရိုးများ ရှိပြီး ၎င်းပတ်လည်တွင် အုတ်ဖြင့် ဆောက်ထားသော ဝိုက်တံလိုလို အဆောက်အအုံ ၁၀ ခု တည်ရှိ၏။ ထိုအုတ်တိုက်ကလေးတို့မှာ ယောက်ျား သို့မဟုတ် နေထိုင်ကြရသော စခန်းပင် ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားများ စခန်းနှင့် တွဲလျက် လှပန် အစောင့် စစ်တန်းလျားများနှင့် စခန်းတွင်း အစောင့်အကြပ် တာဝန်ကျ စစ်သားတို့ နေထိုင်သော အခန်းလည်း ရှိ၏။ ထိုနေရာမှာပင် ယောက်ျားသို့မဟုတ် အဖွဲ့တို့သည် စခန်းတွင်း လုပ်ငန်း တာဝန်ခွဲဝေပေးရာကို နေ့စဉ် လုပ်ကိုင်ရလေသည်။

ချွေးတပ်စခန်းကို ကွပ်ကဲအုပ်ချုပ်သူ ဦးစီးအရာရှိသည် ဤ စတုရန်း မြေကွက်ကို ကားဖြင့် မောင်းနှင်ဖြတ်သန်းလျက် နေ့စဉ် နွဲခန်းသို့ လာရောက်လေ၏။ သူသည် တစ်ခါတစ်ရံ အမေမိကန်လုပ် မော်တော်ကားကြီးကို ပိုက်တွန်အုပ်ပြီး မြက် သစ်ရွက်စိမ်း စသည်များ ထိုးစိုက် ဖုံးအုပ်ထားသည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်းမှာ အပေါ်ယံမှ ရန်သူ လေယာဉ်ပျံများအား မော်တော်ကားမှန်း မသိသာအောင် လှည့်စား အကာအကွယ် ယူထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါတွင်လည်း မြင်းစီးပြီး နွဲသို့ တက်လာ၏။ သူ၏ နေအိမ်မှာ ချွေးတပ်စခန်းတွင်း၌ မရှိ။ အပြင်ဘက် တစ်နေရာတွင် နေထိုင်သည်။

ကျန်ကွက်လပ်မှာ ချွေးတပ်စခန်းသို့ ရောက်ရှိနေကြသော သူများအတွက် လုပ်ငန်းအရပ်ရပ်ကို စီမံဆောင်ရွက်ရာ နေရာလည်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့သည် အခါအားလျော်စွာ မိန့်ခွန်း နားထောင်ရန်၊ ဂျပန်တို့ စစ်ပွဲအောင်နိုင်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကျင်းပသော ပွဲသဘင်သို့ တက်ရောက်ရန်၊ ဂျပန်အမျိုးသားများ အားလပ်ရက် ပွဲလမ်းသဘင် ကျင်းပသည့် အခါ၌ လာရောက်ရန် စသည်ကိစ္စတို့ အတွက်သာ လာရောက်စုနွဲရသော ဗဟိုအချက်အချာ ဌာနပင် ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် ကျွန်မတို့ထံမှ ချွေးတပ်စခန်း၌ ခံစားရသော ဒုက္ခ အထွေထွေတို့ကို မခံရနိုင်၍ သေဆုံးသွားသူများအား နောက်ဆုံး ဂုဏ်ပြုခြင်းဆိုင်ရာ အသုဘ အခမ်းအနား ကျင်းပသော အခါ၌လည်း ဤကွက်လပ်ပေါ်၌ပင် ကျွန်မတို့တစ်တွေ စုနွဲ ဆောင်ရွက်ကြရသည်။

အပေါ်စား သစ်သားပျဉ်ပြားနှင့် ဖြစ်သလိုပြုလုပ်ထားသော အသုဘအခေါင်းကို မြှုပ်နှံရန် သယ်ဆောင်သွားသောအခါ ဂျပန်

စစ်သားတို့က အလေးပြုသည်ကို ထူးဆန်းအံ့ဩစွာ ကျွန်မတို့ တွေ့ ရလေသည်။ ကျွန်မတို့တစ်တွေလည်း သေဆုံးသူအတွက် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစွာ ကျိတ်ရွှင်ကြရသည်။

* * *

မိန်းမများ နေထိုင်ရာ ကွာတာ၌ ကျွန်မ ပထမဦးဆုံး လုပ် ကိုင်ရသော အလုပ်မှာ ယခင် နေသွားကြသော ဂျပန်စစ်သားများ၏ ထမင်းစားရုံတွင်၊ စားကြွင်းစားကျန် အမှိုက်သရိုက်များ ညစ်ထေး ရွပ်ပွကျန်ရစ်သည်တို့ကို ရှေးဦးစွာ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရ၏။

ယောက်ျားများ နေထိုင်ရာ စခန်းနှင့် ကပ်လျက်အပြင်ဘက် တွင် ရေတွင်းတစ်တွင်းရှိသည်။ သို့သော် ကျားနှင့်မ အကျဉ်းသားများ ရေတွင်း၌ ရေခတ်ရင်း လူချင်း မဆုံမိနိုင်စေရန် ဂျပန်တို့က (ကျား)များ ရေခတ်ချိန်နှင့် (မ)များ ရေခတ်ချိန်ဟူ၍ အချိန်နာရီ ပိုင်းခြား သတ်မှတ်ထားသည်။ ကန့်သတ်ချိန်မှ တစ်ပဲး မည်သူမျှ ရေတွင်းသို့ မသွားရ။ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ရေ တွင်း၌ မဆုံနိုင်အောင် စီမံထားစေကာမူ ကျွန်မတို့သည် ထိုစည်းကမ်း သတ်မှတ်ချက်ကို နည်းပရိယာယ် တစ်မျိုးမျိုးကို သုံးပြီး လက်တစ်လုံး ခြား လွတ်အောင် မကြာခဏ ပြုလုပ်လေ၏။ ထိုသို့ ကျားနှင့်မ တစ် ခဏလေး တွေ့ဆုံရန် ကြိုးစားအားထုတ်မှုမှာ အကြောင်း ရှိလေ သည်။

ထိုသို့ တွေ့ဆုံနိုင်မှုရချိန် အနည်းငယ်အတွင်း သတင်းပေးရန် ဖြစ်သည်။ ကိုယ်က သတင်းပေးရန် ဖြစ်သည်။ မရမက လုပ်ကိုင်တတ် လေ၏။

ကျွန်မတို့ စားသောက်ရန်အတွက် ယောက်ျား သို့ပန်းများက ထမင်း ထမင်း ဟင်းများကို ချက်ပြုတ်ပေးပြီး တံခါးဝိတ်တွင် ဂျပန် အစောင့်စစ်သားတို့ စစ်ဆေးပြီးမှ သူ၏ ရှေ့မှာပင် ထမင်း ဟင်းကို ယူသွားခွင့်ပြုလုပ်သည်။ ဤမျှအထိ ကျပ်တည်းစွာ ပြုလုပ် ထားသည်။ ထမင်း ဟင်းတို့ကို လက်ဆွဲနှင့် ထည့်၍ လာပို့ပေးသည်ကို အစောင့် စစ်သား စောင့်နေသောဝိတ်သို့ ကျွန်မတို့အထဲမှ အလှည့်ကျသူတို့က သူတို့က သွားယူရသည်။

ပထမဦးနေ့က ကျွန်မတို့ စားသောက်ခဲ့ရသော ထမင်း ဟင်း ကို မမေ့သေးပါ။ ထိုနေ့က ရရှိသော ထမင်းနှင့်ဟင်းမှာ ကြက်သွန် မြိတ်ထည့်၍ ဆန်နှင့်ကန်စွန်း၂ကို ရောနှောကျိုချက်ထားသည့် သီးနှံ ရောဆန်ပြုတ်ဆန်ဖြစ်သည်။ ပိုးမွှားလည်း ပါရှိသည်။ ထိုထမင်း ပြုတ်ဟင်းကို ကျွန်မတို့သည်နို့ဆီခွက်ဟောင်းကိုပင် ပန်းကန်လုံး အဖြစ် အသုံးပြုကာ စားသောက်ရသည်။ အုန်းသီး ထက်ခြမ်းခွဲထား သော အုန်းမှုတ်ခွက်သည် ကျွန်မတို့၏ အဖိုးတန် ပန်ကန်ပြား ဖြစ်သည်။

ကံမကောင်း အကြောင်း မလှ၍ ဂျပန်တို့၏ သို့ပန်းအဖြစ် ဝေးလံလှသော ချွေးတပ်စခန်းသို့ အပို့ခံရသူတို့အတွက် အကြီးဆုံး ခက်ခဲမှု ဒုက္ခဆိုးမှာ စားသောက်မှု ပြဿနာပင်ဖြစ်သည်။ အလုပ်ကို အဘယ်မျှ ပင်ပန်းကြီးစား လုပ်ကိုင်ရစေကာမူ စိတ်မပျက်လှ။ ထမင်း ဟင်း အာဟာရနှင့် ပတ်သက်၍ ကား အဆိုးဆုံးသော စိတ်ညစ်စရာ တစ်ခုပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထိုသို့ ကျွေးမွေးခြင်းမှာလည်း သူတို့ သာမန် အဆင့်အတန်း ဂျပန်စစ်သားများ ရရှိသော ရာရှင်ပစ္စည်းအပေါ်၌ တည်သည်။

စစ်သားများရသော ရာရှင်ပစ္စည်းကို လိုက်၍ ချက်ပြုတ်စားသောက် ရ၏။

သို့ဖြစ်ရာ ထမင်းဟင်း အစားအသောက်မှာ လျှော့ပေါ်သို့ တင်ချင်စဖွယ် မဟုတ်ဘဲ ဥရောပတိုက်သား တစ်ဦးအဖို့ ထိုကဲ့သို့ သော အစာ အာဟာရဖြင့် ကြာကြာ အသက်ရှည်နေနိုင်မည် မဟုတ် ပေ။

အဓိက စတုရန်း ကွက်လပ်ကြီး၏ အောက်ပိုင်းကျကျတွင် နာရီထိုးရန် ခေါင်းလောင်းတစ်ခုဆွဲချိတ်ထားသည်။ ကျွန်မတို့သည် နံနက် (၇)နာရီ၌ တစ်ကြိမ်၊ ညနေ (၇)နာရီ၌ တစ်ကြိမ် တန်းစီ၍ လူနာမည်စာရင်းခေါ်ရန် ထိုခေါင်းလောင်းကို ရိုက်တီးလေသည်။ စစ်တပ်တွင် အိပ်ရာဝင် အိပ်ရာထ၌ မှုတ်သော စစ်ခရာသံနှင့် တူလှ လေသည်။ ထို အချိန်များ၌ စတုရန်း ကွက်လပ်သို့ အားလုံး သွား ရောက် စုဝေးရလေသည်။

လူနံပါတ်စဉ် ခေါ် ရာ၌လည်း အင်္ဂလိပ်ဂဏန်းကို အသုံးမပြု။ ၎င်းတို့က ဂျပန်ဂဏန်း အရေစာတွက်ကို သုံးစွဲသည်။ သို့နှင့် ကျွန်မ တို့က ဂျပန် အစောင့်အကြပ်တို့အား တစ်နေ့ ၂ ကြိမ် ခေါင်းညွတ် အရှိအသေ ပေးကြရသည်။ အလေးပြု ခေါင်းညွတ်ပြီးပါက တန်းဖြတ် လိုက်လေသည်။

သို့ပန်းစခန်းရောက်ပြီး ဒုတိယညခင်းတွင် ဂျပန် လေယာဉ် ကွင်းသည် အင်္ဂလိပ် စစ်လေယာဉ်များက လာရောက် ငှဲကြံ့ချ တိုက် ခိုက်လေသည်။

လေယာဉ်ဖျံကွင်းမှာ မကြာမီ မီးတောက်မီးလျှံ၊ မီးခိုးလုံးများ တစ်ရှိုက်ထီး ထလာသည်ကို အဝေးမှ မြင်လိုက်ရ၏။ လေယာဉ်ကွင်း

ထဲ၌ ရပ်ထားသော ဂျပန်လေယာဉ်များကို ထိမှန်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

ပထမတွင် ကျွန်မတို့ကို ယောက်ျားစခန်းရှိရာသို့ သွားရောက်ပုန်းအောင်းရန် ဂျပန် အစောင့်တို့က အမိန့်ပေးလေသည်။ ၎င်းနောက် ဘာသဘောပေါက်သွားသည်မသိ၊ မသွားရန် ပြန်ခေါ်လိုက်သည်။ သူတို့တစ်တွေက ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက်၊ ဘယ်လစ်ကုန်ကြသည်ကို မသိတော့ပါ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဂျပန်စစ်သားများက ကျွန်မတို့ မိန်းမသားများအတွက် သီးသန့် ပုန်းခိုကျင်းများ မိမိကိုယ်တိုင် တူးဖော် ထားရန် တူရွင်းများ ထုတ်ပေးလေသည်။ ပူပြင်းသော ရာသီ၏ နေပူရှိန်အောက်၌ မြေမာမာကြောကြောတို့ကို တူးဆွပြီး ဗုန်းခိုကျင်းများ တူးဖော်ရန် ဆိုခြင်းမှာ မိန်းမသားတို့အတွက် မဖြစ်နိုင်စရာပင်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မတို့က မဖြစ်မနေ ရအောင် တူးခဲ့လေသည်။

ဗုန်းခိုကျင်း၌ အမိုးအဖြစ်သွပ်ပြားများကို ထပ်၍ တင်စေ၏။ ထိုသွပ်ပြားပေါ်၌ သစ်ရွက်စိမ်းများ လှစ်ပင်ဝယ်များဖြင့် ကောင်းကင်မှ လေယာဉ်ယုံများ မမြင်နိုင်ရန် ဖုံးအုပ်ထားရလေသည်။

ဂျပန်တို့သည် စည်းကမ်းဥပဒေများထားရှိ ထုတ်ဆင့်ခြင်းတို့လည်း များလှပါသည်။ စည်းကမ်းချက် တားမြစ်ချက်တို့မှာ ကျွန်မတို့လို မျက်နှာဖြူ ဘုံပန်းများအပေါ် အနည်းနည်း အဖဲ့ဖဲ့ ကြာလေများလေ ရှိလာသည်။ စည်းကမ်းစနစ်နှင့် သတ်မှတ်ချက်တို့ကလည်း ပြင်းလှပါသည်။

ဈေးတပ်စခန်း အစောင့်အကြပ်တို့က အကျဉ်းသူ အကျဉ်းသား တို့၏ သွားလာနေထိုင်လှုပ်ရှားမှု မှန်သမျှကို စောင့်ကြည့် အကဲခတ်၍ ဈေးတပ်စခန်း အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲသူတို့ထံ အစီရင်ခံကြရသည်။ ထိုမှတစ်ပါး ကင်ပေတိုင်တို့ကလည်း ဈေးတပ်စခန်းသို့ မကြာခဏ လာရောက်စစ်ဆေးတတ်သေးပြန်သည်။

ယုတ်စွာအဆုံး ကျွန်မတို့ ဖတ်ရှုရမည့် မည်သည့် စာရွက်စာတမ်းကို မဆို ဆင်ဆာပြုလုပ်ရန် ဆိုင်ရာသို့ တင်ပြရသည်။ မည်သည့် စာရေးကိရိယာ ပစ္စည်းကိုမှ ဈေးတပ်စခန်း၌ မသုံးစွဲရ မထားရှိရပေ။

သို့ပန်းတို့၌ ရွှေငွေ ကျောက်သံပတ္တမြားရှိလျှင် ထိုပစ္စည်းစုတို့ကို ဂျပန်အာဏာပိုင်တို့ထံ ပေးဆပ်ရသည်။ ကျွန်မတို့သည် ငွေကို ၎င်းတို့အား ပေးအပ်မထားဘဲ၊ လုံခြုံရာ တစ်နေရာ၌ တိတ်တဆိတ် မြှုပ်နှံသိုဝှက်ထားကြသည်။ မကြာမကြာလည်း ထိုမြှုပ်နှံသိုဝှက်ထားသော ပစ္စည်းကို နေရာပြောင်း၍ မြှုပ်နှံ၏။

ကျွန်မတို့အား ယောက်ျား သို့ပန်းများ ရှိရာသို့ မှားပြီး ယောင်၍ ကြည့်ရှုခွင့်မရပေ။ မပြုရန်လည်း အစောင့်တို့က ကျပ်တည်းစွာ တားမြစ်ထားသည်။

ထားရှိသော စည်းကမ်းဥပဒေတို့ကို မလိုက်နာ၊ မလေးစားသောသူတား ဂျပန်တို့က ပါးရိုက်ပြီး ဆုံးမလေသည်။ နေပူထဲ၌ တစ်ရက် တိတိ အစာရေစာ မကျွေးဘဲ မတ်တတ်ရပ်နေရန် အပြစ်ဒဏ် ပေးတတ်လေသည်။

လှပန်တို့သည် အိမ်တွင်း သန့်ရှင်းမှုနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် သန့်ရှင်းရေးများကို လွန်စွာ ဂရုစိုက်ကြ၏။ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ရာ ကွာတာသို့ ကျန်းမာ သန့်ရှင်းရေးကို နေ့စဉ် လာရောက် စစ်ဆေးသည်။ ကြမ်းပျဉ်ပေါ်၌ ဖုန်တင်ခြင်း၊ မျက်နှာကြက်တွင် ပင့်ကူအိမ် အဖျင် တန်းနေခြင်းများပင် မရှိစေရန် သန့်စင်မှု ပြုလုပ်ထားလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုယ့်ခြံဝင်းအတွင်း၌ ပေါက်ပင်နွယ်ပင် စသည်တို့ မရှိစေရန် ရှင်းလင်းသုတ်သင်ပစ်ရသည်။ တစ်ပင်တလေမှ မရှိစေရ။

ကျွန်ုပ်တို့အား ညနေပိုင်း အညောင်းပြေ အညာပြေ လမ်းလျှောက်ခွင့် ပေးထားသော လမ်းကြောင်းငယ်ပေါ်တွင် ပြောင်သလင်းခါနေအောင် တံမြက်လှည်းကျင်းထားမှ သူတို့ကြိုက်သည်။

ဤမျှ အိမ်တွင်းအိမ်ပြင် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှု၊ သန့်ပြန့်မှုများကို ဂရုစိုက်သော်လည်း ရောဂါဘာယ ကာကွယ်ရန် ကျွန်းမာရေးဘက်၌ ကား သူတို့အရေး မထားပေ။

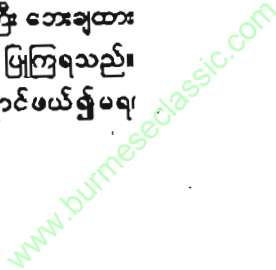
သူတို့၏ အိမ်သာ တည်ဆောက်ထားပုံမှာ ပေါ့ပျက်ပျက် နိုင်လှသည်။ အမိုးအကာမှာ ဝါးဖြစ်သည်။ သစ်သားကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ယိုပေါက်အဖြစ် အပေါက်တစ်ပေါက် ပြုလုပ်ထားရှိသည်။ အနံ့ ထက် အလျားရှည်ရှည်ထား၏။ မျဉ်းပြိုင်ပုံ တူးထားသော ကျင်းများပေါ်၌ အိမ်သာများကို ဆောက်လုပ်ထားသည်။ တံခါးတပ်ထားရာ၌ အောက်တစ်ပိုင်းလုံရုံသာ တပ်ပေးထားပြီး အထက်ပိုင်းက ဗလာဖြစ်သည်။ အိမ်သာသို့ လှောင်နေမှန်း အထေးက လှမ်းမြင်နိုင်သည်။ တွင်းအိမ်သာ များဖြစ်၍ မစင်ကျင်းကြီးကျင်းငယ်ရည်တို့မှာ အခြားသို့ ထွက်ပေါက် မရှိ တွင်းထဲ၌ စုပြုံ၍ တက်လျက်နေတော့သည်။

နေရာသီ နေရောင်ခြည် ပူပြင်းသည့်အခါများ၌ အိမ်သာမှာ နားခေါင်း မခံနိုင်လောက်အောင်ပင် ပုပ်ဟောင်းနံ့တော်လှသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်သာတက်လိုပါလျက် တော်ရုံတန်ရုံဆိုလျှင် အောင့်အည်းထားလိုက်သည်။ မတတ်သာလွန်းမက မတတ်သာနိုင်မှ စွန့်၍ အိမ်သာ တက်လေသည်။ မိုးတွင်းအခါ၌ကား အိမ်သာတွင်းများ ရေပြည့်လှုံပြီး ကျင်ကြီးတုံး၊ ကျင်ငယ်ရည်တို့သည် တောင်မြောက်လေးပါး စီးဆင်းပျံ့နှံ့ ကျန်တော့၏။

မီးဖိုဆောင် အမှိုက်နှင့် စာကြွင်းစားကျန်များကို စွန့်ပစ်ရန် ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်တိုင် အမှိုက်စွန့်ရန် ကျင်းများတူး၍ ပစ်ရသည်။ မကြာမီပင် ထိုအမှိုက်ကျင်းမှာ များစွာသော မြေကြွက်တို့ ပျော်စရာ ဌာန တစ်ခု ဖြစ်လာတော့သည်။

တင်းကျပ်သော စည်းကမ်းချက် တစ်စိတ်တစ်ဒေသအဖြစ် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်မှာ လှပန်စစ်သား တစ်ယောက် ချဉ်းကပ်လာသည်ကို မြင်လျှင် သူတို့ ထုံးစံနှင့်အညီ ဦးခေါင်းညွတ်၍ တရိုတသေ အလေးပြုရန်ပင် ဖြစ်သည်။ အလေးပြုပုံပြုနည်းကို သင်ကြားကြရသည်။ ယင်းလေ့ကျင့်ခန်းတွင် ခေါင်းပေါ်၌ အအုပ်အဆောင်း တစ်စုံ တစ်ရာ မရှိစေဘဲ သတိ အနေအထားဖြင့် ရပ်နေကြရသည်။ အချက်ပေးလိုက်လျှင် ကိုယ်ကို မတ်မတ် တောင့်တောင့်တင်းတင်း ထားပြီး ခါးပိုင်းမှ နေ၍ ခေါင်းကို ရှေ့သို့ ကုန်းညွတ်ရသည်။

လှပန်စစ်သား အစောင့်အကြပ် တစ်ဦးသည် မိမိတို့ ရှိရာသို့ ရှေ့ရွလာနေသည်ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လက်ထဲမှ လုပ်လက်စ အလုပ်များကို ဘယ်လောက်ပင် အရေးကြီးကြီး ဘေးချထားပြီး ထိုင်ရာမှထ၍ ဦးညွတ်အလေးပြုဖြစ်အောင် ပြုကြရသည်။ အလေးမပြုချင်၍ မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ရှောင်ဖယ်၍မရ။

သို့မဟုတ် အိမ်သာသို့ နေကြီးသုတ်ပျာ သွားချင်ဟန် ဆောင်ပြီး ရှောင်တိမ်း သွားရန်လည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ အလေးပြုပျက်ကွက်ပါက အပြစ်တစ်ခုအတွက်နှင့် တစ်စခန်း လုံးရှိသူများအား ၎င်းတို့က အပြစ်ပေးဝက်ခတ်ခြင်း ခံရလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်မတို့တစ်တွေမှာ သူတို့၏ အလေးပြု စည်းကမ်းချက်ကို ရိုသေလိုက်နာကြရလေသည်။

ထိုမျှ တင်းကျပ်ခက်ခဲလှသော ဘဝအခြေအနေအတွင်း မသေနိုင်၍ အရှက်ကို ဝံ့ပြီး လူလုပ်နေကြရသည်တွင် သက်သာခွင့် ကလေးတော့ ရရှိတတ်ပါသေးသည်။ ကျွန်မတို့ စခန်း ပတ်ဝန်းကျင်၌ နယ်နိမိတ်သဖွယ် ပိုင်းခြား တည်ရှိနေသော မြန်မာသင်္ချိုင်း ရှိသည်။ ကျွန်မတို့သည် အသုဘလာပို့ကြသူများ၏ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်သည့် စခန်း အနားကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ကြည့်နိုင်ခွင့်ရကြသည်။ သုသာန်တောရ ကျောင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးများသည် ကျွန်မတို့တစ်တွေ၏ ဘဝဖြစ်အင် ကို ကရုဏာမကင်း ရှိတော်မူကြ၏။ ကျွန်မတို့က အစားအစာ ငတ် ပြတ်နေရကြောင်းကို အထေးမှ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် သံဆူးကြီး တစ် ဖက်လှမ်း၍ အကူအညီ တောင်းခံကြသည်။

ထိုအခါ အစားအသောက်နှင့် သစ်သီးဝလံစသည်တို့ကို သံဆူးကြီးလိပ်ခွေများကြားတွင် ဂျပန်များ မမြင်အောင် စွန့်ပစ်ထား တတ်ကြ၏။ ထိုသို့ ပေးကမ်းကူညီမှုကို ကျွန်မတို့သည် ဂျပန် အစောင့် အကြပ်များ လစ်သည်နှင့် အပြေးအလွှား ရအောင်သွားယူကြရသည်။ ဤအပြုအမူမှာ ကျွန်မတို့သည် ဂျပန်တပ်မှူးချုပ်၏ အမိန့်ကို ဖိဆန် ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အကယ်၍ တွေ့ရှိခဲ့လျှင် ပစ်သတ်ခြင်း ခံရမည်ဖြစ် သည်။ သို့သော် ထိုတေးရန်ကိုပင် မမူနိုင်ဘဲ စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ကိုင် ရ၏။ သေဘေးကိုပင် မကြောက်လန့်နိုင်အောင် စွန့်စားကြရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှာ ငတ်မရှက်နိုင်ခြင်းသာမက၊ အသက်ခံရသည်ကိုပင်

မကြောက်နိုင်အောင် ငတ်ပြတ်လွန်း၍ တစ်ကြောင်း သူတို့ပေးကွေး သည့် ရှာရှင်မှာလည်း စိတ်ပျက်စရာ ခံကောင်းလောက်အောင် ညှိုးဖျင်း နေခြင်းကြောင့် သည်းမခံနိုင်တော့သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်မတို့သည် မဝရေစာ စား၍ အငတ်တစ်ပိုင်းဖြစ်နေကြ ခြင်းကို ဂျပန်တို့က သဘောပေါက် နားလည်လာကောင်း လာပါလိမ့် မည်ဟု ထင်သည်။ ကျွန်မတို့အား ကိုယ်ခြံဝင်းအတွင်း သီးနှံစိုက်ခင်း များ စိုက်စားရန် သူတို့က ညွှန်ကြားလေသည်။ ခြောက်သွေ့၍ သဲမြေ ရောသောမြေကြီးတွင် အကောင်းဆုံး စိုက်ပျိုးနိုင်သော အသီးအနှံမှာ ကန်စွန်းဥဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့မှာ စားစရာ မရှိသည်ထက် တစ်စုံ တစ်ရာ စားစရာ ရရှိလာခြင်းက တော်ပါသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မတို့ စိုက်ပျိုး၍ ရရှိလာသော ကန်စွန်းဥသည် ရာရှင် ပစ္စည်းအဖြစ် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ အထောက်အကူ ဖြစ်လာသည်။ ဂျပန်တို့ ပေးနေကျ ရာရှင် စံချိန်သည် တစ်နေ့တခြား လျော့လျော့၍ လာလေသည်။

အစားအသောက်က ညှိုးဖျင်း၊ အနေအထိုင်က ကျဉ်းကျပ်၊ တျန်းမာနေက ညီညွတ်ခြင်းမရှိ၊ ခွန်အားကလည်း လျော့နည်းလာ ခြင်းတို့ကြောင့် ကျွန်မတို့တစ်တွေ များနာကြ၏။ အထူးသဖြင့် သွေး ဝမ်းရောဂါ ဝေဒနာ စွဲကပ်လာကြသည်။ လူတိုင်းလိုလို ဝမ်းကိုက် ရောဂါ ကူးစက်ဖြစ်ပွားနေကြ၏။ ကျွန်မတို့သည် ဝမ်းကိုက်ရောဂါ မဖြစ်သေးသောသူက ဝမ်းကိုက်ရောဂါ ဖြစ်နေသူအား အချင်းချင်း နှိုင်းပင်းကူညီကာ ပြုစုနေကြရသည်။ အချို့မှာ ဝမ်းကိုက်ဝေဒနာ ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် အိမ်သာ အရောက်ပင် မသွားနိုင်အောင် ဖတ် အား ချညှို့ နေလေသည်။

ကျွန်မတို့ စခန်း၌ ဖြစ်ပွားလာသော ဝမ်းရောဂါသည် သူတို့ ဂျပန်စစ်သားများထံ ယုံ့နှံ့ကူးစက်၍ လာသည့်အန္တရာယ်ကို ဂျပန် အာဏာပိုင်တို့က စိုးရိမ်ကြီး ဖြစ်လာကြသည်။ ယောက်ျားသုံးပန်း စခန်းမှ အင်္ဂလိပ်ကပြား ဆရာဝန် နှစ်ဦးရှိ၏။ ၎င်းတို့က ကျွန်မတို့ကို ပြုစုရန် ဂျပန်တို့က တာဝန်ပေးလေသည်။

အစောင့်အကြပ်များနှင့် အတူ ဆရာဝန်နှစ်ဦးသည် အချိန် မှန်မှန် ကျွန်မတို့ စခန်းသို့ ဆေးဝါးကုသရန် လာရောက်ကြ၏။ သို့သော် ဝမ်းနည်းစရာမှာ သူတို့တွင် လိုအပ်သော ဆေးဝါး လုံလုံ လောက်လောက် မရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မကြာမီပင် ဝမ်းကိုက်ရောဂါနှင့် ငှက်ဖျားရောဂါ နှစ်မျိုး ဖြစ်နေသော လူတစ်ယောက် ကွယ်လွန်သွား၏။ ဂျပန်တို့က အသုဘ အခေါင်း အပေါ်စား တစ်လုံးကိုပေးသည်။ မယ်သီလရင်များက ပိတ်ပိုင်းစ တစ်ခုကို အတွင်းမှ ခံပေးပြီး ခေါင်းသွင်းကြ၏။ အသုဘကို ကွက်လပ်သို့ အရောက် တစ်ယောက်စီ တန်းစီပြီး လိုက်ပို့ကြသည်။ ကျွန်မတို့ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေကြစဉ် အသုဘ အခေါင်းကို စစ်သား တင် မော်တော်ကားပေါ်သို့ တင်လိုက်ကြ၏။ အလောင်းကို ချွေးတပ် စခန်း၏ ပြင်ပတွင် သွားရောက်မြှုပ်နှံလေသည်။

* * *

မုတ်သုန်ရာသီ ရောက်ပြီဖြစ်၍ မိုးစတင်ရွာသွန်းလေသည်။ မိုးရာသီသည် ကျွန်မတို့အဖို့ ကျန်းမာရေးနှင့် မညီ၊ အနေရ အထိုင်ရ အခက်ခဲဆုံးသော ရာသီကာလ တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ တို့ စခန်းတွင် အကြီးအကျယ် မကျန်းမမာဖြစ်၍ သေလူပျော့ပါး

ပန်အောင်စာပေ

ဖြစ်နေသူ ဒုတိယမြောက် လူနာမှာ ကျွန်မပင်ဖြစ်နေတော့သည်။ ကျွန်မသည် ငှက်ဖျားရောဂါ အပြင်းအထန် ခံစားနေရ၏။

ဆရာဝန်တွင် ကွဲနိုင်ဆေး မရှိ။ အဖျား အပူရှိန် အလွန် တက်နေခြင်းမှ သက်သာလျော့ပါးစေရန် ဆရာဝန်က သူ့ အတတ်နိုင် ဆုံး အကြံပေးသည်မှာ ကျွန်မ၏ မျက်နှာနှင့် ဦးခေါင်းတို့ကို ရေဖေး ဆွတ်ဖျပ်ပေးရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ကို ချွေးတပ်စခန်းတွင် အဘယ်မှာ ရေခဲရနိုင်ပါမည်နည်း။

ရေဖေးဖေးနှင့် ဆွတ်ပေးရန် အဖေ၌ တစ်ခါ အခက် တွေ့ မပြန်၏။ မိုးတွင်းပင် ဖြစ်လင့်ကစား ရေမှာ အပူရှိန်ကြောင့် မဖေးဘဲ နွေးနွေးထွေးထွေးသာ ဖြစ်နေ၏။ ဘယ်နေရာမှာမှ ရေဖေးဖေး မတွေ့ရ။ ကျွန်မသည် အဖျားသွေး ကြီးလွန်း၍ ထိုအချိန်တွင် ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောဆိုနေတော့သည်။

အစောင့်စစ်သားတို့က ဆရာဝန်ကို သွားခေါ်လာပြန်၏။ ဆရာဝန်မှာလည်း ဘာမျှ မတတ်နိုင်၊ အဖြစ်အပျက်ကို စခန်းအုပ်ချုပ် ဈေးပုဂ္ဂိုလ်သို့ သတင်းပို့ရန်သာ ရှိတော့သည်။ ထိုနောက်ပိုင်း၌ ကျွန်မ သတိလစ်သွားသည်ဟု သိရသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ စခန်းမှ စစ်ဗိုလ်နှင့် အထက်တန်း အရာရှိ အချို့ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ဂျပန် ဆရာဝန်တစ်ဦး လည်း ပါလာသည်။ ကျွန်မသည် ထိုအချိန်၌ သတိအနည်းငယ် ပြန်ရ လာသဖြင့် ဆေးသောက်ရန် ၎င်းတို့အား တောင်းဆိုလေသည်။

ကျွန်မက စစ်မဖြစ်မီက ကျွန်မဖျားလျှင် ကိုနိုင်ဆေး သောက်က အမြဲပျောက်ကင်းကြောင်း ပြောပြသည်။ ထိုအခါ ဂျပန် ဆရာဝန်က ကျွန်မ သတိရလာပြီဟု သူ့အဖော်များအား ပြောပြီး ထွက်သွားလေ၏။ ဆေးကုသရန် ဘာမှ ပြောမသွားပေ။

ပန်အောင်စာပေ

သို့ရာတွင် ထိုနေ့ညနေပိုင်း၌ ကျွန်မထံ ကိုနိုင်ဆေးပြား နှစ်ပြားနှင့် ကြက်ဥနှစ်လုံး အပို့လွှတ်လိုက်သည်။

ထိုကြက်ဥများကို နောက်ပိုင်း၌ ကလေး လေးယောက်နှင့် ကျွန်မ ဝေမျှ စားကြရသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ထပ်၍ ကြက်ဥများ ရရှိလာပြန်သည်။ ကြက်ဥသာမက နို့ဆီဘူးတစ်ဘူးပါလာသေး၏။

ကျွန်မသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သက်သာလာခဲ့သည်။ သို့သော် တစ်လလောက် ကြာပြီးမှ လမ်းလျှောက်နိုင်၏။ ၎င်းများ ပျောက်ကင်းသွားသည့်တိုင် လအတော်ကြာသည်အထိ အင်အား ချည့်နဲ့ခြင်း ရှိနေခဲ့သည်။

ကျွန်မ ကောင်းစွာ နေကောင်းပြီဟု ယူဆချိန်၌ ရေခတ်သွား သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မသည် ရေတစ်ပုံးကိုပင် မခတ်နိုင်ပေ။ အင်းအား အလွန် ချည့်နဲ့နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ရေတွင်းမှ ရေခတ်တင်ရန် အလုပ်မှာ မလွယ်ကူပေ။ ခွန်အား စိုက်ထုတ်ရ၏။ ရေပုံးကြီးကို ဆွဲငင်ပြီးနောက် ကျွန်မတို့ နေထိုင်ရာ ကွာတာ အရောက် ရေကို ပခုံးပေါ် ထမ်းလာခဲ့ရသည်။ လာရသော လမ်းကလည်း ကုန်းမြင့်မြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ရေခတ်ခြင်းအလုပ်ကို နှစ်ပျောက်တစ်တွဲစီ လုပ်ရန် စီစဉ်ရလေသည်။ ရေပုံးကို ကြိုးဆိုင်း၍ ဝါးလုံးလျှိုပြီး ဦးပဲ့ ထမ်းကာ ရေသယ်ရလေသည်။

ရာရှင်ထုတ်ပေးခြင်း နည်းသည်ထက် နည်းလာ၏။ ကျွန်မတို့ တစ်တွေ့ ပို၍ ငတ်ပြတ်လာကြသည်။ မလုံလောက် မဝလင်မှုတို့ကို ဂျပန်တို့ သိရှိပြန်သောအခါ အစီအစဉ်သစ် တစ်ခုကို ချမှတ်စီစဉ်ပေး ပြန်လေသည်။

အစီအစဉ်မှာ သူတို့အတွက်လည်း ဒုက္ခမဖြစ်၊ ကျွန်မတို့ အဖို့ လည်း တစ်နည်းတစ်လမ်း သက်သာခွင့် ရလာစေမည့် နည်းလမ်းဖြစ် သည်။ ၎င်းတို့က ကျွန်မတို့အား စားရန် ဝက်မွေးခိုင်းသည်။

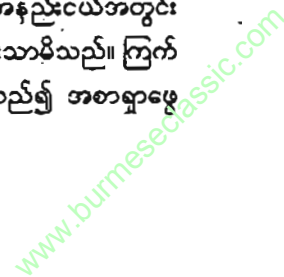
ကျွန်မတို့ စခန်းနှင့် ကပ်လျက် တစ်နေရာတွင် ဝက်ခြံတစ်ခု ကို ယောက်ျား သို့ပန်းအကျဉ်းသားတို့အား ဆောက်လုပ်စေသည်။ ဝက်ခြံအပြီး၌ ဝက်ငယ်ကလေး နှစ်ကောင်ရောက်လာ၏။ ယောက်ျား များကို ဝက်စာ ကျွေးမွေး စောင့်ထိန်းရန် တာဝန်ချထားသည်။ သို့သော် ၎င်းတို့အား ဂိတ်ပေါက်စောင့် စစ်သားက ကျွန်မတို့နှင့် စကား မပြောရန် တားမြစ်လေသည်။

ကျွန်မတို့က သူတို့ အမိန့်ပေးထားသည့်အတိုင်း လိုက်နာကြ ပါသည်။ သို့သော် လူ့အလစ်တွင် စကား တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ ပြောဆိုမိ အောင် ပြောဆိုကြလေသည်။

ရက်သတ္တပတ်မျှ ကြာသောအခါ ဝက်ကလေး တစ်ကောင် သေသွားသည်။ ထိုဝက်မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းမှာ မဖြစ်ထွန်းနိုင်ကြောင်း ဂျပန်တို့ သိ၍ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းကို သူတို့ လက်လျှော့လိုက်သည်။

ဝက်မွေး၍ မဖြစ်သောအခါ အစီအစဉ်အသစ်တစ်ခု ရောက် လာပြန်သည်။ ကြက်မွေးမြူခိုင်းပြန်သည်။ ပထမတွင် ကြက်မွေးမြူရေး လုပ်ငန်းမှာ အတော်ကလေး ဟန်သလိုလို ရှိ၏။ ကြက်တစ်ကောင် လျှင် ဂျပန်ပိုက်ဆံ တစ်ကျပ် ပေးရသည်။ ကျွန်မတို့ အထဲတွင် ငွေရှိက ကြက်ဝယ်၍ မွေးမြူနိုင်ခွင့်ရှိသည်။

ကျွန်မ ဝယ်မွေးသော ကြက်မမှာ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ကြက်ဥ ဥလာသဖြင့် ကျွန်မ အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာမိသည်။ ကြက် များမှာ သူ့သဘာဝအတိုင်း ဟိုဟိုသည်သည် လည်၍ အစာရွာဖွေ

စားသောက် တတ်သော အလေ့ရှိသည်ကား ကျွန်မတို့အဖို့ စိတ်မချနိုင် စရာ ဖြစ်လာရပြန်သည်။

အကြောင်းမူ ကျွန်မတို့ ချွေးတပ်စခန်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တောတန်းများ ရှိ၏။ တောတန်းထဲ၌ ကြက်ကို ဆွဲတတ်သော တောကြောင်တစ်ဖျံရှိသည်။ တောကြောင်သာမက ကြက်ကို အန္တရာယ် ပြုနိုင်သော အခြား အကောင်များလည်း ရှိသေးသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်မတို့သည် ကြက်မများ ခြေထောက်ကို နေ့ခင်း၌ ကြီးရည်ရှည်နှင့် ချည်ပြီး တံအနီးတွင် ထားရှိရသည်။ အိပ်တန်း တက်သောအခါ အခန်းထဲ၌ သိပ်ရ၏။ သို့သော် ကြက်ခွေး၊ ကြက် သန်းတို့ ခုက္ခပေးလာသောကြောင့် အခန်းထဲထည့်၍ မသိပ်နိုင်တော့ပါ။ ကြက်များကို ကြီးနှင့် ချည်ပြီး အပြင်တွင် အိပ်စေခဲ့သည်။ သို့သော် ညအချိန်၌ ကြက်အချို့ ပျောက်ဆုံး နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်မတို့မှာ အံ့သြခဲ့ရသည်။

ကျွန်မတို့မွေးထားသော ကြက်များမှာ ရက်သတ္တပတ်မျှသာ ခံပြီး တစ်နေ့သော နံနက်တွင် သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်မမှာ အတော် စိတ်ထိခိုက်သဖြင့် ကြက်သေကို ယူပြီး သင်္ချိုင်းဘက်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ အချိန်အနည်းငယ် အကြာတွင် စခန်းမှ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် အစောင့် စစ်သားအချို့ ကျွန်မတို့ထံသို့ ရောက်လာကြ၏။ ကြက်သေကို ဘယ်သူပစ်သလဲ၊ ဘယ်ကို ပစ်သလဲဟု ကျွန်မတို့ကို စစ်ဆေး မေးမြန်းလေ၏။

အစောင့်စစ်သားသည် ကျွန်မပိုင် ကြက်မကို မတွေ့မမြင်ရသည့် အကြောင်း ဆိုင်ရာကို သွား၍ သတင်းပို့ကောင်း ပို့ပေလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် ကျွန်မ ကြက်သေကို သွားလွှင့်ပစ်စဉ်အခါက တွေ့ကောင်း တွေ့ ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်မတို့ကို လာရောက် မေးမြန်းနေသဖြင့် ကျွန်မမှာ ရင်ထဲထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ကြောက်လန့်လာ၏။ ပြီးနောက် ကျွန်မ သတိရမိ၏။ သင်္ချိုင်း နယ်နိမိတ် ဘက်ကို ကျွန်မတို့ သွားခွင့် မရှိချေ။ သွားသည်ကို တွေ့ရှိပါက ပြင်ပမှ သူများနှင့် အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်သည် ဟု ဂျပန်တို့က သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာလေ၏။ စွပ်စွဲချင်လည်း စွပ်စွဲပေလိမ့်မည်။ တကယ်ဆိုတော့ ထိုသင်္ချိုင်းဘက်တွင် ကျွန်မတို့ အစား အသောက်များ လျှို့ဝှက်ပေးကမ်းကူညီသည့် လမ်းကြောင်း မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မသည် လာရောက်စစ်ဆေးသူတို့ကို မဆိုင်းမတွ ချက်ချင်းပင် ကြက်သေလွှင့်ပစ်ခဲ့သည့် နေရာသို့ ကျွန်မသွားရောက် ပြသလေသည်။ ထို့နောက် အစောင့်တို့သည် ကြက်သေကို ယူပြီး သူတို့ တန်းလျားသို့ ပြန်သွားကြသည်။

ကျွန်မသည် ကြက်သေကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ နောက်ထပ် ထူးထူးခြားခြား ဘာမှ မဖြစ်တော့၊ ကိစ္စ ပြီးသွားပြီဟု ကျွန်မထင်မိသည်။ နောက်ထပ်ကြားရသည့် သတင်းမှာ ကျွန်မ၏ ကြက်သေကို သူတို့ ချက်စားလိုက်ကြသော သတင်းပင် ဖြစ်သည်။

ယခုအချိန်အထိ ကျွန်မတို့ အကျဉ်းသားများသည် ကြီးလေးသော အပြစ်ဒဏ်ပေးခံရခြင်း သို့မဟုတ် မတရားပြုကျင့်ခံရခြင်းများ မရှိသေးပါ။ သို့ရာတွင် မျက်မှောက် နေထိုင်ရသော ဘဝကပင် ကျွန်မတို့ကို ကြီးစွာ ငြီးငွေ့စေခဲ့သည်။ ထိုငြီးငွေ့မှု ကြီးထားလာသည်နှင့် အမျှ ကျွန်မတို့မှာ စိတ်ညစ်ညူးစရာဖြစ်လာ၏။ စိတ်တိုခြင်း၊ ရန်ဖြစ်လိုခြင်း၊ ဒေါသထွက်လွယ်ခြင်း စသည် စိတ်ဝေဒနာ ခံစားလာခဲ့ရသည်။ ကျွန်မမှာ ရန်ဖြစ်သောကြောင့် ဆိုင်ရာက ကျွန်မကို အပြစ်ဝက်ပေးသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

www.burmeseclassic.com

ဂျပန်တို့သည် ရန်ဖြစ်နေသူနှစ်ဦးကို တွေ့လျှင် စခန်းသို့ ခေါ်သွားပြီး ထိုသူနှစ်ဦးအား မန်းမဝေးတွင် နာရီပေါင်းများစွာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ရပ်နေစေသည်။ နာရီပေါင်းများစွာ ကြာမြင့် သည်အထိ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်နေရသည်။ အကယ်၍ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် မကြည့်ပါက သတိ အနေအထားဖြင့် နာရီပေါင်းများစွာ ရပ်နေစေတော့သော အပြစ်ဒဏ် ဖို့ကို ဂျပန်တို့က ဖော်ခတ်လေ၏။ အပြစ်ဒဏ် ပေးနည်းမှာ သိမ်မွေ့ သလောက် နောင်တွင် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်းကို ထိရောက်စွာ ဟန့်တား နိုင်သော နည်းကောင်း တစ်ရပ်ပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့ကို စောင့်ကြပ်ကြသော ဂျပန်များက ကလေး သူငယ်များပေါ် တင်းကျပ်စွာ မဆက်ဆံ၊ သက်သက်ညာညာ ဆက်ဆံ လေသည်။ သူတို့သည် အားလုံး အာရှအရှေ့ဖျား နိုင်ငံသူနိုင်ငံသား များကဲ့သို့ ကလေးများဆိုလျှင် အလွန်ချစ်ခင်တတ်ကြလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကလေးများသည် မိမိ ဖခင်များရှိရာ ယောက်ျား သုံးပန်း အကျဉ်းစခန်းသို့ ဝင်ထွက်သွားရောက် လည်ပတ်ခွင့် ရရှိကြသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကျွန်မတို့သည် သတင်းစကားများကို ယောက်ျား အကျဉ်းသားများမှ တစ်ဆင့် သိရှိခွင့်ရခဲ့သည်။

ဥပမာ ကျွန်မတို့ တန်းလျားကို ဘယ်တော့ လာရောက် စစ်ဆေးမည်ကို ကလေးတို့မှတစ်ဆင့် သတင်း ရခဲ့၏။ ထိုအခါ ကျွန်မတို့က ဂျပန်များ လက်သို့ ပေးအပ်ခဲ့ခြင်း မရှိသော အဖိုးတန် လက်ဝတ် ရတနာ ငွေ စသည်တို့ကို အချိန်မီ သိုဝှက်ထားနိုင် လေသည်။

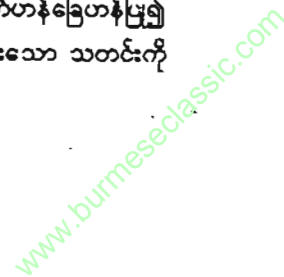
ကလေးများမှ တစ်ဆင့် ကြားသိရသော သတင်းတစ်ရပ်မှာ နယ်မြေခံ ဂျပန်များသည် အရပ်သူ အရပ်သား တချို့ကို ဖမ်းဆီးလာ

ခဲ့သည်။ ဖမ်းဆီး လာခဲ့သူများ ထဲတွင် ကလေးတစ်ယောက်လည်း ပါလာ၏။ ၎င်းကလေးမှာ အင်္ဂလိပ်ကပြားဖြစ်သည်။ သူ့ဖခင်သည် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်၌ ထားဝယ်တွင် နေထိုင်လျက် ရှိသည်ဟု သိရသည်။ ထိုကလေးကို လေယာဉ်ကွင်း အနီးတွင် တွေ့ ရှိခဲ့သဖြင့် ဂျပန်တို့က ဖမ်းဆီးလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကလေးကို ကလေး များထားရာ အကျဉ်းစခန်း၌ ထား၏။ ကလေးမိခင်က ဂျပန်များ အလစ်တွင် စခန်းရုံး ပြင်ပမှနေ၍ သူ့သားလေးကို လာတွေ့လေ သည်။ စားစရာ သောက်စရာများကိုလည်း ခြံစည်းရိုး တောက်မှ လျှီ၍ ကလေးကို ပေးခဲ့လေသည်။

ကျွန်မတို့ လက်ရှိနေထိုင်နေရသည်မှာ ပြင်ပလောကနှင့် ကင်းကွာသည်ဟု ဆိုရသော်လည်း အခြား သတင်းရနိုင်သောသူ တစ်ဦး ရှိသေးသည်။ ၎င်းမှာ အိန္ဒိယ အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ၇ ရက်လျှင် နှစ်ကြိမ် ချွေးတပ်စခန်းသို့ လာရောက်ပြီး နွားနို့နှင့် ဝမ်းဘဲခဲ များ ဝင်ရောက် ရောင်းချခွင့်ရထားသူဖြစ်သည်။

ငွေကြေး ရှိသူများသည် နွားနို့နှင့် ဘဲခဲများကို ဝယ်ယူ စားသောက်နိုင်သည်။ တိုက်ရိုက်သော်ကား ဝယ်ယူခွင့် မရှိပေ။ မိမိတို့ စခန်းဆိုင်ရာ ဂျပန်တို့ခန့်ထားသော ဘဝတူ အကျဉ်းသား ခေါင်း ဆောင် ထံမှ တစ်ဆင့် ဝယ်ယူရခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂျပန် အစောင့်တို့က အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်နေသည်။

ဂျပန်စစ်သားများက စောင့်ကြည့် အကဲခတ်နေသည်ဟု ဆိုစေကာမူ ကုလားစကားဖြင့် ဈေးနှုန်းဆစ်၊ လက်ဟန်ခြေဟန်ပြု၍ စားပြောရ၏။ ထိုသို့ ပြောရင်းဆိုရင်း အရေးကြီးသော သတင်းကို စကားထဲညှပ်ပြီး ရရှိလာတတ်လေသည်။

ဥပမာဆိုလျှင် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း အင်္ဂလိပ်စစ်သားများ ချီတက်လာပြီဆိုသည့်သတင်းမျိုးဖြစ်သည်။ ထိုသတင်းကို ကျွန်မတို့ ကြားသိရစက ကျွန်မတို့တစ်တွေ အင်မတန် ဝမ်းသာမိ၏။ သို့သော် သတင်းမှာ နောက်ဆုံးတွင် ကောလာဟလ သတင်းသာ ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်တို့ လိုလားကြသောသူတို့က ထင်ကြေးဖြင့် ပြောလိုက်စသာ စကားများသာဖြစ်သည်။ သတင်း မမှန်ဟု သိပြန်သောအခါ ကျွန်မ တို့တစ်တွေမှာ ဝမ်းနည်းသွားရပြန်သည်။

ကျွန်မတို့သည် ထိုသတင်းမျိုး ကြားသိရပြန်သည်။ ထိုသတင်း မှာ မှန်နေသည်ကို ကျွန်မတို့ တွေ့ရ၏။ ယင်းသတင်းကား အခြား မဟုတ် ကျွန်မတို့၏ ချွေးတပ်စခန်းကြီးကို အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲနေသော ဂျပန်စစ်သည် တစ်ဖွဲ့လုံး ပြောင်းသွားရမည့်အကြောင်း သတင်း တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။

သတင်းအဆိုအရ လက်ရှိတပ်ကို ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ အင်္ဂါဟု သို့ ပြောင်းရွှေ့ရမည်ဖြစ်ပြီး၊ ချွေးတပ်စခန်းသို့ ဂျပန်ကျွန်းမှ ဂျပန် စစ်တပ်တစ်တပ်က ပြောင်းရွှေ့လာမည်ဖြစ်သည်။

ဤသတင်းစကားသည် စစ်ရေးအရ အလွန်အရေးကြီးလှ သော လျှို့ဝှက်သတင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ၎င်းသတင်းကို ကျားသို့ပုန်း များဆီသို့ ပို့ပေးလိုက်၏။ ကျွန်မတို့မှာ နောက်ရောက်လာမည့် နိပုန် မာစတာသစ်များကို စောင့်မျှော်နေရတော့သည်။

သို့သော် လတ်တလော အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ပေါ်မလာခဲ့သေး ချေ။

* * *

လက်ရှိအုပ်ချုပ်နေသော ဂျပန်စစ်သားများကို လေ့လာကြည့် ရလျှင် နောက်ရောက်လာမည့် ဂျပန်စစ်သားတို့သည် လက်ရှိစစ်သား များထက် မသာလျှင်နေရမည် မဆိုတော့ သူတို့ထက်ပိုဆိုးနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဟု ထင်မြင်ချက်ပေးကြသည်။

လက်ရှိစစ်သားများတွင် ရိုင်းစိုင်းစွာ ဆက်ဆံတတ်သူနှင့် အနိုင်ကုန်တတ်သူများ ရှိသည်ဟုဆိုနိုင်၏။ သို့ရာတွင် သူတို့အထဲ၌ စစ်ကြီးကို ရွံရှာမုန်းတီးနေသူများ အတော်များများစားစား ရှိနေ သည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထိုသူတို့သည် မကြာခဏဆိုသလို မိမိတို့ နေထိုင်ခဲ့သော ဇာတိမြေကိုလည်းကောင်း၊ မိမိတို့၏ မိသားစု အကြောင်းကို လည်းကောင်း လွမ်းဆွတ်ဖွယ် ဖွင့်ဟပြောကြားတတ် လေသည်။

ထိုဂျပန်စစ်သားများသည် လက်ရှိ ကျွန်မတို့ တွေ့ကြုံခံစား နေကြရသော အကျဉ်းအကျပ် ဒုက္ခမျိုးစုံ ဘဝအခြေအနေကို ကိုယ်ချင်းစာ ကရုဏာမကင်း ဖြစ်ကြဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်မတို့ပေါ် ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံ ဖော်ရွေကြ၏။

ထိုသူတို့သည် စစ်တပ်ထဲ ပါဝင်အမှုထမ်းနေရသည်ကို မနှစ် မြို့ကြသော လူစားများဖြစ်ကြသည်။ မိမိတို့ အထက်မှ အုပ်ချုပ်သော အရာရှိတို့၏ ပြုမူဆက်ဆံသောပုံကို ရွံ့ကြောက်ခြင်းလည်း ရှိနေဟန် ပေါက်ကြသည်။

အခြားသော စစ်သား အမျိုးအစားကား အရက်သေစာကို နှစ်မြိုက်ခုံမင်စွာ သောက်စားဖူးယစ်နေလိုသူများ ဖြစ်သည်။ မိမိတို့ ဂျူတီ မရောက်မီကပင် ဝါးထရံ နံရံပေါက်ဖောက်မှ အရက်ပုလင်း ကို ခိုးသွင်းထားတတ်ကြ၏။

www.burmeseclassic.com

အရက်ကလေးတမြေနှင့် မူးလာသည့်အခါ စစ်ပွဲကြီး အနှစ် ၃၀ ကြာလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း သူတို့ ထင်ရာမြင်ရာကို ပြောဆိုတတ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် အနှစ် ၃၀ ထိ စစ်ပွဲကြီး ကြာလိမ့်မည် မဟုတ်။ ယခု ၂ နှစ်သည်ပင်လျှင် နှစ်ပက်စလုံးက လက်နက် ဖိက္ခာ ကုန်ခန်းကား စစ်ကို ဆက်မတိုက်နိုင်ဘဲ စစ်ပွဲကြီးပြီးလိမ့်မည်ဟုလည်း ပြောဆိုတတ်ကြ၏။

စစ်နိုင်သူ ဂျပန်တို့၏ နှုတ်မှ ထွက်လာသော စကားဖြစ်၍ စစ်ကြီး ၂ နှစ်ကြာလျှင် ပြီးဆုံးလိမ့်မည်ဆိုသည့် စကားမှာ ကျွန်မတို့ အဖို့ နှစ်ထောင်စားရ မင်္ဂလာရှိသော စကားတစ်ရပ်ဟု နှလုံး ပိုက်မိလေသည်။

ကျွန်မတို့က ယောက်ျားသုံးပန်းစခန်းမှ သတင်းပေါင်းစုံ၊ အတင်းအဖျင်း ပေါင်းစုံတို့ကို ယူဆောင်လာတတ်သော ကလေးငယ်များကို အထူးပင် ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

* * *

ငြိတိသျှ စစ်လေယာဉ်တို့သည် ကျွန်မတို့ ခေါင်းပေါ်သို့ အမြဲတမ်းလိုလို ပျံဝဲနေကြသည်ဟု ကျွန်မတို့ ထင်မြင်ကြားယောင်နေမိတတ်သည်။ စစ်လေယာဉ်ပျံမှ စက်သေနတ်သံသည် ကျွန်မတို့ကို အားရ ဝမ်းသာစေခဲ့သည်။ ဤမျှ အဆက်မပြတ် လေယာဉ်ပျံ လာနိုင်နေခြင်းမှာ နယ်ခြားတစ်နေရာတွင် ငြိတိသျှတို့၏ လေတပ် အခြေစိုက်စခန်းများ စု၍ ရှိနေပေလိမ့်မည်ဟု ထင်မြင်မိသည်။

အင်္ဂလိပ်စစ်လေယာဉ်ပျံများ ပျံသန်းသွားပြီး အတော်ကြာမှပင် ဂျပန် တိုက်လေယာဉ်ကလေးများသည် ထားဝယ်လေဆိပ်သို့ ရောက်လာကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ယင်းသို့ လေကြောင်း

အန္တရာယ် မကင်း၍ ငုံးဒိုကျင်းများဆီသို့ သွားရောက်ကြသည့်အခါတွင် ကျွန်မတို့ကို စောင့်ကြပ်နေကြသော ဂျပန်စစ်သားများမှာ ကြောက်လန့် ချောက်ချား နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

၁၉၄၄ ခုနှစ် ကုန်ဆုံးရန် နီးကပ်လျက်ရှိလေပြီ။ မယ်သီလရင် တစ်ပါး အပါအဝင် ကျွန်မတို့စခန်းမှ လူဦးရေ အနည်းငယ် အသေအပျောက်ဖြစ်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သည့်နေ့ကံပိုင်း ဘယ်ရီဘယ်ရီခေါ် ကိုယ်ဖော၍ လေဖြတ်သောရောဂါသည် ကျွန်မတို့ စခန်း၌ ဖြစ်ပွားလေတော့သည်။

ဤရောဂါမှာ ဝိတာမင်ဓာတ် အားနည်းမှုကြောင့် သော်လည်းကောင်း သို့မဟုတ် ဖြူလွန်းအောင် ဖွတ်ထားသော ဆန်များကို စားသောက်ရခြင်း တို့ကြောင့် သော်လည်းကောင်း ဖြစ်ပွားတတ်လေ၏။ ၎င်းရောဂါသည်လည်း ကူးစက်ပြန့်ပွားတတ်သည်။

ဂျပန်စစ်ဆရာဝန်မှာ ထိုသတင်းကို ကြားသိရသောအခါ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားကာ ကျွန်မတို့ အမျိုးသမီး သုံးပန်းစခန်းကို အထွေထွေ စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန် အပြေးအလွှား ရောက်လာလေသည်။

ထိုရောဂါ ဖြစ်နေသည်ဟု မသင်္ကာသဖြင့် ကျွန်မအား ဂျပန်ဆရာဝန်က ဆေးမှုန့် အချို့ ပေးသွားလေ၏။ ကျွန်မတို့ စခန်းတွင် ဆရာဝန်က ဝိတာမင်ဓာတ်က သံပရာသီး စားရန် ညွှန်ကြားသွားသည်။ သံပရာသီးမှာ အလွယ်တကူ ရနိုင်သည့် သီးနှံဖြစ်သည်။ အသားကိုစား၊ အရည်ကိုသောက်၊ အခွံများကို သံပရာသီးသနပ် ပြုလုပ်၍ ဟင်းခတ် တစ်ခုအဖြစ် ထမင်းနှင့် အတူ ရောနှော စားသောက်ရန် ပြုလုပ်ထားလေသည်။

အနှောင့်အယှက်တည်းဟူသော လွတ်လပ်မှုကင်းမဲ့သော အဝတ်
ကျရောက် နေခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်မသည် ခရစ်စမတ်ပွဲတော်ကို ပထမဆုံး
အကြိမ်အဖြစ် ပါဝင်ဆင်နွှဲလိုက်ရပေသည်။

သုံးပန်းစခန်းတွင် ခရစ်စမတ်ပွဲ ကျင်းပဆင်နွှဲကြသည်ဟု ဆို
သော စကားကို အပြင်လူကြားရပါက ယုံနိုင်ကောင်း ယုံနိုင်ဖွယ်ပင်
ဖြစ်လင့်ကစား ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲနှင့် တကယ်ပင် ကျင်းပ
ခဲ့လေသည်။

အငတ်ပြဿနာနှင့် ရင်ဆိုင်နေရ၍ စိတ်နှလုံးက မချမ်းမြေ့
ပေ။ ဒီအထဲတွင် လွတ်လပ်မှု မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေကြပြန်သည်။
ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေအတွက် ခရစ်စမတ်ပွဲ ပြုလုပ်ခြင်းသည် အတိတ်မှ
ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာများကို ပြန်ပြောင်း သတိရစေလျက် လန်းဆန်း
အားတက်မှု တစ်မျိုးကို တစ်နည်းတစ်လမ်း ရလာလေသည်။

ခရစ်စမတ်ပွဲမှာ တကယ်တမ်းဆိုပါက ကလေးတစ်ယောက်
၏ ပွဲကြီးပွဲကောင်းနေပင်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်ခြင်း
သရုပ်ကို ဆောင်သည့် သီချင်းကို ကလေးများနှင့် အတူ သီဆိုကြ
ပေသည်။

စခန်းအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က မယ်သီလရင်များအား
ပါတီတစ်ခု ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြုလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် နေ့စဉ် ရရှိ
ထားသော ရာရှင်ဆန်ထဲမှ ပို၍ စုဆောင်းသိမ်းစိုက် ရသမျှဖြင့် ဆန်
ကိတ်မုန့်ပြားများ ပြုလုပ်ကြသည်။ မုန့်ဖုတ်ရန် မီးဖိုအတွက် သွပ်ပြား
ကို ရိုက်ဖြောင့်ပြီးလျှင် မိမိတို့ဘာသာ ဖြစ်သလို မီးဖိုတစ်ခု ပြုလုပ်၍
မုန့်လုပ်ရလေသည်။

မသေဘဲ ကျန်ရစ်သည့် ဝက်တစ်ကောင်မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့
ပြီး ဖြစ်သဖြင့် ချွေးတပ်စခန်းရှိ လူများအတွက် ခရစ်စမတ်ညစာ
စားပွဲကျင်းပရာ၌ ဟင်းလျာကောင်းတစ်မယ် ဖြစ်လာလေ၏။

သတ်ရမှာ နှမြောသောစိတ်ကြောင့် ဝက်ကို စီရင်ရာ၌
စိတ်မပျို တပါ လုပ်ကိုင်သဖြင့် ဝက်သည် သတ်သူတို့လက်မှ လွတ်
မြောက်ထွက်ပြေးသွား၏။ အမှန်မှာ ထိုအသက်ရှင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်
ဝက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းအတွင်း၌ လူများနှင့် ရင်းနှီးစွာ နေထိုင်
တွေ့ကြုံရဖန် များနေ၍ အလှပေး အိမ်တိရစ္ဆာန်လေး တစ်ကောင်
ဖြစ်နေလေသည်။

လွတ်သွားသော ဝက်ပေါက်ကြီးသည် ယောက်ျားသုံးပန်း
စခန်းတစ်ဝိုက် ခြံဝင်းထဲတွင် လှည့်ပတ်ပြေးလွှားနေရာ နောက်ဆုံး
အစောင့်စစ်သားတို့၏ အကူအညီဖြင့် ပြန်မိလေ၏။

ဝက်လိမ္မာလေးကို သတ်လိုက်ရသဖြင့် ကျားသုံးပန်းတစ်စု၊
လူ အတော်များများက ဝက်သားဟင်းကို မစားကြပေ။ ကျွန်ုပ်တို့
လူစုမှာ ဝက်ဖျက်ရာတွင် ပါဝင်ခဲ့ခြင်း မရှိသောကြောင့် သူတို့လို
အော်ဂလီဆန်ခြင်း မရှိကြပေ။

ခရစ်စမတ်ပွဲအပြီး၌ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးပန်းအားလုံးတို့ကို ကွက်လပ်
ကြီးဆီသို့ လာရောက်စုရုံး၍ မိန့်ခွန်းနားထောင်ကြရန် စခန်းမှူး ဂျပန်
စစ်ဗိုလ်က ဆင့်ခေါ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အံ့ဩသွားသည်မှာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည်
ကနေဒါ၊ ဩစတေးလျနှင့် ဒေလီတို့မှ ခရစ်စမတ်နေ့ သဝဏ်လွှာကို
ဖတ်ပြလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုသဝဏ်လွှာကို ကျွန်ုပ်တို့အား
နိုင်ငံတကာ ကြက်ခြေနီအသင်းအုပ်မှ တစ်ဆင့် ပြန်ချိပေးပို့လိုက်ခြင်း
ပင် ဖြစ်သည်။

ဤသည်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့လို အကျဉ်းချနေသော လူတစ်စု
တည်ရှိနေခြင်းကို ပြင်ပကမ္ဘာကြီးမှ သိရှိနေကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ ပထမ
ဦးဆုံး သိလိုက်ရလေသည်။

ဒေလီမှ ပေးပို့သော သတင်းလွှာအဆုံး အကြောင်းများကို ကြားနာရသောအခါ ကျွန်မတို့အထဲမှ လူအချို့မှာ ငိုကြွေးကြလေသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့သည် မေတ္တာ ကရုဏာစိတ်ဖြင့် အဆွေတို့ထံသို့ ဤသတင်းလွှာကို ပေးပို့အပ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း အဆွေတို့အား ကူညီနိုင်ရန်အတွက် ကြိုးစားလျက် ရှိပါကြောင်း” ပင်တည်း။

ကျွန်မတို့တစ်တွေကို ပြင်ပကမ္ဘာက လူများက လျစ်လျူရှုမေ့လျော့၍ မထားသေးပါလားဟု တစ်ဖန် စိတ်အားပြန်တင်းကြရသည်။

အသက်ရှင်နေကြသူတို့ စိတ်ဓာတ်သည် အဘယ်မျှ ခိုင်မာမှု ရှိကြပါသနည်း။ ဤဘဝ ဤအခြေအနေမျိုးကို မျက်မှောက်ပြုလျက် ခုကွမာလီလီ တွေ့ကြုံနေကြရသည့်အထဲမှာပင် နေရင်း တိုင်းပြည် ပွဲတော်နေ့ရက်နှင့် ခိုးရာဓလေ့ထုံးစံ ရှိမှုများကိုကား မမေ့မပျောက် သတိရလျက်ပင် ရှိကြလေသည်။

ခရစ်စမတ်ပွဲတော် ကျင်းပပြီးစီးသောအခါ ယောက်ျားသံ့ပုန်းများက နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်နေ့အတွက် ‘သိကြာမြိုင်မြိုင် တေးသံပြိုင်’ အခန်းတစ်ခန်း ပြုလုပ်ရန် စီစဉ်ကြသည်။

ကျွန်မတို့ မိန်းမအကျဉ်းသားများအား ထိုပွဲသို့ တက်ခွင့်ပေး၏။ သို့သော် ယောက်ျားများနှင့် စကား မပြောရပေ။ အစောင့်စစ်သားများကိုလည်း ပိုမိုတင်းကျပ်စွာ ချထားလေ၏။ ဂျပန်စစ်သားများလည်း နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်ကို ကျင်းပကြသည်။

အခြေအနေအရ ကျင်းပခြင်းပင် ဖြစ်စေကာမူ ထိုနေ့ပွဲတော်မှာ အလွန် အဆင်ပြေကာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတစ်ရပ်အဖြစ် ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။

အစားအသောက်လည်း ကောင်း၏။ တေးသီချင်းများလည်း သီဆိုကြ၏။ ရုပ်ပြောင်ကာတွန်းများ ရေးဆွဲချိတ်ကြ၏။ အများစုနဲ့ ပြီး သံပြိုင်တေးဆိုရသော အစီအစဉ်တစ်ခုလည်းပါသည်။ ယောက်ျားအကျဉ်းသားအားလုံး ပါဝင်သီဆိုကြသည်။ သီချင်းကို သံ့ပုန်းစခန်း၌ပင် စပ်ဆိုကြသည်။ အမှန်မှာ သီချင်းသည် ဂျပန်များ၏ အကြင်နာပုံပုံ၊ ရယ်စရာကောင်းပုံများကို သွယ်ဝိုက်ဖုံးကွယ်လျက် စောင်းချိတ်ရေးသားစပ်ဆိုထားသည့် သီချင်းဖြစ်သည်။ တေးသံအဆုံး၌ ချွေးတပ်စခန်း တစ်ခုလုံး သံ့ပုန်းများ၏ နှစ်ထောင်းအားရ လက်ခုပ်လက်ဝါးတစ်ပြိုင်နက် တီးခတ်လိုက်သည်မှာ ဘဝဂ်ညံ့၍ တက်သွားလေတော့သည်။

ဂျပန်များက သူတို့ကို စောင်းချိတ်ကာ သီဆိုနေကြသည်ကို သတိမမိဟန် မတူပေ။ ‘ဆိုကြမြိုင်မြိုင် တေးသံပြိုင်’ ဆိုသည့် သီချင်းဖြင့် ပွဲကို အဆုံးသတ်လိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် မိမိတို့ စခန်းအသီးသီး ပြန်ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် လင်းချိန်တွင် ကျွန်မတို့ မမျှော်လင့်သော တုံ့ပြန်ရာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို မြင်တွေ့ရလေသည်။ ယောက်ျားသံ့ပုန်းအားလုံးသည် သူတို့ မြင်းထဲ၌ သတိအနေအထားဖြင့် မတ်မတ် ရပ်နေကြ၏။ ယနေ့နံနက်မှမဟုတ် ယမန်နေ့ ညပွဲပြီးချိန်မှစ၍ ညလုံးပေါက် မတ်တတ်ရပ်နေခဲ့ကြရသည်။

အစောင့်စစ်သားအချို့က သံပြိုင်သီချင်းမှာ မိမိတို့ ဂျပန်ကို မည်ရွယ် သီဆိုကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်သွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့ တွေးထင်သလို သီဆိုကြခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ယောက်ျား အကျဉ်းသား အချို့က အပြင်းအထန် စောဒကတက်

www.burmeseclassic.com

ပြောဆိုသော်လည်း ထိုသီချင်းကောင်းလှ၍ လူတွေမြူးကြွခြင်းသည် ပင်လျှင် အဖြစ်ဒဏ်သင့်ရန် အကြောင်းလုံလောက်သည်ဟု ဂျပန်တို့က ဆုံးဖြတ်လေသည်။

ယောက်ျားအကျဉ်းသားတို့သည် အနေဆင်းရဲ အစားဆင်းရဲ ခြင်းနှင့်အတူ အဝတ်ပါ ဆင်းရဲလှပေသည်။ ပုအိုက်စွတ်စိုသော နိုင်ငံ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဆွေးများ အမြဲထွက်နေသောကြောင့် ဝတ်ထား သည့်အဝတ်အထည်ကို အမြဲလိုလို လျှော်ဖွပ်နေကြရသည်။ လျှော်ဖွပ် ဖန်များသောကြောင့် အဝတ်များမှာ ခိုကာ ဆွေးမြည့်လာတော့သည်။

ယောက်ျားသုံးပန်းများက ထိုအခက်အခဲကို သူတို့ဘာသာ သူတို့ ဖြေရှင်းလိုက်သည်ကို ကျွန်မတို့ တွေ့ရ၏။ အဝတ်အစား ခပ်လတ်လတ် အချို့ကို အကျဉ်းစခန်းမှ လွတ်လျှင် ဝတ်ရန်အတွက် စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်ဖြင့် သိမ်းထားခဲ့သည်။ အကျဉ်းသား ဘဝဖြင့် နေထိုင်ရသည့် ကာလအတောအတွင်း အဝတ် အစားကို မဝတ်ဘဲ လဲကွတ်တီ နံငယ်ပိုင်းကလေးမျှနှင့်သာ နေထိုင် ကြတော့သည်။

ထိုအခါ၌ သူတို့အား ကြည့်ရသည်မှာ ကြောက်စရာလိလိ စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ ခူခင်း တစ်ခု ဖြစ်လာတော့သည်။ မုတ်ဆိတ်တေ့ ဗရပျစ်နှင့် အရှက်လုံရုံ ဝတ်ထားခြင်းမှာ အသားအရေ လောင်မှာ ရှိသော ကိုယ်ခန္ဓာ အသားနီစပ်စပ်ကြီးပေါ်၌ ဖွေးကွက်များ ဖြစ်ပေါ် နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဖွေးကွက်များသည် တစ်ကိုယ်လုံးလိုလိုပင် ဖြစ်နေရုံသာမက အချို့မှာ အပူပိုင်းရန်၌ ဖြစ်ပွားသော အခြား အမျိုးမျိုးသော ကိုယ်ရော

ပြား ချောဂါ ဝေဒနာများဖြင့် မြင်မကောင်းအောင် ပြည့်နှက်နေပြန် လေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့ရသောအခါ ကျွန်မတို့မှာ များစွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိလေသည်။ ဘဝကပေးအပ်သော အခြေအနေ အရ ဖြစ်ပျက် နေရသော သူတို့အတွက် ထိတ်လန့် အံ့ဩနေရမည့် အစား ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းကသာ ခံစားနေမိလေသည်။ ကျွန်မတို့ အဖို့ တည်ရှိနေသော ဘဝအခြေအနေတွင် လူယဉ်ကျေးမှုဟူသည် ဆက်လက်၍ အဓိပ္ပာယ် မရှိတော့သယောင် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါ လား။

သူတို့သည် ယောက်ျားတွေဖြစ်၍ လဲကွက်တီနံငယ်ပိုင်း ကလေးမျှနှင့် နေထိုင်ခြင်းမှာ တင့်တယ်သည်ဟု ဆိုရစေကာမူ ကျွန်မ တို့ မိန်းမသားတွေ အဖို့မှာမူ သူတို့ကို တုပပြီး လဲကွက်တီလေးနှင့် နေထိုင်ရန် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါချေ။

ဟိမိဩတ္တပတရားက ရှိနေသေး၏။ ထိုသို့ စောင့်စည်းအပ် သောတရား ရှိနေခြင်းကြောင့် ကျွန်မတို့အဖို့ လုံလုံလဲလဲ ဝတ်စားမှ သာ သင့်တော်ပေတော့မည်။ သို့ဖြစ်၍ အဝတ်အစား အစုတ်အပြုံကို အမြဲတမ်း ချုပ်၊ အပေါက်များကို ဖာထေးတန်ဖာထေး၊ အရှက်လုံ အဝတ်ကို ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ချုပ်၍ဝတ်၊ ပုံစံသစ်အဖြစ်သို့ မူလ အဟောင်းကို ပြုပြင်တန်ပြုပြင်နှင့် မမြဲ မအားမလပ်အောင်ပင် အလုပ် များနေတတ်လေသည်။

ယင်းသို့ နေထိုင်ကြရာမှ ကျွန်မတစ်ယောက်အဖို့ အဝတ် အထည်များ နောက်ထပ် ဝတ်စရာ မကျန်တော့သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။ တစ်ထည်ချွတ်၍ တစ်ထည်လဲစရာ၊ တစ်ထည်စုတ်၍ တစ် ထည်ဝတ်စရာ မရှိလောက်အောင် ခေါင်းပါးနေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ထို့ကြောင့် ကျွန်မ၌ အဝတ်အစားသစ် ရရှိရန် လိုအပ်လာ၏။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်မသည် ကလေးများမှတစ်ဆင့် တိတ်တဆိတ် ထား ဝယ်သား လူငယ်တစ်ယောက်အား အဝတ်အစား ခုအောင် ကူညီ နိုင်ပါက ကူညီပေးပါရန် မှာကြားလေ၏။ အဝတ်ဖိုး ငွေကို အကျုံး သား အဝတ်မှ လွတ်လာသည့်အခါ ပေးပါမည်ဟုလည်း ကတိပြုခဲ့ရ သည်။ မှာသာမှာလိုက်ရ၏။ ဖြစ်ပုံဖြစ်ပုံမလားဟု သံသယဖြင့် စောင့် နေရသည်။

မကြာလှပါ။ လူငယ်သည် သူ့မိခင်ထံမှ မှာယူပြီး ကလေးငယ် တစ်ဦးထံမှတစ်ဆင့် ကျွန်မထံ ပို့ပေးခဲ့သည်။ သူ ပို့ပေးလိုက်သော အဝတ်အစားမှာ မြန်မာ အမျိုးသမီးဝတ် ဘော်လီအင်္ကျီ တစ်ထည်နှင့် အစိမ်းရောင် ဝတ်ဘိတ် တစ်ထည်ကို လျှို့ဝှက်စွာ ပေးပို့ခဲ့သည်။ ကျွန်မ မှာ ဝမ်းသာသော်လည်း ၎င်းအဝတ်အစားကို ထုတ်၍ မဝတ်ခဲ့ပေ။ နောက်ဆုံး မတတ်သာ၍ ဝတ်ဆင်သောအခါ၌ အစောင့် စစ်သား များက အဝတ်သစ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး လာရောက် မေးမြန်း စုံစမ်းခြင်း မပြုသဖြင့် ကျွန်မမှာ စိတ်သက်သာရလေတော့သည်။

ဂျပန်တို့သည် ကျွန်မတို့ အခန်းသို့ အဝတ်အစားလေးတွေက အစ အခြား မသင်္ကာစရာပစ္စည်းများ ရှိ-မရှိ၊ နေရာအနှံ့အပြား စေ့စေ့စပ်စပ် မကြာခဏ ရှာဖွေလေ့ရှိသည်။ အစောင့်တို့သည် ကျွန်မ ထံ ရှိသော မြန်မာဘော်လီအင်္ကျီနှင့် ထဘီကို သတိမမူဘဲ အမှတ် မထင် နေလိုက်ခြင်းမှာ ကျွန်မအဖို့ မအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်တော့ပေ။

... * ...

အခန်း [၁၁]
အဖွဲ့နှင့် အုပ်ချုပ်ခံရသောအခါတွင်

၁၉၄၃-ခုနှစ် ခရစ်စမတ်ပွဲတော်ကျင်းပပြီးနောက်ပိုင်း ကျွန်မ တို့ ချွေးတပ်စခန်းကို အုပ်ချုပ်သော ဂျပန်စစ်သား တစ်ဖွဲ့လုံး အပြောင်းအလဲ ရှိလာခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့ကို စောင့်ကြပ် ထိန်းသိမ်း ကြီးကြပ်ခဲ့သော ဂျပန် အရာရှိ၊ အရာခံ၊ အကြပ်၊ တပ်သား တားလုံး ရှေ့တန်း စစ်မျက်နှာ ဖြစ်သော အင်ဖာသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားရသည်ဟု ကျွန်မတို့ သိခဲ့ရသည်။ ထိုသတင်းမှာ စစ်သတင်းအရ လျှို့ဝှက် သတင်း တစ်ရပ်သာ ဖြစ် သည်။ သို့ရာတွင် ယင်းသတင်းကို မည်သို့မည်ပုံ သိခဲ့သည်ကို ပဟေဠိ သဖွယ်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ နောက်ရောက်လာသော အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့မှာ ဂျပန်ကျွန်းတွင် တပ်စခန်းချထားသော ဂျပန်စစ်သားများဖြစ်ကြ သည်။

www.burmeseclassic.com

သတ်မှတ်ထားသောနေ့တွင် ကျွန်မတို့စခန်းတစ်ခုလုံးမှ သုံးပန်းအကျဉ်းသားအားလုံးသည် စခန်းအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဂျပန်စစ်ဗိုလ် သစ်၏ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးခြင်းကို ခံယူရန် စစ်ရေးပြ တန်းစီရပ်နေကြရ ပါသည်။

ကျွန်မတို့အား အုပ်ချုပ်ရန် ရောက်ရှိလာသော ဂျပန်စစ်သား အသစ်များကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကျွန်မတို့တစ်တွေ စိတ်ပျက်သွား ကြရသည်။ စစ်သားသစ်တို့သည် တုတ်တုတ်ဝဝ ပုကွကွတွေချည်း ပြစ်ကြ၏။ ရက်စက်ဆိုးသွမ်းမည့် အမူအရာနှင့် ပြည့်နှက်လျက် နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုမည့်အသွင်ကိုလည်း ပေါ်လွင်ကြ၏။

တွေ့ခါစ၌ပင် ကျွန်မတို့အပေါ် သူတို့၏ ဆက်ဆံပုံများကို အကဲခတ်ခြင်းဖြင့် မထေလှသော နောင်တစ်ချိန်၌ ကျွန်မတို့တစ်တွေ ဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပါလားဟု စိတ်ထဲခံစားမိတော့သည်။

သူတို့က ကျွန်မတို့လို သုံးပန်းများအပေါ် သူပုန်များ၊ သို့မဟုတ် သူလျှိုများ ဖြစ်ပြီး အစုအဝေးနှင့် အုံကြွတော်လှန်ကာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ရေးကို ကြံစည်စဉ်းပြင်း နေကြသည်ဟု ယူဆ ထားခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ ကျွန်မတို့ လူစုအပေါ် မယုံသင်္ကာ စိတ်မချ ဖြစ်နေသော သံသယစိတ် ရှိနေခြင်းသည် ကျွန်မ အဖမ်းခံရသော ဘဝတစ်လျှောက်လုံးလိုလိုပင် တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရပေသည်။

နောက်ရောက်လာသော စခန်းအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဂျပန် စစ်ဗိုလ်မှာ မိမိအလုပ်တာဝန်ကို ဖိမိစီးစီး ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လုပ်ကိုင် သူတစ်ဦး မဟုတ်ဘဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့ လူစားပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့ စခန်းတစ်ခုလုံးအား အုပ်ချုပ်ရေး တာဝန်ကို လက်တွေ့လုပ်ကိုင်ပေးရသူမှာ ၎င်း၏ လက်ထောက် အရာရှိ ဗိုလ်ကြီးတာကီဆိုသူပင်ဖြစ်သည်။ တာကီသည် လူပုလဲလေး

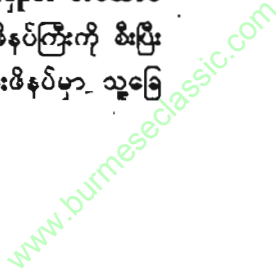
သာ ဖြစ်၏။ သူ၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ လူပြိုနိုးထဲ ရုပ်မျိုးဖြစ်သည်။ ခုံညား ထည်ဝါခြင်း လုံးဝမရှိ။ သူသည် ကြီးမားထူထဲသော ကော်ကိုင်း မျက်မှန်ကို တပ်ဆင်ထားသည်။ သူတစ်ပါးအပေါ် အထင်သေးတတ် ခြင်း၊ မောက်မာခြင်း၊ ကြွေးဝါခြင်းနှင့် အနိုင်အထက် ပြုလုပ်တတ်ခြင်း စသည့် စိတ်ဓာတ်များရှိသူဖြစ်သည်။

သူ၏ စိတ်ထဲ၌ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူအားလုံးက သူ့ကို ဝိုင်း၍ မကောင်းကြံစည်နေကြသည်ဟု အခိုင်အမာ တစ်ယူသန် စွဲလမ်းထင် မှတ် နေတတ်သည်။ ဤသို့ တလွဲ အထင်ရောက်မှာ စိုးရိမ်နေမှု ကြောင့် သူ့တွင် အစွဲအလမ်း ကြီးမားလာချိန်၌ သူသည် တစ်ယူသန် နူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်လာတတ်သည်အထိ တွေ့ရှိရသည်။

ကျွန်မတို့အားလုံးအတွက် ကံမကောင်း အကြောင်းမလှ ဖြစ်လာခဲ့ခြင်းမှာ ထိုကဲ့သို့ နူးကြောင်ကြောင် လူတစ်ယောက်က ကျွန်မတို့ ချွေးတပ်စခန်းကို လက်တွေ့ အုပ်ချုပ်ခွင့် ရရှိလာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူ၌ ဩဇာတိက္ကမ ရှိကြောင်း၊ သူတစ်ပါး အထင်ကြီးစေရန် စခန်းအုပ်ချုပ်ရေးမှူး စစ်ဗိုလ် ခရီးသွားနေခိုက်တွင် မိမိအထက်မှ စစ်ဗိုလ်၏ အဝတ်အစား၊ အဆောင်အယောင်တို့ကို ငှားရမ်း အသုံး ပြုတတ်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူ့အထက်မှ တာဝန်ခံစစ်ဗိုလ်သည် အလုပ်ခွင်သို့ လာ ရောက်ခြင်း မရှိဘဲ အဝေး၌သာ ရှိနေတတ်သည်က များ၏။ ထိုအခါ မျိုး၌ တာကီသည် သူ့အထက်မှ စစ်ဗိုလ်တပ်ရင်းမှူး၏ အဆောင် အယောင် ဖြစ်သော မြင်းစီးသားရေ လည်ရှည်ဖိနပ်ကြီးကို စီးပြီး ဟန်ရေးထုတ်လေ့ ရှိသည်။ ထိုလည်ရှည်မြင်းစီးဖိနပ်မှာ သူ့ခြေ

ထောက်နှင့် မတော်၊ အလွန်ကြီးမားသည်။ သို့ရာတွင် တာကီက တရွတ်တိုက်နှင့် စီးတတ်လေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ချွေးတပ်စခန်းကို သူ့စိတ်ကြိုက်၊ သူ့သဘော အတိုင်း ခြယ်လှယ်တတ်လေသည်။ စည်းကမ်းဥပဒေသစ်တွေ ထုတ် လိုထုတ်၊ အမိန့်သစ်တွေ ပေးလိုပေးနှင့် ဖြစ်လာတော့သည်။ အပြစ် ဒဏ် ပေးခြင်းများလည်း ထူပြောလာခဲ့ပြီး၊ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုတို့ကို လည်း မညှာမတာ ပြုလုပ်လာတော့သည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး သူ့ကို ကြောက်ရွံ့သွားအောင် နည်းမျိုးစုံ ဖန်တီးလုပ်ကိုင်လေတော့သည်။

ယခုအချိန်မှစ၍ ရှေ့အဖို့၌ အကြမ်းဖက် သွေးထွက်သံယိုမှု စနစ်ကြီး တစ်ရပ် သုံးပန်းတို့၏ ချွေးတပ်စခန်းကြီး၌ ဖြစ်ပေါ်လာတော့ သည်။

တာကီ၏ ပွဲဦးထွက် မကျေနပ်ကြောင်း ပြသချက်မှာ ယောက်ျား သုံးပန်း အကျဉ်းသားတို့သည် သူတို့၏ အထက်မှ အစောင့် အကြပ်တို့အပေါ် ကောင်းမွန်စွာ မဆက်ဆံဘဲ ရိုသေလေးစားမှု ကင်း မဲ့ကြောင်းဟူသော ပြစ်ချက်ဖြင့် စွဲချက်တင်လေသည်။

ထိုအကြောင်းပြချက် တစ်ခုဖြင့် သူသည် အမိန့်သစ်တစ်ခု ထုတ်ဆင့်လေ၏။ အမိန့်အရ သုံးပန်းအကျဉ်းသား မှန်သမျှတို့သည် ဂျပန် အစောင့်အကြပ်တစ်ဦး လာသည်ကို မြင်တွေ့ရလျှင် ဦးခေါင်း ညွတ်၍ ဂျပန်ထုံးစံအတိုင်း အလေးပြုခြင်းကို တစ်ကြိမ်သာမဟုတ်၊ နှစ်ကြိမ်ထိ ဦးညွတ် အလေးပြုရမည်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သော နံနက်တွင် ကံခေသော အကျဉ်းသား တစ် ယောက်မှာ နာမည်စာရင်းခေါ်ရန် ခရာမှုတ်နေချိန်၌ အဝေး တစ် နေရာသို့ ထွက်သွားမိသည်။ ထိုသူအား အစောင့်များက တပ်ရုံးသို့ ဆွဲခေါ်သွားပြီး ရိုက်နှက်လေတော့သည်။ ထို့နောက် နေပူထဲတွင်

တစ်နေ့ကုန် တစ်နေခန်း လက်နှစ်ဖက် မြောက်၍ ရပ်ထားခိုင်းခြင်း ဖြင့် ဒဏ်ပေးလေသည်။

နံနက်တိုင်းလိုပင် အစောင့်တပ်ဖွဲ့ရုံးရှေ့၌ စုတ်ပြတ်ပေရေ နေသော လူတစ်ယောက်ယောက်သည် သတိအနေအထားဖြင့် ရပ်လျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ တစ်နေ့လျှင် လူ တစ် ယောက် ယောက်သည် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း အပြစ်ဒဏ်ပေး ခြင်း ခံနေရတတ်သည်။ ကျွန်မတို့တစ်တွေ၏ ဘယ်သူ့အလှည့်သည် ဘယ်နေ့မှာများ ကျရောက်ပါသနည်းဟု တွေးပူနေကြသည်။

ယောက်ျား သုံးပန်း အကျဉ်းသားများ တည်ရှိရာ စခန်းဘက် သို့ ယခု အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့သစ် ရောက်လာချိန်မှ စ၍ မည်သူမှ သွားလာ ဝင်ထွက်ခွင့် မရရှိတော့ပေ။ ပိတ်ပင် တားမြစ်ထားသော နေရာတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့၏။ ယခင်က ဝင်ခွင့်ရခဲ့ကြသော ကလေး သူငယ်တို့လည်း ယခုအခါ သွားလာခွင့် မရရှိတော့ပေ။

ထိုမျှမက ယောက်ျား သုံးပန်း အကျဉ်းသား စခန်းသို့ သွားရာ လမ်းကိုလည်း ကျွန်မတို့တစ်တွေ ဘယ်သူမျှ သွားလာခွင့်မရကြတော့။ ရေခတ်ချိန်နှင့် ကျွန်မတို့ ရာရှင် သွားထုတ်သည့် အချိန်မှလွဲ၍ မည်သူ တစ်ဦး တစ်ယောက်မှ ထိုလမ်းပေါ်သို့ လျှောက်လှမ်းခွင့် မရှိချေ။

ကျွန်မတို့ မှန်းဆချက် တစ်ခုရှိ၏။ ယင်းကား ဂျပန် စစ်သား တို့ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်မှုများ ပိုမို တိုးမြှင့် လုပ်ကိုင်လာခဲ့ခြင်းမှာ စစ်မြေပြင်တွင် ၎င်းတို့ အရေးနိမ့်နေမှုကို ရန်ငြိုးပြုပြီး ကျွန်မတို့ အပေါ် လက်စားချေ ပြုနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု မှန်းဆရသည်။

* * *

တာကိုသည် ဂျပန်စစ်သားတို့ ဆောင်းသော ဦးထုပ်ပြာ
ကလေးတွင် လည်ပင်းကို အပူရှိန် ကာကွယ်ရန်အတွက် အဝတ်ပြာ
ကို တပ်ဆင်ကာ ဆောင်းလေ့ရှိ၏။ ထိုသို့ တပ်ဆင်ထားခြင်းမှာ နေ
ခေတ်က ပြင်သစ်၊ အီဂျစ် စစ်သားတို့သည် သဲကန္တာရစစ်မြေပြင်တွင်
ဆောင်းသော ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ တာတီက ဆောင်း
ထားသဖြင့် တာကိုလာပြီဆိုပါက အထေးကပင် ကျွန်မတို့ သိရလေ
သည်။

သူသည် ကျွန်မတို့ မိန်းမသုံးပန်း အကျဉ်းစခန်းသို့ အမြဲတမ်း
လိုလို လာရောက် စစ်ဆေးလေ့ရှိ၏။ လာသည့်အခါတိုင်း၌ပင် သူတို့
အရင် အုပ်ချုပ်သွားကြသော ဂျပန်စစ်သားတို့အကြောင်းကို မေးခွန်း
ပေါင်းများစွာ စပ်စပ်စုစု မေးမြန်းတတ်လေသည်။ သူ၏စိတ်ထဲ၌
အရင်က အုပ်ချုပ်သွားသော ဂျပန်စစ်သားတို့သည် ကျွန်မတို့ မိန်းမ
သား သုံးပန်းများအပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချစွာဖြင့် သက်သက်ညှာညှာ
အုပ်ချုပ်သွားကြသည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။

တစ်ခါက ဗြိတိသျှ ဗုံးကြဲစစ်လေယာဉ်များ လာရောက်၍
လေကြောင်းမှ ဗုံးများ ကြဲချနေစဉ် သူ ဦးဆောင်၍ ကျွန်မတို့ အကျဉ်း
သားများကို ဗုံးခိုကျင်းထဲ၌ ပုန်းအောင်းနေကြစဉ်အတွင်း သူက ကမ္ဘာ
ကျော် အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာကြီး ရှိတ်စပီးယား အကြောင်းကို ပြောပြ
နေ၏။ သူ့ကိုယ်သူလည်း လူတတ်ကြီးသဖွယ် ပြောဆိုနေလေသည်။

သူသည် လုံခြုံရေး စည်းကမ်းကို ပိုမို တင်းကျပ်လာအောင်
အမြဲ ကြိုးစား လုပ်ကိုင်တတ်လေသည်။ သူက သုံးပန်းစခန်း တစ်ခုစီမှ
လူကြီးတစ်ယောက်ကို ရွေးပြီး ၎င်းလူကြီးသည် မိမိစခန်းအတွင်းရှိ
သုံးပန်းတို့၏ အမူအကျင့်နှင့် စည်းကမ်းရှိရေးတို့အတွက် တာဝန်ယူ
ဆောင်ရွက်ပေးရမည်ဟု ညွှန်ကြားလေ၏။ ထိုလူကြီးတာဝန် လုပ်

ဆောင်ရန်အတွက် အမျိုးသမီး အကျဉ်းစခန်းတွင် ကျွန်မကို ရွေးချယ်
လိုက်၏။ ကျွန်မက အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ ငြင်းဆန်လေသည်။
မရပေ။ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ရာထူးမှာ စင်စစ်သော်လည်း မျက်နှာသာ
မရ၊ ဒုက္ခရောက်ကာ ခြေထောက်ရမည့် လုပ်ငန်းသာ ဖြစ်သည်။
ကျွန်မက လုံးဝ မလုပ်လိုချေ။ ဂျပန်တို့က အတင်းအကျပ် ကျွန်မကို
လုပ်ခိုင်းလေ၏။

ကျွန်မတို့ သုံးပန်း စခန်းများကို အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဂျပန် စစ်ဗိုလ်၊
သို့မဟုတ် အထက်အရာရှိ တစ်ယောက်ယောက်က လာရောက်
ကြည့်ရှုစစ်ဆေးသည့် အခါတိုင်း ကျွန်မတို့တစ်တွေသည် စခန်း တစ်ခု
လုံး သန့်ရှင်းအောင် ပြုလုပ်ထားရလေသည်။ သန့်ရှင်းရေး လုပ်
ဆောင်ရာတွင် အမှိုက်သရိုက်များ၊ မြက်ပင်၊ ချုံပုတ် စသည်တို့ပါ
မကျန် တာကို စိတ်ကျေနပ်သည်အထိ သန့်ရှင်းရေး ပြုလုပ်ရလေ
သည်။

အထက်မှ အရာရှိများ လာရောက် စစ်ဆေးသည့်အခါတိုင်း
တာကိုသည် ၎င်းအရာရှိများ၏ နောက်တွင် ခပ်လှမ်းလှမ်း၊ ယို့ယို့
ကျို့ကျို့ကလေးဖြင့် လိုက်ပါလာတတ်သည်ကို ကျွန်မတို့ တွေ့ရလေ
သည်။ ကျွန်မတို့ အကျဉ်းသားများအပေါ် ဩဇာပြသ အနိုင်ကျင့်
သော လူတွင်ကျယ်ကြီးဖြစ်သလောက် သူ၏ အထက်မှ အရာရှိများ
လာရောက်သည့်အခါ လူမတွင်ကျယ်အဖြစ် နောက်နားက ခပ်ကုတ်
ကုတ်ကလေး လိုက်ပါတတ်၏။

သူ့အထက်အရာရှိတို့က ကျွန်မတို့ အမျိုးသမီး သုံးပန်းများပေါ်
ကြင်ကြင်နာနာ အမူအရာမျိုးဖြင့် ပြောဆိုဆက်ဆံ မေးမြန်းသော
အခါ၌ ကျွန်မက ခေါင်းဆောင်၍ ပြောကြားရ၏။ ထို့အပြင် ယင်း
ပုဂ္ဂိုလ်တို့က ကျွန်မတို့အတွက် လိုအပ်သော ရာရှင်ကိစ္စ ပြည့်ဝ

လုံလောက်မှု ရှိမရှိ ကိုလည်း မေးမြန်း၏။ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းဆောင်၍ သို့ပင်စခန်းမှ လူအများ၏ မကျေနပ်ချက်တို့ကို တင်ပြရင်း ကျွန်ုပ်တို့ တစ်တွေ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ကိုင်ရမှု၊ အစားအသောက် ညံ့ဖျင်းမှုနှင့် တကွ ဆပ်ပြာဘုံး ငှားရ မသုံးစွဲရတော့ကြောင်း စသည်များကို တင်ပြ လေသည်။

ဤသို့ အကျဉ်းစခန်းများကို လာရောက်စစ်ဆေးခြင်း ဆိုသည် မှာ လူကြားကောင်းရုံ တော်ရိလျော်ရိ လာလုပ်သွားခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု နောင်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ သိခဲ့ရသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ထိုကဲ့သို့ မကျေနပ်ချက်တို့ကို တင်ပြ ပြောဆိုသည့်အခါတိုင်း ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်တို့က အခြားသော နိုင်ငံများ၌ အလားတူ ဖမ်းဆီး ထိန်း သိမ်းထားခြင်း ခံရသော ဂျပန်သို့ပင် အကျဉ်းသားတို့မှာ ယခု ကျွန်ုပ် တို့တစ်တွေ လုပ်ကိုင်နေထိုင်ရသည်ထက် ပိုမိုပြင်းထန် ပင်ပန်းသော အလုပ်မျိုး၊ နေရာမျိုးတို့တွင် လုပ်ကိုင် နေထိုင်ရကြောင်း ပြောကြား သွားတတ်လေသည်။

အစားအသောက် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ၎င်းတို့က ဂျပန်စစ်သားများ ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် မိကွာ အထောက်အပံ့ ရှားပါး ယုတ်လျော့ခြင်း ညံ့ဖျင်းလျက်ရှိကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေ ဤကဲ့သို့ သော ဂျပန်ဆွေးတပ်စခန်း၌ နေထိုင်ရခြင်းမှာ ပေါ့ပေါ့စား၊ ပေါ့ပေါ့ နေထိုင်နိုင်သော အစားအသောက် အနေအချောင်သည့် သို့ပင်စခန်းမျိုး၌ နေထိုင်ခွင့်ရ၍ ကျွန်ုပ်တို့ ကံကောင်းနေသေးကြောင်းဖြင့် ၎င်းတို့ ရှင်းလင်း ပြောပြသွားတတ်ကြလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ၌ ဤသို့ စခန်းသို့ လာရောက်စစ်ဆေးကြည့်ရှု မှုများ အကျိုးအာနိသင်ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ပိုမိုရှိ ဝင်ခြောက်ကလေးများ အနည်းအကျဉ်း ရရှိလာတတ်သည်။ သို့ရာ

တွင် အတန်ကြာရရှိနေပြီးမှ တစ်ဖန် ဒါတိုင်း မူလထက်ပင် ရာရှင် မိကွာ လျော့နည်းမြဲ လျော့နည်းလျက် ရရှိပြန်လေသည်။

မကျေနပ်ချက်များ တင်ပြရာ၌ တာကီ၏ အပြုအမူ ဆိုးကျင့် များနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေ မကျေနပ်ကြောင်းကိုသာလျှင် အများဆုံး တင်ပြချင်သည်။ သို့ရာတွင် ဤကဲ့သို့ မကျေနပ်ချက်ကို မတင်ပြပုံ၊ မပြုလုပ်ပုံ၊ မပြုနိုင်ကြပေ။

အထက်အရာရှိများ လာရောက်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးသည့်အခါ၌ တာကီသည်လည်း ၎င်းအရာရှိတို့၏ နောက်တွင် ထက်ကြပ်မကွာ ကပ်ပါလာတတ်၏။ ထို့အပြင် ကျွန်ုပ်တို့က ဂျပန်စစ်သားတို့၏ သဘောထား၊ ရှေးရှုတတ်မှုကို အကြောင်းသိရှိပြီး ဖြစ်နေ၍ တစ်စုံ တစ်ယောက်သော သူတို့ ဂျပန်စစ်သား မကောင်းကြောင်း၊ ဆိုးရွားစွာ နှိပ်စက်ကြောင်းကို အခြားဂျပန်စစ်သား တစ်ယောက်အား ပြောပြ လျှင် ဘာမျှ အကျိုးမထူးပေ။ လက်ခံယုံကြည်ခြင်းလည်း မရှိမှန်း ကျွန်ုပ်တို့က သိနှင့်ပြီးဖြစ်သည်။ ဇာကယ်၍ တာကီအကြောင်းကို တိုင်ကြားလျှင်လည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ဖွယ်ရှိပေမည်။

ထိုသို့ ပြောဆိုတင်ပြမိပါက အကျိုးမထူးသည့်အပြင် ကိုယ်အန္တရာယ်ကိုယ် ဖန်တီးလိုက်သလိုသာ ရှိပေတော့မည်။ ကျွန်ုပ် တို့အတွက် အနေအကျပ် အစားအကျပ်ဖွယ်သာရှိ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ် တို့သည် ဤလူ့သစ်ပတ်၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုများ အောက်၌ ဆက်လက် စုက္ခခံစားသွားကြရန်သာ ရှိပေတော့မည်။ ၎င်းတို့သည် တန်ခိုးအာဏာ တက်ကြွတောက်ပြောင်နေမှု ရှိသမျှ တွယ်တာမဲ့သော ကျွန်ုပ်တို့ အပေါ် ဆက်လက်၍ ခြယ်လှယ်သွားနိုင်လေဦးမည်သာ ဖြစ်သည်။

ဘဝရပ်တည်မှု အခြေအနေသည် အဘက်ဘက်မှ ပိုမို ကျပ်တည်း တင်းမာခက်ခဲလျက် တစ်ထက်တစ်စ ဆိုးရွားလာတော့ သည်။

ကျွန်မတို့ မိန်းမ အကျဉ်းသားများအတွက် အလုပ်နှစ်လုပ် တွင် ကြိုက်ရာတစ်ခု ရွေးချယ် လုပ်ကိုင်ရန် အကြောင်းတစ်ရပ် ပေါ် လာသည်။ ယင်းကား အခြားမဟုတ်။ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်သည် ဂျပန် အစောင့်အကြပ် တပ်သားတို့၏ အဝတ်အစား အစုတ်အပြုံ များကို ချုပ်လုပ် ဖာထေးပေးခြင်း အလုပ်ကို လုပ်မည်လော။ သို့မဟုတ် အရာရှိများနှင့် ဂျပန်ပြည်ရှိ သူတို့၏ သားသမီးများ ဝတ်ဆင်ရန် အတွက် ခေါင်းစွပ် ဆွယ်တာအင်္ကျီ စသည်များ ထိုးပေး ရန် တာဝန်ယူမည်လော ဆိုသည့် အလုပ်နှစ်လုပ်ပင် ဖြစ်သည်။

ဂျပန်စစ်သား တစ်ဦး၏ အဝတ်အစား ညစ်ပတ်စုတ်ပေ နေ သည်ကို ကိုင်တွယ်ဖာထေး၍ မဖေးလိုသူက များ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်မ ဆွယ်တာထိုးသော တာဝန်ကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။ ဤသို့ ရွေးချယ် လိုက်ခြင်းသည် ကျွန်မအတွက် မှားယွင်းသော စိုက်မိမှု တစ်ရပ်သာ ဖြစ်နေကြောင်း နောင်မှ သိရတော့သည်။

ဆွယ်တာအင်္ကျီတစ်ထည်ထိုးရန်အတွက် ကျွန်မသည် သူတို့ ပေးသော ဆေးရုံသုံး သုံးမွှေးခြေအိတ် အဖြူရောင် သုံးစုံရ၏။ ထိုခြေ အိတ်တို့မှာ ဂျပန်စစ်သားများသည် စင်ကာပူရှိ ဗြိတိသျှ စစ်သုံး ပစ္စည်း ဗဟို သိုလှောင်ရုံကြီးတစ်ခုမှ ခိုးဝှက်ယူငင်လာသော ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ဆွယ်တာထိုးရန်အတွက် အခြားအလုပ်တွေကလည်း များစွာ ရှိသေးသည်။

သုံးမွှေးခြေအိတ်ကို ပထမ ဖျက်၍ လျော်ဖွပ် အခြောက်လှန်း ပြီး ချည်လုံးများ ရက်ပေးရ၏။ ဆွယ်တာထိုးရန် အပ်ကိုလည်း ကျွန်မ ဘာသာ တီထွင်လုပ်ကိုင်ရပြန်၏။ ခြံဝင်းထဲ၌ ပေါက်နေသော ဝါးပင်မှ ဝါးလုံးအချို့ကို ခုတ်ပြီး ဝါးတံအပ်တစ်ချောင်း သေးသေးလေး ရအောင် လွှာယူရသည်။ ဝါးတံကို ချောနေအောင် သပ်၍ လိုအပ် သော အရွယ်ရသည်အထိ သပ်ယူရပြန်၏။ ပင်ကိုဆွယ်တာထိုး အပ် မကောင်းမွန် မသေသပ်သော်လည်း သုံး၍ရသည်။

ကျွန်မ ပထမဦးဆုံး ထိုးပေးလိုက်ရသော ဆွယ်တာမှာ ဝါးရက် အတွင်း ရာထူးပြောင်းရွှေ့ အမှုထမ်းရန် ရှိသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ် တစ်ဦးအတွက် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ၏ ဆွယ်တာကို ငါးရက် အတွင်း ပြီးစီးရန် ကြိုးစားပမ်းစား ထိုးပေးလိုက်သည်။ နေ့ရော ညပါ ထိုင်၍ ထိုးရခြင်းကား မသက်သာလှပေ။ လွန်စွာပင်ပန်းလှသည်။

ဤသို့ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ပေးလိုက်ခြင်းသည် ကျွန်မအတွက် မဟာ အမှားတော် တစ်ရပ် ဖြစ်လာတော့သည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်မ သည် ဆွယ်တာတစ်ထည်ကို ငါးရက်နှင့် အပြီးထိုးပေးနိုင်သော စံချိန် ရှိသူအဖြစ် ဂျပန်တို့က အသိအမှတ် ပြုလိုက်၏။ ထိုစံချိန်အတိုင် နောင်တွင် ကျွန်မသည် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ပေးမှ သင့်တော်မည် ဖြစ်၍ တစ်ထည်ကို ငါးရက်နှင့် အပြီးလုပ်ပေးရသည်။

ဆွယ်တာထိုးသော အလုပ်မှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရောက်ရှိလာ ၏။ ပထမ ပြီးစီးသည့် စံချိန်အတိုင်း ရရှိအောင် အထိုးခိုင်းလာကြ၏။ ထိုးပေးလိုက်ရသော ဆွယ်တာအင်္ကျီတို့မှာ များသောအားဖြင့် ဂျပန် ပြည်ရှိ သူတို့ သားသမီးများအတွက် ဖြစ်သည်။

သို့ပင်စခန်းရှိ ညပိုင်း မီးထွန်းညှိခြင်းမှာ အချိန် အပိုင်းအခြား နှင့် ဖြစ်သည်။ ည(၇)နာရီ ထိုးလျှင် မီးများအားလုံး ပိတ်လိုက်ရ၏။

သို့ဖြစ်၍ လသာသောညများ၌ ကျွန်မသည် လ၏အလင်းရောင်ဖြင့် ဆွယ်တာများကို အပူတပြင်းထိုးပေးရသည်။

ဆွယ်တာထိုးသောအလုပ်မှာ လက်ထက် မျက်စိကို ပိုမိုအာရုံ စူးစိုက်ရသော အလုပ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ ကြည့်ရဖန်များသောအခါ ကျွန်မမှာ ခေါင်းကိုက်သော ဝေဒနာတစ်ခု ခံစားလာရတော့သည်။ အကြောအခြင်များ ခွန်အားလျော့ပါး ထိခိုက်မှုသည် အလျင်အမြန် ခံစားရစပြုလာ၏။ ဤအပိုလုပ်ငန်းကို လုပ်ပေးရခြင်း၊ မလုပ်၍လည်း မဖြစ်ခြင်း၊ မာစတာသခင်ကြီးများကို ကြောက်နေခြင်း၊ ထုံးစံအတိုင်း အာဟာရကို ဝဝလင်လင် မစားသောက်ခြင်း စသော ဒဏ်တွေကြောင့် ကျွန်မ၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေမှာ ထိခိုက်လာတော့သည်။

သို့သော် ကျွန်မအတွက် ဖြေသိမ့်စရာ တစ်ခုတော့ ရှိ၏။ ဂျပ်များက ကြားဝါ ဂုဏ်ယူတတ်ခြင်း တစ်ခုရှိသည်။ ယင်းမှာ မြန်မာ နိုင်ငံတွင် သူတို့လိုချင်သော မည်သည့် ပစ္စည်းကိုမှ ငွေမပေးဘဲ အလကား မယူဟု ဆိုကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့က ကျွန်မအား ဆွယ်တာထိုးခအဖြစ် တစ်ထည်လျှင် ဂျပန်ငွေ ၅ ကျပ် ရှင်းပေးသည်။ သို့မဟုတ် ဆပ်ပြာ မွှေး တစ်တုံးကို ထိုးခအဖြစ် ပေး၏။ ဤဆပ်ပြာမွှေးတုံးများလည်း စင်ကာပူမြို့ရှိ ကုန်တိုက်များမှ နိုးဂုဏ်လူယူလာသော ပစ္စည်းဖြစ် ကောင်းဖြစ်မည်။

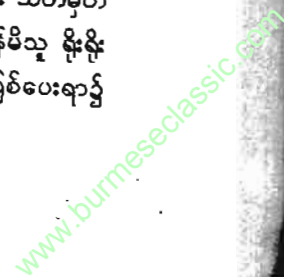
ငွေသည် ကျွန်မတို့ အကျဉ်းသားအဖို့ တန်ဖိုးမရှိချေ။ ဆပ်ပြာ သည်သာ ကျွန်မတို့အဖို့ အဖိုးတန်လေ၏။ ဆပ်ပြာတုံးသည် ကျွန်မ အတွက် တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်သော ပစ္စည်း တစ်ခု ဖြစ်နေတော့သည်။

ရှေ့ယခင်ကဆိုလျှင် ကျွန်မတို့မှာ ဆပ်ပြာဆို၍ မြင်ပင် မမြင် ရပေ။ ကျွန်မ ကိုယ်မှ အညစ်အကြေး ကင်းစင်အောင် သန့်နှင့်ရေ ကိုသာ အားကိုးရသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်မက ငွေမယူ၊ ဆပ်ပြာကိုသာ လက်ခံအဖြစ် ယူလေသည်။ ဆပ်ပြာသည် စစ်သားများအား ထုတ်ပေးသော ပစ္စည်း တစ်ခုဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ကျွန်မ၏ ဆွယ်တာကို ထိုးခမကုန်ဘဲ အလကားရသလို ဖြစ်သွားလေ၏။

ကျွန်မအဖို့မှာလည်း ဆပ်ပြာ ရသဖြင့် ကျေနပ်နေမိသည်။ ကျွန်မသည် ဆပ်ပြာကို ရေချိုးအဝတ်လျော်ရာတွင် လှိုင်လှိုင်ကြီး အသုံးပြုခဲ့၏။ ဆပ်ပြာအချို့ကို ကျွန်မနှင့်အတူ အကျဉ်းကျနေကြ သော သူတို့ကိုပင် ကျွန်မ ရောင်းစားရသေးသည်။ ဆပ်ပြာ ရောင်း၍ ရသော ငွေဖြင့် ကျွန်မသည် အစောင့်စစ်သားများမှ တစ်ဆင့် ပြင်ပမှ လာရောင်းသော ကြက်ဥ၊ ဘဲဥ၊ ရှောက်သီး စသည်တို့ကို ဝယ်ယူစား နိုင်သည်အထိ ဖြစ်လာသည်။

ဤသို့ ကျွန်မဘဝ အခြေအနေ ကောင်းမွန်နေသည့် အချိန် တွင် ယောက်ျားသုံးပန်းတို့၏ ဘဝသည် ဆိုးရွားလာသော အဖြစ်သို့ ဖြစ်လာကြောင်း သတင်းကြားရ၏။ ယောက်ျားသုံးပန်း စခန်းတစ်ခုလုံး အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်း၊ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းများကို ဂျပန်တို့က ပြုလုပ်ကြသည်ဟု သတင်းကြားရသည်။ ထိုသို့ အပြစ်ပေး ဒဏ်ခတ် ခြင်းမှာ မကြာခဏ ဖြစ်တတ်လေ့ရှိ၏။ စခန်း၌ ပြဌာန်း သတ်မှတ် ထားသော စည်းကမ်း၊ ဥပဒေကို တစိုးတစ်မျှ ကျူးလွန်မိသူ နိုးနိုး သားသားနေသူ လူကောင်းသူကောင်းကိုလည်း အပြစ်ပေးရာ၌ ထိမ်းကျုံး ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။

ယင်းသို့ လူမဆန်သော ရက်စက်ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်မှုများကို ကြီးကြိုင်း လုပ်သူမှာ တာကီပင် ဖြစ်တော့သည်။ ကျွန်မတို့၏ ကပြား ဆရာဝန်က ကျွန်မတို့ အကျဉ်းစခန်းသို့ တာဝန်ဖြင့် လာရောက်စဉ်က အစောင့်အကြပ်များ လစ်ခိုက် သူက အနားကပ်၍ တီးတိုး ပြောပြ သွားဖူး၏။ တာကီမှာ ဖောက်ပြန်တတ်သော စိတ်ဇူးရောဂါ တစ်မျိုး ရှိကြောင်း၊ လူမဆန်စွာ နှိပ်စက်နေရပါက ပျော်ဖြူးတတ်ကြောင်း၊ သူတစ်ပါးအပေါ် မယုံသင်္ကာစိတ် အမြဲရှိနေတတ်ကြောင်း စသည် စိတ်ရောဂါတစ်မျိုး ရှိနေသည်ကို ပြောပြခဲ့ဖူးလေသည်။

ကျွန်မတို့ အဆိုးဆုံးသော ခံစားရမှုများ ဖြစ်လာရန် ကြံစားဆိုးက စတင်ခဲ့လေသည်။ တာကီသည် ယောက်ျား သို့ပန်း အကျဉ်း စခန်းဘက်၌ အကျဉ်းသားများ အချင်းချင်း ပူးပေါင်းပြီး ဂျပန်တို့၏ အမိန့်ဩဇာကို ဖိဆန်ရန် သို့မဟုတ် ပုန်ကန်ရန် စီစဉ် လုပ်ကိုင်နေကြောင်း စသည့် အပြစ်များကို ပုံစံအမျိုးမျိုး အကွက် အမျိုးမျိုး ချ၍ ရှာဖွေ ဖော်ထုတ်သော်လည်း သံလွန်စ တစ်စွန်းတစ်စ မျှ မရသောကြောင့် တာကီ စိတ်ပျက်သွား၏။ သို့သော် သူ၏ ယုတ်မာမှုသည် မရပ်ပေ။ ကျွန်မတို့ မိန်းမ အကျဉ်းစခန်းဘက်သို့ လှည့်လာခဲ့သည်။ အာရုံစူးစိုက်လာ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မ တစ်ဦး ပေါ်၌ အလုံးစုံ အပြစ်ရှိ အပြစ်ရှာရန် ဦးလှည့်လာလေသည်။

ဂျပန်အရာရှိများသည် ကျွန်မတို့ အကျဉ်းစခန်းသို့ သူတို့ လိုချင်သော ဆွယ်တာများ မှာကြားအော်ဒါပေးရန် သို့မဟုတ် ကိုယ် အတိုင်းပေးရန် သို့မဟုတ် ဆွယ်တာထိုးခပေးရန် လာသည့်အခါတိုင်း ၌ တာကီသည် သူတို့နှင့်အတူ ကပ်၍ လိုက်ပါလာခဲ့တတ်လေသည်။

သူ့အတွက် ဘာတစ်ခုမှ မှာကြား အော်ဒါပေးခြင်း မရှိတတ် ပေ။ သို့သော် ကျွန်မတို့ကို ထိုအရာရှိများ၏ ပြောစကားမှန်သမျှ

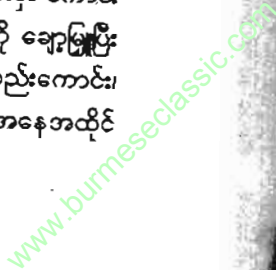
တစ်လုံးမကျန် စူးစိုက်နားထောင်ကာ မှတ်သားလေ့ရှိလေသည်။ ကျွန်မ၏ လက်ရာကို စစ်ဗိုလ်များက သဘောကျကြောင်း ချီးမွမ်း ပြောကြားသည်ကြားရလျှင် တာကီ၏ အမူအရာမှာ ထိုခိုးမွမ်း စကား ကို မနှစ်မြို့ သဘောမကျ။ ဒေါသထွက်နေသော သူ၏ အသွင်ကို ကျွန်မ သတိ ပြုမိလေသည်။ အမှန်စင်စစ် တာကီသည် ကျွန်မအပေါ် သိသိသာသာ မယုံသင်္ကာ စိတ် ရှိနေခြင်းမှာ ထင်ရှားလှ၏။

သူသည် ကလေးသူငယ်များ လိုလိုလားလား ရင်းနှီး မိတ်ဖွဲ့ တတ်သည်။ ၎င်းကလေးငယ်များကိုလည်း သူ၏ ရုံးခန်းသို့ ခေါ်ဆောင် သွားတတ်သည်။

သူသည် ကလေးများကို ယောက်ျား အကျဉ်းသားများနှင့် သွားရောက် စကား မပြောရန် ပိတ်ပင် တားမြစ်ထား၏။ သို့သော် ကလေးများကိုတော့ သူ့ရုံးခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ့ ရှိသည်။ ကလေးများကို ဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံခြင်းမှာ ကောင်းသော လက္ခဏာ တစ်ရပ်ဟု ကျွန်မတို့ ယူဆမိသည်။ ကလေးများကို ဖက်လဲတကင်း ပြုလုပ်လာသောအခါ၌ ဪ... သူလည်းလေ လောကီသားပေမို့ ကလေး ချစ်တတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟုပင် ထင်မှတ် လိုက်၏။

သို့သော် လက်တွေ့တွင် ထိုထင်မှတ်မှုမှာ ကလေးများ သူ့ဆီမှ ပြန်လာသည့်အခါမှသာ အထင်နှင့် အမြင် တက်တက်စင် လွဲမှား နေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ကလေးများကို ချော့မော့၍ တာကီ ခေါ်သွားခြင်းမှာ ကောင်း သော ခေါ်သွားခြင်း မဟုတ်။ သူသည် ကလေးများကို ချော့ဖြူပြီး ကျွန်မတို့ မိန်းမ အကျဉ်းသားများ အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ အထူးသဖြင့် ကျွန်မ အကြောင်း၊ ကျွန်မ၏ လက်ရှိ အနေအထိုင်

စိတ်သဘောထားနှင့် အကျင့်စာရိတ္တ စသည်များကို မေးခွန်းကြီး တသီတတန်း ထုတ်၍ မရမက ကလေးများကို ခြောက်တစ်ခါ ချော တစ်လှည့်နှင့် မေးမြန်းလေသည်။ ဤအကြောင်းကို ကလေးများက ကျွန်မကို ပြန်ပြောပြသည်။

ကျွန်မသည် ယခင် **ဖျပ်ချုပ်သွား**သော ဂျပန်များ လက်ထက် တွင် မည်သည့် **စဉ်းကမ်းများ ဖောက်ဖျက်ခဲ့ဖူးပါသနည်း။** ကျွန်မ ကိုယ် ကျွန်မ ပြန်လည်စဉ်းစားသည်။ ဤသို့ စဉ်းစားမိပါက ယခင် ဖျပ်ချုပ်ရေး လက်ထက်၌ ကျွန်မကို သေဒဏ် ပေးနိုင်လောက်အောင် ကြီးလေးသော ပြစ်မှုတစ်ခု ကျွန်မ ကျူးလွန်မိခဲ့သည်ကို ပြန်လည် သတိရလာမိ၏။ ၎င်းအပြစ်ကား ပြင်ပနှင့် ဆက်သွယ်မိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ပြင်ပလူနှင့် ဆက်သွယ် ပြောဆိုသော သူ့အား သေဒဏ် အပြစ် ပေးလိမ့်မည်ဟု သူတို့ ဥပဒေ ထုတ်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအတွေး ပေါ်လာတော့မှ တာကီသည် ကလေးများအား ခြောက်တစ်ခါ ချောတစ်လှည့် စစ်ဆေး မေးမြန်းရာတွင် ကလေးများ ကလည်း ကြောက်လန့်ပြီး ကျွန်မ ယခင်က ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်ချက် အကြောင်းကို ထုတ်ဖော် ပြောပြသွားမိပါက ကျွန်မအတွက် မဟာ အခက်တစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်ပေလိမ့်မည်ဟု တွေးတောမိကာ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ အကြောက်ကြီး ကြောက်လာမိလေသည်။ ရှေ့နေကို တွေး၍ ကျွန်မ တစ်ယောက် အိပ်မပျော် စားမဝင်နှင့် ရင်လေးနေမိလေ၏။

အမှန်စင်စစ်၊ ထိုစဉ်က ကျွန်မသည် ပြင်ပနှင့် ဆက်သွယ်ခြင်း မှာ အဝတ်အစားနှင့် အစားအစာတို့ကို အကျဉ်းစခန်းထဲသို့ ယူ ဆောင်မိဖူး၏။ ကလေးများသည် ဤအကြောင်းကို သိလေသည် မဟုတ်ပါလား။ သို့မဟုတ် မှတ်မိကြသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုအချိန်၌ တာကီသည် ကျွန်မတစ်ဦးတည်း အပေါ်၌ မ လျက် အပြစ်ပေးနိုင်လောက်သော အချက်အလက်နှင့် အကွက် ကောင်းကို ကြိုးစား ရှာဖွေနေမှန်း ကျွန်မ ရိပ်မိလေတော့သည်။ ကျွန်မမှာ အန္တရာယ်ရှိသော သတ္တဝါလေး တစ်ကောင် ဖြစ်နေသည်ဟု ကောင်းစွာ သိခဲ့ရပေပြီ။

ကလေးသူငယ် လူမမည်ကလေးများ ထံမှ သူလိုချင်သော အချက်အလက်များ အောက်အစ်၍ နှိုက်၍ မရမှန်း သူ့ကိုယ်သူ သိ သောအခါ တာကီသည် တစ်နည်းတစ်ဖုံ ကြံစည်ပြန်လေသည်။ သူ့အကြံမှာ ကျွန်မတို့ ဘဝတူ အကျဉ်းသားအချင်းချင်း သစ္စာဖောက် အောင် ပြုလုပ်မည်။ အချင်းချင်း သစ္စာ ဖောက်လာလျှင် သူ သိချင် သော အချက်အလက်များ မုချ သိရလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအကြံ အစည်အတိုင်း အကွက်ဆင်လုပ်ကိုင်လေ၏။

ဤအပြုအမူ အကြံအစည်မှာ အကျဉ်းစခန်းတွင် လုပ်နေကျ လုပ်တတ်သော နည်းပရိယာယ် တစ်ခု ဖြစ်သည်။ အချင်းချင်း မသင့် မတင့် ဖြစ်လာလျှင် တစ်ဦးအကြောင်း တစ်ဦး ဖော်ထုတ်လာပေ တော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မတို့ အကျဉ်းသားများကို သူက ဒိုင်ယာရီ စာဖျပ် တစ် ဖျပ်စီ ထုတ်ပေး၏။ ဒိုင်ယာရီတွင် ကျွန်မတို့ နေ့စဉ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သမျှ စာရင်းအင်းနှင့်တကွ ရေးမှတ်စေ၏။ မိမိတို့ အကျဉ်းသား အချင်းချင်း မကြိုက်နှစ်သော အချက်အလက်များကိုလည်း ဒိုင်ယာရီတွင် ရေးမှတ် စေသည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်မတို့သည် သူ့ခိုင်းသည်အတိုင်း ရေးကြရတော့သည်။ မရေး၍လည်း မဖြစ်။ မရေးပြန်လည်း သူက အပြစ်ပေးဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

လူတစ်ယောက်အား အပြစ်မရှိဘဲ ရှောင်ကွင်းကာ တာကီ ဖတ်ကောင်းအောင် ရေးရန်မှာ မလွယ်ကူလှပေ။ ရေးထားသမျှ ယုတ္တိ ယုတ္တိရှိရန် လိုအပ်ပါသည်။ အကြောင်းအကျိုး ခိုင်လုံမှု မရှိပါက တာကီ လက်ခံမည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့မှာ ရေးရန် အလွန် ခက်ခဲနေတော့၏။ တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး အပြစ်ပုံချသော အလုပ်မျိုး၊ ကျွန်မတို့ မလုပ်ချင်ကြ။ ဘဝတူ အချင်းချင်း အပြစ်ပုံ မကျအောင် ရေးရန်မှာ အမှန်စင်စစ် လွယ်ကူသော အလုပ် မဟုတ်တော့ချေ။

ကျွန်မမှာ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့လာခြင်း၊ စိတ်ဓာတ် ကြုံခိုင်းမှု လျော့ပါးလာခြင်း ဖြစ်နေသည့်ကြားမှာပင် ယခုအခါ ဦးနှောက်ပါ ခြောက်လာသဖြင့် စာဖျက်နှာ လေးဖျက်နှာ ပြည့်အောင် မနည်း ကြိုးစားကာ ကြံဖန်ပြီး ရေးသားလိုက်ရတော့သည်။

ကျွန်မတို့၏ ကြိုးပမ်းချက်မှာ တာကီ၏ စိတ်ကြိုက်နှင့် မတွေ့ကြောင်း သိသာထင်ရှားလာသည့်အပြင် သူ၏ မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေမှု ကိုလည်း လျော့ပါးသွားစေရန် မပြုလုပ်နိုင်ပေ။

သူသည် ကျွန်မတို့ အကျဉ်းစခန်းတစ်ဝိုက်တွင်သာ အချိန် ကုန်အောင် လှည့်လည်နေတတ်ပြီး အပြစ်ရှာရန် အတွက်သာ ချောင်း နေတတ်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တာကီသည် ကျွန်မတို့၏ အနည်းငယ်မျှသော အဝတ်အစား အထုပ်အပိုးကို ရှောင်တခင် ဝင်ရောက် ရှာဖွေတတ်သေးသည်။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း ကလေးများကို အကြောင်းမဲ့ ကြိမ်းမောင်း တတ်သေး၏။ လာတိုင်း အပြစ်ရှာသွားတတ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

တစ်ခု မဟုတ် တစ်ခု အပြစ်တင် မာန်မဲသွားတတ်၏။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မတို့မှာ အမြဲတမ်း အပြစ်ရှာခံနေရလေသည်။

ကျွန်မတို့အား မိမိတို့ နေထိုင်သော ခြံဝင်း အနီးအနား တစ်ဝိုက်တွင်းမှာပင် ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်လည် မသွားလာရဟု တာကီက ပိတ်ပင်လိုက်သည်။ အစောင့်အကြပ်များကို ကျွန်မတို့အား စုန်း တန်းစီစေပြီး တာကီ ကိုယ်တိုင် လူနာမည်ခေါ် စစ်ဆေးတတ် သေးသည်။

ကျွန်မတို့ ချွေးတပ်စခန်းကို တာဝန်ယူအုပ်ချုပ်သော စစ်ဗိုလ် ကို ကျွန်မတို့ မမြင်မတွေ့ရသည်မှာ အတော်ပင်ကြာခဲ့လေပြီ။ ကျွန်မ တို့နှင့် ပတ်သက်၍ ထိုစစ်ဗိုလ်မှာ မဆိုင်သလို မပိုင်သလို ဖြစ်နေလေ သည်။ တာကီသည်သာ ကျွန်မတို့၏ စခန်းဘုရင်၊ ကျွန်မတို့၏ အရှင် သခင်ဖြစ်နေလေတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်မတို့ ချွေးတပ်စခန်းကို ယခင် က အုပ်ချုပ်ခဲ့ဖူးသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ရောက်လာ၏။ လမ်းကြိုသည်နှင့် အလည်အပတ် ရောက်လာဟန်တူသည်။ ထိုစစ်ဗိုလ်သည် အင်္ဂလိပ် မယ်သီလရင်များနှင့်လည်းကောင်း၊ ကလေးသူငယ်များနှင့် လည်း ကောင်း၊ အကျဉ်းသားများပါမကျန် မျက်နှာထား ချိုးဖြူစွာဖြင့် လိုက်လံ ကြည့်ရှု စကားစမြည် ပြောကြားလေ၏။ တန်းလျားတဲ သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေကြသော ကျွန်မတို့ မိန်းမအကျဉ်းသားအနီး သူဖြတ်သန်း သွားသည်။ ကျွန်မကို မြင်သောအခါ ခေတ္တတံခါးဝတွင် ရပ်ပြီး 'ဘယ့် နယ်လဲ နေထိုင်ရတာ ကောင်းရဲ့လား' ဟု ကျွန်မကို မေးပါသည်။ ကျွန်မက အခြားသူများ မကြားအောင် လေသံအုပ်ပြီး 'ကျွန်မတို့တော့ အရှင်သခင်တွေကို အင်မတန် ကြောက်လန့်နေရတာပါပဲ' ဟု တီးတိုး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ဦးနှောက်ရှုပ်သွားဟန် တူသည်။
နောက်ထပ် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် တာဝန်ကျနေသော အစောင့်စစ်သားများက
ကျွန်မနှင့် ထိုစစ်ဗိုလ် ဘာတွေ ပြောဆိုခဲ့ကြသည်ကို မသိသော်လည်း
ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စကားပြောဆိုကြသည်ကို တွေ့မြင်ကြလေ
သည်။ ထိုစစ်ဗိုလ် ပြန်သွားပြီးနောက်၊ မွန်းလွဲပိုင်းလောက်တွင် စခန်း
ရုံးမှ ကျွန်မကို လာခေါ်သဖြင့် ကျွန်မ လိုက်သွားရ၏။

ကျွန်မသည် စခန်းရုံးသို့ ရောက်သွားသောအခါ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်
နှစ်ယောက်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ တစ်ယောက်မှာ ကျွန်မတို့
စခန်းကို အုပ်ချုပ်သော စစ်ဗိုလ်ဖြစ်ပြီး၊ ကျန်တစ်ယောက်မှာ တာကီ
ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ စခန်းကို အုပ်ချုပ်သော စစ်ဗိုလ်က ထုံးစံအတိုင်း
ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေပြီး တာကီမှာ မှတ်ကုတ်ကုတ်မျက်နှာထားဖြင့်
ဒေါသထွက်နေသည်ကို ကျွန်မတွေ့ရ၏။

ကျွန်မသည် ရုံးခန်းထဲသို့ ရောက်သွားသောအခါ အကျဉ်း
စခန်းတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ခြံသေကျိုးခွံစွာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဦးညွတ်
အလေးပြုလိုက်လေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ကျွန်မ ဝင်လာသည်
ကို အလေးဂရုမစိုက်သည့်ပုံဖြင့် ကုလားထိုင်မှာပင် စွင့်စွင့်တောင့်
တောင့် ထိုင်နေကြလေသည်။

တာကီသည် ယုတ်မာသောစိတ်၊ ဒေါသများဖြစ်ပွားနေသည်
ကို ကျွန်မ လှမ်းမြင်ရ၏။ ကျွန်မအား ဤသို့ ခေါ်ရခြင်းမှာ ကျွန်မ
သည် ဂျပန်တပ်မတော်မှ စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးနှင့် စကားပြောခဲ့သည်ကို
မြင်တွေ့ရကြောင်း သတင်းပို့ချက်အရ ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် သူတို့က ဂျပန်တပ်မတော်မှ အရာရှိကို ဘာ
ကြောင့် လှမ်းနှုတ်ဆက်ပါသနည်း။ ကျွန်မနှင့် ဘယ်လို ပတ်သက်

အဆက်အသွယ် ရှိခဲ့ပါသနည်း။ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦး ဘာတွေ ပြောဆိုကြ
သနည်း။ စသည် မေးခွန်းများကို ဆင့်ကာဆင့်ကာ မေးမြန်းလေ၏။

မေးခွန်းတစ်ခုကို ဖြေ၍ မဆုံးသေးခင်မှာပင် အခြား မေးခွန်း
တစ်ခုက မေးလာ၏။ ထပ်ဆင့် မေးခွန်းများကြောင့် ကျွန်မမှာ
ဘာဖြေရမှန်း မသိအောင် စိတ်ရှုပ်ထွေးလာလေသည်။

ကျွန်မသည် ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်နေသော
တာကီကို မြင်တွေ့ရသောအခါ များစွာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေမိ
သည်။ သူ၏အမူအရာမှာ ခြိမ်းခြောက်မှု အန္တရာယ်ပါလာသည်။
ကျွန်မသည် သူ၏ဒေါသအရှိန် ကျသွားသည်ထိ ခေတ္တစောင့် နေ၏။
သူ ဒေါသပြေသွားသည့်အခါ ကျွန်မနှင့် ထိုဂျပန်စစ်ဗိုလ်တို့မှာ သိ
ကျွမ်းဟောင်းများ ဖြစ်ခဲ့၍ ပြန်လည်မြင်တွေ့သောအခါ သာမန်
ပြောဆို နှုတ်ဆက်ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကို ရှင်းပြလျှင် သူစိတ်ကျော
နပ်မှုရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြီးစားမိသည်။

သို့သော် သူသည် ကျွန်မအပေါ် အပြစ် တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့
တွေ့စေဘဲ အစုံအောင် စစ်ဆေးရန်အတွက် ပြင်ဆင်ထားကြောင်း၊
ကျွန်မ အကဲခတ်မိလေသည်။ သူသည် ကျွန်မအပေါ် မသင်္ကာမှု
ဖြစ်လျက်၊ အလွန်မှန်းတီးနေလေ၏။ ကျွန်မကို အဖိုးဖိုး မေးခွန်းတွေ
ထုတ်ပြီး မေးသည်။ ကျွန်မမှာ ရိုးရိုးသား ထိုစစ်ဗိုလ် နှုတ်ဆက်၍
ပြန်လည်နှုတ်ဆက်မိကြောင်းသာ ဖြေကြားလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင်
တာကီသည် မတတ်သာ၍ ကျွန်မကို မည်သည့်မေးခွန်းမှ မမေးတော့
ပေ။ ကျွန်မကို ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

ဤကိစ္စ ပြေလည်သွားသော်လည်း နောက်ရက်များတွင်
တာကီသည် အငြိမ်အတေးဖြင့် ကျွန်မကို လူသိကွာ ကျဆင်းစေဘဲ
ညှင်းပန်းနှိပ်စက်လေဦးမလားဟု ကျွန်မမှာ စိုးရိမ်ပူပန်လျက်ရှိ၏။

တာကီသည် တစ်နေ့လျှင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်မကို သူ့ရုံးခန်းသို့ ဆင့်ခေါ်၏။ ပြီးလျှင် ဘဝတူ အကျဉ်းသားများ အကြောင်းကို ထပ်ခါတလဲလဲ မေးသည်။ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စစ်မေးလေသည်။ ထိုအကျဉ်းသား အမျိုးသမီးများ၏ အတိတ် အကြောင်းကို ကျွန်မ အဘယ်သို့ သိနိုင်ပါမည်နည်း။

ကျွန်မက ထိုအမျိုးသမီးများအား သူ့ပန်းအဖြစ် ဖမ်းလာသည့် အခါမှ တွေ့မြင်သိကျွမ်းခဲ့သည့်အကြောင်း နှောင်းကာလက သူတို့ အကြောင်း သိရှိရန် ဝေးစွာ သူတို့ကို မြင်ပင် မမြင်ဘူးကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ သူတို့၏ အကြောင်းကို ဘာမှမသိပါဟု ပြောရပါသည်။ ထိုမှန်ကန်သော အဖြေမှတစ်ပါး အခြားမည်သည့်အဖြေကိုမှ ကျွန်မ မဖြေတတ်တော့ပေ။

ထို့နောက် ကျွန်မဘဝ နောက်ကြောင်းကို တာကီအား ကျွန်မ ပြောပြလေ၏။ ကျွန်မ သိရှိမှန်သမျှ ပြောပြလေသည်။ သူက ကျွန်မ ကို အဓိကတွင် အမှားဖမ်းရန် ကြံရွယ်နေသူဖြစ်၍ ကျွန်မ၏ ဘဝ ဖြစ်စဉ်ကိုပင် ထပ်ခါတလဲလဲ မေးပြီးရင်း ထပ်မေးရင်း ပြုလုပ်နေလေ သည်။

ထိုသို့ ထပ်ကာထပ်ကာ မေးသော်လည်း ကျွန်မသည် သတိ ကြီးစွာထားပြီး ရှေ့စကား နောက်စကား ညီညွတ်အောင် ဖြေကြား လေ၏။ ကျွန်မ၏ နောက်ကြောင်း အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြရာ၌ တိမ်းစောင်း မှားယွင်းမှု မရှိခဲ့ပေ။

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြသည့်ကြားမှာပင် သူက ကောက်ကာ ငင်ကာ ယခုဖြစ်ပွားနေသော စစ်ပွဲကြီးပေါ် ဘယ်လို မြင်ပါသလဲဟု ကြားဖြတ် မေးတတ်လေသည်။ မည်သူသည် နောက်ဆုံး၌ စစ်ပွဲကို အောင်နိုင်မည်နည်းဟူ၍လည်း မေးမြန်းလေ၏။

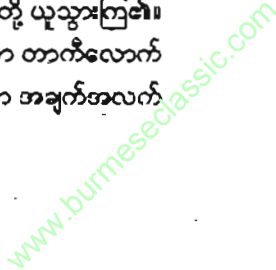
ဤမေးခွန်းမှာ ကျွန်မအတွက် ထောင်ချောက်ပင် ဖြစ်နိုင် သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ အထူးသတိထားရလေသည်။ မေးခွန်းနှင့် ပတ်သက်၍ စစ်ပွဲအကြောင်း ကျွန်မ မသိပါကြောင်း၊ ဘာမှ နား မလည်ပါကြောင်း၊ မည်သို့ မည်ပုံ စစ်ဖြစ်ပွားနေသည်ကိုလည်း မသိပါ ကြောင်းဟူ၍ ဆင်ငွေရန်ရှောင်သဘောဖြင့် ဖြေကြားလေ၏။

ထိုအပြင် ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းနှင့် သားလေးတို့ကို သာ ပြန်လည် တွေ့ဆုံလိုကြောင်း ကျွန်မ၏ မိသားစု အတူတကွ အေးချမ်းသာယာစွာ နေထိုင်လိုကြောင်း၊ ဤစစ်ပွဲကြီး အမြန်ပြီးဆုံး ရေးကိုသာ ဆုတောင်းနေမိကြောင်း စသည်တို့ကိုသာ ထပ်ဆင့် ဖြေကြားလေ၏။

ကျွန်မ ဖြေကြားသမျှ စကားလုံးတိုင်းကို သတိထားပြီး ဖြေကြားခဲ့၏။ တာကီသည် ကျွန်မကို နိုင်ထက်စီးနင်း နှိပ်စက်ဖို့သာ စဉ်းစားနေကြောင်း ကျွန်မ သတိပြုမိသည်။ စကားအမှား မပါရန် ချင့်ချိန်ကာ ပြောကြားနေရလေသည်။

စစ်ဆေးပြီး ကျွန်မကို ပြန်လွှတ်သည့်အခါ ကျွန်မမှာ စိတ်နှမ်း ကိုယ်ပန်းနှင့် ပြန်လာခဲ့ရ၏။ ကျွန်မသည် ထိုကဲ့သို့ ဘဝအကျဉ်း အကျပ်နှင့် စစ်ဆေးခံနေရသည့် အချိန်မှာပင် ကင်ပေတိုင်တစ်ဦးက ကျွန်မကို စစ်ဆေးမေးမြန်းရန် ရှိသည်ဟု ရောက်လာပြန်သည်။ သူသည် ကျွန်မကို သူသိချင်သော မေးခွန်းပေါင်းများစွာ မေးမြန်းလေ သည်။ သူ၏ စစ်ချက်မှာ ရှည်လျားလှသည်။ အခြားသော အရာရှိများ လည်း မကြာခဏ ဆိုသလို ကျွန်မကို လာရောက် မေးမြန်းစုံစမ်းတတ် လေသည်။ ကျွန်မ အစစ်ခံထားချက်ဟူသမျှကို သူတို့ ယူသွားကြ၏။

ထိုသို့ လာရောက် စစ်ဆေးမေးမြန်းသူတို့မှာ တာကီလောက် မရှိမိန်းမိန်းကြာ၊ ချိုချိုသာသာနှင့်ပင် သူတို့ သိချင်သော အချက်အလက်

များကိုသာ မေးမြန်းသွားကြသည်။ ၎င်းပြင် ပြင်ပမှ ဂျပန် စစ်ဗိုလ်များ လာရောက် စစ်ဆေး မေးမြန်းသည့်အခါတိုင်း တာကီသည် ကျွန်မတို့ အနီးအနားတွင် နေထိုင် နားထောင်ခွင့် မရပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မက စိတ်အေးအေးနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် မိမိ ပြောလိုရာ ပြောကြားနိုင် လေသည်။

သို့သော် ကျွန်မအဖို့ စိတ်အေးချမ်းသာစွာ နေထိုင်ခွင့် အချိန် ကြာကြာ မရရှိပေ။ ပြင်ပမှ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များ လာရောက် မေးမြန်း စစ်ဆေးနောက် တာကီသည် ကျွန်မထံသို့ လာပြီး၊ သက်ဆိုင်ရာက လာရောက် စစ်ဆေးမေးမြန်းသည့် အကြောင်းကို အခြားသော မိန်းမ သုံးပါးများသို့ လုံးဝမပြောကြားရန် ဝိတ်ပင်လေ၏။ စိတ်ဓာတ်အားဖြင့် ကျွန်မကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သူသည် ကျွန်မအား သူ၏ နှုတ်ခမ်းသို့ မကြာခဏ ဆင့်ခေါ်ပြီး ကျွန်မ ဘာတွေ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်ကို အစုံအလင် မေးမြန်းလေ့ရှိ၏။ မနေ့က ဘာတွေ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်ကိုလည်း မေးမြန်းသည်။ သူသည် မေးခွန်းကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု မေး၏။ မေးခွန်းပေါင်းစုံ မေးလေ့ ရှိသည်။ ကျွန်မမှာ သူ၏ နှိပ်စက်ခြင်းကို မလွတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့သည်။

တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်း၊ မေးခွန်းပေါင်းစုံ မေးမြန်းခဲ့သဖြင့် ကျွန်မမှာ ကိုယ်နှုမ်းစိတ်ပန်း ဖြစ်ကာ၊ ညအခါ၌ အိပ်မပျော်သော ဝေဒနာတစ်မျိုး ခံစားလာရတော့သည်။ ယင်းသို့ ကိုယ်နှုမ်းစိတ်ပန်း ခံစားရပြီး အိပ်မပျော်သော ညများမှာ တစ်ညတည်းမဟုတ်၊ ညစဉ် လိုလိုပင် ဖြစ်နေရပါသည်။

နံနက်ပိုင်း လင်းလာသည်နှင့် တာကီ၏ အနိုင်ကျင့် ခြိမ်း ခြောက်သော မေးခွန်းများကို ဖြေကြားရဦးမည်ဟု စိတ်ထဲစွဲကာ ကျွန်မမှာ အလိုလိုနေရင်း ကြောက်စိတ်များ ဝင်လာပြီး တုန်လှုပ်

ကြောက်လန့် နေမိ၏။ ကျွန်မကို အနိုင်ကျင့်သော မကောင်းဆိုးဝါး အဆင်သင့် စောင့်လျက် ရှိသည်ဟု ခံစားမိသည်။

ဤသို့ စိတ်၏ ညှဉ်းပန်းခြင်းဒဏ်ကို ခံရသည်များသောအခါ ကျွန်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှ အာရုံကြောများ၊ ခွန်အားလျှော့ပါးလာပြီး အလိုလို စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်လာ၏။ ကျွန်မသည် ရူးသွပ်သော စဝေဒနာတစ်မျိုး ခံလာရသည်။ စိတ်ချောက်ချားသော ဝေဒနာကြောင့် အစောင့်အကြပ်များ အလစ်တွင် ရေတွင်းထဲ ခုန်ချသတ်သေရန် ကြံစည်မိသည်အထိ စိတ်ဖောက်ပြန်လာစ ပြုတော့သည်။

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်း စောစောပိုင်းတွင် ကျွန်မသည် အခန်းကြမ်းပြင်ကို ထိုင်ရင်း ပွတ်တိုက်သန့်စင်နေ၏။ ထိုအချိန်၌ တာကီ လာနေသည်ကို အဝေးမှ လှမ်းမြင်ရသည်။

ကလေးများမှာ အပြင်ဘက် မြေကြီးပေါ် ဆော့စကားနေကြ ၍ တာကီ လာနေသည်ကို သူတို့ မမြင်ကြပေ။ ကျွန်မသည် လက်ထဲ က ဖုန်သုတ်အဝတ်ကို ဘေးသို့ ချပြီး မတ်တတ်ရပ်ကာ ခေါင်းညွတ်၍ သူ့ကို အရိုအသေပေး အလေးပြုလိုက်သည်။

တာကီသည် ဒေါသအမျက် လွန်စွာထွက်နေသော အမူအရာ ဖြင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ညှိမည်းနေလျက် အပြင်ဘက်တွင် ကစားနေ ကြသော ကလေးတို့ကို ကျော်လွှားကာ ကျွန်မတို့ တန်းလျားပေါ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် တက်လာလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့ နေသော အခန်းထဲ ဝင်လာပြီး ကျွန်မ၏ သေတ္တာကို ဆွဲဖွင့်လိုက် သည်။ အတွင်းမှ ပစ္စည်းအားလုံးကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု အသေးစိတ်

ကိုင်တွယ်စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ထို့နောက် သေတ္တာအဖုံးကို ကြမ်းပေါ် သို့ ပြန်းခနဲ ပစ်ချလိုက်သည်။

သူသည် သစ်သားခုံတန်းလျား ထိုင်ခုံအောက်၌ ရှာဖွေပြန် သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်နှင့် နံရံတို့ပေါ်တွင် ဖုန်တင် မတင်လက်နှင့် ပွတ်တိုက် စမ်းသပ်ကြည့်သည်။

သူ၏ ကမ္ဘားရှူးထိုး အပြုအမူကြောင့် စိတ်ထဲတထိတ်ထိတ်နှင့် ကြောက်လန့်နေကြသည်။ သူ ဘာတွေ ဆက်လုပ်ဦးမည်ကိုသာ ရင်တမမနှင့် စောင့်ကြည့်နေကြရသည်။ သူသည် အကြောင်းတစ်ခုခု ကြောင့် ရှူးရှူးရှဲ့ရှဲ့ ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်မတစ်ယောက်မှာမူ သူ၏ ကမ္ဘားရှူးထိုး ပြုလုပ်နေခြင်း သည် ကျွန်မအပေါ် တစ်ခုခု ပြုလုပ်လိုသဖြင့် ရမယ်ရှာခြင်းသာ ဖြစ်မည်ဟု အတတ်တွေ့ထင်ပြီးသားပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ တွေးထင် သည့် အတိုင်းပင် ကြုံရလေသည်။

သူသည် ကျွန်မဆီသို့ ခြေလှမ်းကြွကြီးဖြင့် လှမ်းလျှောက်လာ ၏။ သူတို့ ဂျပန်ပါးရိုက်နည်းအတိုင်း ကျွန်မ ပါးကို လှမ်းရိုက်လိုက် သည်။ ပြီးမှ အပြင်ဘက် နေပူထဲ၌ ရပ်နေရန် အပြစ်ဒဏ်ခတ်လိုက် သည်။

အပြင်ဘက် မြေကြီးပေါ်၌ ကစားနေကြသော ကလေးများကို သူက တန်းလျားပေါ် တက်စေပြီး ကျွန်မအား မျက်နှာမူစေလျက် မွန်းလွဲ ၁၂ နာရီထိ မတ်တတ်ရပ်နေကြရန် အပြစ်ပေးလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ နံနက် ၆ နာရီကျော်မျှသာ ရှိသေး၏။ သို့သော် မတ်လ ပူအိုက်သောရာသီ ဖြစ်သောကြောင့်၊ နံနက်ပိုင်းပင် ဖြစ်လင့် ကစား အတော်ပင် ပူပြင်းပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မမှာ နေရောင်ခြည်

သိပ်ပြီး မပူပြင်းသေးသော နံနက်ခင်းရောင်ခြည်ထဲ မတ်တတ်ရပ်ရင်း တာကီ၏ စွပ်စွဲချက်တို့ကို ကြားနာနေရသည်။

ကျွန်မသည် ကျွန်မတို့ မိန်းမသားသုံးပန်း စစ်ခန်းတွင် ထုတ် ပြန်ထားသော စည်းကမ်းဥပဒေအားလုံးကို ခိုးဖောက်ခဲ့သည်။ အထူး သဖြင့် နိပွန်ဘုရင် တပ်မတော်ကို မထိလေးစား မခံမညားသော အမူ အယာများ ပြုလုပ်သည်ဟု စွဲချက်တင်၏။

ကျွန်မမှာ သူ၏ စွဲချက်တို့ကို လုံးဝ နားမလည်ပေ။ သို့သော် သူပြောမှ ကျွန်မ ဘာကြောင့် ဤကဲ့သို့ ခံရမှန်း သဘောပေါက်လာ တော့သည်။

ကျွန်မသည် မိန်းမသုံးပန်းစခန်းတွင် လူကြီး ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ် ၍ ကလေးများ၏ အကျင့်စာရိတ္တနှင့် ပတ်သက်၍ ပြုပြင်ဆုံးမရန် တာဝန် ကျွန်မမှာ ရှိသည်ဟု ဆိုတော့မှ ကလေးများသည် ကစား နေရာမှ သူ လာသည်ကို မမြင်မတွေ့မိ၍ အလေးပြုရန် မျက်ကွက် သွားခြင်း အပြစ်အတွက် ကျွန်မ ခံရခြင်း ဖြစ်ပါလားဟု သိလာရလေ သည်။

သူက အပြစ်ဒဏ်ပေးမှု နှစ်ခုအနက် ကြိုက်ရာ တစ်ခုကို ရွေးချယ်ခံယူရန် ပြောသည်။ ကျွန်မသည် ကုတ်မာရှယ်ခေါ် ခုံရုံးတင် စစ်ဆေး အပြစ်ပေးခြင်းကို ခံယူမည်လော။ သို့မဟုတ် နေပူထဲ ၃ ရက်တိတိ ရပ်ခြင်းဖြင့် အပြစ်ခံယူမည်လောဟူ၍ ကြိုက်ရာရွေးခွင့် ပေးသည်။

ကျွန်မသည် ၃ ရက်တိတိ နေပူလှမ်း ဒဏ်ခံရန် ရွေးချယ်လိုက် သည်။

ပထမတွင် ကျွန်မကို အစောင့်နဲ့ ရှေ့တည့်တည့်၊ ယောက်ျား သုံးပန်းစခန်း အနီး၌ ပြုလုပ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ပြောဆိုသည်။

များသောအားဖြင့် နေပူဒဏ်လှမ်းခံရသော သူတို့သည် ထိုနေရာ၌ နေပူဒဏ်လှမ်းခံရ၏။ သို့သော် ကျွန်မက လက်ရှိ ကျွန်မတို့ အခန်း ရှေ့မှာပင် အပြစ်ပေးခံရလျှင် သင့်လောက်ပါပြီဟု ပြောဆိုရာ တာကီ က အစောင့်စစ်သားတစ်ယောက် လှမ်းခေါ်ပြီး အကယ်၍ နေလှမ်း ဒဏ်ခံယူနေရာမှ ခြေလက်တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ရှားသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရိုက်ရန် အမိန့်ပေး စောင့်ကြပ်နေစေသည်။

ကျွန်မသည် သတိ အနေအထားဖြင့် နေပူရှိန်အောက်တွင် ရပ်နေသည်။ ကြောက်စရာကောင်းသော နေမင်းသည် သူ၏ ပူပြင်း သော အပူရှိန်အောက်၌ အပြစ်ဒဏ်ခံနေရသော ကျွန်မအား မညှာ မတာတ် တစ်စထက်တစ်စ အပူရှိန်ကို ပိုမို ပြင်းထန်လာသည်ထက် ပြင်းထန်လာစေ၏။ တစ်နာရီထက် တစ်နာရီ ကျွန်မအား သိသိ သာသာကြီး အပူဒဏ်ကို ခံစားစေသည်။

ဤသို့နှင့် ကျွန်မသည် သုံးရက်တိုင်တိုင် ခံစားရပေဦးမည် လား။ မွန်းတည့်ချိန်တွင် ကျွန်မသည် မူးဝေ သတိလစ်သွားမတတ် ဖြစ်လာ၏။ ကျွန်မသည် မြေကြီးပေါ်သို့ လဲမကျသွားစေရန် သတိ အနေအထားဖြင့် ခြေစုံရပ်၍ မတ်မတ်နေခဲ့သည်။ ခြေနှစ်ဖက်ကို ခွဲမိသည်နှင့် တာဝန်ကျ အစောင့်စစ်သားသည် ကျွန်မဆီသို့ ချက်ချင်း ပြေးလာတော့သည်။

ပုကွက္ကနှင့် ဝဝတုတ်တုတ် မကောင်းဆိုးဝါးရုပ် ပေါက်နေ သော စစ်သားက ကျွန်မ လှုပ်ရှားသည့်အတွက် ပါးစပ်မှ ဂျပန်လို စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းလေတော့သည်။ ကျွန်မ၏ ခြေ မျက်စိကို ပြေးလွှားလာရင်း ကန်လိုက်လေတော့သည်။

ကျွန်မသည် သတိအနေအထားသို့ ပြန်ထားလိုက်ရသော် လည်း စစ်ဖိနပ်ဖြင့် အကန် ခံလိုက်ရသောကြောင့် ခြေမျက်စိများ

နာကျင်လှ၍ ဟစ်အော်လိုက်မိသည်။ ကျွန်မ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် မလှုပ်မယှက် သတိအနေအထားဖြင့် မတ်မတ်တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေ၏။ သို့ရာတွင် အကန်ခံလိုက်ရသဖြင့် မတည်မငြိမ် ယိမ်းယိုင် သွား၏။ သို့ရာတွင် ကြောက်စိတ်ကြောင့် ကျွန်မ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို မလှုပ်ရှားအောင် ထိန်းပေးထားသည်။

အစောင့်ဂျပန်စစ်သားသည် သူ၏ ကြောက်စရာကောင်းလှ သော မျက်နှာကို ကျွန်မ၏ မျက်နှာအနီးသို့ ရောက်အောင် တိုးကပ် လာပြီး ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော အသံကြောင့် အသံဆိုးကြီးနှင့် ဂျပန် လို တစ်စုံတစ်ခုကို အော်ဟစ်လေ၏။ ကျွန်မက ထိုးကြိတ်ပါးရိုက်ခံရ လေမလားဟု တွေးကြောက်ကာ ကျွန်မ၏ မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက် ဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားလိုက်သည်။ သို့သော် ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် အရိုက်အနှက် မခံလိုက်ရပေ။

နေ့ခင်း ၂ နာရီ အချိန်သည် တစ်နေ့တာ၏ အပူဆုံးအချိန် ဖြစ်သည်။ တာကီသည် ထိုအချိန်၌ ကျွန်မထံ ပေါက်လာပြန်၏။ သူ၏ နှိုးခန်းသို့ လိုက်လာခဲ့ရန် အမိန့်ပေးသွားလေသည်။

ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး နေပူထဲ ငြိမ်သက်စွာ မတ်တတ်ရပ်နေခဲ့ ရသဖြင့် လမ်းလျှောက်နိုင်ရန် ဝေးစွာ လှုပ်၍မရလောက်အောင် တင်းမာနေလေ၏။ တာကီ၏ အမိန့်ကြောင့် ကျွန်မမှာ ကြောက်လန့် သွားခဲ့သည်။

ကျွန်မကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံးမှ ကြွက်သားတို့မှာ အပူရှိန်ဒဏ် ကြောင့် ပိန်ခဲတောင့်တင်းနေကြသည်။ မတ်တတ်ရပ်၍ မသွားလာ နိုင်သဖြင့် ကျွန်မသည် ဒူးဆစ်ကို ကွေးကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များ ရှေ့သို့ တိုးကြွစေကာ ထောင့် ထောင့်နှင့် လျှောက် ရင်း တာကီ၏ နှိုးခန်းသို့ ရောက်သွားလေသည်။

“ကဲ... ဘယ့်နှယ်လဲ... အခု မင်းစိတ်ထဲ ဘယ်လို ခံစားနေရသလဲ” တာကီက ငေါက်ငမ်းကာ မေးမြန်းလေ၏။

“အင်မတန် ခံရဆိုးပါတယ် မာစတာ၊ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး မီးလောင်ခံထားရသလိုပဲ” ဟု ကျွန်မ ဖြေကြားလိုက်၏။

ကျွန်မ၏ စကားသည် သူ၏ ဒေါသကို လျော့နည်းသွားရန် နေနေသာသာ ပို၍ပြင်းထန်လာအောင် ဆွပေးသလို ဖြစ်နေတော့သည်။

သူ ထိုင်နေသော စားပွဲအနီးတွင် ခွေးခြေခုံတစ်လုံး ရှိသည်။ တာကီသည် ခွေးခြေဖြင့် ကျွန်မကို ထိမှန်အောင် ကန်ပစ်လိုက်၏။ ခွေးခြေသည် ကျွန်မကို မထိဘဲ တံခါးပေါက်မှ တောက်သို့ လွင့်စဉ်ကျသွားသည်။

“နေပူထဲ ပြန်နေ”

အသံကုန်ဟစ်ကာ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် ဘာပြောရမှန်း မသိအောင် အံ့ဩသွား၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်မသည် ထောင့်ထောင့်နှင့် နေပူဒဏ်ခံရသော နေရာသို့ ပြန်လျှောက်၏။

ကျွန်မသည် မူလစောစောပိုင်းက အပြစ်ဒဏ် ခံယူခဲ့ရသော နေရာသို့ ထောင့်ထောင့်နှင့် ပြန်လာခဲ့လာပြီး ခြစ်ခြစ်တောက်ပူပြင်းနေသည့် မွန်းလွဲပိုင်း နေရောင်ခြည်၏ အောက်၌ အပူငွေ့များ တရှိန်းရှိန်း တက်နေသည့် နေ၏ အောက်ဝယ် အပြစ်ဒဏ်ကို ဆက်လက်ခံယူနေရသည်။ ဂျပန် အစောင့်စစ်သားသည်လည်း ကျွန်မရှိရာ အနီးအနား တစ်ဝိုက် အရိပ်ထဲ တစ်နေရာမှ ချောင်းမြောင်း စောင့်ကြပ်လျက် ရှိသည်။

ကျွန်မမှာ နေပူထဲ ကာလအတန်ကြာ ရပ်နေရသဖြင့်၊ တစ်ကိုယ်လုံး အပူဒဏ် လွှမ်းမိုးထားသောကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ၌ သတိလစ်သွားချင်သလို ဖြစ်သွားလေ၏။

ပန်အောင်စာပေ

လေးနာချီကြာ ပူလောင်သော ဝင်္ဂုက္ခကို နေပူရှိန်ထဲ ခံစားပြီး ခိုနိ၌ တာကီသည် ကျွန်မထံ ရောက်လာပြန်ပြီ။ သူ့နောက်မှ နှဲခန်းသို့ လိုက်လာရန် အမိန့်ပေးပြန်၏။

သူသည် နှဲခန်းထဲ၌ အခန့်သား ထိုင်နေရာမှ လှမ်း၍ ကျွန်မအား-

“ကဲ... မင်း အခုဘာပြောချင်သလဲ” ဟု မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဤအကြိမ်၌ ကျွန်မက သူ့စိတ်ကြိုက် အဖြေမျိုး ပေးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ကျွန်မ ပြုလုပ်ခဲ့မိတဲ့အတွက် အလွန်ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ နောက်ထပ် ဒီလို ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရတော့ပါဘူး၊ ကျွန်မ ကတိပေးတယ်ရှင်”

“နောက်ပြီးတော့ကော” သူက အော်ကြီးဟစ်ကျယ် မေးလိုက်ပြန်၏။

“ကျွန်မ ကလေးတွေ မာစတာကို ရိုသေလေးစားကြဖို့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လာအောင်၊ ကျွန်မ သွန်သင်ဆုံးမပေးပါ့မယ်”

“ဆက်ပြောဦး”

ကျွန်မက နောက်ထပ်ပြောရမယ့် စကားရှာမတွေ့တော့၍ အထက်ပါ ဣတိဒ္ဓစ်ရပ်ကို ထပ်ကာတလဲလဲ သူ့ အပြောခိုင်းတိုင်း ထပ်၍ ပြောရသည်။ နောက်ဆုံးမှ ကျွန်မ စကားကို ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ခက်ထန်နေသော သူ၏ဒေါသလည်း လျော့ပါးသွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထို့နောက် တာကီက သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလာပြန်သည်။ သူ့အမြင်တွင် ကလေးများမှာ မလိမ္မာ မသိတတ်ခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ စည်းကမ်းမဲ့မှုများ ရှိနေကြကြောင်း၊ ဤအဖြစ်ကို

ပန်အောင်စာပေ

ယံရှားနိုင်ရန် ကျောင်းသင်ခန်းစာများကို သင်ကြားပို့ချဖို့ လိုကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ နောင်တွင် ကလေးသူငယ်များအား နေ့စဉ် နာရီအနည်းငယ် ယူ၍ စာရေးကိရိယာများနှင့် ကလေးတွေကို စာသင်ပေးရန် ရရှိသမျှ စာအုပ်စာတန်းတွေကိုလည်း ကျွန်မထံ ပို့ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားလေသည်။

ကျွန်မတွင် နေ့စဉ်တာဝန်ကျ လုပ်ငန်းများ ရှိသည့်အပြင်၊ ဤသို့ ကလေးများကို နေ့စဉ် စာသင်ပေးရဦးမည်ဟု ထပ်လောင်း အမိန့်ပေးလာသည်ကို ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့်သည့်အခါ များစွာ ဦးနှောက်ခြောက်သွားလေသည်။

ကလေးများကို စာသင်ရန် အသက်မှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် တပြေးတည်း အရွယ်တူကလေးများ မဟုတ်၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အသက်အရွယ်မှာ များစွာ ခြားနားနေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ရရှိသော အချိန်အနည်းငယ်နှင့် ကလေးများကို စာသင်ပေးရန်မှာ မဖြစ်နိုင်သော အခြေအနေတွင် ရှိသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် သူ၏ စကားကို စောဒကတက်၍ ငြင်းပယ်လောက်အောင် ခွန်းအားမရှိ။ ကျွန်မမှာ ကိုယ်လက် မအီမသာကြီးစွာ ခံစားနေရသည်။ ကျွန်မမှာ အပူရှိန် တက်ကာ ဖျားနာနေ၏။ ဝမ်းထဲ၌လည်း ပူလောင်နေသည်။ အစာအာဟာရများစွာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေ၏။ ကျွန်မကို နားနားနေနေနှင့် နေထိုင်ခွင့်သာ ပေးပါက မည်သည့်ကတိမျိုးမဆို ကျွန်မ ပေးခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မသည် နောက်ထပ် နေပူလှန်းခဏ်ကို ခံယူနိုင်စွမ်း မရှိတော့။ နေသည် ဝင်လှဆဲဆဲပင် ဖြစ်ပါစေ။ ကျွန်မသည် နေပူရှိန်ကို အလွန်ပင် ကြောက်ရွံ့နေမိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်မက အိမ်သာ

တက်လိုကြောင်း အကြောင်းပြပြီး စခန်းသို့ပြန်ခွင့်ပြုပါရန် သူ့ထံ အမိန့် တောင်းခံလေသည်။

ရုတ်တရက် တာကီက အဖြေမပေး ခေတ္တခဏ စဉ်းစားနေ၏။ အတန်ကြာတော့မှ “မင်းကို အခုသွားခွင့်ပြုလိုက်မယ်၊ မင်းသွားနိုင်ပြီ” ဟု မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ကျွန်မမှာ မယုံနိုင်လောက်အောင် ကံကောင်းသွားသည်ဟု ပြောရပေမည်။ ဒယ်မ်းဒယိုင်နှင့် စခန်းရုံးမှ ကျွန်မ ပြန်လာသည်။ ကျွန်မတို့နေသော အကျဉ်းစခန်းသို့ ရောက်သည်နှင့် ကျွန်မ အိပ်စင်အဖြစ် အသုံးပြုသော သစ်သားခုံရှည်ပေါ် အရောက်လှဲချကာ ရုတ်တရက် သတိမေ့လျော့မတတ် ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျွန်မ၏ မာကျောသော အိပ်စင်သည်။ ယခုအချိန်၌ မည်မျှ အဖိုးတန်သော အိပ်ရာခင်းတို့နှင့် ကျွန်မ မလဲနိုင်ပါ။ ကျွန်မသည် အားရပါးရ အိပ်ချလိုက်၏။ ကျွန်မနှင့် ဘဝတူ အကျဉ်းသားများသည် ကျွန်မ အိပ်နေသော နေရာသို့ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့က ကျွန်မကို ချောမော့အားပေးကြလေသည်။

ထိုအခါကျမှ ကျွန်မသည် မိမိအဖြစ်ကို ယူကြားမရ ဖြစ်ကာ ဝမ်းနည်းစွာနှင့် ရွက်ကြီးတင်ငင် ငိုကြွေးမိလေတော့သည်။

... * ...

အခန်း [၁]
မိုးထဲ ငွေထဲ နေပူထဲမှာ

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မအဖော်များက ခွေးတပ်စခန်းမှ ဆရာဝန်တို့ သွားပင့်ကြသည်။ ဆရာဝန်သည် ကျွန်မ၏ အခြေအနေကို စစ်ဆေး စမ်းသပ်ပြီးနောက် ကျွန်မသည် အကြောအခြင်များ အားနည်း ဆုတ်ယုတ်နေသော ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေကြောင်း တာကီထံ အစီရင်ခံစာ ပို့လိုက်သည်။ ထို့အပြင် အပူဒဏ်ကြောင့် ကျွန်မ၏ အသားအရောင် တွင် ဆိုးရွားစွာ နေပူလောင်သည့် အဖုအကျိတ်ကြီးများ ထလျက်ကြောင်းလည်း ဖော်ပြလိုက်သည်။

တာကီသည် ဆရာဝန်၏ အစီရင်ခံစာကို ပတ်ပြီးနောက် ကျွန်မကို အခေါ်လွှတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မမှာ အားနည်းပင်ပန်းစွာပင် သူ၏ ဆင့်ခေါ်အမိန့်ကို မလွန်ဆန်သာသဖြင့် အိပ်ရာမှ ကတုတ်ကယင် ထကာ သူထံသို့ အရောက် သွားရလေ၏။

ပန်ဆောင်စာပေ

နောက်မိကုလားထိုင်ကြီးကို ခန့်ခန့်ကြီးမို၍ ထိုင်ရင်း တာကီသည် ကျွန်မကို ဖော်ကားမော်ကား မောက်မာစွာ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ဖူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ နှုတ်က တစ်ခွန်းမျှ မပြောသေး။ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး သနားစရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ဖြစ်နေပါသည်။ သို့သော် တာကီလို လူတွင် သနားကြင်နာတည်းဟူသော မေတ္တာ တရား သူမသိပေ။

သနားဖို့ နေနေသာသာ သူသည် ကျွန်မကို မြင်တွေ့နေရခြင်း မှာ အင်မတန် ရယ်စရာကောင်းသော သဘောဖြစ်ဟန် တူနေ၏။ ရုတ်တရက် သူက ခွက်ထိုးခွက်လှန် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သူတစ်ပါး ဒုက္ခရောက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည့်အခါ အားရကျေနပ်တတ်သည့် သဘောရှိသောသူ ဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါး ခံရနေသည်ကို သူက ပျော်ရွှင်ကျေနပ်စွာ ခံစားတတ်သည့် သဘော ရှိသူ ဖြစ်သည်။

သူသည် ကလေးတစ်ယောက်ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် အစောင့်အကြပ် စစ်သားနှစ်ယောက်ကို ထပ်ခေါ်ပြီး သူသည် အားရပါးရ ရယ်မောနေရာမှ ကျွန်မကို လက်ညှိုးထိုးပြီး မုန်လာဥနီနှင့် တူနေသော ကျွန်မ ရုပ်သွင်ကို ပြသရယ်မောစေသည်။ အမှန်တော့ သူတို့ မရယ်ချင်ကြ။ သူ့ရှေ့တွင် ဟန်ဆောင် ရယ်မောပြုကြရသည်။ အားလုံး ရယ်မောပြီး အားရရှိလောက်တော့မှ ကျွန်မကို ထွက်သွားခိုင်းသည်။

ရက်အနည်းငယ် ကြာသည့်အခါ ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်မှ အပူရှုပ်ထားသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး အဖုအကျိတ်ကလေးတွေ ပေါက်နေ၏။ အဖုအကျိတ်ပေါ် ဆေးလူးထားရလေသည်။ သို့သော် ကျွန်မမှာ

ပန်ဆောင်စာပေ

နားခွင့်မရ တလေးထိန်းကျောင်းဆရာ အလုပ်သစ်ကို ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ရပြန်သည်။

တာကီသည် ခဲတံနှင့် စက္ကူများနှင့် ခြောက်တန်း အင်္ဂလိပ် ဖတ်စာအုပ် တစ်အုပ်တို့ကို ပေးပို့လိုက်သည်။ ကျွန်မမှာ ကလေးများ ကို သင်ကြားပေးရန်မျှ မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မ၏ သင်ကြားမှု တိုးတက်ခြင်း ရှိမရှိ ကောင်းကောင်း သင် မသင်ကို ကြည့်ရှု စစ်ဆေးသည့် အနေနှင့် သူထံသို့ ကလေးများ လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်တို့ကို ယူဆောင်သွားပြီး ပြသရသေးသည်။ ကျွန်မသည် စာသင်ကြား ပေးနေချင်စိတ်၏ အကျိုးဖြစ်ထွန်းမှု အခြေအနေတို့ကိုလည်း တင်ပြရသည်။

ကျွန်မ စာသင်ရသည်မှာ အခက်အခဲများ ရှိ၏။ သင်ကြားရ မည့် ကလေး ငါးယောက်သာ ဖြစ်သော်လည်း အသက်အရွယ်မှာ ငါးနှစ်မှ ဆယ့်ငါးနှစ်သားအထိ ရှိသည်။ ၎င်းတို့အနက် အငယ်ဆုံး ငါးနှစ်သားကလေးမှာ အေဘီစီကိုပင် မရေးတတ်သေးပေ။

ကလေးများမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မကစားရ၍ စိတ်ပျက် နေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကလေးများမှာ စာမသင်ချင်၍ ဂျစ် တစ်တစ် ပြုလုပ်နေတတ်သည်။ ကလေးတွေမှာ စာမသင်ချင်သလို ကျွန်မကလည်း အမှန်ပြောရလျှင် ကျောင်းဆရာမ အလုပ်ကို ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့သဖြင့် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ပျင်းရိစွာ စာသင်နေရသည်။ ထို့အပြင် သင်ကြားစရာ စာအုပ်ကလည်း တစ်အုပ်တည်းသာ ရှိ၏။ ခက်ခဲဖွယ်ပင် ကြုံနေရသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကလေးများ နားလည်အောင် မှတ်လည်းမှတ်မိ အောင် စာရွက်ပေါ်တွင် ရေးမှတ်စေသည်။ သူတို့ကို စာရေးခိုင်းခြင်း ပင် ဖြစ်သည်။ အရေးခိုင်းခြင်းမှာ အလုပ်လုပ်ကြောင်း ပြသရန်

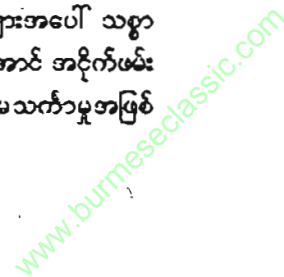
အတွက်လည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ကို စာရွက်ပြည့်အောင် ရေးခိုင်းလေသည်။

ကလေးများမှာ ဘဝလွတ်လပ်မှု မရှိခြင်း၊ နေထိုင်မှု ကျပ် တည်းခြင်းတို့ကြောင့် စာသင်ရသည်ကို မလိုလားကြပေ။ သို့ရာတွင် ကလေးများ စာသင်အောင် ကျွန်မက ချောမော့ ဖောင်းဖျရလေ သည်။ စာသင်ရသည့် အလုပ်တွင် ကျွန်မမှာ စိတ်အညစ်အမှေး မကျေ မနပ်ဆုံး အလုပ်ကား နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကျွန်မကို မုန်းတီးသူ တာကီထံ သို့ သွားရောက်ပြီး ကလေးများ၏ သင်ကြားမှု တိုးတက်သည့် အခြေ အနေကို တင်ပြရသည်။

တာကီ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးနိုင်ရန်အတွက် ကျွန်မသည် ကလေး များ၏ လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်များကို ယူဆောင်သွားရသည်။ မိမိ ကိုယ်ကို အထင်ကြီးမှု၊ သူတစ်ပါးအပေါ် အထင်သေးမှုရှိသော တာကီသည် ကျွန်မ ယူဆောင်ပြသသော လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်များကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မကို အပြစ်တင်လေတော့သည်။ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု အပြစ်ရှာပြီး ဆူပူတတ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ အပြစ်ရှာမရနိုင်သောအခါ သူသည် ကျွန်မကို အကျဉ်းစခန်းသို့ ရုတ်တရက် လာရောက် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြန်၏။ ကျွန်မတို့မှာ အခန်းထဲ ဖုန်တစ်ကွက်ကလေးမှ အတင်မခံရအောင် ဖြစ်နေရပြန်သည်။

သူသည် စကားပြောရာ၌ သူတစ်ပါး၏ ပျော့ကွက်ကို နှိုက်တတ်သူ၊ စကားလုံး အသေးအမွှားကံအစ အထအန ကောက် တတ်သူ ဖြစ်နေပြန်သည်။ ဘဝတူ အကျဉ်းသားများအပေါ် သစ္စာ ဖောက်ရာ ရောက်စေမည့် စကားလုံးအမှားကို ရအောင် အငိုက်ဖမ်း တတ်၏။ တစ်လုံးတလေမျှသော စကားလုံးမှ မသင်ဘဲအပြစ်

ပုံကြီးချဲ့ကားပြီး ဖန်တီးတတ်သူလည်း ဖြစ်၏။ အလွန်ပင် ကြောက်စရာကောင်းသော လူယုတ်မာ သတ္တဝါပင် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ဤသို့သော သူ၏ အပြုအမူတို့သည် အမှန်စင်စစ် သူ၏ နှလုံးသားတွင် ကျွန်မတို့ကို ကြောက်လန့်နေခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ဟန် တူလေသည်။ ကျွန်မတို့သည် ခွန်အားပျော့နည်း ခိုကိုးရာမဲ့ ဖြစ်နေပြီး တစ်နေ့နေ့တွင် သူ့ကို ဆန့်ကျင်၍ ကြောက်မက်ဖွယ် အကြံအစည် တစ်ခုခုကို ကျွန်မတို့က တိတ်တဆိတ် ကြံစည်နေသည်ဟု တာကီက များစွာ ထင်မှတ်နေ၏။ ဤကဲ့သို့ တာကီက ထင်မှတ်နေသဖြင့် ကျွန်မတို့၏ အကြံအစည်ကို အချိန်မနှောင်းမီ ထုတ်ဖော်နိုင်စေအတွက် သူက စုံစမ်းထောက်လှမ်းရမည်ဟု တွေးတောကာ ကျွန်မတို့ကို တအား ဖိနှိပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပေမည်။

ကျွန်မတို့တစ်တွေ သောကအဖြာဖြာ ဖြစ်နေသည့် ကြားမှာ ပင် အခြေအနေဆိုးတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်လာပြန်၏။ ကျွန်မတို့ စခန်းသို့ နောက်ထပ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး အသစ်တစ်ယောက် ရောက်လာပြန်၏။ တစ်ယောက်ပြောင်းတော့ ဥပဒေတစ်ရပ်လည်း တိုးလာတော့မည်။ ချွေးတပ်စခန်းတွင် ၇၂ပန် မာစတာကြီးများ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သော် လည်း တာကီကတော့ ကျွန်မတို့စခန်းမှာပင် ကျန်နေသေးသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ယခင်ကလို အနိုင်ကျင့် အုပ်ချုပ်ခွင့်ရဟန် မတူ၊ ကျွန်မတို့ဆီသို့လည်း ယခင်ကလို ပေါ်မလာ၊ စခန်းမှူး စစ်ဗိုလ် အသစ် လာသည့်အခါ၌ သူသည် နောက်က ခပ်ယိုယိုနှင့်ပင် ကပ်ပါ လာ တတ်လေသည်။

ရက်သတ္တ သုံးပတ် ကြာသည့်တိုင် ကျွန်မတို့သည် တာကီကို မတွေ့ရပေ။ ကျွန်မတို့ကို ထာဝစဉ် အနိုင်ကျင့် နှိပ်စက်လေ့ရှိသော တာကီကို မတွေ့ရသဖြင့် စိတ်ထဲ ဝမ်းသာနေမိကြသည်။ ကျွန်မတို့

များစွာ တောင့်တခဲ့သော ဆန္ဒသည် ယခုအခါ ပြည့်ဝသွားသလို ရှိခဲ့လေပြီ။ သူ့ မလာရောက်ခြင်းသည် ကျွန်မတို့တစ်တွေ ဒုက္ခငြိမ်းခြင်း တစ်ရပ်ပင် မဟုတ်ပါလား။

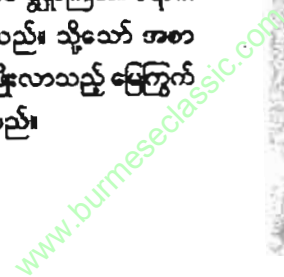
ထိုသို့ မလာရောက်ခြင်းမှာ အထက်အရာရှိက အဖိုးသမီးတို့ ဆီသို့ သွားလာဝင်ထွက်ခြင်းကို မကြိုက်သဖြင့် ပိတ်ပင်တားမြစ် ထားဟန် တူလေ၏။ ကျွန်မတို့အဖို့ ယခင်ကလို အပြစ်လာမစွာတော့ သဖြင့် သက်သာခွင့်ကြီးတစ်ခု ရရှိသွားခဲ့၏။

ကျွန်မထံ တာကီ ပေးထားခဲ့သော စာရေးကိရိယာ ပစ္စည်း များမှာ ကုန်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတစ်ယောက်အဖို့ ကံကောင်း ခြင်းမှာ စာဆက်၍ မသင်ကြားရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်မ ရော ကလေးများပါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိသွားကြသည်။

မှတ်သန်ရာသီ စတင် ဝင်ရောက်လာပြန်၏။ ကျွန်မတို့ တဲစခန်းအဆောင်မှ အမိုးတို့မှာ ယိုယွင်းပျက်စီးနေ သဖြင့် မိုးရွာသည့်အခါတိုင်း အိပ်စရာနေရာ မရှိတော့ဘဲ၊ ဟိုပြောင်း သည်ရွေ့ လုပ်နေရတော့သည်။

အမှိုက်နှင့် အသုံးမကျသော သီးဖိုဆောင်သုံး ပစ္စည်းတို့ကို စွန့်ပစ်ထားသော ကျင်းတို့မှာ ရေပြည့်လှသဖြင့် အမှိုက်ပစ်ကျမ်း အသစ်တို့ကို ကျွန်မ လူစု၍ နောက်ထပ် တူးရပြန်သည်။ များမကြာမီ ထိုကျင်းတို့ကို မြေကြွက်ကြီးများ လာရောက်ခိုအောင်းကာ ၎င်းကြွက် တို့သည် ကျွန်မတို့ကို လာရောက် ဒုက္ခပေးပြန်လေသည်။

ပထမတွင် ထိုမြေကြွက်ကြီးများကို ကျွန်မ ရွံ့ရှာကြ၏။ ရောဂါ ဝိုးများကို သယ်လာသော သတ္တဝါဟု မြင်ကြသည်။ သို့သော် အစာ ရေစာ ချို့တဲ့နေသော ကျွန်မတို့တစ်တွေမှာ ဆူဖိုးလာသည့် မြေကြွက် ကြီးများကို တစ်မျိုးတစ်မည် မြင်လာကြပြန်သည်။

စပါးစိုက်ပျိုးရာ အရပ်ဒေသတွင် နေထိုင်ကြသော သူတို့သည် သူတို့၏ စပါးကိုများ၌ ခိုအောင်းနေထိုင်ကြသော သန့်ရှင်းဆူဖြူသည့် ကြွက်များကို ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ် စားသောက်သည်။ ကျွန်မ အင်္ဂလန် ပြည်၌လည်း သူတို့သည် ယုန်များကို သတ်ဖြတ် စားသောက်ကြ၏။ အကယ်စင်စစ် ကြွက်ဟူသည်မှာ ကောက်ပဲသီးနှံများကိုသာ ကိုက်ဖြတ် စားသောက်သော သတ္တဝါတစ်မျိုး မဟုတ်ပါလား။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကျွန်မတို့မှာ အာဟာရ မှီဝဲစားသောက်ရာ တွင် များစွာ ညံ့ဖျင်းသဖြင့် နောက်ဆုံး၌ စိတ်မသန်ခြင်း၊ သိက္ခာစောင့်ထိန်းခြင်း၊ ဇီဝကုမ္ပဏီခြင်း စသော စိတ်ထားမျိုးအားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။ ကျွန်မတို့တစ်တွေ ကြွက်သားများကိုပင် စားကြရတော့သည်။

ဤသို့နှင့် ကလေးများသည် တွင်းမှ ပြုထွက်လာသော ကြွက်တို့ကို စားနှင့် ခုတ်ဖမ်းခြင်း အလုပ်၌ အထူး ကျွမ်းကျင်လာခဲ့ကြတော့၏။ ကျွန်မတို့သည် ကြွက်အရေခွံကို ခွာသည် အတွင်းမှ အူအသည်းများ နုတ်ပယ်ပစ်သည်။ ဝါးတံစို့နှင့် မီးဖိုတွင် ကင်၍ စားသောက်ကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် အဝတ်ပြဿနာကို ဖြေရှင်းကြသည်။

မိုးယိုနေသော အိပ်စက်၍ မရသော တံခခန်းများသို့ ဂျပန်တို့က ယောက်ျားအကျဉ်းသားများကို စေလွှတ်ပြီး ပြုပြင်ဖာထေးစေသည်။ အစောင့်စစ်သားများ လစ်လျှင်လစ်သလို ကျွန်မတို့ကို ၎င်းတို့က သတင်းများ တီးတိုးပြောဆိုသွားတတ်လေသည်။ သူတို့ထံမှ သတင်းခံ ကြားရသည့်အထဲတွင် ဗြိတိသျှ ရှေ့တန်းတပ်များ မြန်မာနိုင်ငံထဲသို့ ချီတက် ဝင်ရောက် လာခဲ့ပြီဟုလည်း ပါရှိသည်။

သို့သော် ကြားခါစ၍ ဝမ်းပန်းတသာ ဖြစ်ခဲ့ရသော်လည်း နောင်အချိန် ကြာလာသည့်တိုင် ထူးထူးခြားခြား ဘာမှ ဖြစ်မလာသည်

ကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်မတို့မှာ ကောလာဟလ ထိုသတင်းကို စိတ်မဝင်စားတော့ပေ။ စိတ်ညစ်ကာ ပူဆွေးစရာနှင့်သာ နေခဲ့ရပြန်သည်။

ကျွန်မတို့ အကျဉ်းစခန်းပေါ်သို့ မိုးသည်းကြီးမည်းကြီး ရွာသွန်းချသည်။ စခန်းပတ်ဝန်းကျင် ဝင်းခြံအတွင်း၌ ရွံ့နံ့ ထူ၍ ထူ၍ စိမ့်မြေသဖွယ် ဖြစ်လာလေသည်။

ဤအခါများ၌ ပိုးမွှားတိရစ္ဆာန်နှင့် အခြားသော အန္တရာယ် ပေးနိုင်သည့် အကောင်ပလောင်များသည် သူတို့ ခိုလှုံရာ နေရာဟောင်းမှာ မိုးရေ ဝင်ရောက် ဖျက်ဆီးသွားသဖြင့် ကျွန်မတို့ တဲတန်းလွှားရှိ အိပ်ခန်းများတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကြတော့သည်။

ကျွန်မတို့ထဲထဲသို့ ထိုထိုသော ခိုအောင်း ပြောင်းရွှေ့လာသည့် ဒုက္ခိတ သတ္တဝါကောင်များအနက် အဆိုးဆုံးသော သတ္တဝါကောင်မှာ ကြွက်များပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်မတို့ အိပ်ပျော်နေစဉ် သူတို့သည် ခြင်ထောင်ကို လာ၍ ကိုက်ခဲ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အိပ်ကောင်းနေခိုက် ဘယ်လိုဘယ်သို့ အပေါက်မှ ဝင်လာမှန်း မသိ၊ ခြင်ထောင်ထဲသို့ပင် ရောက်လာခဲ့ကြပြီး ကိုယ်ပေါ် လျှောက်ပြေးကာ ထိတ်လန့်တကြား ဟစ်အော် ပြေးလွှားကြ၏။ ခြင်ထောင်ထဲ ဝိတ်မိနေပြီဖြစ်၍ ထွက်ပေါက်ကို တောင်ပြေး မြောက်ပြေး လိုက်လံရှာဖွေနေသဖြင့် အိပ်ပျော်နေသောသူမှာ လန့်နိုးပြီး သူလန့် ကိုယ်လန့်နှင့် ရပ်တည်မရ ဖြစ်ကြရသည်မှာလည်း အခါခါ ကြုံတွေ့ခဲ့ပေါင်း များနေပေပြီ။

ကြွက်ဟူသည်မှာ အင်္ဂါတို့ထွက်ဖျားနာ သေဆုံးစေသော ပလိပ်ရောဂါပိုးများကို သယ်ဆောင်ပျံ့နှံ့စေတတ်ပြီး ရောဂါကူးစက်စေနိုင်သော သတ္တဝါဆိုးများပင် မဟုတ်ပါလော။

ဤတွင် ဂျပန်တို့သည် ပလိပ်ရောဂါဆိုး အန္တရာယ်ဘေးရန်ကို အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားကြလေသည်။ ဂျပန်တို့၏ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုသည် ကျွန်ုပ်တို့ဆီသို့ ကူးဆက်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြွက်သားကင်စားခြင်းကိုပင် ရပ်တန့်ထားလိုက်ကြသည်။

ကြွက်သောင်းကျန်းရန်ကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် ခုခံကာကွယ်ပေးနိုင်မှ ဖြစ်ပေတော့မည်။ ကြွက်နှိပ်နင်းရေးအတွက် ဂျပန်တို့က နည်းသစ် ထွင်လိုက်လေသည်။

ကြွက်သေတစ်ကောင်ကို နှံ့သို့ သွားပို့လျှင် ထိုကြွက်သေအတွက် ဆုငွေအဖြစ် ပဲပိစပ်နှင့် ပြုလုပ်ထားသော ပဲငါးပိတုံးငယ် တစ်ခု ပြန်ပေးခြင်းစနစ်ကို ထွင်လိုက်သည်။ ဤသည်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ အစာအာဟာရ ရှားပါးပြတ်လပ်လှသော အခြေအနေနှင့် ဆိုသော် များစွာ တော်ပေသေးသည်။ ကလေးသူငယ် လူရွယ်တို့မှာ သူတို့ သဘောကျ ကြွက်ဖမ်းချင်သလို ဖမ်းနိုင်ခွင့် ရရှိလာ၍ ပျော်နေကြလေသည်။

ဂျပန်တို့က မနက်တိုင်း ကြွက်သေကောင်တို့ကို လိုက်လံ စုဆောင်းပြီး ပဲငါးပိတုံးနှင့် အလဲအလှယ် ပြုလုပ်ပေးသည်။ များမကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့တွင် အခက်အခဲတစ်ခု တွေ့လာရပြန်သည်။ ထိုအခက်အခဲမှာ တစ်နေ့ကုန် လိုက်လံဖမ်းဆီး၍ ရရှိသမျှသော ကြွက်သေကောင်တို့ကို ညနေပိုင်း၌ လုပ်ခြုံခြုံ ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ရန်အတွက် ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ အပြင်မှာ စုပုံပစ်ထားလျှင် ကြွက်သေကို မြွေနှင့် တောကြောင်လို သတ္တဝါများက ညတွင်းချင်း အကုန်စားပစ်ကြလေမည်။ ထို့ကြောင့် ကလေးများသည် သူတို့ သတ်ဖြတ်ရရှိခဲ့သော ကြွက်

သေကောင်တို့ကို သူတို့ အိပ်စင်အောက်တွင် ထားရှိပြီး ဖိပိကြလေသည်။

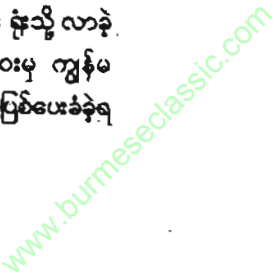
ညဖိပိရာ ဝင်ချိန်၌ မိမိတို့ပိုင် ကြွက်သေ အကောင်အရေ အမှတ်အသားနှင့် ခုတင်အောက်တွင် ထားအိပ်ရာမှ နံနက် မိုးလင်း ခိုနိ၌ သူ့ခုတင်အောက်မှ ကြွက်ဘယ်နှကောင် ပျောက်သည်။ ငါ့ခုတင်အောက်မှ ကြွက်ဘယ်နှကောင် ပိုသည်။ စသည်ဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အချင်းများ ရန်ဖြစ် ပုတ်သတ်ကြလေသည်။

* * *

ထားဝယ် ချွေးတပ်စခန်းကြီးသို့ ကျွန်ုပ် ရောက်လာခဲ့သည်မှာ တစ်စတစ်စနှင့် ရက်ပေါင်း လပေါင်း အတော်ကြာသွားခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် ဘယ်နှရက် ဘယ်နှလ ဆိုသည်ကို ကျွန်ုပ် တိတိကျကျ မသိပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဝိုင်ယာရီမရှိ။ ဝိုင်ယာရီကိုလည်း ကိုင်ဆောင်ခွင့် မရှိ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

သို့သော် နေ့ကို ရက်စား ရက်မှ လကူးနှင့် ဤဘဝဆိုတွင် ကျွန်ုပ်တို့စားလာခဲ့ရသည်မှာ အချိန်ကာလ အတော်ညောင်းပြီ ဆိုသည်ကို ကျွန်ုပ် သိသည်။

ကြွက်သတ်ဂိုဏ်း ထူထောင်၍ ကြွက်ရန်ကို နှိပ်နင်းနေကြသော ကာလ၏ တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ နှံ့မှ အခေါ်လွှတ်၍ လိုက်သွားရ၏။ အချိန်မှာ မွန်းလွဲပိုင်း ဖြစ်၏။ တာကီသည် ကျွန်ုပ်တို့ မည်သည့် ကိစ္စနှင့် ခေါ်သနည်း။ ရင်ထဲတထိတ်ထိတ်နှင့် နှံ့သို့ လာခဲ့ရသည်။ တာကီကို သူ့စားပွဲ၌ ထိုင်နေသည်ကို အဝေးမှ ကျွန်ုပ် မြင်ရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ နေလှိုင်းဝက်ခတ်ခြင်း အပြစ်ပေးခံခဲ့ရ

ပြီးကတည်းက ဘာနှင့်မှ မတူအောင် တာကီကို ကျွန်မ အကြောက်ကြီး ကြောက်နေခဲ့သည်။

ကျွန်မသည် အင်မတန် ရိုသေကျိုးနွံသော အမူအရာဖြင့် သူ့အား ဦးခေါင်းညွတ်၍ အရိုအသေ ပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မကို ဘာကိစ္စနှင့် ခေါ်ပြန်ပါလိမ့်ဟု ရင်ထဲမှာ ထိတ်လန့်လျက် ကြောက်စိတ်များ ယိုဖိတ်လျက် ရှိသည်။

သူ ဘာကိစ္စနှင့်များ ခေါ်ပြောပြန်ဦးပါသနည်း အရိုအသေ ပေးပြီးနောက် ထိတ်လန့်စွာ သူ့စကားကိုသာ နားစွင့်နေမိသည်။

တော်ပါသေး၏။ သူ သိချင်သမျှ အကြောင်းမှာ ကလေး သူငယ်များ၏ စာသင်ကြားရေး ကိစ္စနှင့် စာရိတ္တ ကောင်းမွန်လာမှု မည်ရွှေ့မည်မျှထိ ရရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း မေးမြန်းခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအခါကျမှ ကျွန်မ ရင်ထဲ အလုံးကြီး ကျသွားသလို ပေါ့ပါးသွားခဲ့လေသည်။

ကျွန်မက လေ့ကျင့်ခန်း စာအုပ်များကို သူ့ထံ တင်ပြသည်။ ကျွန်မတို့တွင် စာရေးကိရိယာပစ္စည်းနှင့် စက္ကူများ မရှိတော့ကြောင်း လည်း ရှင်းပြ၏။

နောက်ရောက်လာသော စခန်းစစ်ဗိုလ်၏ ဩဇာကို မလွန်ဆန်ရုံ၍လော။ သို့မဟုတ် ယခင်လို ခြယ်လှယ်ခွင့် မရနိုင်တော့၍ လော။ တာကီ၏ သဘောထား အားလုံးလိုလို အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားသည်ကို ကျွန်မ တွေ့ရသည်။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေ ပြေပြစ်လာသလိုလိုလည်း ရှိ၏။

သူ၏ ဝမ်းတွင်းပါ စိတ်နေစိတ်ထား ဖြစ်သော ဟိတ်လုံး ဟန်လုံး ထုတ်ခြင်း၊ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်တတ်ခြင်းနှင့် ဘဝင်မြင့်ခြင်း စသည်တို့ကိုမူ မည်သူမျှ ပြောင်းလဲအောင် ပြုပြင်၍ ရမည် မဟုတ်

ပေ။ သို့ရာတွင် ဤအကြိမ်၌ ကျွန်မ တွေ့ရသော တာကီသည် လူသားဆန်သော လူတစ်ယောက်နှင့် အလွန်တူသယောင် ရှိလာခဲ့ခြင်းကို ကျွန်မ သတိပြုမိသည်။

သူက စာရေးကိရိယာများကို ထုတ်ပေးနိုင်ခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းကြောင်း တောင်းပန်စကား ပြောကြားလေ၏။ စာရေးကိရိယာ မရရှိသေးသဖြင့် စာသင်ကြားခြင်းကို ခေတ္တရပ်နားထားရန်နှင့် စာရေးကိရိယာများ ပြန်ရသည့်အခါမှသာ စာသင်ကြားခြင်းကို ပြန်စရန် သူက ပြောကြားလေ၏။

ထိုသို့ ပြေပြေပြစ်ပြစ် ပြောဆိုဆက်ဆံကာ စိတ်ကောင်း ဝင်နေခိုက် ကျွန်မက အခွင့်အရေး ယူတော့မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်မိသည်။

သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ဖော်တတ်ခြင်း၊ အရေးပါ အရာရောက်သူ တစ်ယောက်ဟု အထင်ခံလိုခြင်း စသည့် စိတ်ဓာတ်များ သူ့တွင် ရှိနေပြီ ဖြစ်၍ သူတစ်ပါး၏ အချောအမြောက်တို့ကိုလည်း သူကြိုက်သည်။ ချောမြောက်ပြီး ပြောလျှင် မိမိ လိုရာဆန္ဒကို အလွယ်တကူ အောင်မြင်နိုင်သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မတို့ အားလုံးက သိထားကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မက သူ၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ အကြောင်းကို ကျွန်မ ဝမ်းထဲမှ မပါစေကာမူ တကယ်ပင် ဖိုးရိမ်ကာ စိတ်ဝင်စားမှု ရှိသူတစ်ဦးပမာ အရေးတယူ လုပ်၍ မေးမြန်းလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မတို့အပေါ် တာဝန်မကျ မထမ်းရွက်ရတော့ခြင်းကို များစွာ နှမြောတသ ဖြစ်ရသည့်အကြောင်းကိုပါ ကျွန်မက လုံကြပ်ငိုကာ ဖွင့်၍ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မ စကားကို ကြားလိုက်ခါမျှနှင့် သူသည် အလွန်အလွန် ပီတိဟုန်ကြွ ရွှေဘောတော် ကျသွားသည်ကို ကျွန်မ တွေ့ရလေသည်။ သူက ကျွန်မ၏ စကားကို ကျေးဇူးတင် လက်ခံသောအားဖြင့် ပြုံးစိပ် မျက်နှာထား ရှိနေသည်ကို ကျွန်မ တွေ့ရသည်။ ယင်းနောက် ကျွန်မ ၏ ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော် ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်မအား အမျိုးသမီး သုံးပန်းတဲခခန်းတွင် ဆိုင်ရာလူကြီး အဖြစ် တာဝန်ပေး ခန့်ထားခြင်းမှာ ကျွန်မအတွက် အလွန်ပင် ကြီးလေးလှသော တာဝန်ဖြစ်နေကြောင်း ထမ်းရွက်ရသည်မှာလည်း ကျွန်မ အရည်အချင်းနှင့် မမျှကြောင်း ထိုတာဝန်မှာ ကျွန်မနှင့် မထိုက်တန်ကြောင်း တာဝန်ကြီးလေးသော အမှုကိစ္စကို ဆက်လက် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရပါက ကျွန်မ၏ ကျန်းမာရေးအတွက်ပါ ဖိုးရိမ် ရဖွယ်ရှိကြောင်းများကို မြောပြပြီး ကျွန်မအား ယင်းတာဝန်မှ နုတ် ထွက်ခွင့် ပြုပြီး အခြားသူကို တာဝန်ပေးဖို့ ကျွန်မက အရဲစွန့်ပြီး ပြောလိုက်လေသည်။

သူက ကျွန်မကိစ္စကို စဉ်းစားပါမည်ဟု ကတိပြုခဲ့၏။ နောက် များ မကြာမီပင် ကျွန်မနေရာ၌ အခြားအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို လွှဲပြောင်းခန့်အပ်လိုက်သည်။ အခန်းသစ်သို့လည်း ကျွန်မကို ပြောင်း ရွှေ့ နေရာချထားလိုက်သည်။

သူများအတွက်ပါ မိမိက ခေါင်းခံ၍ တာဝန်ယူရသော စခန်း လူကြီးအဖြစ်မှ လွတ်ငြိမ်းခွင့် ရရှိသွားသဖြင့် အလွန်သက်သာသွား လေ၏။ သို့ရာတွင် အဘက်ဘက်မှာ ရှားပါးလျက် အသက်ရှင်

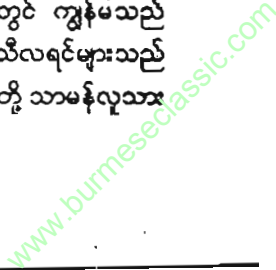
နေထိုင်ရမှုမှာလည်း ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသော အကျဉ်းသား သုံးပန်းဘဝတွင် အတူတကွ ချပြုရောနှော နေထိုင်ရခြင်းသည် လူ့ဘဝ၏ အားနည်းချက် ချို့ယွင်းချက်တို့အနက် ပိုမို ယုတ်ညံ့ ညစ်ညမ်းသော ပျော့ကွက်ဘက်သို့ မလွှဲမရှောင်သာသောအားဖြင့် လူတို့သည် ဖူးထောက် အညံ့ခံရာ ဘဝသို့ ကျဆင်းသွားတတ် ကြလေ သည်။

မနာလို ဝန်တိုခြင်း၊ စက်ဆုတ်ရွံ့မုန်းခြင်း၊ ရန်လိုစိတ်ပွားများ ခြင်းနှင့်တကွ အချင်းချင်း မညှာမတာ မေတ္တာကင်းခဲ့ခြင်း စသည့် ညံ့ဖျင်းသော စိတ်များ နေရာတကာတွင် လွှမ်းမိုးလာလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်တတ်သေး၏။ 'ဤကဲ့သို့ ဒုက္ခအဖုံဖုံ ကြုံနေရသော ဘဝမှာပင် ရန်ဖြစ်နေကြခြင်းမှာ အမှန် စင်စစ် ကျန်စိတ် ရှိသူများသာ ဖြစ်သည်။ ကျန်စိတ် ရှိသူကို အကျဉ်း စခန်းမှ လွတ်လိုက်သော်လည်း တစ်နေရာရာတွင် ရန်ဖြစ်ကြပေဦး မည်။

ကျွန်မတို့မှာ အားလုံး စိတ်ဆင်းရဲ ပင်ပန်းမှုကြောင့် အသက် ရှင်လျက်နှင့်ပင် လူသေဘဝနှင့် မခြားသော အခြေသို့ ရောက်ရှိနေကြ ၏။ အချို့သော ကြောင်သူတော်များနှင့် ဘဝင်မြင့်နေသူများကိုလည်း ကျွန်မတို့ တွေ့ ရသေးသည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် ကျွန်မတို့ဘဝမှာ အေးအတူ ပူအမျှနှင့် စားစရာ ရရှိလျှင် ညီညီညာညာ စုပေါင်းဝေခြင်း ကာ စားသောက်ကြသည်။ ယခုမူ ထိုသို့မဟုတ် တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန် အတ္တလောဘများသာ ကြီးစိုးနေလေတော့သည်။

ဤကဲ့သို့ ဒုက္ခများစွာ ကြုံတွေ့နေချိန်တွင် ကျွန်မသည် မယ်သီလရင်များကို သတိရမိ၏။ အင်္ဂလိပ် မယ်သီလရင်များသည် ချွေးတစ်စခန်းသို့ ပို့ခံရလေရာ ၎င်းတို့သည် ကျွန်မတို့ သာမန်လူသား

လက်ရှိ အကျဉ်းသား ဦးရေနှင့် ဂျပန်တို့ ပေးကမ်းကျွေးမွေး
နေသော ရာရှင်ပမာဏသည် လွန်စွာ နည်းပါးခြင်း ရှိနေသည့်
ကြားက ထိုထိုသော လူသစ်များ တိုးလာမည်ဟူသော သတင်းစကား
မှန်ခဲ့ပါမူ ရာရှင်စံချိန်နည်းရာမှ ပို၍ အရနည်းဖွယ်ရာ ရှိတော့မည်
ဖြစ်၍ အကျဉ်းသားတိုင်းက စိုးရိမ်သောက ဖြစ်ကြလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မတို့ စိတ်သက်သာမှု ကြီးစွာ ရရှိသွား
သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မည်သည့် အကျဉ်းသားအသစ်
တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ ရောက်မလာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ယခင်ကလိုပင်
ခပ်ချောင်ချောင် နေထိုင်ကြရလေသည်။

ကျွန်မတို့ ချွေးတပ်စခန်းကြီးတွင် အရေးပါသော ဖြစ်ရပ်
တစ်ခု ဖြစ်လာ၏။ ယင်းမှာ စခန်းအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဂျပန်စစ်ဗိုလ်
အပြောင်းအလဲပင် ဖြစ်သည်။ စခန်းမှူးအသစ်သည် သူ့ဂေဟာကို
ချွေးတပ်စခန်း၏ နယ်နိမိတ်အစွန်း တစ်နေရာရှိ အိမ်တစ်ခု၌ ပြုလုပ်
ရန် ရွေးချယ်နေရာချထား၏။

သူသည် ဂျပန်လူမျိုးထဲက ဆိုလျှင် အရပ်အမောင်း အတော်
အတန်မြင့်သူ တစ်ယောက်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သွက်လက် ဖျတ်လတ်၍
လိမ္မာပင်းနပ်သော အသွင်လက္ခဏာရှိ၏။ ပညာအရည်အချင်းနှင့်
လည်း ပြည့်စုံဟန် တူသည်။

သူသည် ချွေးတပ်စခန်းအတွင်း မြင်းစီး လှည့်လည် ကြည့်စု
တတ် ၏။ ထိုအခါမျိုး၌ သူ၏ အနီးအပါးမှ ဖြတ်သန်းသွားလာခိုက်နှင့်
ကြိုကြိုက်ရသူများအား လှမ်း၍ သူက စကားပြောဆို နှုတ်ဆက်တတ်

သည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ခက်ထန်မာကြောခြင်း မရှိဘဲ သဘော
ကောင်းသူ တစ်ယောက်နှင့်တော့ တူသည်။

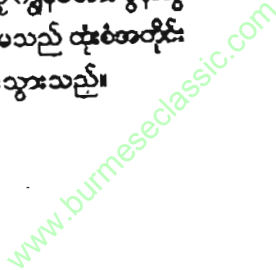
တာကီ တစ်ယောက်မှာကား ပိုနေမြဲ ကျားမေမြဲ တည်ရှိနေဆဲ
ပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် အရာရှိသစ် လက်ထက်တွင် တန်ခိုးအာဏာ
ပြန်မတက်လာစေဖို့ ကျွန်မတို့က တိတ်တဆိတ် ဆုတောင်းနေမိ
သည်။ ထိုအရာရှိသစ် လက်ထက်တွင် တာကီသည် ကျွန်မတို့အပေါ်
အနှောင့်အယှက် ပေးခြင်း မရှိခဲ့။

သို့သော် အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုနှင့် ကျွန်မတို့ထံ လာရောက်
အပူကပ်လာသည်။ သူသည် စခန်းမှူး အရာရှိသစ်ထံတွင် ထမင်း
ဟင်း ချက်ပြုတ်ပေးရန်အတွက် အမျိုးသမီးထံမှ လုပ်အားပေးမည့်သူ
နှစ်ယောက် ရှာဖွေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့တစ်တွေ မည်သူမျှ
သွားမလုပ်ချင်ကြ။ ဆိတ်ဆိတ်ပင် ရှိနေကြသည်။

ဤတွင် သူက ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်လာ၏။ ဂုဏ်သရေရှိ
သော ထမင်းချက် လုပ်ငန်းတွင် သွားရောက် လုပ်ကိုင်ရန် ကျွန်မကို
တိုက်တွန်း၏။ ထိုတိုက်တွန်းချက်ကို ကျွန်မ လိမ္မာယဉ်ကျေးစွာဖြင့်
ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

ကျွန်မက ငြင်းပယ်လိုက်သဖြင့် တာကီသည် ဒေါပွဲဖြိုး ဆောင့်
ဆောင့်အောင့်အောင့်နှင့် ထွက်သွားသည်။ ကျွန်မ ငြင်းပယ်လိုက်ခြင်း
မှာ မှားသွားပြီဟု ကျွန်မ တွေးထင်မိလိုက်၏။ နောက်ထပ် ဤကိစ္စနှင့်
ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေ ထပ်ဖြစ်လာဦးမလဲ ဆိုတာ ရင်တထိတ်ထိတ်
နှင့် နေခဲ့ရသည်။

မကြာမလှပေ။ မနက်က ငြင်းပယ်ခဲ့သည့် ကျွန်မအား မွန်းလွဲ
ပိုင်းတွင် လူလွတ် ခေါ်ခိုင်းလေတော့သည်။ ကျွန်မသည် ထုံးစံအတိုင်း
တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် သူ့ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

တာကီသည် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို မတ်မတ်ကော့ကော့ ထားပြီး ရှုတင်းတင်းနှင့် သူ့ကုလားထိုင်၌ ခပ်တည်တည် ထိုင်နေ၏။ ဤအမူအရာ ဤအနေအထားမျိုးသည်ပင် သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို အတင်းအကြပ် သိမ်းသွင်း လုပ်ကိုင်စေမည့်အခါ ဖြစ်စေ၊ အနုနှင့်မရလျှင် ခြိမ်းခြောက် အန္တရာယ် ယေလိုသော အခါမျိုး၌ ဖြစ်စေ၊ တွေ့ရတတ်သော သူ၏ ဟန်အမူအရာမျိုးပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် ကျွန်မကို မျက်လုံးအစုံ မှေး၍ စူးစိုက်အကဲခတ်ကာ ကြည့်နေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးထဲမှ ရက်စက်မှု အရိပ်အယောက်တို့သည် မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နှင့် အရောင်ထွက်နေသည်ဟုပင် ကျွန်မ ထင်လိုက်မိ၏။ ကျွန်မသည် ဦးညွတ် အရိုအသေပြုလိုက်ပြီး သူ့ဘာပြောမည်ကို နားထောင်နေမိသည်။

သူက စခန်းမှူး အရာရှိသည် အိမ်တွင် အလုပ်လုပ်ကိုင်သည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို သူတွေ့ရှိထားပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျန်တစ်ယောက်လိုအပ်နေသည့်အတွက် ကျွန်မကို သူ့ရွေးချယ်ထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ အကယ်၍ သူ၏ အစီအစဉ်ကို ကျွန်မ ထပ်မံ၍ ငြင်းပယ်ခဲ့သော် ထိုအပြုအမူသည် စခန်းမှူး အရာရှိကို စော်ကားခြင်းသည်သာမက ဂျပန်ဘုရင်ကေရာင်၏ နိပုန်တပ်မတော်ကြီးကိုပါ မလေးမစား စော်ကားရာသို့ သက်ရောက်နိုင်ကြောင်းကို ကျွန်မ သဘောပေါက်လာ၏။

အကယ်၍ ကျွန်မသည် ထမင်းချက် အလုပ်ကို ထပ်မံငြင်းဆန်ပါက ယခင်ကကဲ့သို့ နေပူလှမ်းသည့် အပြစ်ဒဏ် ပြန်လည် ခံစားရဖွယ်ရှိသည်ကို ကျွန်မ သတိပြုမိသည်။ ကျွန်မမှာ မတွေးစဉ်အောင် နေပူလှမ်းသည့် အပြစ်ဒဏ်ကို အလွန်အမင်း ကြောက်ရွံ့နေပါသည်။

သူတို့ မေတ္တာရပ်ခံသည်ဆိုခြင်းမှာလည်း ဤနေရာအဖို့၌ အမိန့်ပေးခြင်း သဘောနှင့် ဘာမျှခြားနားခြင်း မရှိပေ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်မက လုပ်ကိုင်ပေးရမည့် တာဝန်ဝတ္တရားများနှင့် အလုပ်လုပ်ချိန်မည်သို့ သတ်မှတ်ပါသနည်းဟု သူ့အား ပြန်မေးလိုက်ရသည်။

သူက အိမ်တွင်း လုပ်ငန်းဆောင်တာများကို ညနေ ၅ နာရီအထိ လုပ်ကိုင်ပေးရန်သာ တာဝန်ရှိကြောင်း ပြောပြလေသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်မသည် နောက်တစ်နေ့တွင် စတင်လုပ်ကိုင်ပါမည်ဟု ကတိပြုခဲ့ရသည်။ သူက ကျွန်မကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောဆိုကာ ကျွန်မ နေထိုင်ရာ စခန်းသို့ ပြန်ခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။

ကျွန်မ တဲစခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ တာကီ၏ အမိန့် ဩဇာကို ခံရမလား ဆိုပြီး ကျွန်မနှင့်အတူနေ အမျိုးသမီး အကျဉ်းသားများက ဝိုင်းဝန်း အပြစ်ပြောကြသည်။ ကျွန်မမှာ အံ့သြခြင်းစိတ်တွင်း နာကျင်ခြင်းပါ ရောစွက်၍ ခံစားလိုက်ရပါသည်။ သူတို့ တစ်တွေမှာ အပေါ်ယံမျှသာ အမြင်ရှိကြသူ ဖြစ်ကြပါသည်။

သူတို့၏ သဘောထား အမြင်မျှ ကျွန်မသည် တာကီ၏ အမိန့်ကို ရင်ဆိုင် ငြင်းပယ်ပြီး နှိပ်စက် ကလွဲပြုခြင်းကို ရဲဝံ့စွာ ခံယူခြင်းက ဂျပန်တစ်ယောက်၏ အစေခံဘဝအဖြစ် ခံလိုက်ခြင်းထက် ပိုမိုနိမ့်ကျ ကောင်းမွန်သေး၏ ဟုဆိုကြသည်။

သူတို့အဖို့ ထိုသို့ ဤသို့ ဝေဖန် ပြစ်တင် ပြောဆိုနိုင်ကြသည်။ ကျွန်မအဖို့၌မူ ဂျပန်တို့ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုဒဏ်၏ အရသာကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တွေ့ထိခံစားခဲ့ရဖူးပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့အပြင် စစ်ကိုင်းမြို့တွင် ကျွန်မ မျက်စိဖောက်၌ အညှဉ်းဆဲခံလိုက်ရသော သနားစရာ လူရွယ်နှစ်ဦး၏ အပြစ်အပျက်တို့ကိုပါ ပြန်ပြောင်း သတိရလာမိသည်။ အကယ်၍ သူတို့ သူတို့တစ်တွေ ယခု ပြောဆိုဝေဖန်

ပြစ်တင်တဲ့နေ့ကြောင့်သားသည် ဂျပန်တို့ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲခြင်း ဒဏ်ကို သာ လက်တွေ့ခံစားခဲ့ရဖူးမည် ဆိုပါက ကျွန်မ မငြင်းဆန်ဝံ့သော အပြစ်ကို သူတို့ သဘောပေါက်ကြပေလိမ့်မည်။

ကျွန်မ ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ရသော အလုပ်သစ်မှာ ဘယ်သို့ ပင် ဆိုစေကာမူ ယခင် လုပ်ကိုင်နေခဲ့ရသော အလုပ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါ လျှင် အတော်ကလေး သက်သာ အဆင်ပြေနေပါသည်။

မနက်စောစောတွင် ကျွန်မသည် အခြား မိန်းမအဖော်နှင့် တန်းစီ လူမစစ်မိအချိန်ကပင်လျှင် စခန်းဖူး အရာရှိတစ်သို့ အရောက် သွားကြရပါသည်။ ကျွန်မတို့ကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ လက်ခံကြိုဆိုပါ သည်။ ပြီးနောက် ကျွန်မတို့ သဘောအတိုင်း အိမ်အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်စီမံခွင့် ရရှိကြပါသည်။ ထမင်းစားသောက်ချိန်များ၌ ကျွန်မတို့ က စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ကြပ်မတ်ဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင်ပေးရ သည်။ ဂျပန် စစ်သားတစ်ဦးက ကျွန်မတို့ မာစတာ စခန်းဖူး နှစ်သက် သော ဂျပန်အစားအစာများကို မည်ကဲ့သို့ ချက်ပြုတ်ရမည်ကို ပြသ လေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်မတို့သည် ဂျပန်အစားအသောက် ချက်ပြုတ် နည်းများကို တတ်ကျွမ်းနားလည်ခဲ့ကြရသည်။ ထို့အပြင် သူတို့ အစား အစာ အတွက် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ အရသာ အမျိုးအစား ရှိပုံကိုလည်း ကျွန်မတို့ ခံစားနိုင်ခွင့် ရခဲ့ကြသည်။

နေ့စဉ် ကျွန်မတို့ ဟင်းလျာတွင် ကြက်ဥ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက် များနှင့် ဝက်သားများ ပါရှိစမြဲ ဖြစ်သည်။ စခန်းဖူးသည် ထမင်းစားရန် အိမ်ပြန်လာသည့်အခါတိုင်း ကျွန်မတို့ရှိရာ မီးဖိုချောင်သို့ ရှေးဦး ဝင်လာပြီး မည်သည့် ဟင်းလျာများ ချက်ပြုတ် စီမံထားသည်ကို ကြည့်ရှုပြီး ကျွန်မတို့ လက်ရာကို ခိုးမွမ်း သွားတတ်လေ့ရှိသည်။ သူသည် ကြင်နာစိတ်နှင့် ဖော်ရွေစိတ် ရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ညနေ ၅ နာရီ ထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မတို့ အလုပ်သိမ်းပြီး နေရင်းတံ စခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

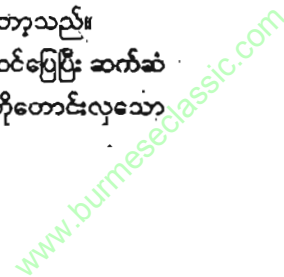
ထိုသို့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် လုပ်ကိုင်ပေးနေကြစဉ် ငါးရက် မြောက်သောနေ့၌ ကျွန်မတို့သည် နေ့လယ်စာကို ပြင်ဆင်နေစဉ် သစ်ရွက်သစ်ခက်များ ဖုံးအုပ်ထားသော ဂျပန် အရာရှိများ စီးသည့် စစ်ကားတစ်စီးသည် ဝေါခနဲ အိမ်ရှေ့တွင် ထိုးဆိုက်လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် အမိန့်ပေး ဟစ်ဖော်သံများကို ကြားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စစ်သားများသည် အဝတ်အစားထည့် သေတ္တာများနှင့် အထုပ်အပိုးများကို အဆောတလျှင် အိမ်ပေါ်မှ သယ်ချပြီး စစ်ကား တွင်းသို့ ထိုးထည့်ကြသည်။ ဂျပန်စစ်သားတစ်စု အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိသည်။ ထို့နောက် စခန်းဖူး အရာရှိသည် ကားထဲ ပြေးတက်ပြီး ကားလည်း ထွက်ခွာသွားလေသည်။

အစတွင် ကျွန်မတို့သည် ထိုအကြောင်းကို သဘောမပေါက် ကြ၊ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သည် အိမ်တွင်းလုပ်ငန်း ဆောင် တာများကို လုပ်နေကျအတိုင်း ဆက်လက်လုပ်ကိုင်၏။ ညနေ ၅ နာရီထိုးသည့်အခါ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ပြန်လာခဲ့ ကြသည်။

သည့်နေ့နောက် တာကိုသည် ကျွန်မတို့ထံ ရောက်လာပြီး ကျွန်မ တို့ ထမ်းဆောင်ရသော အလုပ်တာဝန်မှာ ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကို ပြောကြားလေ၏။ စခန်းဖုံးအုပ်ချုပ်ရေးမှူး အရာရှိသစ်မှာ ရာထူး တိုးမြှင့်ခြင်း ခံရပြီး ခွေးတပ်အလုပ်ခွင်မှ အခြားတစ်နေရာသို့ ပြောင်း ရွှေ့သွားရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မတို့ သိရှိကြရတော့သည်။

လုပ်ကိုင်ရသည်မှာ အတော်ကလေး အဆင်ပြေပြီး ဆက်ဆံ ရသည်မှာလည်း ပြေပြစ်မှုရှိသည့် လုပ်ငန်းတွင် တိုတောင်းလှသော

အချိန်မျှသာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရပြီးနောက်၊ ကျွန်မတို့သည် စက်ရုတ်ကဲ့သို့ လည်ပတ်ကာ အစဉ်တစိုက် လုပ်ကိုင်နေရမှုကြောင့် ငြီးငွေ့ပွယ်ရာ မူလအလုပ်ကို စိတ်လက် မအိမသာနှင့် ပြန်လည် လုပ်ကိုင်ရပြန်တော့ သည်။

တာကီသည် နိမ့်ရာမှ မြင့်ရာနေရာသို့ ပြန်ရောက်လာပြန် သည်။ သူသည် တန်ခိုးကြွေးကြော် ခြယ်လှယ် လုပ်ကိုင်နိုင်သည့် အချိန် ကာလတွင် သူ့အစိန်ကြွေကို မဖိဆန်ဘဲ ကျွန်မ လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည့် အတွက် တော်ပါသေးသည်ဟု တွေး၍ ဝမ်းသာမိသည်။

သူသည် ယခုအချိန်၌ ထိုနေရာ ဤနေရာ နေရာတကာတွင် သူ့လက်သူခြေ လုပ်လာခဲ့ပြန်သည်။ သူ မပါသည့် အရာကိုစွတူ၍ မရှိ ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မတို့ကို စောင့်၍ တိတ်တဆိတ် ချောင်း မြောင်းလာပြန်၏။ တိတ်တဆိတ် ထောက်လှမ်းလာပြန်၏။ တစ်နေ့ တွင် ဂျပန်စစ်ပုလိပ် (ကင်ပေတိုင်) အရာရှိ တစ်ယောက် ကျွန်မထံ ရောက်လာပြီး ကျွန်မကို စစ်လားဆေးလား ပြုလုပ်ပြန်သည်။ ထုံးစံ အတိုင်း ကျွန်မ၏ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကို မေးမြန်းသည်။ ကျွန်မ လည်း ဓာတ်ပြားဟောင်းကို ပြန်ပြောင်း ဖွင့်ပြောရပြန်သည်။ ထိုသို့ ကျွန်မတစ်ယောက်ကိုသာ လာရောက် မေးလားမြန်းလား ပြုလုပ်ခြင်း နှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့ ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဤမျှ စိတ်ဝင်စားမှု ရှိနေသည်ကိုမူ ကျွန်မလည်း ကြိုတင် မသိရှိနိုင်ခဲ့ပေ။ တာကီက လည်း ကင်ပေတိုင်များထံ ကျွန်မ အစစ်ခံရကြောင်းကို ကျွန်မ၏ အပေါင်းပါ မိန်းမ အကျဉ်းသားများအား လုံးဝ မပြောပြရန် တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် တားမြစ်ထားလေသည်။ တာကီသည် ရှေးနည်းတူ ကျွန်မ ကို လာရောက် နှုတ်တိတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

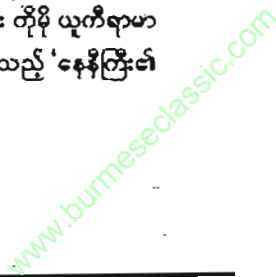
မဟာမိတ် ကင်းစောင့်လေယာဉ်တို့သည် မိုးကောင်းကင် အလွန် မြင့်ရာနေရာမှ လှည့်လည် ပျံသန်းသွားလာနေကြသည်ကို မကြာ မကြာ ဆိုသလို ကျွန်မတို့ ကြားနေရသည်။ အမှန်စင်စစ် ၎င်း လေယာဉ်ပျံများသည် မဟာမိတ်တို့၏ ကင်းထောက် လေယာဉ်များ ဖြစ်ပြီး၊ မြန်မာ ယိုးဒယား လမ်းသစ်နှင့် မီးရထားလမ်းကို လိုက်လံ ထောက်လှမ်း ရှာဖွေနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး သူတို့ တွေ့ရှိ သွား၏။ ထိုသို့ တွေ့ရှိပြီး မကြာမီအတွင်း မဟာမိတ် ဗြိတိလေယာဉ် တို့သည် တံတားများနှင့် မြစ်ချောင်းကူး မီးရထားတံတားကြီးပေါ် ပါ မကျန် အားလုံးတို့ကို အောင်မြင်စွာ ဗြိတိဗျက်ဆီးပစ်လိုက်နိုင်သည်။

ကျွန်မတို့က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဂျပန်တို့ ဝါဒဖြန့်ချိနေ အတွက် ထုတ်ဝေသော သတင်းစာတစ်စောင်ကို ကျွန်မတို့ ဖတ်ရှုနိုင် ရန်လာ၍ ပေးထားသည်။ ဖတ်ရှုရန်လည်း ခိုင်း၏။

ထိုအင်္ဂလိပ်သတင်းစာတွင် ရောင်စုံပုံနှိပ် ဖော်ပြထားသော ရုပ်ပုံကြီးတစ်ပုံ ပါရှိသည်။ ယင်းဓာတ်ပုံမှာ စင်ကာပူတွင် ဗြိတိသျှတို့ အညံ့ခံပွဲ ကျင်းပခဲ့သည့် ကွန်ဖရင့် ကျင်းပပုံပင် ဖြစ်သည်။

စားပွဲရှည်ကြီး၏ တစ်ဖက်တွင် ဂျပန်စစ်ဘက် အရာရှိကြီးများ ထိုင်ကြပြီး ဗြိတိသျှ အရာရှိတို့က အခြားတစ်ဖက်မှ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုဓာတ်ပုံထဲ၌ 'မလေးရှား ကျား ကြီး' ဟု သတင်းကြီးခဲ့သူ ဂျပန် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် မတ်တတ်ရပ် လျက် လက်သီးကို ယမ်းကာ တစ်ဖက်ရှိ စိုးရိမ်ပူပန်သော မျက်နှာ

[မှတ်ချက်။ မလေးရှားကျားကြီးဘွဲ့ ရ၊ ဂျပန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တိုမို ယုကီရာမာ ရှိတာ အကြောင်း။ ဝင်းမြင့်အောင် မြန်မာပြန်ဆိုထားသည့် 'နေနီကြီး၏ စစ်တုရင်' စာအုပ်တွင် အသေးစိတ်ပါရှိပါသည်။]

အသွင်အပြင်များဖြင့် ခပ်ညှိုးညှိုး ထိုင်နေကြသူ ဗြိတိသျှ စစ်အရာရှိ များဘက်သို့ မျက်နှာစေ့စေ့ကြည့်ပြီး လှုပ်အလယ်၌ စိတ်လိုက်မာန်ပါ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုနေဟန်ပုံ ဖြစ်သည်။

ထိုသတင်းစာတွင် ဂျပန်တို့ဘက်မှ အဆုံးအနွှဲနှင့် မဟာမိတ် တို့ဘက်မှ ရေတပ်ဆိုင်ရာ အဆုံးအနွှဲ စာရင်းတို့ကို နှိုင်းယှဉ်ဖော်ပြ ထားသည့် သတင်းတစ်ရပ်လည်း ပါသည်။ ထိုစာရင်းထဲတွင် ဂျပန် ဘက်မှ အဆုံးအနွှဲ စာရင်းတို့မှာ ပြောပလောက်အောင် မများဘဲ၊ မဟာမိတ်တို့ဘက်မှမူ နာလန်မထူနိုင်လောက်အောက် ပျက်စီးဆုံးရှုံး ခံရပုံတို့ကို ဖော်ပြထားသည်။

ဤသို့ ဝါဒဖြန့်ခြင်း အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ကား မဟာမိတ်တို့ သည် အဘက်ဘက်မှ ကုန်ဆုံး ပျက်စီးသွားပြီး နာလန်မထူနိုင်တော့၍ ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်ထဲတွင် နောင်တစ်နေ့ မဟာမိတ်တို့ နိုင်ရမည် ဟူသော ယုံကြည်အားထားချက်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့မှာ အဘယ်မျှ နုံ့ချာ ဆင်းရဲသည့် ဘဝအခြေအနေတွင် ကျရောက်ခံစားနေကြစေကာမူ စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်နေမှုကိုတော့ ယိမ်း ယိုင်သွားအောင် သူတို့ မချေဖျက်နိုင်ပေ။

၁၉၄၄ ခုနှစ် ကုန်ဆုံးခါနီး နေ့တစ်နေ့တွင် ဖြစ်၏။ ဂျပန် အစောင့် စစ်သားတစ်ယောက်သည် နံနက်ပိုင်း၌ ကျွန်ုပ်မရှိသော အခန်းသို့ ရုတ်တရက် ရောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်ဆောင်သွား သည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်ကို ယောက်ျားသုံးပန်း အကျဉ်းသားများ စခန်း၌ တည်ရှိသော ဗဟိုတပ်ဖွဲ့ရုံးခန်းမကြီးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ခေါ်လာပုံမှာလည်း ဆန်း၏။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ခေါ်လာ သည်ကို မသိသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်အမင်း စိုးရိမ် ကြောက်လန့် လျက် ရှိသည်။

လာရောက် မခေါ်မိကလေးမှာပင် ကျွန်ုပ်သည် ကံအားလျော် စွာ ရေဓိုးချိုး သန့်စင်ပြီး ဖြစ်၍ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်အား အဆုံးစီရင် မည် ဆိုပါကလည်း အတော်ကလေး သန့်သန့်ပြန်ပြန်နှင့် အသေခံရန် ပင် ရှိနေပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကြောက်လန့်လွန်းသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ထွပ် ချောက်ချားသောစိတ် ဖူးလွန်းလာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် တပ်ဖွဲ့ နှုတ်ခမ်း ထဲသို့ ဝင်လိုက်ပြီး တာကီအား ဦးညွတ်၍ ဂျပန်လို အရိုအသေ စေ လိုက်ရသည်။ တာကီနှင့်အတူ အခြား ဂျပန်အရာရှိနှစ်ဦးတို့လည်း ထိုင်နေကြသည်ကို ကျွန်ုပ်တွေ့ရလေသည်။

သူတို့သည် ပထမတွင် ကျွန်ုပ်အား တစ်စုံတစ်ရာမျှ မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ ဘာတွေ ဖြစ်လာဦးမည် ဟု အံ့ဩထိတ်လန့်စွာနှင့် စောင့်မျှော်နေရသည်။

“ဒီကနေ့ မင်းကို လွှတ်လိုက်ပြီ”

ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့်နားကို ကိုယ်မယုံကြည်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားရ၏။ သူတို့သည် ကျွန်ုပ် စိတ်ကို လှည့်စား၍ တမင်ပြောင် လျှောင်လိုက်ခြင်းပင်လောဟု တွေးလိုက်မိသည်။

သို့သော် ထိုစကားသည် တကယ်ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကို ကျွန်ုပ် တွေ့ရှိရ၏။

သူတို့ မျက်နှာမှာ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ရှိကြသည်။ အစောင့် စစ်သား တစ်ယောက်အား ကျွန်ုပ် နေထိုင်ရာ အခန်းမှ ကျွန်ုပ်ပိုင်ပစ္စည်း ပစ္စယ များကို သွားရောက် သယ်ပိုး သိမ်းဆည်း၍ ယူလာခဲ့ရန် ကျွန်ုပ် ရွှေ့တွင် အမိန့်ပေး လွှတ်လိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ် တွေ့ရသဖြင့် တကယ် လွှတ်ကြောင်း စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည်သွားရလေသည်။

သူတို့သည် ကျွန်မကို လွတ်လိုက်သည်တိုင် ကျွန်မအား အပေါင်းအဖော် ဘဝတူ အကျဉ်းသားများထံ သွားပြီး 'ဝှတ်ဘိုင်' ဟူသော ခွဲခွာသွားရခါနီးဆဲဆဲ နှုတ်ခွန်းဆက်သော စကားကလေး ကိုပင် ပြောဆိုနိုင်ခွင့် မပေးခဲ့ပေ။ ကျွန်မအား ပြန်လည်ပြောပြခြင်း၊ ထုတ် ဖော်ပြောဆိုခြင်း မပြုလုပ်ရန် ဝန်ခံကတိပေးခဲ့ရသည်။

ကျွန်မသည် ငိုရမလား၊ သို့မဟုတ် ရယ်ရမလား မသိတော့။

ကျွန်မက တာကီအား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားသည်။ ထိုနောက်တွင် ကျွန်မ၏ ပစ္စည်းများနှင့်အတူ ခိုင်းလိုက်သော စစ်သား ပြန်ရောက်လာ၏။

ကျွန်မကို အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ပြန်လွတ်လိုက်သည်ကို မှ မသိပါ။ နောက်တွင်မှ ကျွန်မခင်ပွန်း ကိုကျော်အုန်းနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီး သော သူ၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီး ဖြစ်ခဲ့သော ကြောင့် လွတ်သည်ဟုကား သိရပါသည်။

တာကီနှင့် စခန်းအုပ်ချုပ်ရေးမှူး စစ်ဗိုလ်တို့သည် ကျွန်မအား ဝိတ်ပေါက်ဝအထိ လိုက်ပို့ကြပါသည်။ တာကီကို ကြည့်ရသည်မှာ သူ့ကြောင့် ကျွန်မ လွတ်ခွင့် ရသလိုလို သူ့ကိုသူ ဂုဏ်ဖော်ချင်သည့် အရိပ်အယောင်များ ဖုံးအလွှမ်းနေသည်ကို ကျွန်မ သတိထားလိုက်မိ သည်။

ခွေးတပ်စခန်းကြီး၏ အပြင်ဘက် ဂျပန်စစ်သားတစ်စုကြား တွင် ကျွန်မကို လာကြိုနေသော ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်း ကိုကျော်အုန်းအား 'ဘွားခနဲ' တွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။

*** * ***

အခန်း (၁၃)
ကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးကိုး

ကျွန်မတို့ကို ထားဝယ်မြို့သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး၊ ခရိုင်လုံး ဆိုင်ရာ ကင်ပေတိုင် စစ်နဲ့သို့ ပို့အပ်ပေးသည်။ ကျွန်အား ထားဝယ်မှ တဲသာဝတီခရိုင်အထိ ခရီးသွားလာခွင့် ပြုသည့် ပတ်စ်ပို့လက်မှတ် တစ်စောင် ထုတ်ပေးပါသည်။ ကျွန်မကို လွတ်လိုက်ခြင်း ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ထုံးစံအတိုင်း လိုအပ်သော မှတ်ပုံတင် စာရွက်စာတန်း များ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဖိုင်သွင်းခြင်း စသည်ဖြင့် ရေးမှတ်ပြီးစီးသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းခဲ့ရသည်။

ထားဝယ် ကင်ပေတိုင် စစ်နဲ့မှာ တစ်ခရိုင်လုံးနှင့် သက်ဆိုင် သော နှစ်နှစ်သောကြောင့် နှစ်တွင်း နှစ်ပြိုင်တစ်ပိုက်တွင် ပျားပန်းခတ်မျှ အလုပ်ရွပ်နေကြသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ လူသံသူသံ လှုပ်ရှားသံများ နှင့် ရပ်တန့် ငြိမ်သက်သွားသည့် အခိုက်အတန့်၌ ကျွန်မတို့သည်

www.burmeseclassic.com

ငိုကြွေးညည်းညူသံနှင့် ဝေဒနာ မခံမရပ်နိုင်၍ ငြီးတွားသံများအပြင် အသက်ထွက်ခါနီး အခံရခက်လှသဖြင့် နောက်ဆုံး အသံကုန် ဇူးဇူးရှူကြီး ဖာစ်ကြွေးလိုက်သော အသံများကိုပါ ကျွန်မတို့ ကြားလိုက်ရပေသည်။ ဤအသံများကြောင့် ကျွန်မမှာ နှလုံးတုန် ရင်ခုန်ကာ စိတ်နှလုံး များစွာ မချမ်းမြေ့ဖွယ် ခံစားမိလေသည်။

ကျွန်မတို့သည် ရုံးကိစ္စအတွက် ထိုင်စောင့်နေရစဉ်အတွင်း အထက်ပါ အသံမစဲတို့မှာ ရုံးပေါ်မှ အဆက်မပြတ် ဆိုသလို ထွက်ပေါ်လာတတ်သည်။ သနားစရာကောင်းသော အညှင်းဆံခံ လူတစ်ယောက်အဖို့ မရှုမလှ ဝေဒနာ ခံစားနေရမည်ကို တွေးလိုက်မိတိုင်း ကျွန်မမှာ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးခဲ အေးစက်သွားရတော့သည်။

ကျွန်မတို့သည် ထားဝယ်မြို့တွင် တစ်ညအိပ် စောင့်ဆိုင်းနေရပြီး၊ နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောပိုင်း ထွက်မည့် ဘတ်စ်ကားကို တက်စီးရ၏။ ဤသည်မှာ ကျွန်မတို့ အိမ်အပြန် မိုင် ၃၀၀ ခန့်ရှည်ကြီး၏ ပထမဆုံးအဆင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် နှစ်ရှည်လများ ချွေးတပ်စခန်းကြီး၌ တွေ့ကြုံခံစားလာခဲ့ရသမျှသော ဂုဏ်အဝတ်တို့ကို မိမိအိမ်သို့ ပြန်ရတော့မည့် အရေး တွေးမိလိုက်သဖြင့် အလိုအလျောက် မေ့ပျောက်သွားလေတော့သည်။

ကျွန်မသည် ယခုအခါ ခန့်ပန်းအကျဉ်းသားတစ်ယောက် မဟုတ်တော့။ ထားဝယ်မှ နေရင်းဌာနသို့ အပြန်ခရီးတွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာနိုင်ခဲ့လေသည်။ ယခင်က ကျွန်မတို့ ထားဝယ်သို့ လာခဲ့ရသလိုပင် လွတ်လပ်စွာ သွားလာနိုင်သည်။

အလာခရီးတုန်းကလိုပင် ကျွန်မတို့သည် ရေးမြို့သို့ လည်းကောင်း၊ တစ်ဖန် ရထားဖြင့် မော်လမြိုင်မြို့သို့ လည်းကောင်း၊ ယာဉ်

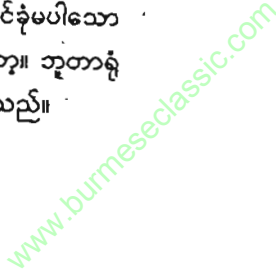
အဖို့ဖို့ စီးပြီး အဆင့်ဆင့် ပြောင်းစီးလျက် လာခဲ့ကြရသည်။ ရသမျှ ယာဉ်တို့ကို ကြိုသလို ငှားရမ်းစီးနင်းခဲ့ရ၏။

၄ ရက်နီးပါး ကျွန်မတို့သည် အဆက်မပြတ် ခရီးပြင်း နှင်လာခဲ့ရ၏။ လမ်းခရီးမှာလည်း သက်သက်သာသာ မဟုတ်ဘဲ ဘေးအန္တရာယ် အဖို့ဖို့ကြားက ကျော်လွန်ဖြတ်သန်းလျက် ပင်ပန်းကြီးစွာ လာခဲ့ရသည်။

တစ်လမ်းလုံးလိုလိုပင် ကျွန်မတို့ ရပ်တန့် အစစ်အဆေး ခံရခြင်း၊ မသင်္ကာသော မျက်လုံးဖြင့် ကျွန်မကို ကြည့်ကြသည်။ မောက်မာဝါကြွားဟန်ရှိသော ဂျပန်စစ်သားတို့သည် ကျွန်မတို့၏ အထုပ်အဖိုးကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် ရှာဖွေစစ်ဆေးကြ၏။ အချို့ကလည်း ထားဝယ်ကင်ပေတိုင်ဇွဲက ထုတ်ဖော်ခဲ့သော ပတ်စ်ပို့ စာရွက်စာတန်းများကိုပင် မယုံသင်္ကာသော မျက်စိနှင့် ကြည့်ရှုခဲ့ကြသည်။

လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး အင်္ဂလိပ်ဝုံးကြ လေယာဉ်တို့၏ ချွေးကန်ကြောင့် အတော်ပျက်စီးနေကြ၏။ ကျွန်မ လာစဉ်က လမ်းအတိုင်းပင် ဟုတ်မှဟုတ်ပါလေစဟု စိတ်ထဲ ထင်မိသည်။ ကျွန်မမှာ ဖုတ်မိလောက်ပင် တွေ့ရလေသည်။ လာတုန်းက တံတား အတော်များများကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ ယခုအခါ ယင်းတံတားများကို မတွေ့ရတော့ပေ။ ကျွန်မတို့မှာ လမ်းစပျောက်နေပြီလားဟု ထင်ခဲ့ရသည်။ ရွာထဲသွားပြီး ရွာခံ နွားလှည်းကို စီးကာ ပြန်လာခဲ့ကြရသည်။

မီးရထားတွဲများကိုလည်း ကြည့်ပါဦး၊ တွဲတစ်ခုလုံး ကျည်ဆန်များဖြင့် ဆန်ကာကျလခမန်း ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုင်ခုံမပါသော တွဲက များ၏။ အချို့တွဲတို့မှာ ခြေနင်းစရာပင် မရှိတော့။ ဘူတာရုံဆိုသည်မှာလည်း နေရာ ပျောက်လုနီးနီး ဖြစ်နေလေသည်။

မီးရထား စီးနင်းလာရင်း အခါများစွာ ထိုးရပ်ခဲ့ရ၏။ လေကြောင်းရန် တိမ်းရှောင် ပုန်းအောင်းနေကြရသည်။ ရထားရပ်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခရီးသည် အားလုံး၊ တွဲအတွင်းမှ အပြင်သို့ ခုန်ချရသည်။ လဲသူလဲ ကွဲသူကွဲနှင့် အမြန်ဆင်းပြေးကြရသည်။ ထို့နောက် လေယာဉ်မှ ပစ်ခတ်နေခြင်း မထိမှန်ရလေအောင် ခြေပြင်ပေါ်တွင် ပစ်လွဲချပြီး ငြိမ်သက်စွာ အလျားမှောက် နေခဲ့ရသည်။ ကျွန်မအဖို့ ကိုယ့်သွေးတူသားတူ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့ လာရောက်တိုက်ခြင်းခြင်းကို ခံနေရပြီး၊ မျိုးမတူ ရိုးမတူ သူစိမ်းများကြားတွင် အသက်ဘေးအတွက် အတူတကွ ပြေးအလွှားနေရတော့သည်။

လေကြောင်းရန် စဲသောအခါ ခရီးသည်များသည် မိမိတို့တွဲသို့ ပြန်လာတွင် မီးရထားတွဲများအတွင်း၌ လူတွေ ပြည့်ကျပ်ကာ နေရာချ ဖြစ်သွားသဖြင့် ကျွန်မတို့သည် ရမိရရာ မီးရထားစက်ခေါင်း၏ နောက်တွင် ကပ်၍ ချိတ်ဆွဲထားသော ကျောက်မီးသွေးတင် တွဲငယ်ထဲသို့ အတင်းတက်စီးကြရသည်။

မီးရထားမှာ ကျောက်မီးသွေး မသုံးနိုင်ဘဲ ထင်းများကို အသုံးပြုသဖြင့် ကျောက်မီးသွေး တင်တွဲငယ်ပေါ်တွင် ထင်းချောင်းများနှင့် ပြည့်ကျပ်နေ၏။ ထိုထင်းပုံပေါ်၌ မြန်မာခရီးသည်အချို့က အလျင်ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်မတို့သည် သူတို့နည်းတူ ထင်းချောင်းများပေါ် တက်ထိုင်ပြီး ကသိကအောင်ဖြင့် စီးလာကြသည်။

ထိုသို့ ကိသကအောင်နှင့် စီးနင်း လိုက်ပါလာကြရသည် အထဲမှာပင် ပို၍ ဆိုးရွာသော အဖြစ်ဆိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြန်၏။ ထင်းထိုးခတ်မောင်းသော ခေါင်းတွဲမီးခိုးခေါင်းတိုင်မှ မီးဖွားများသည် ရဲခနဲ ရဲခနဲ လွင့်၍ လေနှင့်အတူ နောက်သို့ ကျလာခြင်း ဖြစ်သည်။

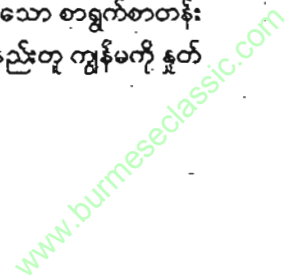
မီးဖွားများ လွင့်နေခြင်းမှာ မသက်သာလှ။ ကြောက်စရာပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

တော်ပါသေး၏။ မီးရထားခရီးစဉ် တစ်လျှောက်လုံးလိုမှာပင် ထမင်းဟင်းတို့ကို လာရောက် ရောင်းချသူများ ရှိကြသဖြင့် ဝယ်ယူစားသောက်နိုင်လေသည်။ ယခင် စစ်ကိုင်းမှ ရန်ကုန်သို့ အပြန်ခရီးတွင် ကျွန်မသည် ရေမရသဖြင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဖြင့် မျက်နှာသစ်ခဲ့ရဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။

ဒုက္ခအလီလီကို နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ကျော်နင်းလွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး ကျွန်မတို့ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်မသည် ထားဝယ်မှ ပေးလိုက်ခဲ့သော ပတ်စ်ပို့လက်မှတ်ကို ဆိုင်ရာ ရန်ကုန် နယ်ထိန်း ကင်ပေတိုင် စစ်ရုံးသို့ သွားရောက်ပြသရ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် ထောက်ခံ အတည်ပြုချက် လက်မှတ်ကို ၎င်းတို့က တစ်ခါ အောက်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုး အတည်ပြုပေးသည်။

ရန်ကုန် ကင်ပေတိုင်ရုံးမှာ ယခင်တရားရုံးသစ် အဆောက်အအုံကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် ထိုရုံးသို့ သွားရောက်သောအခါ အထက်အထပ်သို့ ဓာတ်လှေကားဖြင့် တက်ရ၏။ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ ပစ္စည်းများဖြင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြင်ဆင် မွမ်းမံထားသော ရုံးခန်းမကျယ်ကြီးတစ်ခုသို့ ကျွန်မကို ပို့ပေးလိုက်သည်။ ထိုရုံးခန်းထဲမှာပင် ကျွန်မ ခေတ္တ ထိုင်စောင့်နေခဲ့ရသည်။

မကြာမီမှာပင် ရုပ်ရည်တည်ကြည် ခန့်ညားသော ဂျပန် စစ်ဘက်အရာရှိတစ်ဦး ဝင်လာသည်။ အသက်မှာ ၄၀ ဝန်းကျင် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ သူက ကျွန်မ တင်ပြသော စာရွက်စာတန်းများကို အသေအချာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး ရှေးနည်းတူ ကျွန်မကို နှုတ်ပိတ် စကားများ မှာကြား ပြောဆိုလေသည်။

ကျွန်မသည် ထားဝယ်နယ် ချွေးတပ်စခန်းကြီးထဲရှိ အကျဉ်း သားတို့၏ အမည်နာမကို မည်သူတစ်ယောက်ကိုမှ ပြောမပြရ။ ထို့အပြင် ကျွန်မသည် ထိုချွေးတပ်စခန်းတွင် အကျဉ်းကျခဲ့သည့် အကြောင်းကိုလည်း မည်သူ့အားမှ ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မပြောပြရဘူး ဟင် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အရာရှိက ကျွန်မအား ထားဝယ်ချွေးတပ် စခန်းကြီး အကြောင်းကို စုံစုံလင်လင် မေးမြန်းပြန်သည်။ ကျွန်မသည် တာကီ၏ အမည်နှင့် ၎င်း၏ ပြုမူပုံတို့မှအပ ကျန်အားလုံး အမှန် အတိုင်း ပြောပြလေသည်။ ကျွန်မကို မေးမြန်းသူ ဂျပန်အရာရှိမှာ ကျွန်မ၏ ဂျပန်ဘာသာစကားကို အတော်ကြီး ကျွမ်းကျွမ်းကျပ်ကျပ် ပြောဆိုနိုင်ခြင်းကြောင့် ကျေနပ်သဘောကျသွားသည်။

သို့နှင့် ရန်ကုန်မှ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရေကြောင်းမှ ကူးသန်း သွားလာနိုင်ခွင့် ပါမစ်ကို ရှော့ရှော့ရှူရှူပင် ရေးသားထုတ်ပေး လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ ညအတော်ပင် မှောင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် ယင်း အဆောက်အအုံထဲသို့ ဝင်ရောက်ခါစက အတော် ကြောက်လန့်ခဲ့ရသလောက် ပြန်ထွက်လာရသောအခါ၌ကား ကျွန်မ အားတက်ခွင်လန်းမိ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချမှု အပြည့်အဝဖြင့် ရင်ကော့ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်က ရန်ကုန်မြစ်ကမ်း သင်္ဘောဆိပ် အရောက် လိုက်ပို့ပေးပြီး သမ္ဗန်တစ်စင်းကို ၎င်းကပင် ဟစ်အော် ခေါ်ဝင်ပေးသေးသည်။ ရန်ကုန်မြစ်ကို ဖြတ်သန်းသွားလာနေ၍လည်း လုံခြုံမှုအတွက် စီစဉ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်မတို့ သမ္ဗန်သည် ရေလယ်ကောင်၌ ကျောက်ချ ရပ်နား ထားသော ပုလိပ် မော်တော်တစ်စင်းသို့ သွားရောက်၍ ပတ်စ်ပို့

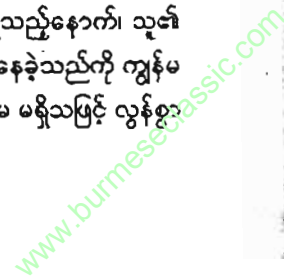
လက်မှတ်ကို ပြသရ၏။ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီးသောအခါမှ ကျွန်မတို့ကို မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ဆက်လက် ကူးသန်းခွင့် ပြုလိုက်သည်။

တစ်ဖက်ကမ်း ဆိပ်ကမ်းမှ ကုန်းပေါ်သို့ အတက်တွင် ကျွန်မ တို့သည် ခရီးသည်တင် ဘတ်စ်ကားတစ်စီးကို တွေ့၍ တက်စီးလိုက်ရ သည်။ ထိုဘတ်စ်ကားဖြင့် ဆိပ်ကမ်းမှ မိုင် ၂၀မျှ ဝေးသော ကျွန်မတို့ မူလနေထိုင်ရာ မြို့ငယ်သို့ ခရီး ဆက်လာခဲ့ကြသည်။ စီးလာသော ဘတ်စ်ကားလမ်း ဆုံးလျှင် ကျွန်မသည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ပေတော့ မည်။ ကျွန်မ၏ စိတ်သည် အိမ်အပြန် ခရီးဖြစ်၍ အပျော်ကြီး ပျော်ရွှင် လန်းဆန်းနေမိသည်။

ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်း ကိုကျော်အုန်းဘက်မှ ဆွေမျိုးသားချင်း အစုစုတို့မှာ အားလုံးပင် ကြွေးရတတ် မျက်နှာကြီး လူကုန်ထံများသာ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်မတို့ ပြန်ရောက်လာသည် ဆိုလျှင်ပဲ လူတကာ၏ စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုခြင်းကို ခံရပါတော့သည်။

ကျွန်မသည် သေရွာပြန် လူထူးလူဆန်း တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။ ကုလားမကြီး တစ်ယောက်က ကျွန်မကို မြင်သောအခါ မျက်ရည်တွေ မြိုင်မြိုင်နှင့် ဆလဲပေးပြီး သူက ကျွန်မကို ပြန်ရောက် လာသဖြင့် အင်မတန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာကြောင်း ပြောကြားရှာ သည်။

ကျွန်မ၏ တစ်ဦးတည်းသော ရင်သွေးငယ်သည် ကျွန်မကို မြင်သည်နှင့် ပြေးလာပြီး ကြိုဆိုသည်။ သူသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်အောင် ဝမ်းသာနေသည်။ ကျွန်မ မရှိသည့်နောက်၊ သူ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ ကြီးမားထွားကျင်းစွာ ရှိနေခဲ့သည်ကို ကျွန်မ သတိပြုမိသည်။ သူ၏ အသွင်အပြင်သည် ကျွန်မ မရှိသဖြင့် လွန်စွာ

ပူဆွေးဝမ်းနည်းနေခဲ့ရခြင်း လက္ခဏာများကိုလည်း ကျွန်မ သတိပြုမိပါသည်။

ကျွန်မတို့ နေရင်းအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ရာတွင် တိုက်ရိုက် မသွားသေးဘဲ အနီးရှိ ယောက္ခမနေအိမ်သို့ ဝင်၍ တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်သည်။ အားလုံးကပင် ဖော်ရွေဝမ်းသာစွာ တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်မ၏ အပြန်ခရီး၌ အစစအရာရာ အဘက်ဘက်မှ စိုပြည်လန်းဆန်းသော အသွင်ရှိကြလေသည်။ ကျွန်မ၏ စိတ်ကို အကြီးအကျယ် ထိခိုက်သွားစေသော အရာတစ်ခုကား ကျွန်မ၏ အိမ်ကို မြင်တွေ့ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် ကျွန်မသည် မိမိနေအိမ်ကို အင်မတန် ဂရုစိုက် မွမ်းမံထားရှိခဲ့သည်။ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ဂရုစိုက် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်၏။ ယခုသော်မူ အိမ်မှာ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ထိန်းသိမ်း သိမ်းထားခဲ့သော ကျွန်မ၏ ပစ္စည်းစုတို့မှာ ဘာကိုမှ မတွေ့ရတော့ပေ။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ ဟူသမျှလည်း ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့။ ပြတင်းပေါက်တို့မှာ ဟင်းလင်းပွင့်လျက် ရှိသည်။ တစ်အိမ်လုံးမှာလည်း ညစ်ပတ်ပေရေလျက် ရှိ၏။

အိမ်အောက်ထပ်တွင် ဆေးလိပ်ခုံ ထောင်စားသော အိမ်ထောင်စုတစ်စု နေထိုင်လျက် ရှိသည်ကို ကျွန်မ တွေ့ရသည်။ ကျွန်မပိုင် အိမ်ထဲသို့ ကျွန်မ ဝင်လာခဲ့သည်ကိုပင် သူတို့က မနှစ်မြို့သော မျက်နှာထားနှင့် သုန်သုန်မှုန်မှုန် ကျွန်မကို ကြည့်နေကြသည်။ ထိုညအဖို့ ကျွန်မသည် ဖြစ်သလိုနှင့်ပင် အောက်ထပ်၌ အိပ်စက်လေ၏။

နံနက်အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ၌ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရမှုမှာ အတော်အတန် ငြိမ်းအေးသွား၏။ ကျွန်မသည် မိမိဂေဟာကို ပြန်၍ စိတ်ကြိုက် ပြုပြင် မွမ်းမံနိုင်ခွင့် ရှိပြီး ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ အိမ်အလုပ်ကို ပြန်လည် လုပ်ကိုင်ခွင့် ရှိ၏။ နောက်ဆုံးဘယ်လိုပင် ဖြစ်ပျက်နေစေကာမူ ကျွန်မတွင် ချစ်သော ခင်ပွန်းနှင့် သားလေးတို့သည် ကျွန်မအပါး၌ ရှိနေကြပြီ မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်မသည် လောကကြီး၌ ခင်တွယ်စရာ၊ တန်ဖိုးထားစရာဟူ၍ သူတို့နှစ်ဦးသာရှိသည် မဟုတ်ပါလား။ အိမ်ပျက်ထဲတွင် နေပါစေ။ ဤနေရာ ဤငှာနသည် ကျွန်မအတွက် 'ကောင်းကင်ဘုံ' ဟုပင် သဘောထားနိုင်သည်။

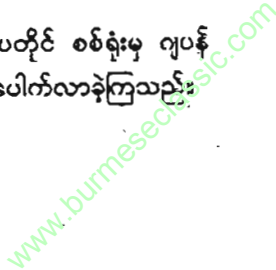
ဒုက္ခအဖုံဖုံကို ကံကြမ္မာပြုတ်ဆုံး မွေ၍ အမျိုးမျိုး စုံလင်အောင်ပင် တစ်ခုပြီးတစ်ခု တွေ့ကြုံခံစားလာခဲ့ရချေပြီ။ သည့်နောက်အဖို့၌ ကောင်းကင်ဘုံနှင့် တူညီရာသို့ ကျွန်မ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်ဟု ကျွန်မ ယူဆထားလိုက်လေသည်။

နံနက်ခင်း၏ ပူနွေးသန်းဝင်လာသော နေရောင်ခြည်နှင့် ထိတွေ့ ခံစားရမှုသည်ပင်လျှင် ကျွန်မအဖို့ ကမ္ဘာလောကဓာတ်ကြီး၏ ထိပ်ဖျား၌ ရပ်နားခိုလှုံ တည်ရှိရသလို အောက်မေ့မိလိုက်သည်။

ကျွန်မသည် မိမိ၏ အနာဂတ်ဘဝတာကို ရည်မှန်းချက်နှင့် ပျော်ရွှင်ခြင်းတို့ဖြင့် ရင်ဆိုင်ပြေရင်းခွင့် ရရှိပေပြီ။ ကျွန်မသည် ယခုအချိန်၌ အနှောင်အဖွဲ့ ဒုက္ခဟူသမျှမှ လွတ်လာခဲ့ပေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မ၏ တွေးခေါ် ပြော်မြင်ချက်ဖြင့် အားတက်ရွှင်လန်းစွာ နေခဲ့ရခြင်းသည် တစ်နေ့ခင်း ကုန်သည်အထိ ကြာရှည်သော အချိန်မရရှိနိုင်ခဲ့ပေ။

ထိုနေ့ညနေခင်း၌ ရန်ကုန် ကင်ပေတိုင် စစ်ရုံးမှ ဂျပန် စစ်ပုလိပ် အရာရှိတစ်စုသည် ကျွန်မထံသို့ ပေါက်လာခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မသည် သူတို့၏ ပြောဆိုချက်ကို ကြားနာရမိသောအခါ၌ မူ ကျွန်မ၏ မျှော်လင့်ချက် ရှေးပြေး ရောင်ခြည် အလုံးစုံတို့သည် တစ်ခဏအတွင်း ဆိတ်သုဉ်း ပျက်စီးသွားခဲ့ရလေပြီဟု ကျွန်မ စိတ်နှလုံး မကြည်မလင် နောက်ကို့ကို ဖြစ်ကာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရမိပါတော့သည်။ စောစောက တက်တက်ကြွကြွ ရှိခဲ့သော ကျွန်မ၏ နှလုံးသားသည် ပျက်စီးခြင်းဘဝ၏ အောက်ခြေသို့ လျော့ကျသွားခဲ့ရလေသည်။ ကျွန်မ၏ ဘဝသည် သူတို့တစ်တွေနှင့် မလွတ်ကင်းနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေပါတော့လားရှင်။

သူတို့ ယခု လာရောက်ခြင်းမှာ ကျွန်မကို ဖမ်းရန်အတွက် မဟုတ်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ အိမ်၌ သူတို့ အတူတကွ ပေါင်း၍ လာရောက် နေထိုင်ကြသည့်အကြောင်း ပြောလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မက သူတို့ ပြောင်းလာ နေထိုင်မှုကြောင့် ကျွန်မတို့ နေအိမ်မှ အဝေးသို့ ဖယ်ရှား ထွက်ခွာသွားရန် မလို။ ကျွန်မသည် ဤအိမ်၌ ဆက်လက် တည်ရှိနေရမည်သာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို ထမင်းချက် ကျွေးရမည်။ အိမ်ထောင်ဦးစီးအသွင် စားသောက်ရေးမှအစ နေရေးထိုင်ရေး ကိစ္စအဝဝတို့ကိုပါ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးရမည် ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်ဆိုရလျှင် ကျွန်မသည် မိမိအိမ်တွင်းမှာပင် အကျဉ်းသမားဘဝသို့ လျော့ကျ သက်ဆင်းရခြင်းနှင့် မခြားနားတော့ပေ။

ဤသို့သော ပုံစံသစ်ဖြင့် ကျွန်မသည် အကျဉ်းကျွဲ ခံနေခဲ့ရသည်မှာ ၅ လနီးပါးခန့် ကြာခဲ့လေသည်။ ထိုမျှ တိုတောင်းသော အချိန်ပိုင်းတွင် ဖြစ်စေကာမူ ကျွန်မအဖို့မှာ ယခင်ယခင်က ကျွန်မ ထိတွေ့ခံစားခဲ့ရဖူးသော ဒုက္ခအနှောင်အဖွဲ့ အားလုံးထက်ပင် ပြင်း

ထန်မည်းမှောင်သော စိတ်၏ ဆင်းရဲခြင်း ဝေဒနာကို လှိုက်လှဲစွာပင် ခံယူလိုက်ရပေသည်။

ထိုစဉ်က ဂျပန် ကင်ပေတိုင်တို့ကို အကြောင်းကြီး ကြောက်ကြရ၍ မည်သူမျှ ကျွန်မထံသို့ လာရောက်လည်ပတ်ခြင်း မပြုကြ။ ယောက္ခမများကလည်း လာချင်လျက်နှင့် မလာနိုင်ရှာသည့် အထီးကျန်ဘဝတွင် ကျွန်မ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။

ကိုကျော်အုန်းသည် ကျွန်မအတွက် နောက်ဆုံး အားထားစရာ ကောက်နိုးတစ်မျှင်ပမာ ရှိခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါ ကျွန်မအနီးအနားတွင် အားထားဖွယ်ရာ မမြင်တွေ့နိုင်ပါတော့ချေ။

ကျွန်မဘဝသည် နောက်ဆုံး၌ ဘာကိုမှ ခင်တွယ်တပ်မက်နေစရာ မကျန်တော့။ အထီးကျန်ဘဝနှင့် တူလာလေတော့သည်။

ဂျပန် ကင်ပေတိုင်အဖွဲ့သည် ကျွန်မ နေအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာရောက်နေထိုင်မည်ဟု သိရှိသည်နှင့် ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ ယောက္ခမအိမ်ကြီးမှ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ ပစ္စည်းအချို့ကို ယူလာပြီး ရောက်လာမည့် မာစတာများအတွက် ပြင်ဆင် နေရာချထားရလေသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာပင် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်များ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မအိမ်ကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ပြန်လည် မွမ်းမံပြင်ဆင်ပြီး မိသားစု နေထိုင်လိုက်ဦးမည်ဟု ကျွန်မ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သော အိမ်မက်များသည်။ ယခုအခါ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ပျက်စီးသွားခဲ့လေပြီ။

ယခုအခါ ကျွန်မသည် မိမိကို အနှောင်အဖွဲ့အတွင်းသို့ သွတ်သွင်းထားရှိကြတော့မည်သူများအတွက် ကျွန်မအိမ်ကို သူတို့ နေထိုင်စရာ ကွာတာအဖြစ် ပြုပြင်မွမ်းမံပေးရခြင်း သက်သက်သာလျှင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်မ၏ အိမ်သည် ခရိုင်လုံးဆိုင်ရာ ကင်ပေတိုင် ဌာနချုပ်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်လာတော့၏။ ကျွန်မသည် ထိုကင်ပေတိုင် ဦးစီးအရာရှိ၏ အခိုင်းအစေအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

ရောက်လာသော ဂျပန် မာစတာသည် ပုပုကွကွ မဟုတ်၊ အရပ်အမောင်း ထောင်ထောင်မောင်မောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်အားဖြင့် ကြည့်ပျော်ပျော်ထဲက ဖြစ်သည်။ အသက်လည်း မကြီးလှပေ။ ၃၅ နှစ်အရွယ်မျှသာ ရှိဦးမည်။ မာစတာ၏ အမည်မှာ 'နာဂါတို' ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ ရာထူးအဆင့်အတန်းမှာ သိပ်မမြင့်လှ။ ဒုဗိုလ်အဆင့်မျှသာ ရှိသည်။ သို့သော် သူသည် ကင်ပေတိုင် စစ်ပုလိပ်ဌာန၌ ရာထူးရှိသူ ဖြစ်သဖြင့် တစ်ရပ်တစ်ရွာလုံး၊ တစ်မြို့လုံး သာမက ရပ်ဝေးနီးနား တစ်ဝိုက်တို့ပါ သူ၏ ဩဇာအာဏာစက် လွှမ်းမိုးနေသည်။

* * *

ကျွန်မ၏ ဘဝမှာ ကဏ္ဍသစ်သို့ ကူးပြောင်းလာခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်စရာ ရှိသော်ငြားလည်း လူ့ဘဝတွင် အဓိပ္ပာယ် ကင်းမဲ့စွာ အသက်ရှင် လှုပ်ရှားနေရသော အသက်ရှင်လျက်နှင့် သေနေသူပမာ လူ့ဘဝမျိုးပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

လွန်ခဲ့သော ရက်များအတွင်းက တွေ့ကြုံခဲ့ရသော စိတ်ချောက်ချားစရာ ဖြစ်ရပ်များ၊ လူ့ဖြစ်ပါလျက်နှင့် လူ့စဉ်မမီ မရပ်တည်မနေနိုင်အောင် ဂုဏ်သိမ်ခွဲရမှုများကို တွေးမိသည်နှင့် ကျွန်မသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ခုံးပွဲချ ငိုလိုက်မိပါတော့သည်။

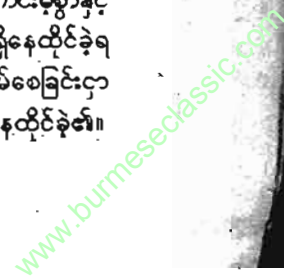
ကျွန်မ၏ ရင်သွေးငယ် လူမမည်သားလေးက ကျွန်မအား ကြိုးစား၍ နှစ်သိမ့်အားပေးဖော် ရပါသည်။ ကျွန်မတို့ သားအမိ နှစ်ယောက် စစ်ကြီး ပြီးဆုံးသွားလျှင် နေရာသစ်သို့ သွားရောက် နေထိုင်ရန်ကိုသာ စိတ်ကူးထားကြသည်။

ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲတွင် ဤစစ်ပွဲကြီးသည် ဘယ်တော့မှ ပြီးဆုံးနိုင်တော့မည်ဟု မထင်မိ။ သားလေးသည် ကျွန်မ၏ စိတ်သက်သာရာ သက်သာကြောင်း အားပေးနှစ်သိမ့်ရှာပါသည်။ သို့ရာတွင် သူကလေးသည် ကျွန်မ၏ ဝမ်းတွင်း ပူဆွေးနေရသော အစိုင်အခဲကြီးကို သူ သိနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ထို့အပြင် သူ၏ အရွယ်မှာ ငယ်ပါသေးသည်။ သူတွင် လူလုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိပါသေးသည်။ သူသည် လူငယ်ဘဝ တောထဲ လျှောက်လည်တတ်သည်။ ချောင်းထဲ ရေကူးသည်။ ကျောင်းစာ သင်တံ့သည်။ ယခုအချိန်၌ သူသည် ကျွန်မ၏ ပြုစုယုယမှုကို ခံယူနေရန် မလိုတော့ပြီ။

သူသည် ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကပင် အမိ၏ အုပ်ထိန်းမှု ကင်းစွာ နေထိုင်လာခဲ့ရသည်။ သူ့ဘဝက သူ့ကို သင်ကြားတတ်မြောက်စေခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် ယခင်ကဆိုလျှင် အပေါင်းအသင်း ကင်းမဲ့စွာနှင့် လူ့ဘဝ၏ အမှောင်မှိုက်ဆုံးသော နေရာတွင် ရောက်ရှိနေထိုင်ခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ နေထိုင်ခဲ့ရာမှ ကျွန်မအား စိတ်တည်ငြိမ်စေခြင်းငှာ ကျွန်မသည် အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်အောင် လုပ်ကိုင်နေထိုင်ခဲ့၏။

ကင်ပေတိုင်တို့နှင့် အမြဲလိုလို ဆက်ဆံခဲ့ရဖူးသည် ဖြစ်၍ ၎င်းတို့ကို ကျွန်မ အကြောက်ကြီး ကြောက်ခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်မနှင့် ယခုတစ်ဖန် တွေ့ကြုံ ဆက်ဆံရဦးမည့် ကင်ပေတိုင် အရာရှိ ငါ့ စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေရန် နည်းလမ်းတို့ကို လေ့လာစဉ်းစားလုပ်ကိုင် ရပေမည်။

ဂျပန်တာဝန်ခံ အရာရှိငါ့ စိတ်သဘောထားမှာ လူတကာတို့ နှင့် ရောရောထွေးထွေး နေတတ်သူ မဟုတ်။ လူတိုင်းနှင့် ခပ်မှန်မှန် ခပ်တန်းတန်း နေထိုင်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူ၏ စိတ်တွင် အခြား သူများအပေါ်၌ သူကလွဲလျှင် မည်သူ့ကိုမှ မယုံရဟူသော မယုံသင်္ကာ စိတ်သဘော ရှိသူ ဖြစ်သည်။

သူနှင့်အတူ နေသူအဖြစ် ယခုအခါ ကျွန်မတို့ အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့သူ တစ်ယောက်မှာ ဂျပန်စကားပြန် လုပ်သူ အောင်သန်း ဆိုသော လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ၏ အထက်အရာရှိမှာ ဂျပန် ကင်ပေတိုင် အရာရှိ နာဂါတိုက သူ့ကို အလွန် အားကိုး ယုံကြည် သည်။ နာဂါတို ဘယ်သွားသွား စကားပြန် အောင်သန်းက နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်ပါရစေ ဖြစ်သည်။ ညဉ့်ပန်းနိပ်စက် စစ်ဆေးမေးမြန်းရာ၌လည်း သူပါပြန်သည်။

သူတို့တစ်တွေ ကျွန်မတို့ထံ ရောက်လာခါစနေ့ ကျွန်မသည် ကိုကျော်အုန်းနှင့် အောင်သန်းတို့ကို ထမင်းတစ်ဝိုင်း ပြင်ပေးပြီး ကျွန်မ က အိမ်နောက်ဘေး မီးဖိုချောင်၌ ကျွန်မ၏ သားငယ်နှင့်အတူ တစ်ဝိုင်းဖွဲ့၍ စားသောက်ဖို့ စီစဉ်သည်။ ဤအစီအစဉ်ကို နာဂါတိုက နှစ်သက်ခြင်း မရှိပေ။ သူသည် ကျွန်မကို သူ၏ မျက်စိအောက်၌ စားသောက်စေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် သူ့အပြင် အခြားသူ များ ပါရှိစေကာမူ တစ်စားပွဲတည်း ဝင်စားခိုင်းလေသည်။

ပန်အောင်စာပေ

ဤသို့ စားသောက်နေခြင်းအတွက် ကျွန်မအဖို့ စိတ်ညစ် စရာအချိန် တစ်ချိန်လို ဖြစ်နေလေသည်။

ကျွန်မသည် သူနှင့်အတူစားရသဖြင့် စကားကို အတတ်နိုင် ဆုံး ယဉ်ကျေးချိုသာစွာ ပြောဆိုရသည်။ သို့သော် ပို၍ ဆိုးသည်မှာ သူတစ်ဦးတည်း မဟုတ်ဘဲ ထမင်းဝိုင်းတွင် အခြားသော ကင်ပေတိုင် အရာရှိများ ဝိုင်းရံ ပါရှိလာသည့် အခါမျိုး ဖြစ်သည်။ သူတို့အချင်းချင်း စကားပြောဆိုလိုက်ကြသည့် အကြောင်းအရာတိုင်းမှာ ကြောက်မက် ဖွယ်ရာ အကြောင်းနှင့် မျက်နှာမထားတတ်အောင် အနေရခက်သော အကြောင်းအရာများလည်း ပါတတ်လေသည်။

နာဂါတို၏ စိတ်တွင်း၌ အဓိက စိတ်ဝင်စားမှု ရှိနေသည့် အကြောင်းမှာ စစ်ကြီးအကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကို သူတို့ ပြောဆိုကြသည့်အခါတိုင်း ကျွန်မမှာ နှုတ်ဆိတ်နိုင်သမျှ ဆိတ်၍ တိတ်တိတ်နေလိုက်ရသည်။

စစ်နှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းကိုပင် မပြောဝံ့သော ကျွန်မက ဤအတိုင်း နှုတ်ဆိတ် နားထောင်နေ၍ မဖြစ်သဖြင့် နောက် ဆုံးတွင် လူနေမှုစရိတ် ကြီးမြင့်နေသည့်အကြောင်းကို ပြောရလေ သည်။ ဤစကားရပ်ကို ပြော၍သာ ပြောရသည်။ သူတို့ ကြိုက်ကြ လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်မသိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့ ကိုယ်တိုင်ကပင် ယခုကဲ့သို့ သူတစ်ပါး အိမ်ပေါ်တက် နေထိုင် စားသောက်နေခြင်းအတွက် စရိတ်ကြေးငွေ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ပေးကမ်း မစခြင်း မရှိခဲ့ဘူးပေ။ သို့သော် ခရိုင်အတွင်းရှိ လူများထံမှ ၎င်းတို့ ရရှိလာသော ပေးစာကမ်းစာ ချိက္ခာပစ္စည်း မှန်သမျှ ကျွန်မ အား အိမ်ထောင်ဦးစီးအနေဖြင့် ပုံပေးတတ်ကြသည်။

* * *

ပန်အောင်စာပေ

ကျွန်မသည် နာဂါတို့ကို အလွန် ကြောက်လန့်နေမိသည်။ ဂျပန် စစ်သားများနှင့် မြန်မာပုလိပ် အားလုံးကပင် သူ့ကို အင်မတန် လေးစားရိုသေကြသည်။ အခြားအရာရှိ အရာခံများထက် သူ့ကို ပိုမို လေးစားပြီး ကြောက်ရွံ့နေကြသည်ကို ကျွန်မ သတိပြုမိသည်။ စစ်ဘက်နှင့် ပုလိပ်အဖွဲ့ဝင်တို့သည် အမြဲတမ်းလိုပင် နာဂါတို့ရှိသော ကျွန်မတို့ အိမ်သို့ ဝင်ထွက် သွားလာ နေကြသည်ကို ကျွန်မ တွေ့ရသည်။ သူတို့ ဝင်ထွက် သွားလာ နေကြသည်မှာ နာဂါတို့၏ အမိန့် ညွှန်ကြားချက်ကို နာခံလုပ်ကိုင်ရန်အတွက် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။

သူ၏ ရာထူးမှာ များစွာ ကြီးမားခြင်း မရှိ။ သာမန် ဝိုလ် တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ၏ ဩဇာတိက္ကမမှာမူ ခရိုင်တစ်ခုလုံး တူဘက်မမြင်အောင် ကြီးမားနေပါသည်။ သူ၏ ဥပမိ ရုပ်ရည်ကား တင့်တယ် ခန့်ညား လေးစားဖွယ် ရှိ၏။ စစ်သားများ သည် သူရှိနေသည်ဟု ဆိုလျှင် မထိမဲ့မြင် မတော်မလျော်သော အမူ အကျင့်ကို မပြုလုပ်ခဲ့ကြပေ။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မသည် မီးစင်ကြည့်ပြီး သူ့အကြိုက် နေတတ်အောင် နေထိုင်ခဲ့ရ၏။ သူသည် ကျွန်မအတွက် အခြားသော ဘေးအန္တရာယ်များမှ အကာအကွယ်ကောင်း တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်နေ ပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်ထားမိသည်။

သူသည် ကျွန်မကို လေးလေးစားစားပင် ဆက်ဆံပြောဆို သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မအပေါ် အခြားသူများက မမှန်မကန် လာ၍ မလုပ်ခဲ့ကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

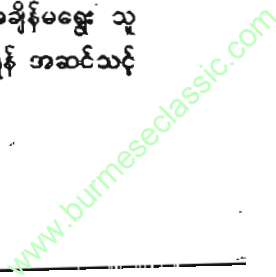
အိမ်ထောင်ဦးစီးအသွင် တစ်အိမ်လုံး တာဝန်ကို လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ပေးရခြင်းသည် စင်စစ်အားဖြင့် ကြောက်စရာ ကောင်း လောက်အောင် ပင်ပန်းလှလေသည်။

ကျွန်မသည် တစ်နေ့တာလုပ်ငန်းကို နံနက်အရက်တက်ချိန်မှ စတင်ကာ စိမ့်လုပ်ကိုင်ရ၏။ တစ်နေ့လုံးလိုလို လုပ်ကိုင်ချိန် ညဘက် ဆိုလျှင်လည်း ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ထိ လုပ်ကိုင်ရလေသည်။ ကျွန်မမှာ အချိန်အခါ များစွာ တိပ်ရေးပျက်ခဲ့ရ၏။

အိမ်တစ်ဆောင်လုံး သန့်သန့်ပြန်ပြန် ဖြစ်နေအောင် အမှိုက် သရိုက် လှည်းကျင်းသုတ်သင်ရ၏။ ထိုထက် ပင်ပန်းပြီး ဦးနှောက် ခြောက်ရာ အလုပ်မှာ အစားအသောက် ချက်ပြုတ်ရသော အလုပ် ဖြစ်သည်။

နာဂါတို့သည် အချိန် ရှိသရွေ့ သူ့အလုပ်ကိုသာ လုပ်ကိုင်နေ ၏။ စုံစမ်းစစ်ဆေး စသည့် လုပ်ငန်းတာဝန်ဖြင့် နေအိမ်မှ အခါများစွာ ထွက်ခွာသွားတတ်လေသည်။ သူသည် အိမ်ကို မကပ်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ထမင်း ဘယ်အချိန် စားမလဲ ဆိုသည်ကို အချိန် သတ်မှတ်၍ မရအောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

အရှေ့တိုင်း နိုင်ငံများတွင် အစားအသောက်ဆိုင်ရာ ပစ္စည်း တို့ကို အချိန်မရွေး ဝယ်ယူထား၍ မရပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် နေ့စဉ် မနက်တစ်ခါ ညတစ်ခါ ဈေးသွားပြီး ဝယ်ခြင်းပေးရန်အတွက် ဝက်သား၊ အသီးအနှံများ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်နှင့် ငါးခြောက် စသည် တို့ကို အပိုအလျှံ ဝယ်ယူ ဆောင်ထားရသည်။ အချိန်မရွေး သူ စားသောက်မည် ဆိုလျှင် ရှိသမျှနှင့် ချက်ကျွေးနိုင်ရန် အဆင်သင့် ထားရှိရ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ညသန်းခေါင်ယံမှ လူ ၆ ယောက်စာ စားသောက်ရန်အတွက် ချက်ပြုတ်ပေးပါရန် ပြောဆိုလာတတ်သည်။ ထိုအချိန်အခါမှာ နာဂါတို့သည် ခရိုင်လုံးဆိုင်ရာ ခရီးလှည့်လည် စစ်ဆေးပြီး အလုပ်မှ ပြန်လာခဲ့သော အချိန်မျိုး ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် သူတို့ စိတ်ဗြဲပြင်စောင်း မလုပ်ရဲ။ ကျွန်မ၏ အိမ်ထောင်ဦးစီး တာဝန်ကို အဘက်ဘက်မှ မလစ်ဟင်းရလေအောင် ဆောင်ရွက်ရလေသည်။

ကျွန်မ၏ တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက်ကား နာဂါတို့နှင့် သူ၏ ကင်ပေတိုင် ဂျပန်စစ်သားများ၊ ကျွန်မ၏ ဆောင်ရွက်ချက်များ ကို စိတ်ကျေနပ်မှု ရှိရန်ပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့ ကျေနပ်မှု ရရန်မှာ ကျွန်မအဖို့ အထူးပင် အရေးကြီးလေသည်။

ကျွန်မတို့ တစ်အိမ်လုံး လူတွေနှင့်အပြည့် ရှိကြသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲတွင် ကျွန်မမှာ တစ်ကိုယ်ရေ တကာယနှင့် ဖျင်းရိငြိုးငွေဖွယ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေထိုင်ရသည် နှင့် မခြားလှပေ။ ကျွန်မ၏ ဘဝမှာ အများတကာ ဝိုင်းပယ်ခံရသူ တစ်ယောက်၏ ဘဝနှင့် ဘာမျှ ခြားနားခြင်း မရှိလှပေ။

ကျွန်မသည် အသက်ရှင်လျက် ရှိပါ၏။ သို့ရာတွင် ကိုယ့်တိုင်း ပြည်နှင့် ကိုယ့်အမျိုးသားအပေါ် ရန်ပြုနေသော သူတို့၏ အလယ်တွင် ရောက်ရှိနေပြီး သူတို့ကိုပင် ပြုစုနေရသည်။

ကျွန်မမှာ အကျဉ်းသားဘဝသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်နေခဲ့ ရပြီး ကျွန်မ ပြုစု ဆက်ဆံနေရသော သူများလည်း ရိုးရိုးသာမန် စစ်သားများ မဟုတ်ဘဲ သူတကာ နှာခေါင်းရှုံ့ ရွံ့မှန်းခြင်း ကြီးစွာ ခံရသော ကင်ပေတိုင် စစ်ပုလိပ်ကြီးများသာ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည်

ဣမန်စစ်ပုလိပ် ဂတ်စတာတို့နည်းတူ ရက်စက်မှု၊ အကြင်နာကင်းမဲ့မှု ရှိကြသော ဂျပန်ဖက်ဆစ် စစ်ပုလိပ်များသာ ဖြစ်ကြသည်။

လူတစ်ယောက်သည် ဘယ်နေရာ ဘယ်ဌာန၌ပင်မဆို ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလပင် ဖြစ်စေ၊ စကားပြောမည်ဆိုပါက မိမိ ပြောမည့် စကားလုံးသည် သူတို့ ဖက်ဆစ်နှင့် မငြိမစွန်းအောင် အထူး ဂရုပြု၍ ပြောရလေသည်။

ခရိုင်အတွင်း နေထိုင်ကြသော သူတို့သည် စစ်အကြောင်း ကောင်းဆိုးဟူ၍ပင် ဝေဖန်ပြောဆိုရန် ကြောက်ရွံ့နေကြသည်။ မိမိတို့ မကျေမနပ် ခံစားနေရသည်ကိုလည်း တစ်ခွန်းတစ်ပါဒ်မှ ထုတ်မပြော ခဲ့။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နေရာတကာတွင် ကင်ပေတိုင် စစ်ပုလိပ် သို့မဟုတ် သူတို့ လွတ်ထားသော စဝိုင်း၊ သို့မဟုတ် မျက်နှာလိုအားရ ပြန်လျှောက်ထားမည့် အလိုတော်ရိအချို့တို့သည် နေရာတကာတွင် ရှိနေကြသည်။ ထိုဂျပန် အလိုတော်ရိနှင့် ဂျပန်သူလျှို့တို့သည် လူစုလူဝေး များရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ဈေး စသည့် နေရာတို့တွင် ခြေချင်းလိမ်အောင် ဝင်ထွက်သွားလာနေကြသည်။

လူတွေ ပြောဆိုသမျှကို တိတ်တဆိတ် ခိုးနားထောင် မှတ်သားပြီး ဂျပန် မာစတာထံ သွားရောက် အစီရင်ခံလေသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် လူတို့သည် မိမိတို့ အိမ်နီးနားချင်းများကိုပင် ယုံကြည်စိတ်ချစွာ စကားရဲရဲ မပြောဆိုနိုင်၊ မပြောဆိုဝံ့သည့်အထိ ဖြစ်လာကြသည်။

ထစ်ခနဲဆိုလျှင် စကားတစ်လုံးတလေ မှားရဲနှင့် ထိုသူ အဖမ်းခံရတော့မည်မှာ သေချာလှ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး ပြုလုပ်မည့်ဟု မသင်္ကာမှုဖြင့် အကြောင်းပြကာ အဖမ်းအဆီး ခံရတတ် သည်။ ခေါ်ယူ မေးမြန်း ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက် ခံရတတ်၏။

ကျွန်မ မှတ်မိပါသည်။ ညတစ်ညတွင် အိမ်သားအားလုံး အိပ်ပျော်နေကြစဉ် အိမ်အောက်ထပ်မှလာ၍ နှိုးသံကြောင့် ကျွန်မ နိုး၍ လာသည်။ ဂျပန်တို့သည် မြန်မာအမျိုးသား သုံးယောက် ဖမ်းလာသည်ကို ကျွန်မ တွေ့ရသည်။ တစ်ယောက်မှာ အသက် ခပ် ငယ်ငယ်ပင် ရှိသေးသည်။ အဖမ်းခံရသူများမှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက် ကာ ကြောက်လန့်နေကြသည်။ နာဂါတို့သည် ဖမ်းပို့လာသူများကို အပေါ်ထပ်တွင် မေးမြန်းစုံစမ်းနေခိုက်၊ ၎င်းတို့ သုံးယောက်ကို ကြည့် နေရန် ကျွန်မကို ပြောကြားသည်။ ကျွန်မသည် ကော်ဖီဖျော်ပြီး သူတို့ သုံးယောက်ကို တိုက်၏။ သူတို့၏ ကြောက်လန့်နေသောစိတ် သက် သာရာ သက်သာကြောင်း ရပါစေတော့ဟူသော စိတ်ထားဖြင့် သူတို့ ကို ကျွန်မ ကော်ဖီ တိုက်လိုက်သည်။ ထို့အပြင် ဂျပန်များ စစ်ဆေး လျှင်လည်း သတိထား မပြေဆိုကြရန်လည်း ကျွန်မကမှာ ကြားခဲ့သည်။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ သူတို့ကို ရဲဌာနသို့ ခေါ်ဆောင် သည်။ ဖက်ဆစ် ကြီးဇိုးနေသော အချိန်ကာလ ဖြစ်သဖြင့် ဥပဒေတူ၍ လည်း မရှိဖြစ်နေသောကြောင့် သူတို့ သုံးယောက် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက် ခြင်း မခံရပါစေနှင့်ဟု ကျွန်မမှာ ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းနေရသည်။ အမှန်စင်စစ် သူတို့သည် ဂျပန်အလိုတော်ရိနှင့် စပိုင် လုပ်သူတို့၏ ချောက်တွန်း သတင်းပို့ချက်ဖြင့် မသင်္ကာဟူသော အကြောင်းပြချက် နှင့်သာ ဖမ်းဆီးခြင်း ခံခဲ့ကြရသည်။

နာဂါတို့သည် အရက်သေစာ အလွန်ကြိုက်နှစ်သက်သည်။ ဒင်းနားပါတီ တည်ခင်းဧည့်ခံခြင်းမျိုးကို နှစ်သက်သည်။ ညစာ စားပွဲ လုပ်မည်ဆိုပါက စားသောက်ဖွယ်ရာ အားလုံးကို ကျွန်မ ချက်ကွေး ရသည်။

သူတို့၏ စားသောက်ပွဲသို့ ဝင်ဆင်နွှဲရန် ကျွန်မကို အတင်း အကျပ် မတိုက်တွန်းပေ။ သို့သော် ကျွန်မသည် သူတို့လိုအပ်သမျှ ပြင်ဆင်ပေးရန် သူတို့ အရက်ဝိုင်းနားတွင်သာ ကျွန်မ ရှိနေရသည်။

သူတို့ သောက်သောအခါမှာ ပုလင်းအကြီးစားဖြင့် ထည့် ထားသော 'ဆာကေး' ခေါ် ဂျပန်ဆန်အရက်ပြင်းတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အရက်ပုလင်းတို့ကို အင်္ဂလိပ် ယူနီယံ ဂျက်အလံနှင့် ပတ်၍ ယူလာတတ်သည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်းမှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့၏ အထွတ်အထိပ် ထားသော အလံသည် အရက်ပုလင်းပတ် စက္ကူဘဝ သို့ ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း တမင်သိက္ခာချခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ ချစ်လင် ကိုကျော်အုန်း တစ်ယောက်မှာ ဤလို စားပွဲ သောက်ပွဲ ပွဲကြီးပွဲကောင်း လုပ်တိုင်း ပါရှိမိမြဲ ဖြစ်သည်။ သူနှင့် နာဂါတို့တို့မှာ 'ကြွက်တွင်း' များ ဖြစ်ကြ၏။ ဘယ်လောက် သောက် သောက် မူးကြသူများ မဟုတ်။ သူတို့ သိက္ခာကို သူတို့ ထိန်းနိုင်ကြ သည်။ အခြားသူများမှာ အရက် အဝင်များလာလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်ဘဲ မူးလာတတ်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူတို့သည် တစ်ခွက်ဝင်လျှင် တစ်ခွက် သိသိသာသာ မူးလာ ကြ၏။ သွေးပူဆူလာတတ်သည်။ တစ်နည်းဆိုသော် အရက်ဝင်လျှင် သွေးဆိုးလာတတ်ကြသူတို့ ဖြစ်၏။ များများသောက်လေ ပို၍ အောက်ခြေ လွတ်လာတတ်ကြလေသည်။

ကျွန်မအတွက် စိတ်အညစ်ရဆုံး ပါတီပွဲတစ်ခုကို ကျွန်မ မမေ့သေးပါ။ ယင်းပါတီပွဲတွင် တေးဂီတ အတီးအမှုတ်များပါ ပါဝင် သည်။ စားပွဲတက်၍ ကရန်လည်း အထူးစိစဉ်ထားသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ကြိုက်ရာ သီချင်းလည်း ဆိုနိုင်သည်။

ထိုနေ့က ဂျပန်တို့က ဝိုင်း၍ သူတို့ အမျိုးသားသီချင်းကို သံပြိုင် သီဆိုနေကြခဲ့ကြောင်းကို ကျော်အုန်းက ဘာစိတ်ကူး ပေါက်လာသည် မသိ။ အင်္ဂလိပ်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကောက်ကာငင်ကာ ဟစ်အော်လေသည်။ ထိုသို့ သီဆိုလိုက်ခြင်းဖြင့် ဂျပန်တစ်စုသည် အကြီးအကျယ် ဒေါပွကုန်ကြမ္မာများကို အခန်းတစ်ခုလုံး ပွက်လော့စိုက် ဆူညံသွားသည်။ ကျွန်မသည် ဘာမှ မတတ်နိုင်၊ ကြောက်လန့်သဖြင့် အခန်းပြင်ဘက်သို့ တစ်ချိုးတည်း ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

အပြင်ရောက်သောအခါ အခန်းထဲတွင် ဖန်ခွက်များ ကွဲသံနှင့် အတူ တစ်စုံတစ်ယောက် စားပွဲကို လက်သီးနှင့် အပြင်းအထန် ထု၍ ထိန်းသိမ်းဟန့်တားသံကို ကြားရလေသည်။

ထိုအခါကျမှ အားလုံး ငြိမ်ကျသွားသည်။ ကျွန်မသည် တံခါးကြားမှနေ၍ အတွင်းသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ နာဂါတို့၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ထိုင်နေသော ဂျပန်တစ်ဦးက ထိုင်ရာမှထ၍ စားပွဲတစ်ဖက်စွန်းရှိ ကိုကျော်အုန်းအား လှမ်းပြီး-

“ခင်ဗျား အင်္ဂလိပ်မ တစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ လက်ထပ်ယူလာခဲ့ရသလဲ၊ သူဟာ ရန်သူဗျ၊ ရန်သူ၊ အခု သွားသတ်ပစ်လိုက်ပါလား” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကိုကျော်အုန်းက မိမိ ချစ်ကြိုက်၍ လက်ထပ်ယူခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့လည်း အခုလို စစ်ကြီး ဖြစ်ပွားလာခဲ့လိမ့်မည်ဟုလည်း မိမိမသိကြောင်းဖြင့် ခုခံပြောကြားလေသည်။

ဤတွင် နာဂါတို့က ကြားဝင်စွက်လာ၏။ သူသည် သူ့ဇနီးသည်ကို ထိုင်ချလိုက်ရန် ဟစ်အော်ပြောဆိုလိုက်သည်။ ထိုနောက်မှ မတ်တတ်ရပ်ပြီး မိန့်ခွန်းတစ်ရပ် ပြောကြားလေသည်။ ထို့နောက် စကားပြန်တစ်ဦး ကျွန်မနားသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး ကျွန်မကို ကိုယ့်

အခန်းကို ပြန်နေပြီး အထဲမှ သော့ခတ်၍ အိပ်တော့ရန် ပြောကြားလေသည်။ စောင့်ကြပ် လုပ်ကိုင်ပေးရန် ရှိသမျှတို့ကို သူတပင် ကျွန်မအစား ကြည့်၍ လုပ်ကိုင် ပေးလိုက်မည်ဟု ပြောသည်။

ကျွန်မအဖို့ ဝန်ထုပ်ကြီး ကျသွားသလို စိတ်သက်သာသွားတော့သည်။ သို့သော် ကျွန်မအခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည့်တိုင်အောင် ဆူညံသံနှင့် သီချင်းဆိုသံများကို အဆက်မပြတ် ကြားနေသေးနေသေးသဖြင့် ကျွန်မသည် ပို၍ ကြောက်လန့်လာခဲ့သည်။ မကြာမကြာ ဆိုသလို ကျွန်မ သားငယ်က သူတို့အခန်းထဲ ဘယ်လို ဖြစ်ပျက်နေကြသည်ကို တိတ်တဆိတ် ခိုးကြည့်ပြီး ကျွန်မကို လာပြန်ပြောသည်။ ဂျပန်များသည် ပြန်ရန်ပြင်ဆင်နေပြီး ဖြစ်ကြောင်းသူက ကျွန်မကို ပြောပြသည်။

အိပ်ပေါ်မှ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်မှမကျန် ဆင်းသွားကြသောအခါ ကျွန်မသည် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ခြေသံမကြားအောင် ပြန်ဝင်လာခဲ့ပြီး စားသောက်ပွဲကြီးမှ အကြွင်းအကျန်တို့ကို သိမ်းဆည်းရလေသည်။ ဖန်ခွက်ကွဲ အစအနများမှာ အခန်းထဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ပြန့်ကြဲနေတော့သည်။ ထိုဖန်ခွက် အစအနတို့ကို အတော်ကြာအောင် လိုက်လံ ကောက်ယူ ရှင်းလင်းရလေသည်။

ညလည်း အတော် နက်လှပေပြီ။ သို့သော် သိမ်းလက်စနှင့် အတုန်အစင် ပြီးစီးအောင် ဆက်လက် လုပ်ကိုင်ရတော့သည်။ ကျွန်မသည် နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၅ နာရီဆိုလျှင် လုပ်ငန်းခွင်ကို ဝင်ရမည် ဖြစ်သဖြင့် ဖန်ခွက်ကွဲ အစအနများကို ထားခဲ့၍ မဖြစ်သောကြောင့် အားလုံး လှည်းကျင်းပြီး အခန်းကို နေသားတကျ ပြုပြင် သိမ်းဆည်းရင်းနှင့် မိုးလင်းစ ပြုလာခဲ့သည်။

နာဂါတို့သည် ထိုအချိန်၌ ထုံးစံအတိုင်း အိမ်သာထလေ့ ရှိသည်။ သူသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်နှင့် ကျွန်မအား ဂျပန်လို 'အိတိုင်ယိုင်' (ကောင်းသော နံနက်ခင်း) ဟု ယဉ်ကျေးစွာ နှုတ်ဆက် ပါသည်။ သူ၏ အမူအရာမှာ မနေညှိငြင်းက ဘာမျှ မဖြစ်သလို ရှိနေ သည်။

အရက်သေစာ သောက်စားရင်း ခိုက်ရန်ဒေါသ ဖြစ်ပွား အချင်းများမှုတို့အနက် ယမန်နေ့ညက အဖြစ်အပျက်သည် ကျွန်မ အား အလွန် ထိန့်လန့်စေခဲ့သည်။ ထိုအမူးသမားတစ်စုတို့က လေးစားရသော နာဂါတို့လို လူတစ်ယောက် ရှိနေခြင်းကြောင့်သာ အလွယ်တကူ ကိစ္စ ပြီးမြောက်သွားခဲ့သည်။ သို့မဟုတ်ပါက ဘာတွေ ဖြစ်လာမည်ကိုပင် ကျွန်မ မခန့်မှန်းတတ်တော့ပေ။ နာဂါတို့ကြောင့် ကျွန်မအတွက် အန္တရာယ် ကင်းရှင်းစေနိုင်ခဲ့သည်။

ကျွန်မသည် သူ့ကို ကေးဇူးတင်လိုက်မိသည်။ တစ်ဖက်မှ လည်း သူသည် အခြားသူများအပေါ်၌ ဘယ်လောက်ပင် ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟူသော အချက်ကိုမူ ကျွန်မ မမေ့ပါ။ အပြင်လူတွေအပေါ် ဘယ်လို ဆိုးဆိုး ကျွန်မနှင့်မူ သူ သက်ညှာသည်ကို ကျွန်မ တွေ့ရလေသည်။

နာဂါတို့၏ စကားပြန် မောင်သန်းက ကင်ပေတိုင်တို့၏ အမူ စစ်ဆေး မေးမြန်းပုံနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကြောက်ရွံ့ထိန့်လန့်စရာ နည်း လမ်းများ အဖြစ်အပျက် အတွေ့အကြုံတို့ကို ကျွန်မအား စိကာ ပတ်ကုံး ပြန်ပြောတတ်ပါသည်။ ထို့အပြင် ကြီးတစ်ခွေနှင့် နှိပ်စက် စစ်ဆေးနိုင်ပုံကိုလည်း ပြောပြ၏။ သူပြောပြချက်အရဆိုသော် 'အမှန် တရားကို များယူသော ကြီး' ဟု ဆိုလေသည်။

ကြီးနှင့် စစ်ဆေးပုံမှာ မသင်္ကာ၍ စစ်ဆေးခံရသူများအား ခဲခန်း နောက်ဘက်ရှိ ရေကန်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ သူတို့ကို ကြီးနှင့် သေချာစွာ ချည်နှောင်ထားပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးကိုလည်း ကြီးတစ်ချောင်းနှင့် ဆက်သွယ်ချည်နှောင်ထားပြန်သည်။ ခရကန်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ ကြီးနှင့် တုပ်ခံထားရသူ တစ်ဦးအား ရှေးဦးစွာ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ကြီးအစပိုင်းနှင့် သူ့ကို ချည်ထားလျက် ကျန်တစ်စုကို နာဂါတို့က ကမ်းပေါ်တစ်နေရာမှ သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည်။

ထို့နောက် ထိုသူအား ရေထဲသို့ နောက်မှ ကန်ချလိုက်သည်။ ထိုသူသည် ရေထဲသို့ ကြီးတုပ်လျက်သားနှင့် ဝန်းခံ ထိုးကျသွားပြီး နောက် ရေမကူးနိုင်သဖြင့် ရေနစ်ရေမြွန်းနေတော့မှ သူ့ကို ကမ်းပေါ် သို့ ပြန်ဆွဲတင်လိုက်ကြပြီး မိမိအပြစ်ကို ဖြောင့်ချက်ပေး ဝန်ခံခိုင်း သည်။ အကယ်၍ ထိုလူက ငြင်းဆန်သေးလျှင် ရေထဲသို့ တစ်ခါ ကန်ချလိုက်ပြန်၍ ဆွဲတင်လိုက်နှင့် အခါများစွာ လုပ်ကိုင်လေတော့ သည်။

ထိုအခါကျမှ ကျွန်မသည် လူရိုးလူကောင်းများ ရာဇဝတ်မှု ဖြစ်လာ၍ အစွပ်စွဲခံရလျှင် အဘယ်ကြောင့် မိမိတို့တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ဟူသော အပြစ်မရှိပါဘဲနှင့် ဝန်ခံပြောဆိုချက် ပေးသွားကြပါသနည်း ဟူသော အချက်ကို နားလည် သဘောပေါက်လာပါတော့သည်။

* * *

ဂျပန်တို့သည် ယခုအချိန်၌ မြေအောက်တော်လှန်ရေး လှုပ်ရှားမှုများနှင့် ပတ်သက်၍ အင်မတန် ဂရုပြုလျက်ရှိသော အချိန် ဖြစ်သည်။ မသင်္ကာမူ ဖြစ်ရာ၌ ထိုလှုပ်ရှားမှုနှင့် ပတ်သက်ခြင်း ရှိမရှိ

ကိုလည်း အထူး အရေးတကြီး စစ်ဆေးချိန် ဖြစ်သည်။ ဂျပန်တို့သည် ယင်းမသင်္ကာမှုမျိုးကို တွေ့ရလျှင် မပေါ်ပေါ်အောင် ညှဉ်းပန်းမှု နည်းမျိုးစုံနှင့် မပေါ်ပေါက်အောင် စစ်ထုတ်ဖို့ သန့်ဋ္ဌာန် ချထားလေ သည်။

ကျွန်မသည် စကားပြန် မောင်သန်း ပြောပြသော ကြီးခွေနှင့် စစ်ဆေးနည်းအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မသည် ကောင်းဆိုး ဟူ၍ စကားတစ်လုံး တစ်ပါးမျှ မပြောဝံ့ပေ။ သို့ရာတွင် ၎င်းအချိန်မှ စ၍ ထိုကြီးခွေကို ကျွန်မ စေ့စေ့ပင် မကြည့်ရဲလောက်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။ ကျွန်မသည် ထိုကြီးခွေ ရေစွတ်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ၌ အမည်မသိ ကြမ္မာခေသု တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အညှဉ်းဆဲခံ ဘဝကို ကိုယ်ချင်းစာလျက် တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီး ဖွေးညှင်းများ ထသွားလေသည်။

ကျွန်မတွင် ခံစားနေရသော အခြားဦးရိပ်ပုန်စရာတစ်ခု ရှိပါ သေးသည်။ ကျွန်မတို့ထံ လာရောက် ငှားရမ်းနေထိုင်ကြသော ရွှေကိုယ်တော် မာစတာများသည် သူတို့၏ ဓားရှည်များနှင့် ခြောက် လုံးပြူး သေနတ်တို့ကို တွေ့ရာနေရာ၌ ပစ္စလက္ခ ထားတတ်ကြသည်။ ကျွန်မ ပူပင်မိသည်မှာ ကျွန်မ၏ သားလေးသည် လည်းကောင်း၊ ကျွန်မသားနှင့်အတူ တစ်ခါတစ်ရံ ပါလာတတ်သူ လူငယ်များသည် လည်းကောင်း၊ လူငယ်ဘာဝ နောက်ပြောင် ဆော့ကစားတတ်သော သူများ ဖြစ်ကြသဖြင့် တစ်နေ့တော့တွင် ထိုလက်နက်ကို ကိုင်တွယ်ကစား ပိပါက ဘေးဒုက္ခ တွေ့ရ သို့မဟုတ် ကိုင်တွယ်ကြည့်ရုံမိရင်း မဖြစ်သင့် သော အရာ ဖြစ်ကုန်ကြမည်ကို စဉ်းစားမိပြီး ဦးရိပ်နေရလေသည်။

နာဂါတို၏ နှိုးခန်းမှာ အမြဲတမ်း လူစည်ကား အလုပ်များနေ သည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဂျပန်တို့ အုပ်စိုးမှုအောက်တွင် ကျွန်မတို့

သည် အပြစ်ဒဏ် ဖေးနည်းနှင့် ဖေးခံရခြင်း အမျိုးမျိုး၊ အညှဉ်းဆဲခံရ ၍ နာကျင်မှု အထွေထွေ ခံစားရခြင်းကို ရှေးက မကြုံဘူး၊ မတွေ့ဘူး မမြင်ဘူးခဲ့သမျှ ယခုအခါ ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ ကြားသိရနေပေသည်။

ဥပမာ-လူတစ်ယောက်သည် သံဆူးလိမ်ကြိုးခွေကို ပိုင်ဆိုင် သိမ်းဆည်းထားခြင်း မပြုရ။ ရှိနေလျှင်လည်း ရှိသမျှအားလုံးကို ဂျပန် ၊ စစ်ဘက်သို့ လွှဲအပ်ပေးရမည်။

အကယ်၍ အထက်ပါ အမိန့်ကို မနာခံဘဲ သိမ်းဆည်းထားခဲ့ ပါလျှင် ထိုသူအား ဖမ်းဆီးနှိပ်စက်ပြီး နောက်ဆုံး၌ သတ်ဖြတ်ခြင်း ခံရတတ်လေသည်။ ထိုသူသည် ဂျပန်တို့နှင့် ပတ်သက်နေသူ ဖြစ်လင့် ကစား အသတ်ခံရဖို့က သေချာသည်။

ထို့အတူပင် မီးရထားဖြင့် ခရီးသွားလာလိုသူတို့အတွက် ဘေးအန္တရာယ်နှင့် နီးစပ်လှသော အချက်တစ်ခု ရှိနေ၏။ သူတို့သည် အမှတ်မထင် မီးရထား ရောက်ချိန် မီးရထားထွက်ချိန် စသည်တို့ကို သဘောမရှိနှင့် သွားမိပါက အဖေးမတော်လျှင် ထိုသူကို မသင်္ကာမှုဖြင့် ဖမ်းဆီး စစ်ဆေးလေတော့သည်။ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှု ခံရဖို့ကတော့ သေချာ၏။

မီးရထားတို့မှာ ထိုစဉ်အခါက စစ်တပ်များ အပြောင်းအရွှေ့ အတွက် အဓိကထား သုံးစွဲနေခဲ့သည်။ ရထားမီးခရီးများ လိုသော သာမန်အရပ်သားတစ်ယောက်သည် လက်မှတ် ဝယ်မီးရ၏။ မီးခွင့် ရရန် မီးရထား ဘူတာရုံ၌ စောင့်ဆိုင်းပြီး နေရသည်။ အကယ်၍ ဤတစ်စင်းမရ ထိုတစ်စင်း၊ ထိုတစ်စင်းမရ ဤတစ်စင်းနှင့် သူသည် ဘူတာတွင် ရက်အတော်ကြာ အိပ်စက်၍ စောင့်ပြီး နေရာရယူ တက်မီးရလေသည်။

*** * ***

အခန်း (၁၄)
ရက်စက်မှုအပေါင်း နေဝင်တော့မည်ဟေ

နာဂါတို့သည် ခရိုင်တစ်ခုလုံး အနီးပတ်ဝန်းကျင် ကျေးရွာများ အထိ အမြဲတမ်းလိုလို ခရီးသွားလာ လှည့်ပတ်နေသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ခရီးဝေးကို မဆိုထားပါနှင့် အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင် ခရီးကို သွားလာသည် ပင်လျှင် သူသည် ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်မှသာ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာတတ်ပေသည်။

ကျေးရွာတစ်ဝိုက်သို့ ခရီးသွားရခြင်းမှာ မော်တော်ကားဖြင့် သွားလာခြင်း မဟုတ်။ ကျယ်ပြန့်လှသော စပါးကင်း၊ တောအုပ် တောတန်း၊ လယ်ကင်းပြင် စသည်တို့ကို နွားလှည်း၊ ကွဲလှည်း၊ ရရာလှည်းမျိုးနှင့် သွားလာလေသည်။

ထို့ကြောင့် ခရီးမတွင်ကျယ်လှပေ။ ခရီး ကြန့်ကြာလှ၏။ ကုန်းလမ်းတွင် နွားလှည်း၊ ကွဲလှည်း၊ ရေလမ်းတွင် လှေငယ် စသည် တို့ကို အဓိကထား သွားလာနေရသူပင် ဖြစ်သည်။

ပန်အောင်စာပေ

နာဂါတို့သည် တောလက်ကျေးရွာသို့ ခရီးသွားခဲ့ပြီး ပြန် ရောက်လာသော နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်းတစ်ခုတွင် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က တွေ့ရှိရသော နာဂါတို့မှာ သူ၏ ပင်ကို သဘာဝတွင် တကယ် တည်ရှိ ကိန်းအောင်းနေခဲ့သော ရက်စက်ကြမ်း ကြုတ်သည့် စိတ်ထား၏ အသွင်အပြင် လက္ခဏာရပ်များကို ကျွန်မ က တရေတစောင်း တွေ့မြင်လိုက်ရပါသည်။

အခါတိုင်းဆိုလျှင် သူသည် ထိုအမှုအရာမျိုးကို တစ်ခါတလေ မှ မတွေ့မမြင်ရဘူးအောင် ဖုံးကွယ် သိသိပ်ထားပြီး ကျွန်မအပေါ် ခပ်မှန်မှန် ဆက်ဆံတတ်သောကြောင့် ကျွန်မသည် ယခုလို မကြုံစဖူး ထူးခြားသော သူ့အမှုအရာကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ သည်းထိတ် ရင်ဖိုမှု ကြီးစွာ ဖြစ်သွားရလေသည်။ သူ့ကို မူလ ကြောက်သည်ထက် ပို၍ ကြောက်ရွံ့ သွားလေသည်။

သူသည် ခိုနှစ်ကောင် ထည့်ထားသော လှောင်အိမ်ဆွဲလျက် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာခဲ့၏။ ခိုကလေးများမှာ ချစ်စရာ ကောင်းလှ လေသည်။

ကျွန်မသည် အကြောင်းအပေါင်း ဘာမျှ မသိ၊ မိုက်မဲစွာဖြင့် ချစ်စရာကောင်းသော ခိုကလေးနှစ်ကောင်ကို ကြင်နာယုယစွာ ပွတ်သပ်ချောမြှူရင်းမှ ထိုခိုကလေးများကို ခြံထဲ လွှတ်ထားပေးလိုက် နိုင်ပါ့မလားဟု မေးမြန်းလိုက်မိသည်။

သူ၏ တုံ့ပြန်လိုက်သော အဖြေမှာ ကျွန်မအား အလွန်အမင်း ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်သွားစေခဲ့ပါသည်။ သူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် မှေးသွားကာ အရောင်တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပသည်ပင် ထင်လိုက်ရ သည်။ သူ၏ မျက်နှာသည် ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ တွန့်လိမ်ရွံ့မဲ့သွားလေ သည်နှင့်အတူ သံကုန်ဟစ်အော်ပစ်လိုက်လေသည်။

ပန်အောင်စာပေ

“နီတွေကို ထားလိုက်စမ်းပါ။ နေပါစေ။ နောက်ထပ်လည်း ဒီနီတွေကို လာကိုင်ကြည့်ခွင့်ကြည့်စမ်း။ ဒီသတ္တဝါတွေဟာ သူ့လျှိုစာပိုတွေ့မှ စာပိုခိုတွေ့ ကျပ်တို့ ရန်သူရဲ့ စာပိုခိုတွေ့ သိပလား။ ဒင်းတို့ကို အစာငတ် ရေငတ် ထားပြီး သတ်ပစ်ရမယ်”

ကျွန်မသည် စကားတစ်လုံးမှ ထပ်မပြောခဲ့အောင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားသည်။

နာဂါတို့သည် ကြောက်စရာကောင်းသော လူတစ်ယောက် အသွင် ပေါက်နေ၏။ ယခု ကျွန်မ မြင်ရသော အသွင်အပြင်မျိုးကို သူ၏ အနှိပ်စက်ခံ သနားစရာ လူများက မြင်တွေ့ကြရပေမည်သာ ဖြစ်သည်။ ဤသည်ပင်လျှင် ဣပန် ကင်ပေတိုင်တို့၌ တွေ့မြင်ရတတ်သော စံပြအမူအရာတို့ တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သယောင် ချောင်ချိုသာသလို ဟန်ဆောင်ထားသော မျက်နှာဖုံးတို့သည် ရုတ်တရက် ကျွတ်ကျကွာ သွားပြီ တစ်မဟုတ်ချင်းသော ကာလအတောအတွင်းမှာပင် တကယ့် ကြောက်စဖွယ် ဘီလူးသဘက်၏ ရုပ်လုံးအသွင် ပေါ်လာလေသည်။

ကျွန်မသည် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာရ၏။ နောက်နောင် များ၌ နာဂါတို့တို့၏ အလုပ်များတွင် ဘာမျှ ဝင်၍ မကြည့်မိ။ မပြောမိ။ သတိမမူမိရန်အထိ ခပ်ကင်းကင်း နေရန် ကျွန်မမိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်ရပေသည်။

ကျွန်မသည် သူ့အား အမှတ်မထင် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် ပြုမိခြင်းသည် ကျွန်မအတွက် များစွာ အန္တရာယ်ကြီးမားလှပေသည်။ အကြောင်းမူ သူသည် ဤခရိုင်တစ်ခုလုံး၌ လူတစ်ယောက်၏ သေနေ့ ရှင်နေ့ အနာဂတ် ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးပြုပြင်နိုင်စွမ်းရှိသော တန်ခိုးအာဏာ ရှိသူတစ်ဦးပင် မဟုတ်ပါလော။

ဤကိစ္စ ဖြစ်ပွားပြီး နောက်မကြာမီ အချိန်တွင်းမှာပင် နောက်ထပ်၍ စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ အကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရသေးသည်။

နာဂါတို့နှင့် သူ၏ လူများသည် ယမန်နေ့ ညနေပိုင်းက အလုပ်ကိစ္စများကို ညဉ့်နက်အောင် လုပ်ကိုင်လာခဲ့မှုကြောင့် အိပ်ရေး ပျက်ကာ ခါတိုင်းလို စောစော မထဘဲ အိမ်ပေါ်ထပ်၌ အိပ်စက်နေဆဲပင် ဖြစ်ကြသည်။ အချို့ကလည်း အိပ်ရာမှ နိုးသော်လည်း မထဘဲ မှေးစက်ရင်း အနားယူနေဟန်တူသည်။ အားလုံးငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်၍ နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် တစ်ယောက်တည်း ပျင်းပျင်း ရှိသည်နှင့် ပန်းခြံတွင်းသို့ ဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်နေမိသည်။ အချိန်မှာ နံနက်ပိုင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ၏ သားလေးသည် ပန်းခြံထဲသို့ တံခါးပေါက်ကို ကျော်ကာ အပြေးကလေး ဝင်လာခဲ့သည်ကို ကျွန်မ လှမ်း၍ မြင်ရသည်။ ကျွန်မကို သားလေးက မြင်လိုက်သည်နှင့်-

“မာမိရေ အင်္ဂလိပ်တွေ မန္တလေးကို ရောက်နေပြီဆို တကယ်ဘဲတဲ့ဗျ” ဟု အသံကုန် ဟစ်အော်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်မသည် မျက်စိထဲ ပြာဝေသွားကာ သူရှိရာသို့ အလျင်အမြန် ပြေးသွားပြီး သူ့ပါးစပ်ကို နောက်ထပ် အသံထွက်မလာနိုင်အောင် လက်နှင့် ဖမ်းပိတ်ထားလိုက်ရသည်။

“တိတ်တိတ်နေစမ်း” ဟု စူးရှသော လေသံကို ခပ်အုပ်အုပ် လုပ်၍ သတိပေးပြောလိုက်ရင်း နာဂါတို့၏ အခန်းပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ လက်ညှိုးထိုး၍ ဆက်မပြောရန် အရိပ်လက္ခဏာ ပြသလိုက်ရသည်။

ကျွန်မသည် ကြောက်စိတ် မွန်၍ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာသည်။ ဂျပန်တွေကြား သွားကြလေပြီလား၊ တကယ်လို့ ကြားမှားသွားလျှင်တော့ ဂျပန်တွေ စစ်နူးသည် မမှန်သတင်း ကောလာဟလတွေ ဖြန့်ချိမှုနှင့် ကျွန်မတို့ သားအမိနှစ်ယောက်မှာ သေကြရပေတော့မည်သာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် သားငယ်၏ အခန်းထဲသို့ ဆွဲခေါ်လာခဲ့ပြီးလျှင် ထိုသတင်းစကား ဘယ်က ကြားလာခဲ့သလဲဟု တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကိုတံ့ပြီး မေးရလေသည်။ သားငယ်က ထိုသတင်းမျိုး၊ တစ်စေ့လုံး လိုလိုပင် တီးတိုး ပြောဆိုနေကြ၍ ခိုးနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူသူငါငါ ပြောဆိုနေကြကြောင်း၊ ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းကို စုန်ဆင်းပြီး ပြန်ရောက်လာခဲ့သူ တစ်ဦးကလည်း မန္တလေးတစ်ဝိုက်၌ ဗြိတိသျှ စစ်သားများ ရောက်နေကြသည်ကို ကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့ရကြောင်းဖြင့် သားငယ်လေးက သူသိခဲ့သမျှ ကြားခဲ့သမျှတို့ကို ကျွန်မအား ပြောပြလေသည်။

ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်၌မူ ထိုသို့သော ကောလာဟလ သတင်းမျိုးကို မယုံကြည်ပေ။ ကျွန်မသည် ဤသတင်းမျိုးများကို ကြားခဲ့ရပေါင်း များလှပေပြီ။ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည် ဖြစ်စေ၊ ကျွန်မအဖို့ ယခု လတ်တလော အဓိက အရေးကြီးနေသည့် ကိစ္စမှာ ကျွန်မ သားလေး ဟစ်အော်ပြောကြားခဲ့သော စကားသံကို အပေါ်ထပ်၌ ရှိကြသော မာစတာတစ်ယောက်ယောက်က ကြားသွားလေမည်လား။ မကြားကြဘူးလား ဆိုသည်ကိစ္စပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် ထိုသို့ စိတ်ထဲ တထင့်ထင့်နှင့် စိုးရိမ်စွာ ခံစားနေရခြင်းကို ဆက်လက် မခံစားနိုင်တော့သည့်အဆုံး စုံစမ်းအကဲခတ်ရန် ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော်ပြီး နဂါတို့၏ အခန်းထဲသို့ သွားရောက်ပို့ပေးလေသည်။

နဂါတို့သည် မအိပ်ဘဲ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်မ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ သူသည် စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားသော စားပွဲတင် နာရီလေးလိုလို အရာဝတ္ထုဆန်း တစ်ခုကို စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေသည်။ ထိုအရာသည် နာရီသွားသံကဲ့သို့ အဆက်မပြတ် အသံထွက်ပေါ်လာနေ၏။

သူက ကော်ဖီဆာနေသည်နှင့် အဆင်သင့်ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း လှိုက်လှဲစွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သို့ဖြစ်၍ သူ စောစောက ကျွန်မသား၏ အသံကို မကြားလိုက်ရကြောင်း အကဲခတ် သိရှိရသည်။ သူ့အပြင်လည်း ဘယ်သူမှ မကြားလိုက်ရဟန်တူသည်။ အကြောင်းမူ အကယ်၍ တစ်ယောက်ယောက်က ကြားသွားခဲ့သော် ယခုအချိန်၌ နဂါတို့အား အကြောင်းကြားပြီးသား ဖြစ်နေမည် မဟုတ်ပါလား။

ကုသိုလ်ကံ ကြီးမားမှုကြောင့် ကျွန်မတို့ သားအမိနှစ်ဦးမှာ အန္တရာယ် ဘေးဆိုးဒဏ်ကြီးမှ သိသိကလေး လွတ်မြောက်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ၏ နှလုံးသားသည် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်ပေါက်နေခဲ့သည်ကို အကြိမ်ဖန်များစွာ ခံစားရပြီးမှပင် ယခုတော့ ရင်တွင်း၌ ရပ်တန့်သွားခဲ့လေတော့သည်။

ကျွန်မသည် အစစအရာရာ ကျဉ်းမြောင်းခက်ခဲလှသော ဘဝပတ်ဝန်းကျင်အတွင်း၌ နေထိုင်ခဲ့ရသည့်ကြားမှ တစ်ခါတစ်ရံ သက်သာခွင့် ရခဲ့လေသည်။ ယင်းသို့ ရရှိသည့် အချိန်ကား အခြားမဟုတ် နဂါတို့နှင့် သူ့လူများ မကြာမကြာ ခရီးထွက်ခွာ သွားတတ်ချိန်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်း ကိုကျော်မှာမူ ကျွန်မအနားတွင် မရှိဘဲ၊ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်တည်း နေရတာက များလှ၏။ ကိုကျော်သည် သူ့ကိစ္စနှင့် သူပင် သွားလာနေသည်။

“ငြိတိသျှ တပ်များ ချီတက်လာပြီဆိုသော သတင်းစားနှင့် ပတ်သက်၍ မှန်ပဲ မှန်ပါ လေသလားဟုသော စွဲဟစ်တံသည် ကျွန်မ ရင်တွင်း တင်းကျပ်နေသည်ကို မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်တော့။ အကယ်၍ သာ ထိုစကား မှန်ခဲ့ပါလျှင် ငြိတိသျှတို့ ရောက်လာခဲ့ပါက ကျွန်မ၏ ဘဝကြမ္မာသည် အဘယ်သို့ ဖြစ်လေဦးမည်နည်း။

ငြိတိသျှတို့ ဝင်ရောက်လာသောကြောင့် ဂျပန်တို့သည် ရန်ငြိုး သက်သက်ပြုကာ ကျွန်မကို သတ်သွားလေမလား။ သို့မဟုတ် ကျွန်မ ကို ဓားစာခံအဖြစ်နှင့် သူတို့ ဆုတ်ခွာရာသို့ ခေါ်သွားလေမလား။

တောင်မြောက်လေးပါး၊ ကျွန်မက အတွေးနယ်ပယ်တွင် စိုးရိမ် ကြောက်လန့်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ရန် ကျွန်မ အနားတွင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိပေ။ ကျွန်မတစ်ကိုယ် တည်းသာ ကြိတ်မှိတ် ခံစားနေရသည်။

မကြာမီအတွင်း ပေါ်ပေါက်လာသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို အကဲခတ်ခြင်းအားဖြင့် ဂျပန်တို့သည် စစ်ရေးတွင် နှိုးနှိမ့်လာကြောင်း ထင်ရှားသော သာဓကတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မတို့ အိမ်၌ နေ့လယ်စာ စားသောက်နေကြ ပါသည်။ နာဂါတို့၊ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်း တို့ကျော်နှင့် ကျွန်မတို့ သုံးဦး သည် စားသောက်ကြစဉ် ရောက်တတ်ရာရာ စကားများကို ထုံစံ အတိုင်း စိန်ပြည်ပြည် မရှိလှဘဲနှင့် ပြောဆိုနေကြသည်။

ထိုအချိန်၌ ရာဇဝတ်တပ်တစ်ဦးနှင့် ဗြိတိသျှတို့သည် နာဂါတို့ထံ ပြန်းစားကြီး ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးကို ကြည့်ရသည်မှာ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်စရာ ကိစ္စကြီးတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်လာခဲ့ရမှန်း သူတို့၏ အရိပ်အကဲက ပြသနေ၏။

ကျွန်မ ထင်သည့်အတိုင်းပင် အရေးတကြီး ကိစ္စ ပေါ်လာခဲ့၍ သူတို့နှစ်ယောက် နာဂါတို့ထံ အကြောင်းကြား အစီရင်ခံရန် ကိုယ်တိုင် လာရောက်ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့က ခရိုင်တစ်ခုလုံး မဟာမိတ် လေယာဉ်ပျံများပေါ်မှ ကြံ့ချသွားခဲ့သော စာရွက်စာတန်းများကို စုဆောင်းယူလာခဲ့ပြီး နာဂါတို့ထံ တင်ပြကြ၏။

အဆိုပါ စာရွက်စာတန်းများတွင် ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်း၌ ဂျပန်တို့ လက်နက်ချပုံ သတင်းဓာတ်ပုံများ ပါရှိသည်ကို ကျွန်မတို့ တွေ့ရလေ သည်။ ထိုအရာရှိနှစ်ဦးသည် သူတို့ယူလာသော စာရွက်စာတန်းများ ကို ကျွန်မတို့ ရှေ့မှာပင် ဖေးအပ်သဖြင့် ကျွန်မတို့မှာ မမြင်ချင်ဘဲလျက် မြင်ရလေသည်။ သို့သော် ကျွန်မနှင့်တကွ ကိုကျော်နှင့် ကျွန်မ ဘားလေးတို့မှာ ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မပြောပေ။ မိမိတို့ စားရန်ရှိသော အမင်းဟင်းကိုသာ မှုမပျက် ဆက်လက် စားသောက်နေကြသည်။

နာဂါတို့သည် စာရွက်စာတန်းတို့ကို ကောက်ယူလေ့လာ ကြည့်ရှုနေချိန်မှာ တစ်ခန်းလုံး လျှပ်စစ်ဓာတ်လိုက်နေသလို လှုပ်ရှားမှု များ တလှုပ်လှုပ် ပေါ်ထွက်နေသည်ဟု ကျွန်မ ထင်မှတ်မိလေသည်။

နာဂါတို့သည် ဝင်လာသူနှစ်ဦးအား ထိုစာရွက်စာတန်းများ မည်သည့် နေရာမှာ ကောက်ယူရရှိခဲ့သည်များကို အသေးစိတ် ကျွန်မ တို့ ရှေ့မှာပင် မေးမြန်းစုံစမ်း နေလေသည်။ သူသည် စိတ်ဆိုးဒေါသ ထွက်နေသည်။ သို့သော် အသက်မရှိသော စာရွက်စာတန်းတို့ကို သူ အာမ မလုပ်နိုင်၊ ထိုင်ပြီး ဒေါပွပြီးရင်း ဒေါပွနေရုံသာ ရှိတော့သည်။

ကျွန်မတို့ စိတ်ထဲမှာကား ထိုလက်နက်ချ သတင်းသည် ကောင်းကင်ဘုံမှ ပစ်ချပေးလိုက်သည့် သုတိဩဘာ မင်္ဂလာ သတင်း ကောင်း တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်နေလေတော့သည်ဟု ခံစားနေမိသည်။

သို့ရာတွင် ထိုသတင်း ကြားသိရ၍ အားရ ရွှင်လန်းခြင်း အမှုအရာကိုကား အရိပ်အမြွက်မျှပင် ဖော်ပြဖို့ နေနေသော ယင်း စာရွက်စာတန်းတို့အပေါ် ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေ စိတ်ဝင်စားမှု ရှိဟန်ကို ပင် ပြသခြင်း မပြုလုပ်ခဲ့၊ မပြုလုပ်နိုင်ပေ။

သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ စစ်ကြီး ပြီးဆုံးရန် အပြောင်းအလဲတစ်ခု သို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိသွားပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ မကြာမီအတွင်း စစ်ကြီး မုချမလွဲ ပြီးဆုံးတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ အတိအကျ သိရှိလိုက် ရလေသည်။

မဟာမိတ်တို့ ဝါဒဖြန့်ချိပုံမှာ ဂျပန်များ ဝါဒဖြန့်ချိပုံနှင့် မတူ၊ တကယ်ဖြစ်ရပ်ကို အတိအကျ စေ့စပ်စွာ ဖော်ပြထားရှိသည်။ လူ တွေ၏ စိတ်ထဲ ဒွါဟ ကင်းအောင် အထောက်အထားနှင့် ပြသပြီး ဝါဒဖြန့်တတ်ကြသည်။

အကယ်၍ ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်းကို မဟာမိတ်တို့ ပြန်လည် သိမ်း ပိုက်လိုက်နိုင်ပြီး ဖြစ်ပါက ပင်လယ်ပြင်၌ စောစောက ချုပ်ကိုင်မှု တန်ခိုးအာဏာ လက်လွတ်သွားခဲ့ကြရသော မဟာမိတ်တို့သည် ယခုတစ်ဖန် ပြန်လည်၍ ရေတပ်အင်အားကို တိုးချဲ့နိုင်ပေတော့မည်။ ဖိလစ်ပိုင်ကို ပြန်လည် သိမ်းပိုက်နိုင်ခြင်းသည် ပင်လယ်ရေကြောင်း အင်အား ပြန်ရှိလာခြင်းနှင့် မခြားပေ။ ဗြိတိသျှနှင့် မဟာမိတ်တို့သည် စောစောပိုင်းက ရေကြောင်း စစ်အင်အား ပျက်ပြား နှုတ်ခွဲခဲ့ရမှုကြောင့် ပင်၊ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်း ကြားမျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ ရခြင်း ပင် ဖြစ်သည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်များ မြန်မာပြည်ထဲသို့ သုံးနှစ်ကြာ ဝင်ရောက် လာခဲ့ပြီးချိန်၌ သူတို့၏ အကြောင်းကို သိရှိခဲ့ရပေပြီ။ ဂျပန်တို့အပေါ် ရွံရှာမုန်းတီးခြင်း၊ စက်ဆုပ်ခြင်း စိတ်ဓာတ်များသည် ပထမဦးပိုင်းက

ဂျပန်အပေါ် ကယ်တင်ရှင်များသဖွယ် အားထားယုံကြည်ခဲ့ကြသူတို့မှာ ယခုအခါ ရက်စက်ယုတ်မာသော စနစ်ဆိုးကို ခါးသည်းစွာ ခံစားရကြ တော့သည်။

ဂျပန် တော်လှန်ရေး လှုပ်ရှားမှုကြီးများ အုံကြွတိုက်ထုတ်ရန် အထိ စိုင်းပြင်းလာပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ် ကြားသိရသည်။ ပြည်သူ တစ်ရပ်လုံး တညီတညွတ်တည်း တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်မှုကြီး မစတင် သေးမီ သီးခြား ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော အကြောင်းတစ်ခုမှာ ဖက်ဆစ် ဂျပန်တို့အပေါ် မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံးက မည်မျှ မနှစ်သက်၊ မလိုလား ရွံ့မုန်းနေကြပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို သာဓက ပြလိုက်သည်နှင့် မခြားပေ။

ဟံသာဝတီခရိုင် အတွင်းရှိ ပတုတ်ကော့ရွာ၌ အချင်းဖြစ်ပွား ပေါ်ပေါက်ခဲ့မှုသည် တစ်ခရိုင်လုံးရှိ လူထု၏ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ် မည်မျှအထိ ပြင်းပြတက်ကြွနေခဲ့သည်ကို သိသာနိုင်သည်။ ဂျပန်စစ်တပ်မှ တယ်လီဖုန်းလိုင်း ဆက်သွယ်မှု အစီအစဉ်အရ လုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ရန် ထိုရွာသို့ ဂျပန် အင်ဂျင်နီယာတပ်မှ စစ်သားနှစ်ဦး ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ယင်းရောက်လာသော စစ်သားနှစ်ဦးကို နောက် တစ်နေ့ နံနက်ခင်းတွင် အသတ်ခံထားရသည်ကို တွေ့ရသည်။

အမှန်အားဖြင့်ဆိုသော် မြန်မာလူထုသည် မိမိတို့အပေါ်၌ မတရား နှိပ်စက်ဖိစီးခြင်း ပြုနေသူတို့၏ အဓမ္မဝါဒီကျင့်သုံးခြင်းများ၊ ဖျော့ဆိုင်း၊ ကနားများနှင့် အရောင်းအဝယ်ဆိုင်တို့မှ သူတို့ လိုချင်သည့် ပစ္စည်းကို အတင်း ယူငင်ခြင်း၊ ငွေပေးပြန်တော့လည်း တန်ဖိုးမဲ့ ဂျပန် ငွေစက္ကူနှင့် မတန်တဆ လျှော့ချ၍ ပေးခြင်း စသည့် နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုမှုတို့ကို အဘယ်မှာလျှင် ခေါင်းငုံ့ခံ၍ ရေရှည်နေနိုင်ကြပါမည် နည်း။

၂၆၈

ဝင်းမြင့်အောင်

ထို့အပြင် သားဖျိုသမီးပျိုမှအစ လင်ရှိ အတိုပင် မရှောင် သူတို့ သွေးဆောင်လှယက်ဖျက်ဆီးခြင်း၊ အဓမ္မ ဖော်ကားခြင်းများပါ ခံစားတွေ့ကြုံရပြန်သောအခါ အဘယ်တွင် အံ့ကြွပေါက်ကွဲခြင်း မရှိ ပါတော့မည်နည်း။

အမည်မသိ လူတစ်စု၏ လက်ချက်ဖြင့် လုပ်ကြံခံရသော ဂျပန်စစ်သားနှစ်ယောက်မှာလည်း သည်ပုတ်ထဲက သည်ပုတ်များသာ ဖြစ်ကြသည်။ အဓမ္မဝါဒီသမားတို့၏ နောက်ဆုံးသွားရာ လမ်းကြောင်း အတိုင်း ဒဏ်ခတ်ခြင်း ခံကြရသည်ဟု ယူဆရပေမည်။

နာဂါတိုသည် မိမိနယ်မြေအတွင်း ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်လာ သည့် ကိစ္စဖြစ်သောကြောင့် သူကိုယ်တိုင် ဦးစီး၍ စုံစမ်းထောက်လှမ်း ခြင်းကို တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်လေသည်။ နှံ့တစ်နှံ့ ဓားတစ်စင်းပိုင် စနစ်ဖြင့် အုပ်ချုပ်ကာ လူထုအား ဖိနှိပ်တုန်တောင် ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေသည်အထိ နှိပ်စက်ကလူ မင်းမူခဲ့ကြသော အရှိုန်အဝါကို အားကိုးပြုလျက်၊ နာဂါတိုနှင့်အဖွဲ့သည် အဖမ်းအဆီး များ၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်း ယုတ်မာမှုများကို ယင်းနောက်၌ ဆက်တိုက် လုပ်ကိုင်လာလေတော့သည်။

ရွာသိမ်ရွာငယ်လေး ဖြစ်သော အဆိုပါ ပတုတ်ရွာကို ဂျပန် စစ်တပ်နှင့် ဝိုင်းထားလေသည်။ သို့သော် ရွာသူရွာသားအားလုံးပင် ဂျပန်အကြောင်းကို သိနှင့်ပြီး ဖြစ်၍ ရှောင်တိမ်း ထွက်ပြေးသွားနှင့် ကြပြီ ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ရွာလုံး ဘယ်သူမှ မရှိ၊ မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ မကျန်ရစ်။ ရွာထဲမှာ အိမ်ခြေ ၂၅ အိမ်စလုံး ဂျပန် တို့က အနှံ့အစပ် တက်ရောက် ရှာဖွေကြသည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှ မတွေ့ရှိပေ။

ပန်အောင်စာပေ

သုံးရက်ခန့်အကြာတွင် ကြမ္မာငင်ကာ ကံဆိုးပိုးမှောင် ကျလာ တန် တူသော ရွာသားတစ်ယောက်သည် မိမိ မြှုပ်နှံထားခဲ့သော အဖိုးတန် ပစ္စည်းကလေးကို ရယူလိုမှုဖြင့် ရွာသို့ တိတ်တဆိတ် ပြန် အလာတွင် ဂျပန်တို့က သူ့ကို ဖမ်းမိသွားသည်။

သူ့ကို ဖမ်းပြီး နာဂါတို၏ နှံ့သို့ ပို့အပ်လာသည်။ နာဂါတို၏ စကားပြန် ပြောပြချက်အရ အဆိုပါ ဖမ်းမိလာသူမှာ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း မှု နည်းမျိုးစုံဖြင့် သုံးရက်ကြာအောင် အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ စစ်ဆေးပြီး နောက်ဆုံးတွင် ခေါင်းဖြတ်ကာ သတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

ဂျပန်စစ်သားနှစ်ဦး အသက်ခံရမှုကိုစွန့် ပတ်သက်ပြီး ဆက်လက် အရေးယူရန် နာဂါတိုသည် ရွာထဲတွင် လည်းကောင်း၊ အနီးအပါးမှ ကျေးရွာများတွင် လည်းကောင်း၊ ရက်ပေါင်းအတန်ကြာ လှည့်လည် စုံစမ်းနေခဲ့လေသည်။

လက်သည်အစစ်ကိုမူ သူတို့ ဘယ်တော့မှ ရှာမတွေ့နိုင် အောင် ဖြစ်ခဲ့၏။ လူတိုင်း ၄၀ ကျော်ခန့်မှာမှ ၎င်းတို့ စွပ်စွဲအဓမ္မ ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးခြင်း အကြီးအကျယ် ကြောက်ခမန်းလိလိ နှိပ်စက်ခြင်း ခံကြရသည်ဟု ဆိုသည်။ အပြစ်မဲ့ ရွာသားတစ်ဦးမှာ ထိုမှုခင်းအတွက် ဝင်၍ ဓားစာခံ ကွပ်မျက်ခံလိုက်ရလေသည်။

ယင်းကိစ္စ ဖြစ်ပျက်မှုသည် နာဂါတိုအား သိသိသာသာ သွေးဇူးသွေးတန်း နိုင်လာတော့သည်။ သူ၏ အပြုအမူသည် နှေးက ထက် ပိုမိုယုတ်မာဆိုးသွမ်း ရက်စက် သောင်းကျန်း လာခဲ့တော့သည်။ သူသည် တာဝန်ဝတ္တရားကို နှေးကထက် ပိုမို၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အားထုတ်ဆောင်ရွက်လာလေသည်။ စိတ်သောက ပိုဖြစ်လာလေ သည်။ နောက်ဆုံး မကောင်းသော စိတ်ဖောက်ပြန်မှု အားကြီးလာခဲ့ တော့သည်။ သွေးစွန်းသော သူလက်သည် ပို၍ စိုစွတ်လာ၏။

ပန်အောင်စာပေ

www.burmeseclassic.com

အထက်ပါ မှုခင်းဖြစ်ပွားပြီးသည့်နောက်ပိုင်းအချိန်မှ စ၍ ဂျပန်များအား လက်နက်အပြည့်အစုံ ကိုင်ဆောင်၍ အုပ်စုနှင့် သွားလာကြရန် အမိန့် ထုတ်ဆင့်လိုက်လေသည်။

* * *

၁၉၄၅ ခုနှစ် မတ်လ နွေရာသီ ဖြစ်သည်။

မတ်လသည် နွေဥတု အစိတ်အပိုင်းဖြစ်သောကြောင့် အပူရှိန် ပြင်းထန်သော အချိန်ကာလတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ဧပြီလသို့ ရောက်လျှင် ထိုပူပြင်းကျယ်လောင်သော လောက ဓာတ်ကို သက်သာအေးမြစေရန် မကြာမကြာ မိုးထစ်ချွန်း၍ မိုးသက် လေပြင်း ကျကာ မိုးရွာသွန်းတတ်ပေသည်။ မေလဆိုလျှင်ကား မုတ် သုန်ရာသီ ဝင်လာစ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခု မတ်လတွင်မူ ကျွန်မတို့အဖို့ ယခင်အခါများ ထက် ပို၍ ပူပြင်းသဖြင့် ညအခါ မအိပ်စက်နိုင်အောင် ပူတိုက်နေ သည်။

ကျွန်မသည် တစ်နေ့တာလုံး အလုပ် ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင် ခဲ့ခြင်းကြောင့် မောပန်းနွမ်းနယ်နေခဲ့ရာမှ ညအချိန် အပူရှိန် မသက်သာလှ၍ တလူးလူး တလှိုလှိုဖြင့် အိပ်မပျော်နိုင်အောင် စိတ်ရှုပ်ပွေနေခဲ့ရသည်။

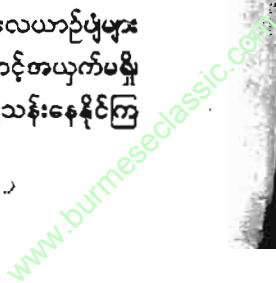
မန္တလေးမြို့ ကျဆုံးသွားပြီ ဆိုခြင်းမှာ မဖြစ်တန်ရာသေး။ ကျွန်မ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကြားသိနေရသော သတင်းတို့မှာ ဂျပန်ဘက်မှ ရသော သတင်းတို့သာ ဖြစ်၍ ဂျပန်ဘက်မှ အမြင်ကိုပင် ကျွန်မ ရောထင်လာမိသည်။ ဂျပန်သည် ဘယ်တော့မှ စစ်ရေးမနိမ့်၊ သူတို့

သည် အာရှအရှေ့တောင်ပိုင်း တစ်ခွင်လုံးကို သိမ်းကျုံး၍ အာဏာ စက် ဖြန့်နှံထားခြင်း ရှိသည်။ ထိုမျှမကသေး ဩစတေးလျတိုက်ဆီ ဘက်သို့ပင် သူတို့ စစ်ဦးလှည့်၍ မြိမ်းခြောက်နေသည်။ ပင်လယ်ရေ ကြောင်းကို ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးနိုင်မှု တန်ခိုးအာဏာ သူတို့လက်ထဲ၌ ကျန်ရှိနေသေးသည်။ ထိုသို့သော ဂျပန်အလို၊ ဂျပန် အာဘော်သတင်း တို့သည် ကျွန်မ ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရောက် လွှမ်းမိုးလာခဲ့သည်နှင့်အမျှ စောစောပိုင်းက မျှော်လင့်အားကိုးနေ ချက်တို့မှာ တစ်စတစ်စ မှေးမှိန် လွင့်ပါးသွားရတတ်၏။

ကျွန်မ ချစ်လင် ကိုကျော်သည် ယခုလို အရေးကြီး သွေးနိုးရာ နေရမည့်အခါမျိုး၌ သူသည် ကျွန်မ၏ အပါး၌ မကပ်နိုင်ရှာပေ။ ကျွန်မအတွက် အင်မတန် အရေးကြီး လိုအပ်နေချိန်မျိုး၊ သေနေ ရှင်နေ ကာလမျိုး၌ ကျွန်မသည် သူ့ကို အတောင့်တဆုံး အမျှော်လင့် ဆုံး ဖြစ်မိသည်။

ကျွန်မ၏ ဘဝမှာ အမှန်ဆိုရလျှင် ရက်စက်သောင်းကျန်းမှုနှင့် ရွံရှာ မုန်းတီးခံ ဘဝ၌ အသက်ရှင် နေထိုင် ကျင်လည် နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ လူ့ဘဝသည် စိတ်ညစ်ညူးဖွယ်အတိုင်း ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ အပြည့်အနှက်ဖြင့် တည်ရှိနေရသည်။ လူ့ဘဝတွင် ဤသို့ ထိုသို့သော အခန်းကဏ္ဍ၌ ပါဝင်ကပြ သက်ရှင်လှုပ်ရှားနေခြင်းသည် ကျွန်မအဖို့ ဘာမျှ နေရကုန် မနပ်၊ ဘာကိုမှ ခင်တွယ်စရာ မရှိ၊ အနာဂတ်အတွက် ဘာမှ အားထားမျှော်လင့်ရန် မရှိ၊ ဘာကိုမှလည်း ဂရုစိုက်နေရန် မလိုတော့ပေ။

ခေါင်းပေါ်မှ ပျံသန်းသွားသော ဗြိတိသျှ စစ်လေယာဉ်ပျံများ ကို မြင်နေရပါသည်။ ကောင်းကင်၌ ရန်သူ၏ အနှောင့်အယှက်မရှိ နေရာတကာ သူတို့ ပျံချင်တိုင်း လူးလာခေါက်တံ့ ပျံသန်းနေနိုင်ကြ

သည်။ သို့သော် ထိုစစ်လေယာဉ်ပျံတို့သည် မည်သို့ပင် ပျံသန်းသွားလာ၍ နေပါစေ၊ ကျွန်မသည် စိတ်မဝင်စား။ ထိုလေယာဉ်ပျံများက လည်း ကျွန်မ စိတ်ဝင်စား အာရုံပြုလာအောင် နှိုးဆွဖန်တီးပေးနိုင်စွမ်း မရှိကြပေ။

သို့ရာတွင် ကျွန်မ စိတ်မဝင်စား၍ မဖြစ်၊ စိတ်ရောကိုယ်ပါ တုန်လှုပ်ချောက်ချား မဖြစ်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ပြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်လာ၏။

ဤသည်ကား အခြားမဟုတ်။ နာဂါတို့၏ မြန်မာစကားပြန် မောင်သန်းကိုယ်တိုင် ဦးစီးသော လျှို့ဝှက်အဖွဲ့သည် တော်လှန်ရေးကြီး တစ်ရပ်တွင် ပါဝင်လုပ်ဆောင်တော့မည်ဟူသော သတင်းကို ကျွန်မ ကြားသိလိုက်ရသည်။

မောင်သန်းသည် ယခင် မောင်သန်း မဟုတ်တော့။ သူသည် ခရိုင်ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးအဖြစ် ခံယူပြောင်းလဲလာခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

သူ့အပေါ်၌ ကနဦးပိုင်းတွင် ကျွန်မ အတော်ကလေး မျက်စိစပါးမွှေးစူးခဲ့သည်။ အရွံရွာအမုန်းကြီး မုန်းတီးသည်အထိလည်း ရှိခဲ့သည်။ သူ့လုပ်ပုံကို ကျွန်မ နည်းနည်းလေးမျှ မကျေနပ်။

သူသည် တန်ခိုးအာဏာစက် ထက်မြက်တောက်ပလှသော ကင်ပေတိုင် ဗိုလ်နာဂါတို့၏ စကားပြန် ဖြစ်သည်။ သူသည် အခြား ဂျပန်စကားပြန် လူငယ်များကိုပါ အိမ်သို့ ခေါ်လာပြီး ထိုလူများကိုပါ ကျွေးမွေးရန်၊ ဂျပန်များ လုပ်ပုံလုပ်နည်းအတိုင်း အချိန်မရှိမှ ခိုင်းလားစေလား ပြုလုပ်တတ်သည်။ သူ၏ တောင်းဆိုခိုင်းစေချက်ကို ကျွန်မ မလွန်ဆန်ဝံ့ပေ။

တစ်နေ့တွင် နာဂါတို့ ခရီးသွားနေခိုက် အိမ်တွင် ကိုကျော် ရှိနေစဉ်အတွင်း မောင်သန်းသည် အခြားသော မြန်မာလူငယ် စကား

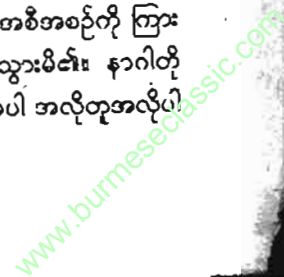
ပြန်များနှင့်အတူ အိမ်သို့ ရောက်လာ၏။ သူက ထိုလူငယ်များကို ထမင်းချက်ကျွေးရန် ကျွန်မကို ခိုင်းသည်။

ထိုအခါ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်း ကိုကျော်က ဒေါ့ပြုလာသဖြင့် သူ့ကို အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားရန် မောင်းချလေသည်။ ကျွန်မမှာ ကိုကျော်၏ အပြုအမူကို မြင်ရသဖြင့် ရင်ထဲ တထိတ်ထိတ် ကြောက်လန့်နေ၏။ မောင်သန်း ဘာတွေ လုပ်မလဲ ဆိုသည်ကိုလည်း ကြည့်နေမိသည်။ အကယ်၍ စကားပြန် မောင်သန်း စိတ်ဆိုး စိတ်ကွက်သွားပါက ကျွန်မတို့မှာ အဘယ်မျှထိ သေတွင်းနှင့် နီးစပ်သွားနိုင်သည်ကို ကျွန်မ သိထားခဲ့သဖြင့် မောင်သန်းကို မကြောက်မလန့်ဘဲ အဘယ် ရှိနိုင်ပါမည်နည်း။

သို့သော် မောင်သန်း၏ ပြောပြချက်အရ ထိုနေ့ညနေပိုင်း ၇ နာရီအချိန်တွင် မြန်မာ့တပ်မတော်မှ ဦးဆောင် စတင်၍ မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံး တစ်ပြိုင်နက် ဂျပန်တော်လှန်ရေးကြီး အုံကြွပေါက်ကွဲတော့မည်ဟု သိရသည်။ တော်လှန်ရေးအတွက် လေထီးတပ်သား အချို့တို့သည် ပတုတ်ရွာဘက်၌ သက်ဆင်းပြီး ဖြစ်သည်ဟုလည်း သိရသည်။

သူတို့ အစီအစဉ်အရ ဂျပန်စကားပြန်အချို့က နာဂါတို့နှင့် အဖွဲ့အား ဖားသောက်ပွဲ ပါတီတစ်ခုကို အနီးအနားရှိ ကော့ရွာတစ်ရွာ၌ ပေးမည်။ ထိုသို့ရှိစဉ် မောင်သန်းနှင့်အဖွဲ့က လုပ်ကြံသုတ်သင်ရန် သူတို့လုပ်ငန်းစဉ် စတင်မည့် အစီအစဉ်ကို ကျွန်မတို့အား တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြလေသည်။

ကျွန်မသည် မောင်သန်း ပြောပြသော အစီအစဉ်ကို ကြားလိုက်သည်နှင့် စိတ်ထဲ တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားမိ၏။ နာဂါတို့ သေသွားလျှင် နောက်ရန် အေးပါမလား။ ကျွန်မပါ အလိုတူအလိုပါ

ဟု ဆိုကာ ဂျပန်တွေက လာပြီး သတ်လေမလား၊ စသည်ဖြင့် တောင်စဉ်ရေမရ ဆိုးရွဲစိတ်ဖြင့် တွေးတောကာ ကြောက်လန့်နေမိသည်။ သို့သော် မြန်မာ့တပ်မတော်သားအချို့သည် ကျွန်မတို့ ဖြို့နယ်သို့ ယမန်နေ့ကပင် တကယ် ရောက်ရှိနေခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်ကို ကျွန်မ သိရသည်။

သူတို့ တပ်စိတ်မှ တပ်စိတ်မှူးသည်ပင် ထိုနေ့က ထုံးစံအတိုင်း နာဂါတို့ထံ လာရောက် သတင်းပို့သွားသည်ကို ကျွန်မ ချက်ချင်း သိလိုက်ရသည်။ ကျွန်မတို့ ဖြို့နယ်နှင့် အနီးအနားတစ်ဝိုက်ရှိ ရွာတွေမှာ တပ်ပြေးအချို့ ပုန်းခို တိမ်းရှောင်နေကြောင်း မသင်္ကာသဖြင့် စုံစမ်းရှာဖွေရန် လာရောက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောဆိုသွားသည်ကို ကျွန်မ ကြားသိလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်မမှာ နောင်ရေးအတွက် ဘာမှ စိတ်လေးစရာ မရှိနိုင်တော့။

နာဂါတို့ကလည်း သဘောတူ နှစ်ချိုက်စွာဖြင့် တပ်စိတ်မှူးအား လိုအပ်သမျှ အကူအညီ ပေးပါမည်ဟု နှုတ်ကတိပြုလိုက်သံကိုပါ ကျွန်မ ကြားရမိသည်။ တပ်စိတ်မှူးက ဂျပန်ဘာသာစကားကို အတော်ကြီး ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောဆိုနိုင်သည်ကို နာဂါတို့က ချီးကျူးဝမ်းသာစကား ပြောလိုက်သည်ကိုလည်း ကျွန်မ ကြားခဲ့ရသည်။

ညနေပိုင်း၌ နာဂါတို့နှင့် စကားပြန် မောင်သန်းတို့ နှစ်ဦး အတူတကွ စကားပြန်များ ပေးသည်ပါတီပွဲသို့ သွားကြလေသည်။ မောင်သန်း ပြောပြ၍ သိရပြီးဖြစ်သော ကျွန်မသည် မနေတတ် မထိုင် တတ်အောင်ပင် ဘဝင်တုန် ရင်ခုန်နေမိတော့သည်။ အမှန်ဆိုရလျှင် သူတို့သည် အကြွေတော်လှန်မှုကြီးကို လုပ်မှလုပ်နိုင်ပါမလားဟု ကျွန်မ စိတ်ထဲ သံသယ ဝင်နေမိသည်။ မောင်သန်း၏ စကားကိုလည်း မယုံ

တစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့် ရှိနေခဲ့၏။ သို့သော် မကြာမီမှာပင် မြန်မာ့တော်လှန်ရေးကြီးသည် တကယ်ပင် အောင်မြင်စွာ ပေါက်ဖွားလာခဲ့ပေတော့သည်။

မတ် ၂၇ ရက်နေ့ ညဦး ၇ နာရီအချိန်တွင် 'မြန်မာ့တပ်မတော်က ဂျပန်ကို တော်လှန်ပြီ' ဟူသော သတင်း ပေါက်ကွဲပေါ်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

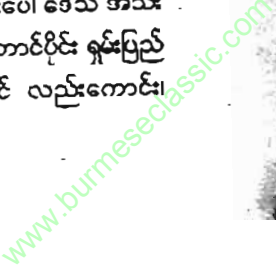
မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့ ညတွင် ဝိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဦးစီးသော မြန်မာ့တပ်မတော်သည် 'ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်' ဟူသော အမည်ကို ခံယူကာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့အား စစ်ကြေညာလေ၏။ ၎င်း၏ ကြေညာချက်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့ပြည်သား အားလုံး သိရှိရန်-

မြန်မာ့တပ်မတော်၊ မြန်မာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ ပြည်သူ့ အရေးတော်ပုံပါတီတို့ အမှူးပြုသော ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်ကြီးက ဂျပန်ဖက်ဆစ် လူနိုင်းတို့အား စစ်ကြေညာလိုက်ပြီ။

၁။

ယခုအခါ မြန်မာ့တပ်မတော် တပ်ခွဲများသည် ဧရာဝတီမြစ်အနောက်ဘက်တွင် မင်းဘူးခရိုင်မှ ဟင်္သာတခရိုင်အထိ လည်းကောင်း၊ ဧရာဝတီမြစ်၏ အရှေ့ဘက်တွင် အာလုံနယ်မှ ရန်ကုန်အထိ လည်းကောင်း၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ အသီးသီးတွင်လည်းကောင်း၊ ပဲခူးမှ ပျဉ်းမနား တောင်ပိုင်း ရှမ်းပြည်တွင်လည်းကောင်း၊ ရေနံချောင်းခရိုင်တွင် လည်းကောင်း၊

တနင်္သာရီတိုင်းတွင် လည်းကောင်း၊ မိတ္ထီလာ ခရိုင်တွင် လည်းကောင်း တပ်ဖြန့်ကာ တိုက်ပွဲများကို ဆင်နွှဲ နေကြပြီ။

၂။ ဧရာဝတီမြစ် အနောက်ဘက် မင်းဘူးခရိုင် အချို့ဒေသများ၊ သရက်ခရိုင်နှင့် ပြည်ခရိုင် အချို့ဒေသများကို မြန်မာ့တပ် မတော်က သိမ်းပိုက်ပြီးလေပြီ။

၃။ ရခိုင်ပြည်တွင် ညိုထွန်း အမှူးပြုသော တော်လှန်ရေးသမား များသည် ဂျပန်များကို မဟာမိတ်တပ်များနှင့် ကူညီ တိုက် ခိုက် မောင်းထုတ်ပြီးလေပြီ။ မန္တလေးတစ်ဝိုက်တွင် မြန်မာ့ တပ်မတော်နှင့် တော်လှန်ရေးသမားများသည် ဂျပန်များကို တိုက်ခိုက်ခဲ့လေပြီ။

ပြည်သူ့ပြည်သားအပေါင်းတို့...

- ၁။ ငါတို့အား ရန်သူ၏ သတင်းကို ပေးကြလော့။ အစားအစာ အဝတ်၊ ဆေး၊ လျှော့ လှည်း ယာဉ် မြင်း၊ ကျွဲ၊ နွား၊ ဆင် တိရစ္ဆာန်များ ပေးကြလော့။ ငွေများလှူကြလော့။
- ၂။ ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့များ ဖွဲ့ကြလော့။ လက်နက်များ စု၍ ပြည်သူ့ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့များ ဖွဲ့ကြလော့။
- ၃။ အဖိုးရအမှုထမ်းအားလုံး ငါတို့တပ်များရှိရာသို့ ခိုဝင်ကြလော့။
- ၄။ ကိုယ်ပိုင် လက်နက် ရှိသူများသည် မိမိတို့ရှိ လက်နက်များကို ပြည်သူ့ကာကွယ်ရေး အဖွဲ့များသို့ လည်းကောင်း၊ ငါတို့ တပ်ဌာနများသို့ လည်းကောင်း၊ လာရောက် အပ်နှံကြရမည်။ မအပ်နှံသူများသည် အပြစ်ပေးခံရပါမည်။ ငါတို့ထံ၌ လက် နက် စာရင်းများ ပြုလုပ်ပြီး ရှိသည်။

ပန်အောင်စာပေ

- ၅။ အားလုံးသော တိုင်းသူပြည်သားများသည် အောက်ပါအချက် များကို လုပ်နိုင်သမျှ လုပ်ကြရမည်။
 - (က) ဂျပန်များထံတွင် လုပ်ကြသော အလုပ်သမားများ လက်နက်ပစ္စည်းတွေ ရယူထွက်ပြေးခဲ့။ သို့မဟုတ် တော်လှန် ပြီး ထွက်လာကြ။
 - (ခ) ဂျပန် သိမ်းသော ပစ္စည်းအရပ်ရပ် ပြန်လှူ၊ မယူနိုင် က ဖျက်ပစ်။
 - (ဂ) ငါတို့ ပစ္စည်း အရပ်ရပ် ဖြန့်ပြီး ဝှက်ထား၊ မဝှက်နိုင် လျှင် ဖျက်ပစ်။
 - (ဃ) ဂျပန်များ သွားလမ်းလာလမ်းများကို ပိတ်ပစ်။ သို့မဟုတ် ဖျက်ပစ်။ ကြေးနန်းကြီးတွေဖြတ်။ ဝိုင်ယာ လက်ရုံတွေ ဖျက်ပစ်။ လူယူနိုင်က လူယူ။ ဂျပန် ရေးမှတ်ထားတဲ့ လမ်းအမှတ်အသားတွေ ဖျက်ပစ်။ တံတားတွေ ဖျက်ပစ်။ ဂျပန် ကုန်တင်ကားတွေ၊ လှည်းတွေကို တိုက်ယူ။ မယူနိုင်က ဖျက်ပစ်။
 - (င) ဂျပန်လက်နက်ရုံတွေ၊ ဓာတ်ဆီရုံတွေ လေယာဉ်ပျံ ကွင်းတွေကို ဝင်စီးလုယူကြ။ မယူနိုင် ပစ္စည်းများ မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်။
 - (စ) တွေ့သမျှ ဂျပန်တွေကို ဖမ်း၊ ဂျပန်တွေက ငါတို့ တိုင်းသူပြည်သားများကို သတ်လျှင် ၎င်းတို့ကို သတ် ပစ်။
 - (ဆ) ဂျပန်တွေက ပစ္စည်းသိမ်း၊ ကျွဲသိမ်း၊ နွားသိမ်း၊ လှည်း သိမ်း လုပ်တာတွေ အလုပ်မခံနှင့် ပြန်ချ။ မချနိုင်က ဝှက်ထား၊ ထွက်ပြေး၊ ပုန်းကြ။

ပန်အောင်စာပေ

- (၈) ပြေးလာသော ဂျပန်စစ်သား၊ အိန္ဒိယအမျိုးသား စစ်သားများကို ဖမ်းဆီး၍ ကောင်းမွန်စွာ လက်နက်များနှင့်တကွ ငါတို့ တပ်တွေ့ရှိရာပို့။
- (၉) လမ်းဘေးကျသော ရွာများ၊ မြို့များမှ အားလုံး ရှောင်ရှားနေကြ။

၆။ အောက်ပါပြစ်မှုများကို ကျွန်လွန်သူများအား တိုင်းပြည်ရန်သူများအဖြစ် ငါတို့ ကြေညာလိုက်သည်။ ၎င်းသူများကို အကြွင်းမရှိ၊ အလျော်မရှိ သိမ်းပိုက်မည်။ ထိုသူများကို ဖမ်းဆီး၍ ပြည်သူများ၏ နှိုးနှိုးတွင် လည်းကောင်း၊ စစ်တရားနှိုးနှိုးတွင် လည်းကောင်း၊ စစ်ဆေး၍ ကြီးလေးသော အပြစ်ဒဏ်များကို ပေးမည်။

၎င်းနှိုးနှိုးများ မရှိခိုက်တွင် တိုင်းတပ်များနှင့် ၎င်းတို့က အာဏာ လွှဲအပ်ထားသော အရာရှိများသည် ငါတို့ ညွှန်ကြားချက်များအတိုင်း စစ်ဆေးအပြစ်ပေးလိမ့်မည်။

- (က) ငါတို့ စစ်တပ်များ၊ မဟာမိတ်စစ်တပ်များ၊ ငါတို့ အဖွဲ့သားများ သတင်းကို ရန်သူအား ပေးခြင်း။
- (ခ) ငါတို့ စစ်တပ်များ၊ မဟာမိတ်စစ်တပ်များ၏ လုပ်ငန်းများကို နှောင့်ယှက်ခြင်း၊ ငါတို့ စစ်တပ်များ၊ မဟာမိတ် စစ်တပ်များကို မကူညီရန် လှုံ့ဆော်ခြင်း။
- (ဂ) ရန်သူများအား တိုက်ရိုက်ဖြစ်စေ၊ သွယ်ဝိုက်၍ ဖြစ်စေ၊ အားပေးခြင်း၊ ကူညီခြင်း။
- (ဃ) ကုန်ပစ္စည်းများကို အဆမတန် ယူ၍ ရောင်းချခြင်း။
- (င) ကုန်ပစ္စည်းများကို မိမိတစ်ဦးတည်း ကောင်းစားရန်

ပန်အောင်စာပေ

အတွက် သိုဝှက်ခြင်း၊ အခြားမည်သည့်နည်းနှင့်မဆို တိုင်းသူပြည်သားများ၏ နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ စားသောက်ရေး ထိခိုက်လာအောင် ပြုလုပ်ခြင်း။

- (စ) ဓားပြတိုက်ခြင်း။
- (ဆ) မုဒိမ်းကျင့်ခြင်း။
- (ဇ) ငါတို့ တပ်မှ ထွက်ပြေးခြင်း။
- (ဈ) မြန်မာပြည်တွင်းရှိ လူမျိုးအချင်းချင်း၊ အာသာအချင်းချင်း၊ အဓိကရုဏ်း ဖြစ်စေခြင်း။
- (ည) နိုင်ငံနှင့် လူမျိုး အကျိုးများကို တိုက်ရိုက်ဖြစ်စေ၊ သွယ်ဝိုက်၍ဖြစ်စေ ထိခိုက်စေခြင်း။

၇။ ငါတို့တပ်များကိုသော် လည်းကောင်း၊ ငါတို့အဖွဲ့များကို သော်လည်းကောင်း၊ မဟာမိတ်တပ်များကို သော်လည်းကောင်း၊ ကူညီကြသူများအား၊ ငါတို့သည် အထိုက်အလျောက် ခိုးမြှင့်ရန် မှတ်တမ်းတင်ထားမည်။ ငါတို့အား မကူညီကြသူများသည် ငါတို့၏ အခိုးအမြောက်ကို ခံယူရရှိမည် မဟုတ်။

၈။ အားလုံးသော တပ်ခွဲအဖွဲ့သစ်များသည် ငါတို့ တပ်ဌာနများနှင့် ချက်ချင်း ဆက်သွယ်ရမည်။ ငါတို့ တပ်မတော်မှ ကွဲထွက်သွားသူများသည် အနီးဆုံး တပ်ဌာနမှတစ်ဆင့် ဆိုင်ရာသို့ အမြန်ဆုံး သွားကြရမည်။

၉။ မြို့တိုင်း၊ ရွာတိုင်းတွင် အနီရောင်ခံ၍ အတွင်းအလံတိုင် အထက်ထောင့်တွင် အဖြူရောင် ကြယ်ပွင့် ပါရှိသော အောင်လံတော်ကို လည်းကောင်း၊ မဟာမိတ်များ၏ အောင်လံတော်များကို လည်းကောင်း လွှင့်ထူကြကုန်လော့။

ပန်အောင်စာပေ

၁၀။ ငါတို့ တပ်များ သိမ်းပိုက်သည့် ဝေသများတွင် ငါတို့၏ စစ်တပ်များသည် လက်ရှိအုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိများ၏ အကူအညီဖြင့် လည်းကောင်း၊ ရပ်ရွာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့များ ဖွဲ့၍ လည်းကောင်း အုပ်ချုပ်လိမ့်မည်။

(ပုံ) အောင်ဆန်း
စစ်သေနာပတိ

ပြည်သူ့လွတ်မြောက်ရေး တပ်မတော်။

* * *

လင်းအတူ 'ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေး ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်ကြီး' (ဖဆဝလ) တလည်း မြန်မာ့ တပ်မတော်နည်းတူ အောက်ပါ စစ်ကြေညာစာတမ်းကို ထုတ်ပြန်ခဲ့သေးသည်။

လွတ်လပ်ရေး စကြာညာမျက်

မြန်မာ့တပ်မတော်နှင့် ပြည်သူ့အဖွဲ့အစည်းများ ပူးပေါင်း၍ 'ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေး ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်' အမည်နှင့် မြန်မာပြည်သူ့ကိုယ်စား ယနေ့မှစ၍ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေကို ငါတို့ တော်လှန်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း။

ငါတို့သည် ယနေ့အထိ လွတ်လပ်ရေး အရေးတော်ပုံကြီးကို အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြိုးပမ်းစားထုတ်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး အရေးတော်ပုံတွင် ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့ ရဲ့ လွတ်လပ်ရေး ကတိကြောင့်၊ အယောင်ယောင် အမှားမှား လွတ်လပ်ရေး အာသာဆန္ဒပြကြောင့် အင်္ဂလိပ်ကို တိုက်ခိုက်ရာတွင် ပါဝင်ခဲ့

ပန်အောင်စာပေ

၏။ တစ်ပြည်လုံးကလည်း မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်အား သောင်းသောင်းဖြဖြ ကြီးဆိုကူညီကာ လွတ်လပ်ရေး အရေးတော်ပုံ တွင် ပါဝင်ကူညီခဲ့ကြသည်။

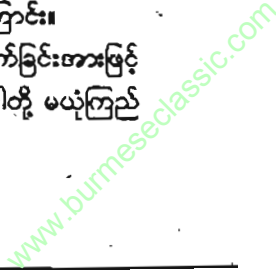
သို့ရာတွင် ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့ မြန်မာပြည်တွင် အခြေစိုက်ခဲ့ပြီး နောက် ဂျပန်တို့သည် မြန်မာ့ရပ်သေး အစိုးရကို ဖွဲ့စည်းကာ မြန်မာ လူမျိုးနှင့် ပြည်သူလူထု အများတို့အား သွေးစုပ်ခဲ့ကြလေသည်။ ၎င်းတို့သည် လွတ်လပ်ရေးတည်းဟူသော စကားတစ်လုံးကို ဘန်းပြု၍ ငါတို့၏ လူ့အခွင့်အရေး၊ ငါတို့ပိုင် စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပစ္စည်းမှန်သမျှကို စစ်အောင်နိုင်မှုဖြင့် ဘန်းပြုပြီး ခေါင်းပုံဖြတ်ခဲ့ကြပေသည်။

လက်ရှိ စစ်ကြီးသည် ငါတို့နှင့် ၎င်းဝ မသက်ဆိုင်၊ ကမ္ဘာတိုလုံး သဘက်ကြီးများ၏ နယ်လှပွဲတွင် ငါတို့ နိုင်ငံသည် ဓားစာခံအဖြစ် ပါဝင်လျက် ရှိပေသည်။ ငါတို့သည် စစ်မီးတည်းဟူသော ဒုက္ခအတွင်းမှ လွတ်လပ်ရေးတည်းဟူသော အနှစ်ရတနာကို အချောင်နှိုက်ရန် မလိုလားသော်လည်း လက်ရှိစစ်၏ ဒဏ်ကြောင့် ငါတို့ တစ်မျိုးသားလုံး၏ လောလောဆယ် ခံစားနေရသော မီးပွားရေး ကြပ်တည်းမှု ပြဿနာများကို မလွဲရှောင်သာတော့သဖြင့် ရင်ဆိုင်၍ ပြေရှင်းရန်အတွက် လွတ်လပ်ရေးတည်းဟူသော ရတနာကို အရေးဆိုရန် မရှောင်မလွဲ ဖြစ်လာချေပြီ။

ငါတို့သည် ပထမဦးစွာ လက်ရှိစစ်ကို လုံးဝပြီးပြတ်ရန် အမြန်လိုလား၍ စစ်၏ ဘေးဒဏ်အပေါင်းမှ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်းဖြစ်သော ငြိမ်းချမ်းရေး၊ သာယာဝပြောရေး၊ ချစ်ကြည်ရေး စသည်တို့ကို ဖန်တီးရန် အမြန်အလိုရှိသည် ဖြစ်ကြောင်း။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်များကို ငါတို့ အောင်နိုင်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ငါတို့၏ လွတ်လပ်ရေးကို အချောင်ရလိမ့်မည်ဟု ငါတို့ မယုံကြည်

ပန်အောင်စာပေ

လွတ်လပ်ရေး ရတနာသည်ကား လူတစ်ဦးကောင်း၊ တစ်ဖွဲ့ကောင်း၊ လူစွမ်းကောင်း၊ အကြမ်းပတမ်း သဘောအားဖြင့် လုပ်၍ ရရှိဖို့ ထုံးစံ မရှိ။ လွတ်လပ်ရေး ရတနာသည်ကား၊ တိုင်းပြည်အားလုံး (ဝါ) လူထု တစ်ရပ်လုံး၏ လူ့အခွင့်အရေး၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်သာလျှင်ဖြစ်ရာ ငါတို့တစ်မျိုးလုံး၊ တစ်ပြည်လုံးက တော်လှန်မှုတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲ၍ လူထုကိုယ်တိုင် ဖန်တီးရမည့် လုပ်ငန်းဖြစ်သည်ဟု ငါတို့ ယုံကြည် သည်။

ငါတို့သည် ဖက်ဆစ်ဂျပန်အား ပုန်ကန်ခြင်း၊ လက်ရှိ ရုပ်သေး အစိုးရအား တော်လှန်ခြင်းအားဖြင့် ဖက်ဆစ်တို့၏ ရန်သူဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်တို့၏ သူလျှို ဒေသ၊ ပစ္စမံတပ်သားများ မဟုတ်။ သို့ရာ တွင် ငါတို့၏ လွတ်လပ်ရေး လူ့အခွင့်အရေးများကို အများဆုံး ပေးနိုင် သည့် ကမ္ဘာ့ဒီမိုကရေစီ အင်အားစုကိုသာ ငါတို့ ထောက်ခံသည်။

ထို့ကြောင့် မြန်မာပြည်သူပြည်သားတို့၏ ကိုယ်စားဖြစ်သော မြန်မာ့တပ်မတော်သည် လွတ်လပ်ရေး၏ တော်လှန်ရေး ရှေ့ပြေး တပ်ဦးအနေဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပြည်သူ့အဖွဲ့အစည်း အားလုံးတို့ သည် လွတ်လပ်ရေး တော်လှန်မှု၏ တပ်မအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ပူးပေါင်း ချီတက်ကာ 'ဂျပန် ဖက်ဆစ် တိုက်ဖျက်ရေး ပြည်သူ့ လွတ် လပ်ရေး' အစိုးရအမည်ဖြင့် ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့အား ယနေ့မှ စ၍ ငါတို့ စစ်ကြေညာလိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း။

ငါတို့၏ ယခုတည်ဆောက်ဖွဲ့စည်းမည့် 'ဖက်ဆစ် တိုက်ဖျက် ရေး၊ ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး' အစိုးရသည်ကား စစ်တပ်တစ်ခုတည်းက ဦးစီးလိမ့်မည် မဟုတ်။ ဂျပန်ဖက်ဆစ်ကို မောင်းထုတ်စဉ် အချိန် အတွင်း၌ မြန်မာ့ အဖွဲ့အစည်းအားလုံး ပူးပေါင်းကာ မြန်မာ့ တပ်မ တော် ရှေ့ဆုံးမှ နေ၍ တော်လှန်ပြီးနောက် ပြည်သူ့အများဆုံး ပါဝင်

သော ပြည်သူ့လွတ်တော် အစိုးရဖြင့်သာလျှင် လွတ်လပ်သော အစိုးရ ကို တည်ဆောက်ရန် ရည်ရွယ်သည်။ တို့မြန်မာလူထု၏ ကိုယ်စား လှယ် အစိုးရသည် ပြည်သူ့လူထု အများတို့၏-

- (က) ငြိမ်းချမ်းရေး၊
- (ခ) စားသောက်ရေး၊
- (ဂ) အဝတ်အထည်ရေး၊
- (ဃ) လူ့အခွင့်အရေး လွတ်လပ်မှုများကို တာဝန်ခံ၍

ဖြေရှင်းသွားမည် ဖြစ်ကြောင်း။

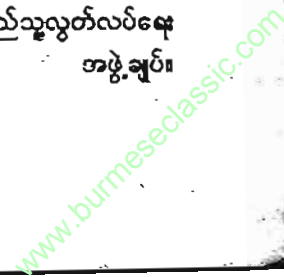
ထို့ကြောင့် ပထမဦးစွာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့အား မောင်းထုတ်ရာ ၌ လည်းကောင်း၊ ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး အစိုးရကို ထူထောင်ရာ၌ လည်းကောင်း၊ ပြည်သူ့လူထုအများတို့သည် အမြန်ဆုံး ပါဝင်ကာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့အား မြန်မာပြည်အတွင်းမှ နှင်ထုတ်ရာတွင် ပါဝင်ကြ ရမည်။

ဖက်ဆစ်တို့၏ စစ်အောင်နိုင်မှုတစ်ခုတည်းကိုသာ အရုပ် သဖွယ် ဆောင်ရွက်နေရသော မြန်မာသွေးစုပ် ရုပ်သေးဝါဒသည် ယနေ့မှ စ၍ မရှိတော့ပြီ။ ငါတို့သည် ပြည်သူတို့၏ ငြိမ်းချမ်းရေးကို တကယ် ဖန်တီးပေးမည်။ လွတ်လပ်ရေး အစိုးရ အဖွဲ့များကို ထူထောင်ရာ၌ ပြည်သူတို့ကိုယ်တိုင် ပြည်သူတို့ အင်အားဖြင့် ပါဝင်ကြ ရမည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို မောင်းထုတ်ကြလော့

မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး ပြည်သူ့အစိုးရ တည်မြဲပါစေ... .

ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေး ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်။

ကြေးကြော်သံ-
ဖက်ဆစ်ဂျပန် အလိုမရှိ
ခွေးတပ်၊ ကူလီ၊ လွတ်ပြီ၊ ကျွတ်ပြီ။
လွတ်လပ်ရေး ငါတို့ အရေး။
ပြည်သူ့အစိုးရ တည်မြဲပါစေ။
အရေးတော်ပုံ အောင်ပါစေ... .

ဟူ၍ ဖော်ပြပါရှိလေသည်။

* * *

ယင်းနောက်လည်း ဗိုလ်မှူးကြီး နေဝင်း ဦးစီးသော တိုင်း
(၂) ကြီးပွဲကြေးနန်းဌာနမှ 'ဖက်ဆစ် တော်လှန်ရေး စစ်ကြေညာ
ချက်' ကို အောက်ပါအတိုင်း ကြေညာပြန်သည်။

ယနေ့ ၂ ရက် ၄ လ ၄၅ ခု နေ့ ၀၀၁၀ နာရီကစ၍ ဖက်ဆစ်
ဂျပန်တို့ကို မြန်မာတိုင်းသူပြည်သား အားလုံးနှင့်တကွ မြန်မာ
တပ်မတော်ကြီးက စ၍ ကြေညာလိုက်ပြီ။

ယနေ့ ၂ ရက် ၄ လ ၄၅ ခု နေ့ ၀၀၁၀ နာရီ ကစ၍
ဖက်ဆစ် ဂျပန်တို့ကို မြန်မာ တိုင်းသူပြည်သား အားလုံးနှင့်
တကွ မြန်မာ တပ်မတော်ကြီးက စစ်ကြေညာလိုက်ပြီ။

ယနေ့ ၂ ရက် ၄ လ ၄၅ ခု နေ့ ၀၀၁၀ နာရီကစ၍ ဖက်ဆစ်
ဂျပန်တို့ကို မြန်မာ တိုင်းသူပြည်သား အားလုံးနှင့်တကွ မြန်မာ
တပ်မတော်ကြီးက စစ်ကြေညာလိုက်ပြီ။

ငါတို့ မြန်မာပြည်မှ မြန်မာ့တပ်မတော်သည် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့
အား စစ်ကြေညာလိုက်ကြောင်းကို ကမ္ဘာက သိရှိစေရန်အတွက်
(၆၂၀၀) ကီလိုဟပ်၊ ၄၈-၄၉ မိတာတွင် မော့စ်နှင့် အသံလွှင့်နေပါ

ပန်အောင်စာပေ

သည်။ ယခုအချိန်က စ၍ ၁၅ မိနစ်တွင် တစ်ကြိမ်ကျ ၂၄ နာရီလုံးလုံး
အင်္ဂလိပ်မြန်မာ နှစ်ဘာသာဖြင့် အသံလွှင့်နေပါသည်။

ငါတို့သည် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့အား လိုလားနှစ်သက်သဖြင့်
မြန်မာပြည်သို့ ခေါ်ဆောင်လာကြခြင်း မဟုတ်။ ဤသစ္စာမဲ့သော
ဂျပန်တို့သည် ငါတို့ ပြည်ကြီးကို လွတ်လပ်ရေး ရပါစေမည်ဟု ကတိ
ပေးသဖြင့် လွတ်လပ်ရေးကို မြန်မာပြည် တစ်ပြည်လုံးက လိုလား
တောင့်တနေကြသည့်အတွက် လွတ်လပ်ရေး ရလိုမှုကြောင့် ခေါ်
ဆောင်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုအခါတွင် ခြင်္သေ့ယောင် ဆောင်နေသော ဂျပန်တို့သည်
ခွေးတူသံ ပေါက်လာပြီ ဖြစ်ရာ၊ ဒင်းတို့ ဂျပန် ဘူရှီဒို လူရိုင်းများကို
ဒင်းတို့ ဘူရှီဒို သွေးကွက်ထဲတွင် တုံးလုံးပက်လက် မျောစေလျက်
မြန်မာပြည်မှ ထွက်ခွာသွားစေရမည်။

အရှေ့အာရှတိုက် သာတူညီမျှ ကောင်းစားရေးအတွက်
စစ်တိုက်ရပါသည်ဟု အသံကောင်းလွှင့်ခဲ့သော ဂျပန်လူယုတ်မာတို့
မင်းတို့၏ စနစ်ကား အရှေ့အာရှ အားလုံးကို မင်းတို့ လက်အောက်၌
သာတူညီမျှ ကျွန်သဘောက် ဖြစ်စေရန် ပြုလုပ်နေကြသော စံနစ်
မျှသာ ဖြစ်သည်။

တို့ . . . အရှေ့အာရှတိုက်သားတို့ နားလည်ကြကုန်လော့၊
ငါတို့၏ အိမ်နီးချင်း ဖြစ်သော တရုတ်ပြည်ကြီးကား နားလည်နှင့်ကြ
လေပြီ။

ကျယ်ဝန်းလှသော တရုတ်ပြည်ကြီးသည် ဂျပန်လူရိုင်းတို့၏
ရန်ကို နှစ်ပေါင်းကြာရှည်စွာ တွန်းလှန်ဖြိုဖျက်နေကြကုန်၏။

ငါတို့ မြန်မာပြည်ကမူကား ဤကဲ့သို့ ကြာရှည်စွာ တိုက်ခိုက်
နေမည် မဟုတ်။ အလွန်ဆုံး ၃ လအတွင်း မြန်မာပြည်ထဲတွင် ဂျပန်
ရုပ်ပုံကလေးမျှ မကြွင်းမကျန်ရစ်အောင် တိုက်ခိုက်ကြကုန်လော့။

ပန်အောင်စာပေ

အို... အရှေ့အာရှတိုက်သားတို့ အာရှတိုက်ကြီး၏ ရန်သူဖြစ်သော ဂျပန် အရိုင်းတို့သည် ငါတို့ မြန်မာပြည်၏ လက်တွင်းမှ လွတ်မြောက် ပြေးလွှား၍ အဆွေတို့ဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ကြပါမူ ဆီးကြို၍ တိုက်ခိုက် ပါကုန်လော့။

ဤလူပုဂ္ဂလိကလေးများသည် အရှေ့အာရှတိုက်ကြီးကို ဝင်ရောက် စွဲကပ်နေကြသော ငှက်ဖျားပိုးနှင့် တူကြကုန်၏။

ဤဂျပန်အပုဂ္ဂလိကလေးများကို လက်ခံမိပါက နာလန်ထူနိုင်ရန် ခဲယဉ်းကြောင်း၊ ငါတို့ကိုယ်တွေ့ သိရှိကြရသည်။ သို့ရာတွင် ငါတို့သည် လွတ်လပ်မှု၏ တန်ဖိုးကို သိနားလည်သော လူများဖြစ်ရကား ကျဉ်းမြောင်း ကျပ်တည်းလှသော ဤဖက်ဆစ် ဂျပန်တို့၏ လက်အောက်မှ အခုလိုက်အပြုလိုက် အသေခံ၍ ရုန်းထွက်ပြုကြကုန်လော့။

ကမ္ဘာတွင် အင်အားအကြီးဆုံးသော ဒီမိုကရေစီ မဟာမိတ်တို့ ကလည်း၊ အရှေ့တိုက်သားများတွင် အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့သော ငါတို့ မြန်မာပြည်၏ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကမ္ဘာကို ကြေညာ၍ ယခု လောလောဆယ် တိုက်ခိုက်ပေးနေလေပြီ။

ငါတို့ မြန်မာပြည်ကလည်း ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့၏ ရန်ငှတ်ကို အခြေအမြစ်မှနေ၍ နုတ်ပစ်ကြကုန်အံ့။

မြန်မာ့တပ်မတော် ဦးစီးခေါင်းဆောင်သော မြန်မာပြည်သည် ဒီမိုကရေစီ မဟာမိတ်တို့နှင့် ပူးပေါင်းကြလျက်၊ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ကို စစ်ကြေညာလိုက်ပြီ။

မြန်မာတစ်ပြည်လုံး၏ ကိုယ်စား
မြန်မာ့တော်လှန်ရေး တပ်မတော်
မြန်မာပြည်။

*** * ***
ပန်အောင်စာပေ

အခန်း (၁၅)

မာဝတကြီးတို့၏ တန်ခိုးဘာသာ နေဝင်တော့မှာလား

ည ၇ နာရီ ထိုးခါနီးအချိန်တွင် ကျွန်မသည် အိမ်မှကိစ္စအဝဝ တို့ကို ဆောင်ရွက်ပြီးသည်နှင့် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာသို့ ထွက်ထိုင်ကာ လေညင်းခံရင်း ဆောင်တော်ကူး ပန်းချဲ့ဘက်မှ သင်းယုံလာသော အမွှေးရနံ့များ တလှိုင်လှိုင် တက်ကြွလာခဲ့သည်ကို ကျွန်မ ရှုရှိုက်ရင်း ရောက်တတ်ရာရာတို့ကို တွေးတော စဉ်းစားနေမိလေသည်။

မောင်သန်း ပြောသွားသည့်အတိုင်းဆိုသော် ယနေ့ည ၇ နာရီ ထိုးလျှင် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အရေးအခင်းကြီးသည် ယခုအချိန်အထိ ဘာမျှ လှုပ်ရှားလာခြင်း မရှိသေးပေ။ ကျွန်မသည် အသံဘလံကိုသာ နားတစွင့်စွင့်နှင့် စိတ်စောနေမိပါသည်။

ည ၈ နာရီထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မတို့ မြို့ထဲမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပစ်သံ တစ်ချက်ကို ရှေးဦးစွာ ကျွန်မ ကြားလိုက်ရ

ပန်အောင်စာပေ

သည်။ ထို့နောက် နိုင်ငံစယ်သံများ ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ မြည်ဟိန်းဆူညံ သွားတော့သည်။

ရပ်သူရွာသား လူကြီးများက မိမိတို့ ကလေး သားမြေးများကို တကြော်ကြော် လိုက်လံ ဟစ်အော် ခေါ်ဝင်သော အသံတို့ကို ကျွန်မ ကြားရသည်။

ကိုးကော်သည် ကျွန်မထံ ရောက်လာပြီး ကျွန်မ၏ မျက်နှာကို အဓိပ္ပာယ်ရှိသော စူးစိုက်ကြည့်ခြင်းမျိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ မောင်သန်း ပြောသွားခဲ့သည်မှာ မှန်ခဲ့လေပြီ။ မူလ ချိန်းဆိုထားသည် ထက် တစ်နာရီမျှ နောက်ကျသည့်တိုင် တော်လှန်ရေးကြီး အံ့ကြ ပေါက်ကွဲ တိုက်ပွဲ စတင်ခဲ့လေပြီ။

ကျွန်မတို့ သားအမိ သားအဖ သုံးယောက် အိမ်ထဲသို့ မြှောက် ပြီး တံခါးများကို သော့ပိတ်ကာ ပုန်းအောင်းနေလိုက်ကြမိသည်။

ဂျပန်စစ်သားများသည် ကျွန်မတို့ နေအိမ်မှ ကိုက် ၂၀၀ ခန့် အကွာ နေရာရှိ ၎င်းတို့၏ စစ်စခန်းထဲ၌ တည်ရှိကြသည်။ ယင်း စစ်စခန်းအနီးတွင် ပုလိပ်ဌာန ရှိသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်မတို့ နေအိမ်မှပင်နေ၍ ဂျပန်စစ်သားများ အချင်းချင်း ဟစ်အော် သတိပေးသံ၊ မြန်မာပုလိပ်သားများကို လှမ်း ခေါ်သံတို့ကိုပါ အတိုင်းသား ကြားနေရပါသည်။ မြန်မာပုလိပ်များ သည် တော်လှန်ရေး အင်အားစုနှင့် ပူးပေါင်းသွားခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။

ပြင်းထန်စွာ မြည်ဟိန်းလာသော သေနတ်သံနှင့် လက်နက် ကြီးငယ်များ ပစ်ခတ်သံတို့သည် တစ်စထက်တစ်စ တိုးတက် ပေါ် ထွက် ပွဲတင်ထပ်လာခဲ့သည်။ ဂျပန်တို့ တပ်ချ နေထိုင် စစ်တန်းလျား အဆောက်အအုံများထဲသို့ တော်လှန်ရေး တပ်သားတို့က တန်းလျား

ကို ပတ်ဝိုင်းနေသော သစ်ပင်ကြီးတို့ကို အကာအကွယ် ယူပြီး ပစ်သွင်း တိုက်ခိုက်နေကြ၏။

ဂျပန်စစ်သားများဘက်မှ ကြိုကြားကြိုကြား ပြန်လှန်ခုခံ ပစ်ခတ်သံကို ကြားရသည်။ ဤသို့ ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ခုခံ ပစ်ခတ်နေခြင်းမှာ ၎င်းတို့သည် နောက်ကျ ရောက်လာမည့် ဂျပန် စစ်ကူတပ်စုကို စောင့်မျှော်ရင်း ပစ်ခတ်နေခြင်းမှာ ထင်ရှားသိသာ လေသည်။

တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ရန်ကုန်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ခရိုင်လုံး ဆိုင်ရာ ဂျပန်စစ်ဌာနချုပ်မှ စစ်သား အကူအညီများသည် ထရပ်ကား ကြီးများဖြင့် ရောက်ရှိလာကြသည်။ အချင်းဖြစ်ရာနှင့် ဌာနချုပ် တည်ရာမှာ မိုင် ၂၀ ခန့် ကွာဝေးသည်။

တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် ပစ်ခတ်သံများ ဆူညံပွက်ပွက်နေသည့် ကြားမှာပင် တော်လှန်ရေး တပ်သားအင်အားစုအချို့က အရပ်သူ အရပ်သားများအား လေယာဉ်တေးမှ ပုန်းအောင်းတိမ်းရှောင်ရန် တူးဖော်ထားရှိသော ပုန်းခိုကျင်းများထဲ ဝင်၍ အကာအကွယ်ယူ ခိုလှုံ နေကြရန်ကို လိုက်လံဟစ်အော် နှိုးဆော်နေသော အသံတို့ကိုလည်း ကျွန်မတို့ ကြားရသည်။

တစ်ညပတ်လုံး ဒက်-ဒက်-ဒက်နှင့် စက်သေနတ်ပစ်သံ၊ လက်ပစ်ဗုံးများ ပေါက်ကွဲသံတို့မှာ ငြီးငြိမ်း၍ မြည်ဟိန်းလျက် ရှိသည်။ ပြင်းထန်သည်မည်းသော တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပွားနေခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့ မိသားစုမှာ ဝံ့ခိုကျင်းထဲသို့ ပြေးဝင်ပုန်းအောင်း နေကြသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ အရွံ့သားနှင့် ကြောက်ရွံ့ ထိတ် လန့်စွာ ပုန်းအောင်းခဲ့ကြရသည်။ ကျွန်မတို့ ရှိရာသို့ နှစ်ဖက်စလုံးက

www.burmeseclassic.com

မည်သူမှ မရောက်လာခဲ့ပါစေနှင့်ဟုသာ ကျိတ်၍ ဆုဆောင်းနေရသည်။ ကျွန်မက အတွေးပိုကာ ရင်ဖိုလှိုက်မောရင်း အကြောက်လွန်သည့် အချိန်ဖြင့် ဇောချွေးများ ပြန်နေတော့၏။

တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားနေစဉ်အတွင်း မဟာမိတ် လေယာဉ် တစ်စင်း တလေမှ မပေါ်လာခဲ့ပေ။ မနက်လင်းချိန်တွင် စစ်တန်းလျားသည် ဂျပန်များ လက်တွင်း၌ပင် ရှိနေသေးသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် မြန်မာ့တော်လှန်ရေး အင်အားစုက ဟံသာဝတီခရိုင်အတွင်း အခြားနေရာပေါင်း များစွာတို့ကို သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်မတို့ သိရသည်။

သေနတ်သံများသည် နံနက်လင်းလာသောအခါ ရပ်စဲ တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကိုယ့်အိမ်ပေါ် ကိုယ်ပြန်တက်ကြသည်။ ကျွန်မတို့ မြန်မာတစ်ပိုက်တွင် တိုက်ပွဲ ရပ်တန့်သွားချိန်မှာပင် ကျွန်မ၏ စိတ်တွင် နာဂါတို့နှင့် သူ့အဖွဲ့ဝင်များ ကံကြမ္မာ ဘယ်လို မုန်းတီးခဲ့လေပြီလဲဟု သတိရမိလာသည်။

မြန်မာ့တော်လှန်ရေး တပ်မတော်သားများသည် အခြားတော်လှန်ရေး အင်အားစုတို့နှင့် ပူးပေါင်းပြီး ထိုးစစ် တိုက်ပွဲဆင်ရန် တောပိုင်းထဲသို့ ခေတ္တဆုတ်ခွာပေးကြသည်ဟု သိရလေသည်။

ပုလိပ်ဌာနတစ်ခုလုံးမှာ ခြောက်ကပ် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ လူသူ လေးပါး ကင်းရှင်းလျက် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ပုလိပ်အမှုထမ်း အရာထမ်းအားလုံး စွန့်လွှတ်သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။ လက်နက်နှင့် ခဲယမ်းမီးကျောက်များလည်း ဘာမှ မကျန်ရစ်ခဲ့ပေ။ သူတို့လည်း ဂျပန်ကို တော်လှန်ကြလေပြီ။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်း အချိန်၌ နာဂါတို့နှင့် အခြားကင်ပေတိုင် အရာရှိအချို့ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်ကို ကျွန်မတို့ တအံ့တဩ

တွေ့ရ၏။ သူတို့နှင့်အတူကား စကားပြန် အနည်းငယ်မျှသာ ပါလာသည်။

ကျွန်မသည် နာဂါတို့အား ထုံးစံအတိုင်း အဋ္ဌိအသေပေး ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး ကြောက်လန့်ခြင်းနှင့် စိုးရိမ်မှုများအကြားမှာပင် ပြန်လာသူတို့အတွက် အစားအစာများကို အခါတိုင်း ဘာမှ မဖြစ်ချိန်က လိုပင် ဣန္ဒြေမပျက် ပြင်ဆင်ပေးလေသည်။

နာဂါတို့၏ အမူအရာများမှာ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေလျက် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူ၏ အသံမှာ တင်းစာခက်ထန်ခြင်း အသွင်ဆောင်နေသည်။ တော်လှန်ရေး ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်လာမှုကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ကား သူသည် စကား တစ်ခွန်းမှ မဟပေ။

ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း တစ်အိမ်လုံး ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ၏။ အခြေအနေမှာ ယခင်ကထက် ပိုမိုတိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသယောင် ရှိသည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ခရိုင် ကင်ပေတိုင် ဌာနချုပ်ခခန်း ဖြစ်၍ ပုလိပ်များမှအစ အခြားလူဝင်လူထွက် စည်ကားလှသည်။ တစ်နေ့ကုန်အလုပ်များ စည်ကားနေသယောင် ရှိခဲ့၏။ ယခုမူ လူအဝင်အထွက် မရှိဘဲ ခြောက်ကပ်နေတော့သည်။ ပါလာသော စကားပြန်တို့မှာ များစွာ မျက်နှာမကောင်းကြ။ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုများ ဖုံးလွှမ်းနေကြသည်ဟု ထင်ရသည်။

မြန်မာ့တပ်မတော် တော်လှန်ရေးကြီးသည် မြန်မာနိုင်ငံနှင့် တစ်ဝန်း ကူးစက်ပြန့်နှံ့သွားကာ ဂျပန်တို့ကို အနယ်နယ် အရပ်ရပ်တွင် အောင်မြင်တက်ကြွစွာ တိုက်ပွဲဆင်လျက် နေပေပြီ။ တစ်မြို့ပြီး တစ်မြို့။

တစ်ရွာပြီး တစ်ရွာ နေရာအနှံ့အပြားမှာပင် တော်လှန်ရေး အင်အားစု
က အောင်ပွဲခံယူ သိမ်းပိုက်လျက် ရှိသည်။

* * *

အဘက်ဘက်မှပင် အခြေအနေ တင်းမာလျက်ရှိ၏။ ထို
အတောအတွင်း တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်မသည် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်
သွားခဲ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်မ၏ တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်စေသော စိတ်ကို ပိုမို လှုပ်ရှား
ချောက်ချားသွားစေရန်အတွက် အကြောင်းမှာ ကျွန်ုပ်မသည် နာဂါတို့၏
အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သွားသောအခါပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်မ
အား ခါတိုင်းလို မဟုတ်ဘဲ ယခုတစ်ကြိမ်၌မူ စကားပြန်မှတစ်ဆင့်
ပြောဆိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤသို့ ပြုလေ့ပြုထ ရှိသော အချိန်မှာ
အလွန် အရေးကြီးသော ကိစ္စမျိုးသာလျှင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်မအပေါ် တော်လှန်အုံကြွမှုကြီး ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်ခဲ့ခြင်း
ကိုစွဲတွင် စကားပြန် ကျွန်ုပ်မ တစ်ယောက်လည်း တော်လှန်ရေး အင်အားစု
နှင့် ပူးပေါင်းပါဝင်မှု ရှိကြောင်း စွပ်စွဲတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ဤသို့
တမူထူး၍ ပြောဆိုလာလိမ့်မည်ဟု တစ်ထစ်ချ ကျွန်ုပ်မ ယူဆလိုက်မိ
၏။

သို့သော် သူ၏ စကားကို စကားပြန်က ကျွန်ုပ်မအား ပြောပြ
သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်မ၏ အထင်နှင့် အမြင်မှာ ပါဝင်အောင်လွှဲမှားနေ
သည်ကို တုံ့ပြန်ဖွယ် တွေ့ရလေသည်။

နာဂါတို့က ၎င်းသည် ကျွန်ုပ်မအပေါ်၌ အလွန်ကြင်ကြင်နာနာ
နှင့် ဆက်ဆံခဲ့ကြောင်း၊ သူ့လက်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်မ၏ သေရေးရှင်နေ

ပန်အောင်စာပေ

ဘဝသည် ဝကွက်အုပ်ထားသလိုပင် ရှိစေကာမူ သူ့အနေနှင့် တစ်စုံ
တစ်ရာမျှ အန္တရာယ် မပေးခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသို့ မပေးခဲ့ရုံသာမက အခြား
သူများကလည်း တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်ရောက်အနှောင့်အယှက် မပေးနိုင်
အောင် မိမိက အကာအကွယ် ပေးခဲ့ရဖူးကြောင်း။

“အထက်ပါ ကျွန်ုပ်မအပေါ် အရပ်ရပ် ကောင်းခဲ့သမျှ ကော့ဖူး
တို့ကို ထောက်ထား၍ မိမိက ပြောကြားလိုသည်မှာ မိမိ ကာကွယ်
ပေးခဲ့သည့် နည်းတူ ကျွန်ုပ်မက တုံ့ပြန်ကူညီသောအားဖြင့် အကယ်၍
သူသည် အမေရိကန် မဟာမိတ် လေထီးတပ်သားတို့၏ အကျဉ်းသား
ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ပါလျှင် ကျွန်ုပ်မက ဖေးဖေးမမ အကူအညီ ပေးပါရန်
မေတ္တာရပ်ခံလိုကြောင်းဖြင့် နာဂါတို့က ပြောလိုကြောင်း” ဖြင့် စကား
ပြန်က ပြောပြလေသည်။

ကျွန်ုပ်မက မေတ္တာရပ်ခံချက်အတိုင်း လိုအပ်သလို တတ်နိုင်
သရွေ့ ကူညီပေးပါမည်ဟု ကတိပေး ပြောဆိုလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်မ
သည် သူ့စကားကို မိမိတွင် နားရှိ၍ ကြားခဲ့ရသည်။ နည်းနည်းလေးမှ
မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ထူးခြားလှပါကလားဟု တွေးမိလေ
သည်။

ဤအခါတွင် စကားပြန် မောင်သန်းက ပတုတ်ရွာဘက်တွင်
လေထီးတပ်မှ လူအချို့ သက်ဆင်းခဲ့ကြောင်း ပြောခဲ့ဖူးသည့် စကား
သည် ယုံတမ်းစကား မဟုတ်ကြောင်း ယခုမှ ကျွန်ုပ်မ ယုံကြည်ရလေ
သည်။

နာဂါတို့ အပါအဝင် ဂျပန်တပ်များ၏ အခြေအနေသည်
လေထန်ရာ၌ ရေဆန်နှင့် တွေ့ရသလို ဖြစ်ခဲ့ကြလေပြီ။ တစ်ဖက်တွင်
တော်လှန်ရေး အင်အားစု၊ အခြားတစ်ဖက်တွင် မဟာမိတ်တို့၏
ချီတက် တိုက်ခိုက်လာမှု စသည်ဖြင့် အရူးမီးပိုင်း ခံရသလို ဖြစ်နေ

ပန်အောင်စာပေ

www.burmeseclassic.com

သည်ကို နာဂါတို့ ကောင်းစွာ သိဟန်တူသည်။ ဤလို အခြေအနေမျိုး ဌ ကျွန်မသည် လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကျော် အချိန်က ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံခဲ့ရ ဖူးပြီးပင် မဟုတ်ပါလော။

နာဂါတို့၏ လှိုက်လှဲသော မေတ္တာရပ်ခံချက်သည် ဝစ်ကြီး၏ နိဂုံးပိုင်းသို့ ရောက်ရန် မဝေးတော့ဟူသော အရိပ်လက္ခဏာပင် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ ယူဆခဲ့သည်။

ကျွန်မ၏ နှလုံးသားအတွင်း၌ မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်နှင့် စိုပြည်သာယာလာမည့် အရိပ်အယောင်များ ဖုံးလွှမ်းဖိုးဖိုးလာလေ တော့၏။ ကျွန်မသည် ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထလှဝေမန်း လှုပ်ရှား သွားသော ပီတိအဟုန်နှင့် ထိတ်လန့်ဖွံ့ဖြိုးခြင်း ဇောအချိန်တို့သည် ယှဉ်တွဲ၍ ခံစားလာမိတော့သည်။

သို့သော် ကျွန်မ၏ ဝမ်းတွင်းမှ ခံစားချက်ကို အပြင်သို့ ပေါ်ထင်လာအောင် ပြသ၍ မဖြစ်နိုင်သေး။ ပြသရဦးမည်လည်း မဟုတ်သေးပေ။

ကျွန်မသည် ယခုအခါလည်း စိုးရိမ်ကြောက်လန့်ရသော အခြေအနေ၌ပင် ဆက်လက်တည်ရှိနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် ကွင်းလုံးကျွတ် မလွတ်မြောက်သေးသော အကျဉ်းသားတစ်ယောက် ၏ ဘဝတွင် တည်ရှိနေဆဲပင် မဟုတ်ပါလား။

၁၉၄၅ ခုနှစ် ဧပြီလ တစ်ခုသော နံနက်ခင်းတွင် ကျွန်မ အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ၌ အိမ်အောက်တွင် နွားလှည်းအချို့ အသင့် စောင့်ဆိုင်းနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဂျပန်များသည် သူတို့၏ ဝန်စည်စလယ်များကို စောစီးစွာ အချိန်ကပင် ထုပ်ပိုး သိမ်းဆည်းထားကြသည်။ ထုပ်ပိုးပြီးသမျှတို့ကို လှည်းပေါ်သို့ စုပြုံ တင်သက တင်ပေးနေသည်။

အင်း... စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးအတွက် သူတို့ ခရီးတစ်ခေါက် ထွက်ကြပြန်ပြီဟု ကျွန်မ နိုးသားစွာ ပထမတွင် ထင်မှတ်လိုက်သည်။

နောက်များ မကြာမီအတွင်း ကျွန်မအား နာဂါတို့က ခေါ် လွှတ်လိုက်သည် ဆို၍ လိုက်သွားရပြန်၏။ နာဂါတို့သည် သူ၏ အဖွဲ့ ဝင်များနှင့် စကားပြန် အချို့ ခြံရံလျက် မတ်တတ်ရပ် စောင့်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။ သူက ကျွန်မ၏ နာမည်ကို ခေါ်၍ နှုတ်ဆက်စကား ပြော၏။

နာဂါတို့က သူတို့သည် ရန်ကုန်ဘက်သို့ ပြန်ကြရဦးမည် ဖြစ် ကြောင်း၊ ၇ ရက်အတွင်းလောက်မှာ ပြန်လာနိုင်မည် ထင်ကြောင်း ပြောပြ၏။ ၎င်းနောက် သူက ကျွန်မ၏ ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်စွာ ပြုစု စောင့်ရှောက်ခဲ့မှုအတွက် ကျေးဇူးဥပကာရ တင်ကြောင်းကိုလည်း ထည့်သွင်းပြောကြား၏။

ထို့နောက် သူက ရာတန်ငွေစက္ကူ တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေး သည်။ ထိုငွေမှာ ၎င်းတို့ အဖွဲ့ ၅ လကြာမျှ ကျွန်မ၏ နေအိမ်တွင် နေထိုင် စားသောက်ခဲ့မှု အဝဝတို့အတွက် ကုန်ကျငွေ ပေးရှင်းခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ကျွန်မ၏ အိမ်ပေါ်၌ သူတို့ခြောက်ယောက် နေသည့် လခနှင့် ထမင်းဖိုးဟု ယူဆရလေသည်။ ဂျပန်သည် ဘာပစ္စည်းမှ တန်ဖိုး မပေးဘဲ မယူဟူသော သူတို့၏ ဆောင်ပုဒ်စကားလုံးကို ဤသနား ဝရာ ငွေတစ်ရာမျှနှင့် ပေးချေခြင်းလောဟု တွေးဆရလေသည်။

နာဂါတို့၏ နောက်ဆုံး ပြောသွားသော စကားမှာ သူ ပြန်လာ သောအခါ ဆင်သင့် တက်နေနိုင်ရန် သူ၏ အခန်းကို ရှင်းလင်း သန့်စင်ထားရန်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ၏ အမူအရာမှာ ယခုအချိန်တွင် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခြင်းနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ၏ လက္ခဏာ

များ ပြသရုံသာမက မိမိကိုယ်ကို နှိမ့်ချခြင်း သဘောလက္ခဏာများကို ပါ ကျွန်မ တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်မတို့က ဦးခေါင်းညွတ်၍ သူတို့ သွားခါနီး နှုတ်ဆက် လိုက်ကြရသည်။ ဤအကြိမ်သည် သူတို့အား ဂျပန်ဘုရင် ဧကရာဇ်၏ တပ်မတော်သားများအဖြစ် နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့မြင်ရခြင်းပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု လည်းကောင်း၊ နောင်တွင်ကား သူတို့ လူစုအား မဟာမိတ်တို့၏ သုံးပန်းများအဖြစ် ကျွန်မ မြင်တွေ့ရပေလိမ့်မည်ဟု လည်းကောင်း နည်းနည်းလေးမှ မတွေးမိခဲ့ပေ။

သုံးနှစ်သုံးမိုး ကြာအောင် အမွေစနစ်ဆိုးများ လွှမ်းမိုးခဲ့ခြင်း များသည် ဘဝနိဂုံး ချုပ်ခါနီးပြီလောဟု ယူဆမိလေသည်။

ယခုအခါ ကျွန်မတို့ နေထိုင်သည် လူသူလေးပါး ကင်းလျက် တိတ်ဆိတ်နေခဲ့လေပြီ။ သို့သော် ကျွန်မက ၎င်းတို့ ပြောသွားသည့် အတိုင်း ပြန်လာလိုလာငြား အခန်းကို သန့်ရှင်းပြီး အဆင်သင့် ထားလိုက်လေသည်။

ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် မြန်မာအမျိုးသားတစ်ဦးသည် တောလမ်းကြောင်းကလေးအတိုင်း ထိတ်လန့်တကြား ပြေးလွှားလာ ရင်း ပါးစပ်မှလည်း-

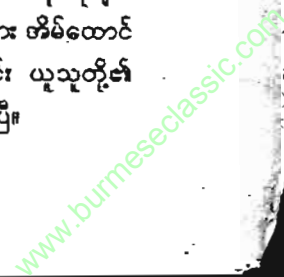
“ဂျပန်တွေအားလုံး လစ်ပြေးကုန်ပြီ၊ မြို့ထဲမှာ တစ်ကောင် တစ်ငြိုးမှ ဂျပန်ဆိုလို့ မရှိတော့ဘူးဟေ့၊ ညက နွားလှည်းတွေ အားလုံး စစ်တပ်က သိမ်းပြီး ညတွင်းချင်း ထွက်သွားကြပြီ” ဟူသော စကား ပြောဆိုသံကို ကျွန်မက အေးတိအေးစက် နားထောင်နေခြင်းကို သူက အံ့ဩကောင်း အံ့ဩသွားပေလိမ့်မည်။ အကြောင်းမူ ကျွန်မသည် ထိုသူ၏ စကားကို လုံးဝ မယုံကြည်သေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မစိတ်အထင်တွင် ဂျပန်စစ်သားများသည် ဤမျှ အပြီး ကုပ် ခေါင်းလျှို၍ တိတ်တဆိတ် ထွက်မသွားဘန်ရာ။ သူတို့သည် သေနတ်တစ်ချက်မှ မပစ်ဖောက်ဘဲနှင့် လည်းကောင်း၊ ဗြိတိသျှတပ် တွေ ရောက်လာသည်အထိ စောင့်ကြိုမတိုက်ဘဲသော် လည်းကောင်း၊ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ ဤမျှ မြန်ဆန် တိတ်ဆိတ်စွာနှင့် သူတို့ ထွက်ခွာ သွားကြလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ကျွန်မ တွေးထင်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြည့်ပါဦး ဂျပန်များ၏ မော်တော်စက် မော်တော်ဘုတ်များ သည် ရန်ကုန် မြစ်လက်တက်များအတွင်း ပတ္တရောင် ကင်းလှည့်ပတ် လျက်ပင် ရှိနေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မသည် ယခင်ကလည်း ဗြိတိသျှ မဟာမိတ်တပ်များ ရောက်ရှိလာသည့် သတင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အကြိမ်ကြိမ် ကြားခဲ့ရ သည်။ သို့သော် ယင်းသတင်းတို့မှာ နောက်ပိုင်းတွင် အဖျားရှူးသွား တတ်ချည်းသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် ဗြိတိသျှတို့ ပြန်ဝင်လာပြီး ဆိုသည့် သတင်းစကား ကြားခဲ့ဖူးပေါင်း များလှပြီ ဖြစ်၍ ဗြိတိသျှ တပ်များ တကယ်လက်တွေ့ ဝင်ရောက်လာမှသာလျှင် ထိုစကားကို ယုံကြည်လက်ခံပေတော့မည်။

သို့သော် ဂျပန်တို့သည် ကျွန်မ ထင်ခဲ့သလို မဟုတ်။ အမှန်ပင် ပြန်းစားထ၍ ပြောင်းရွှေ့ ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်။ အရပ်သား အချို့သည် ဂျပန်များ နေထိုင်ခဲ့သော စစ်တန်းများတစ်လျှောက်ကို မွေနှောက် ရှာဖွေ ယူငင်ကြပြီး ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်တွင်မူ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန်ပစ္စည်းဟူ၍ မည်မည်ရရ ဘာမှ မကျန်ရစ်ခဲ့။ ရေဒီယိုများ၊ စန္ဒရား၊ ရေခဲသေတ္တာများနှင့် အဖိုးတန် အကောင်းစား ဖိမ်ထောင် ပရိဘောဂများကိုကား မတွေ့ရတော့၊ ဖောက်ထွင်း ယူသူတို့၏ လက်ချက်ဖြင့် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ကုန်ကြလေပြီ။

အင်္ဂလိပ်လူမျိုးပိုင် ပစ္စည်းများဟု ယူဆနိုင်သော အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတို့မှာ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် တစ်လက်မှ တစ်လက်သို့ ပြောင်းလဲ ရောက်ရှိသွားကြပြန်သည်ဟု ကျွန်မက ထင်မိသည်။

ဂျပန်များ ထွက်ခွာသွားသောအခါတွင် ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်မှာ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကြာ အချိန်ကာလ ငြိတိသျှအပြေး၊ ဂျပန်မဝင်သေးမီ အုပ်ချုပ်ရေး ကင်းမဲ့နေသော အချိန်အခါမျိုးလို ဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည်။ လုံခြုံမှု ကင်းမဲ့သယောင် ဖြစ်နေလေသည်။

တောမီးလောင်လျှင် တောကြောင် လက်ခမောင်းခတ် ဆိုသလို အကွယ်အကာမဲ့ တောလက်ကျေးရွာ အချို့တို့၌ ဓားပြသောင်းကျန်းမှုများ ယူပြောလာခဲ့ ပြန်လေသည်။ လုံခြုံမှု မရှိ၍ လူတွေမှာ နေထိုင် သက်ရှင်ရေး ဘဝအတွက် စိတ်မချရ၊ အန္တရာယ်ဘေးနှင့် နီးကပ်လာခဲ့သည်။

လူ ၂၀ မှ ၃၀ ခန့် ပါရှိသော ပစ္စည်းယူ၊ လူသတ်၊ ဓားပြတိုက် တစ်ဝိုက်သည် ကျေးရွာများ တစ်ဝိုက် မင်းမူသောင်းကျန်းလျက် ရှိသည်ဟု ကျွန်မတို့ ကြားခဲ့ရသည်။ ၎င်းတို့သည် အညှာအတာ ကင်းမဲ့လှသော လူဆိုးဓားပြများ ဖြစ်ကြသည်။ တိုင်းပြည် မငြိမ်မသက် ဖြစ်သည့် ကာလမျိုး၌ ထိုမသမာ လူဆိုး ဓားပြတို့မှာ တောကြောင်လို လက်ခတ်မောင်း ခတ်တတ်ကြလေ၏။

ပုလိပ်ဘက်မှာလည်း ယခုအခါ မရှိတော့ပြီ ဖြစ်၍ ပြည်သူများကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှု မပေးနိုင်တော့ပေ။ အဆိုးဆုံး အခက်အခဲနှင့် ကြုံနေရသည့် အဖြစ်မှာ လူတိုင်း လိုင်စင်မဲ့ လက်နက်ပုန်းများ ကိုင်ဆောင်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုလက်နက်ပုန်းများမှာ ယခင် ငြိတိသျှတို့ ဆုတ်ခွာသွားစဉ်က ထားခဲ့ရသော လက်နက်များလည်း ပါသည်ဟု သိရလေသည်။ တိုင်းပြည် ကယောက်ကယက်

ခေတ်ပျက်သည့် ကာလအတွင်း ရယူထားခဲ့ကြသော လက်နက်များ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့အိမ်မှ ဂျပန် ကင်ပေတိုင် နာဂါတိုတို့ လူစု ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့သည်မှာ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်မျှ ရှိခဲ့လေပြီ။ မည်သူ တစ်ဦး တစ်ယောက်မှ ပြန်မရောက်လာကြသေး။

မဟာမိတ်တို့၏ လေယာဉ်ပျံများမှ ကြံချသော ဘရွက်ဓာတုန်းများ၊ ရေဒီယိုမှ အသံလွှင့်သတင်းများ စသည်ဖြင့် သတင်းအမျိုးမျိုး ကြားရသော ဌာနမှလည်း ယခုအခါ ဘာသတင်းမှ ထွက်ပေါ် မလာတော့။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်မတို့မှာ ကောလာဟလ သတင်းများ အပေါ် မှီခိုရ၍ မယုံရအခက်၊ ယုံရအခက် ဘဝဖြင့် အချိန်ကုန်လွန် နေရလေသည်။

သတင်းဆို၍ ကြားလိုက်ရလျှင်လည်း ခရိုင်အတွင်း ဘယ်နေရာ၌ လူယက်တိုက်ခိုက်ခံရ၍ မည်၍မည်မျှအထိ ပါသွားကြောင်း၊ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဌာန၌ လူသတ်သွားကြောင်း စသည့် စိတ်ပျက်ဖွယ် အနိဌာရုံ သတင်းဆိုးများသာ ကြားနေခဲ့ရသည်။ ထိုသတင်းတို့အနက် အချို့က ပုံကြီးချဲ့ သတင်းလွှင့်နေကြသူတို့၏ လက်ချက်လည်း ပါကောင်းပါမည် ဖြစ်သည်။

မြို့နယ်အတွင်းရှိ ဩဇာတိက္ကမ ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အချို့တို့က မိမိတို့ ရပ်ရွာ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေးအတွက် လုံခြုံရေး တပ်ဖွဲ့များ ပွဲ့စည်းကာကွယ်ကြရန် ဖေ့ဆော်လေသည်။ ရပ်ရွာ အနေအထားကို ကြည့်၍ ကင်းစောင့်တာဝန်များကို ဆောင်ရွက်ကြရန် စီစဉ်ပေးသည်။ ညအခါ လူဆိုးများ ဝင်လာနိုင်ဖွယ် ရှိသော လမ်းများကို ပိတ်ဆို့ပြီး ကင်းပုန်းချ စောင့်စေသည်။ နေဝင်မီးငြိမ်း အမိန့်မျိုးကိုလည်း ရပ်ရွာထဲ၌ မိမိတို့ဘာသာ ပြဌာန်းထားလေသည်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်မတို့ မိသားစု လုံခြုံရေးမှာ ဘယ်လိုမှ စိတ်မအေးနိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။ ဓားပြရန်ထက် ကြောက်ရသော ဘေးရန် အန္တရာယ် ရှိနေလေသည်။

ဂျပန်တို့သည် ကျွန်မတို့ မြို့နယ်မှ ပြောင်းရွှေ့သွားပြီ ဆိုသော်လည်း ဂျပန်စစ်သားအချို့သည် မောတော်ဘုတ်များနှင့် ကစင့်ကလျား ဖြစ်ကာ ခြေဦးတည်ရာ ပြေးပုန်းဆုတ်ခွာနေကြသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်မြစ်ဘက်သို့ ရှေးရွှေထွက်ခွာမည့် မော်တော်ဘုတ်များ ရှိနေကြသည်ကို သိရပေရာ ထိုစစ်သားများထံမှ မျက်စိလည် လစ်မှားပြီး ကျွန်မတို့ထံ မတော်တဆ ရောက်လာခဲ့ချေသော် သူတို့သည် ကျွန်မတို့ သားအမိကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ အသက်ချမ်းသာပေးသွားကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ သွားခါနီး နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခြင်းအနေဖြင့် သတ်သွားကြပေလိမ့်မည်သာ ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ကျွန်မသည် အန္တရာယ်အမျိုးမျိုး ဘဝဆိုးအမျိုးမျိုးကို အသက်နှင့် ခန္ဓာအိုးစား မကွဲဘဲ၊ အခါခါ ဖြတ်ကျော်လာနိုင်ခဲ့ရပြီးနောက်၊ လုံးဝ လွတ်မြောက်မှုတည်း ဟူသော ဆုလာမ်းသည် ကျွန်မ လက်ဝယ်သို့ ရောက်လုနီးခါမှ သေရမည်ဟု ဆိုပါက ကျွန်မအတွက် ပြောမပြနိုင်အောင် နစ်နာလှမည့် ဆုံးရှုံးမှုကြီးတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်လေရာ ကျွန်မကို တွေ့မြင်သွားခြင်းသည် ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်စု တစ်ခုလုံးအတွက် အန္တရာယ် ကျရောက်စေနိုင်သော အကြောင်းရှိသဖြင့် ကျွန်မတို့ သားအမိသည် ညပိုင်း အချိန်များတွင် ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်၌ မအိပ်ကြဘဲ တစ်ညလျှင် တစ်နေရာ၊ တစ်အိမ်စီ ပြောင်းရွှေ့ ပုန်းရှောင် အိပ်ရလေသည်။

နေခင်း အချိန်ဆိုပါက ငုံးဘေးရန်ကို မြင်သာ၊ ပုန်းသာ ရှိနေသေး၍ မိမိတို့အိမ်မှာပင် သတိနှင့် နေထိုင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ညပိုင်းပုန်းအိပ်၊ နံနက်စောစော အိမ်ပြန်လာ၊ နေထိုင်ကြရ၏။ ညအခါ ပြေးရှောင် ပုန်းအောင်း အိပ်စက်ရာတွင်လည်း တစ်နေရာတည်း၌ ဘယ်တော့မှ နှစ်ညဆက်၍ မနေခဲ့ပေ။ တစ်ညလျှင် တစ်နေရာ ပြောင်းလဲ အိပ်ကြရသည်။

ညနေကျလာပြီဆိုလျှင် အမှောင် လွမ်းလက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြောက်စိတ်ပိုကာ မိမိတို့ ခြံစောင်များနှင့် အိပ်ရာလိပ်သေးသေးကို မြင်ရလေသည်။ အိမ်မှ တစ်နေရာသို့ ထွက်ကြသည်။ ငှက်ပျောတောကို ဖြတ်၍ အုန်းခြံ၊ သရက်တောအုပ်၊ ဝါးပင်၊ ကိုင်းပင်၊ ချုံနွယ် စသည်တို့ကို ကျော်ပြီး ကြိုတင်ကြစည်မထားသော မျက်မှန်းတန်းရာ တစ်အိမ်အိမ်သို့ ဝင်ရောက် ခွင့်တောင်း ပုန်းအောင်း အိပ်စက်ရလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မတို့သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းက သီးနှံစိုက်ခင်းခြံမြေ၊ လယ်ကွင်းပြင်မှ စာချောက်တဲအထိ နေရာမျိုးစုံတို့တွင် စုံလင်အောင် အိပ်စက်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်မတို့အိမ်မှ ရှောင်ခွာ၍ ပထမဆုံးအကြိမ် အိမ်ပြင် တစ်နေရာ၌ အိပ်စက်ခဲ့ရသည့် နေရာမှာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ဇရပ်တစ်ဆောင်ပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများက လွတ်လပ်စိတ်ချစွာ အိပ်ရန် နေရာချထားပေးခဲ့သည်။ ထွေရာလေးပါး၊ ဒုက္ခအဖုံဖုံ ကြုံတွေ့နေခဲ့ရမှုများကို ဘုန်းတော်ကြီးများက ဖွင့်မမေး၊ မပြောဘဲနှင့် သိတော်မူကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ မေတ္တာကရုဏာ ကြီးစွာထား၍ ကူညီတော်မူကြသည်။

ထိုသို့ လုံခြုံရာအရပ်တွင် ကျွန်မတို့ ခိုလှုံခွင့် ရှောရှောရှုရှု ရစေဦးတော့ အန္တရာယ်ကို တွေးတောကြောက်လန့်နေမှုက ကျွန်မ အား နှိပ်စက်နေပြန်သဖြင့် ကောင်းမွန်နှစ်ခြိုက်စွာ မအိပ်စက်နိုင်ပေ။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ ငြိမ်းချမ်းသာယာခြင်း နှင့် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ခြင်းများသည် နေရာတကာတွင် လွမ်းဖိုး လျက် ရှိနေသည်။

ကျောင်းဆောင် ခန်းမကြီးအလယ်၌ စံပယ်တော်မူသော ဗုဒ္ဓ ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူ တည်ရှိပါသည်။ တရားဓမ္မများ ရွတ်ဆိုတော်မူ သော အသံများကို လည်းကောင်း၊ ဘုရားဝတ်ပြုသော ကြည်နူးစဖွယ် ဓမ္မတေးသံကို လည်းကောင်း အခါမလပ် ကြားရပေသည်။

ထိုသို့ ငြိမ်းချမ်းသာယာခြင်း၊ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ခြင်းနှင့် တကွ ဓမ္မတေးဂီတသံများဖြင့် ဝိစိပြည်ပြည် စိတ်ကြည်နူးဖွယ်များ ရှိနေပါလျက် ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲ၌ကား စိတ်၏ ချောက်လှန်ခြင်းကို ခံစားနေရလေသည်။ တစ်ချိန်က ကျွန်မ တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်ထက် အမည်မသိ၊ မမြင်သာသော ရန်သူက နောက်မှ တကောက်ကောက် အလိုက်ခံနေရသည်ဟု ဝိ၍ ထင်ယောင်မြင်ယောင် ခံစားနေခဲ့ရ သည်။

ကျွန်မတို့ သားအမိအပေါ်၌ ရပ်သူရွာသားတို့ ပြုမှုဆက်ဆံပုံ များမှာ ယခင် ကျွန်မသည် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်တို့၏ အနှောင်အဖွဲ့ အောက်၌ ရှိခဲ့စဉ်ကနှင့် မတူတော့ဘဲ အင်မတန် ခြားနားသော ပြောင်းလဲမှုသို့ ကူးပြောင်းခဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။

ယခင်အကြိမ်က ဂျပန်ရန် နောက်ကြောင်း မအေးရှိခဲ့သလို မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မတို့ သားအမိအား ဘယ်နေရာသို့ ဝင်ပြီး တစ်ည

အိပ်ခွင့် တောင်းခံတောင်းခံ တစ်ခါမျှ မသိသောသူပင် ဖြစ်စေ၊ မယုံသကာ ဖြစ်များ အလျှင်းမရှိကြဘဲ၊ ကြင်ကြင်နာနာ ဖော်ဖော် ရွေ့ရွေ ခေါ်ငင်နှုတ်ဆက်၍ နေရာပေးစမြဲ တွေ့ရသည်။ မနက်လင်း ၍ အိပ်ပြန်တော့မည် ဆိုပါကလည်း ၎င်းတို့က ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် အမူ အရာတို့နှင့်ပင် ခင်မင်ရင်းနှီးသော သဘောကို ပြသကြလေသည်။

ထိုသို့ ကျွန်မတို့ သားအမိမှာ တစ်ညတစ်အိမ်ပြောင်း၊ တစ်ည တစ်နေရာရွှေ့၊ အိပ်စက်နေခြင်းမှာ ကြာတော့ ငြီးငွေ့ပင်ပန်းလာခဲ့ သည့်အတွက် နောက်ဆုံး ကျွန်မ၏ သားက ညညပြောင်းရွှေ့မအိပ် တော့ဘဲ၊ ကိုယ့်အိမ်မှာသာ အိပ်စက်ရန် ပူဆာလာတော့သည်။

* * *

• ပြီလကုန်ဆုံးပြီဟု ဆိုလျှင် မဟာမိတ် စစ်လေယာဉ်တို့၏ လေကြောင်း စစ်ဆင်ရေး ပြောင်းလဲ၍ လာလေတော့သည်။

မြင့်မားစွာ ထက်ကောင်းကင် တိမ်ယံများမှ လိုအပ်သလို ကင်းထောက် ကြည့်ရှုမှုများ ပြုလုပ်ပြီးနောက်၊ ထိုစစ်လေယာဉ်တို့ သည် ရေပြင်သို့ ထိုးကျန်ခဲ့ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ စည်းရုံးတို ခုန်ကျော် သွားလာသကဲ့သို့ စပါးကွင်းပြင်တို့ အပေါ်၌ နိမ့်တုံမြင့်တုံ ပျံသန်း၍ ပြုသည်။ ပုံစံအမျိုးမျိုး ပြောင်းကာ စီးနင်းပြတတ်၏။ သို့ဖြစ်ရာကား ကျွန်မသည် ဝံ့ခိုကျင်းထဲမှ ဘယ်သူတား၍ မရ၊ အတင်းဒလဟော ပြေးထွက်လာပြီး ခေါင်းပေါ်မှ နိမ့်နိမ့်လေး ကျော်ဖြတ်ပျံသွားလာနေ သော လေယာဉ်တို့ကို လှမ်းပြီး ကျွန်မသည် လက်နှစ်ဖက်ကို အထက် သို့ မြှောက်၍ အင်္ဂလိပ် စာလုံး ဝှိပုံသဏ္ဍာန် ပြုလုပ်ပြီး အားဝါးတရ ဟစ်အော်နှုတ်ဆက်လေ၏။

ဤသည်ပင် ကျွန်မသည် စိတ်ဖောက်ပြန် ပြုလုပ်ခြင်းဟု အချို့က ထင်မှတ်ကြ၏။ ကျွန်မ ရှေးနေပြီဟုပင် သူတို့က ပြောဆိုကြသည်။ အမှန်မှာမူ ကျွန်မ စိတ်မဖောက်ပြန် မလှေ့သွပ်ပါ။

အခြေအနေ အရပ်ရပ် ဖြစ်လာပုံ ပြောင်းလဲလာပုံတို့ကို လေ့လာအကဲခတ်ခြင်းအားဖြင့် လူအပေါင်းတို့အား အစားဆင်းရဲခြင်း၊ အနေဆင်းရဲခြင်း၊ အဝတ်ဆင်းရဲခြင်း စသည့် ဘေးအန္တရာယ်မှ မကြာမီ ဖြစ်ပေါ်လာတော့မည်ဟု ကျွန်မ သတိပြုမိသည်။ စစ်ကြီးက ပြီးဆုံးရန် မလေးတော့ပါပြီ။

များမကြာမီ စစ်ကြီး ငြိမ်းဆုံးတော့မည်ဟု မှန်းဆရသောအခါ ကျွန်မသည် သူတစ်ပါးအိမ်သို့ ဒုက္ခခံပြီး ပြောင်းရွှေ့ အိပ်စက်ခြင်း မပြုတော့။

နောက်များ မကြာမီပင် လေကြောင်းမှ တိုက်ခိုက်မှုများ ရှေးကထက် ပြင်းထန်လာ၏။ ဗုံးကြဲလေယာဉ်များသည် အထက်ကောင်းကင်မှ ထိုးချပျံသန်းလာ၍ ဟံသာဝတီခရိုင်တစ်ဝိုက်တွင် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လေ၏။ မြစ်ကြောင်း၊ စပါးတွင်းနှင့် လယ်ကွင်းတို့ကို ဝန်းရံပတ်ဝိုင်းနေသော တောအုပ်တောတန်း တစ်ခွင်တို့ကိုလည်း စက်သေနတ်နှင့် မရပ်မနား ပြစ်ခတ်လေ၏။ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် နိမ့်စွာ အမြင့်မှ အောက်သို့ ထိုးချလာနေခဲ့ခြင်းမှာ လက်နှင့်လှမ်းဆွဲ မီလုမတတ် ထင်ရလေသည်။ ယင်းသို့ ပျံသန်းနေခြင်းမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသလောက် ကြည့်လို့လည်း ကောင်းသည်။ လေယာဉ်မှ ထွက်ပေါ်ပွဲတင်လာသော အသံဗလံတို့မှာ များစွာ ဆူညံမြည်ဟိန်းလာလေသည်။

အရပ်သူအရပ်သားများသည် မိမိတို့ ဗုံးခိုကျင်းရှိရာသို့ အတင်းတရကြမ်း ပြေးဝင်ခိုလှုံကြသည်။ ထိုအခါ၌ ကျွန်မက လွင်တီး

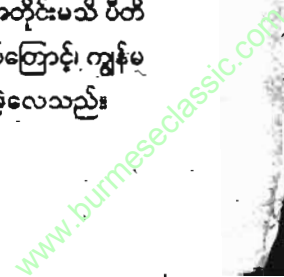
ခေါင်ကွင်းပြင်ဘက်သို့ အပြေးအလွှား ထွက်လာပြီး လေယာဉ်ကို လှမ်း၍ လက်ဝှေ့ယမ်း နှုတ်ဆက်ခြင်း ဟစ်အော်ခြင်းများ ပြုလုပ်တော့သည်။

ကျွန်မတွင် ထိုအခါမျိုး၌ ကြောက်စိတ်ဟူသည် မြူတစ်စေ့မှ မရှိတော့။ သူတို့သည် မိမိနှင့် သွေးအတူ တစ်နိုင်ငံသားများ မဟုတ်ပါလော။ သူတို့သည် မကြာမီ ကျွန်မထံ ရောက်လာကြတော့မည်ဟု ကျွန်မ စိတ်ထင်မှတ် ခံစားမိသည်။

ကျွန်မသည် ပျော်လွန်း၍ အနှုပမာ ဖြစ်သွားလေ၏။ ကျွန်မသည် ခြံဝင်းတွင်းရှိ တောင်ပူစာကုန်းမြင့်ပေါ်သို့ ကျွန်မသားလေးနှင့်အတူ ပြေးစာက်သွားပြီး ကျွန်မ လေယာဉ်အား ကခုန်ပြသည်။ ခုန်ပေါက်မြို့ထူးလျက် နေမိသည်။ လက်ဝှေ့ယမ်း နှုတ်ဆက်သည်။ သူတို့သည် ကျွန်မတို့နှင့် နီးကပ်နိုင်သမျှ နီးကပ်စွာ တိုးချပျံသန်းသဖြင့် ကျွန်မ လုပ်ကိုင်ပြုသမျှ သူတို့ ကောင်းစွာ မြင်တွေ့ရမည်သာ ဖြစ်သည်။ မြင်တွေ့လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ ထင်သည့်အတိုင်းလည်း သူတို့ မြင်တွေ့ကြသည်ဟု နောင်တွင် ကျွန်မ သိရသည်။

နောက်နေ့တွင်လည်း လေယာဉ်ပျံများ အလုပ်ရှုပ်နေကြပြန်သည်။ ပေါက်ကွဲသံများကိုလည်း အဆက်မပြတ် ကြားရသည်။

ထို့အပြင် အမြောက်သံများကိုလည်း ကြားရသည်။ မှန်ပါပေသည်။ ဗြိတိသျှ စစ်သင်္ဘောမှ ပြစ်လိုက်သော မြောက်သံပင် ဖြစ်သည်။ ၁၂ မိုင်ခန့် ကွာဝေးသော နေရာမှ ပစ်ခတ်လိုက်သည့် အမြောက်သံ ဖြစ်၏။ ကျွန်မ၏ စိတ်နှလုံးတို့သည် အတိုင်းမသိ ပီတိဟုန်လှုံ၍ သွားသည်။ အံ့ဩလှုပ်ရှားသွားသော စိတ်ကြောင့်၊ ကျွန်မသည် ထိုနေ့ညက အိပ်ပင် မအိပ်နိုင်အောင် ပျော်ခဲ့လေသည်။

စစ်ကြီး အောင်မြင် ပြီးဆုံးပြီ၊ စစ်ကြီး အောင်မြင် ပြီးဆုံးပြီဟု ကျွန်မနှုတ်မှ မိမိဘာသာ ဆီမန်းမန်းသကဲ့သို့ တာတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုသံ ကို နာခံမှတ်သားရင်းဖြင့် ကျွန်မ၏ နားတွင်းဝယ် ပဲ့တင်လှိုင်းများ ထကြွနေလေတော့သည်။

* * *

နောက်တစ်နေ့တွင်ကား ပို၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိ၏။ ထိုအချိန်တွင် အမျိုးသား အသိတစ်ဦးက ကျွန်မထံ ပြောလာပြီး- “အင်္ဂလိပ် စစ်သားတွေ မြို့ထဲ ရောက်လာကြကုန်ပြီ” ဟု အားရပိုင်းရ ဟစ်အော်ပြောပြလေသည်။

သို့နှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် အခြား အသိအကျွမ်းတစ်ဦးက မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းတွင် ဂျစ်ကားတစ်စင်းနှင့် ဘရင်းကယ်ယီယာ သံချပ် ကာ ကားတစ်စင်း ရပ်ထားသည်ကို မြင်တွေ့ရကြောင်း လာ၍ ပြောပြ ပြန်သည်။

ဤအခါတွင် ကျွန်မသည် သူတို့စကားနှင့်ချည်း ရောင်ရဲ မနေနိုင်တော့ဘဲ ကိုယ်တွေ့ မျက်မြင် သိလိုရကား မြို့ထဲသို့ အပြေး အလွှား လာခဲ့လေ၏။ ကျွန်မ နည်းတူ ကျွန်မ၏ သားငယ်ကလည်း မြင်တွေ့ချင်ပြန်၏။ ကျွန်မသည် အိမ်မှ မထွက်မီ မိမိကိုယ်ကို မိမိ ပုန်ထဲ ကြည့်ပြီး အသပ်ရပ်ဆုံးဖြစ်အောင် ငြိမိလိမ်း ဝတ်စား ပြင်ဆင် နေမိသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ရှေ့တွင် အင်္ဂလိပ် စကားပြောသံတို့ကို ကြားရ၏။ အသံရှင်မှာ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသားထံမှ ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်မ အတတ်သိလိုက်ပေသည်။

ပန်အောင်စာပေ

ကျွန်မသည် အိမ်အောက်သို့ တစ်ရိုက်တိုး ပြေးဆင်းလာခဲ့မိ သည်။ ကျွန်မသည် ကိုယ့်နား ကိုယ်မယ့်နိုင်သေး၊ မျက်စိနှင့်လည်း ဟုတ်မဟုတ် တတ်အပ်မြင်တွေ့ သိရှိလိုပေသေးသည်။

ကျွန်မ အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ရုပ်ရည်ရွပကာ တင့်တယ်ဖွယ်ရှိသော လူနှစ်ယောက် မားမားမတ်မတ် ရပ်နေကြသည် ကို (ဘွားခနဲ) တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲ၌ ထိုနှစ်ယောက်မှာ လူသားများဟု မထင်၊ မိုးကောင်းကင်မှ ဆင်းလာသော ဝေတမန် နတ်သားများဟုပင် ထင်မိလေ၏။

သူတို့သည် အစိမ်းရောင် စစ်မြေပြင်သုံး ဝတ်စုံကို အသီးသီး ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးနှင့်အတူ အိန္ဒိယအမျိုးသား အော်ဒလီ တစ်ယောက်သည် စတင်းဝန်းသေနတ်ကို ကိုင်လျက် ပါလာသည်ကို ကျွန်မ တွေ့ရလေသည်။

(ဟယ်လို) ဟူသော ဇာပေခိုက် အစချီ၍ နှုတ်ခွန်းဆက် သည်။ သူတို့နှစ်ဦးထံမှ တစ်ပြိုင်နက် ဝမ်းသာအယ်လဲ ဟစ်အော် ပေါ်ထွက်လာခြင်းကို ကျွန်မ ကြားရလေသည်။ ထိုအသံသည်ပင် ကျွန်မ၏ နားထဲ၌ ငြိမ့်ညောင်းသာယာလှသော တေးဂီတတီးမှုတ်သံ လို့ ထင်မှတ်ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဒီမြို့မှာ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရှိနေတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ သတင်းကြားရတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့က ဟုတ်မှ ဟုတ်နိုင် ပါမလား ဆိုပြီး တမင် ရှာဖွေပြီး လာခဲ့ကြရပါတယ် ခင်ဗျာ”

ကျွန်မသည် အံ့ဩဝမ်းသာလွန်း၍ နှလုံး သွေးခုန်နှုန်း လျင်မြန် ဖျတ်လတ်လာသဖြင့် စကားများကိုပင် မပြောဆိုနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။ ကျွန်မ၏ လက်များမှ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသည်။

ပန်အောင်စာပေ

www.burmeseclassic.com

ဝမ်းသာပီတိ ဇောအဟုန်ကြောင့် ကျွန်မသည် တည်ငြိမ်နေသော တံခါးမကြီးကိုပင် မနည်း ဖွင့်ပေးလိုက်ရသည်။

သူတို့ အိမ်တွင်းသို့ ရောက်လာသည့် အချိန်တွင် ကျွန်မသည် ထပ်၍ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းကြီးဖြင့် အားပါးတရ ငိုချလိုက်မိသည်။ ကျွန်မသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ လွတ်လပ်ခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ဂျပန်တို့အပေါ် သူတို့၏ စစ်အောင်နိုင်ခြင်းတို့ကို ဂုဏ်ယူခြင်း စသည်တို့ တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး ရောပြွမ်းမွှေနှောက်ကာ ကျွန်မ၏ အတွင်းနှလုံးအိမ်မှ ဖောက်ထွင်း ယိုစီး ကျဆင်းလာသည့် မျက်ရည်တို့သည် အတောမသတ်နိုင်အောင် တသွင်သွင် ရှိကြတော့ သည်။

သူတို့သည် အမှတ် (၁၄) တပ်မတော်မှ သူရဲကောင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ စင်ကာပူကို ပြန်သိမ်းပိုက်ကြမည့် သူများဖြစ်၏။ ကျွန်မ၏ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ခံစားခဲ့ရသော ဘဝကို သူတို့ လွတ်မြောက်စေခဲ့ပေပြီ။

ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်ပင် မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့သော ကျွန်မသည် တည်ငြိမ်လာအောင် မနည်း ပြန်လည်ထိန်းသိမ်းလိုက်ရ ၏။ ကျွန်မသည် သူတို့ကို ကော်ဖီနှင့် သရက်သီးများ ထုတ်၍ စေတနာ ဝရပူနှင့် တည်ခင်းဧည့်ခံ ကျွေးမွေးလေသည်။ သူတို့၏ အမည်များမှာ မေဂျာဂဗီဗစ်နှင့် မေဂျာအော့စ်စ် ဖြစ်သည်။ စားရင်း သောက်ရင်း ကျွန်မ၏ အတွေ့အကြုံများကို ပြောပြကာ ရယ်ရင်း မောရင်းဖြင့် အချိန်အတော်ကြာ နေခဲ့မိ၏။

ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနီးနီး စကားလက်ဆုံ ကျနေကြသော အခန်းမှာ ယခင်အခါက နာဂါတို့ မင်းမူနေထိုင်သွားခဲ့ သော အခန်း ဖြစ်သည်။

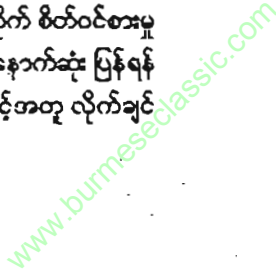
လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကြာ အချိန်မှစ၍ မိမိနှင့် သွေးတူသားတူ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသား အရာရှိများအား စကားမပြောနိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ ယနေ့မှာပင် ပြန်လည် တွေ့ဆုံ စကားပြောခွင့် ရခဲ့လေသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်မ တွေ့ဆုံစကားပြောလိုက်ရသည့် အချိန်မှာ ၁၉၄၂ ခုနှစ် စစ်ကိုင်းတောင်၌ ကျွန်မ ပြေးလွှားခဲ့အောင်းနေရစဉ်က မော်တော်ကား လာဝယ်ကြသော စစ်သတင်း ဆက်သွယ်ရေး အရာရှိ မျက်နှာဖြူများနှင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် သုံးနှစ်သုံးမိုး ၃ကွဲမျိုးမျိုး ဖိစီးနှိပ်စက် ခံခဲ့ရ သည်။ အားပေးကူညီမည့်သူ မရှိ။ ချစ်သူနှင့် ဝေးရသော အထီးကျန် ဘဝမျိုး၌ ကျင်လည်ခဲ့ရသည်။

နောက်ကြောင်းတွေ ပြန်ပြောင်းအောက်မေ့ သတ်ရပြီး ပူပင် သောက ဗျာပါဒများ လောင်မြိုက် ခံစားနေခဲ့ရသည့် အချိန်သည် ယခုမှစ၍ လွတ်မြောက်ခဲ့ပေပြီ။ သို့ပန်းအကျဉ်းသူ တစ်ယောက် အဖြစ်မှလည်း ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်မြောက်ခဲ့ပေပြီ။ နှစ်ရှည်လများ အနှောင်အဖွဲ့ကို ခံစားထိတွေ့ခဲ့ရူးသူတို့ အဖို့သာလျှင် လွတ်မြောက် ခွင့် ရချိန်၏ ခံစားရသော လွတ်လပ်ခြင်း အရသာကိုမွန်ကို ကောင်း စွာ နားလည် ခံစားပေလိမ့်မည်။

ကျွန်မသည် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာဖြင့် သူတို့နှင့် ရောနှောကာ စကားလက်ဆုံ ပြော၍ မကုန် ဖြစ်နေမိသည်။ စကားပြောလိုက် ရယ်လိုက်ဖြင့် အချိန်နာရီ ကုန်ဆုံးခဲ့ခြင်းကိုပင် မေ့လျော့ကာ ဖြစ်နေမိကြသည်။

ကျွန်မ၏ သားငယ်မှာ သူတို့အပေါ် အာရုံစိုက် စိတ်ဝင်စားပူ ပိုမို ပြင်းထန်နေ၏။ သူတို့က အချိန်နှောင်းပြီဖြစ်၍ နောက်ဆုံး ပြန်ရန် ခွင့်တောင်း နှုတ်ဆက်ချိန်၌ ကျွန်မသားက သူတို့နှင့်အတူ လိုက်ချင်

သေးသည်ဟု ဆိုလာသဖြင့် ကျွန်မက ထည့်ပေးလိုက်ရသည်။
 ကျွန်မ၏ သားမှာ သူ တစ်ခါမှ မမြင်မသိရူးသော ကုန်ကား၊
 အမြောက်၊ သေနတ်၊ စစ်ကားကြီးများကို စီးနင်း ကိုင်တွယ်ကြည့်ရခြင်း
 ဖြင့် သူသည် တအံ့တဩ အပျော်ကြီး ပျော်နေမိရှာသည်။
 သူတို့ နောက်တစ်နေ့ ပြန်လာကြသည့်အခါ၌ ကျွန်မအတွက်
 လက်ဖက်ခြောက်၊ သကြား၊ ထောပတ်၊ ယိုဘူး၊ ဘီစကွတ်မုန့်၊ ခွေးနို့
 ချောင်း၊ ချောက်လက်များနှင့် စီးကရက်ဘူးတို့ကို တစ်ပြုံကြီး ယူလာ
 ပေးသည်။

သူတို့ ပေးလာသော ပစ္စည်းများအနက် ပိုးလေထီးစ အချို့
 လည်း ပါသည်။ ထိုပစ္စည်းမှာ ကျွန်မအတွက် အဖိုးတန် အရာရောက်
 ဆုံး ပစ္စည်း ဖြစ်သည်။ အဝတ်အစား ချို့တဲ့နေပြီ ဖြစ်သော ကျွန်မ
 အတွက် ဝမ်းမြောက်မဆုံးနိုင်သော လက်ဆောင်ကောင်းတစ်ခု
 ဖြစ်သည်။ သူတို့က နောက်ဆုံး ခွဲခွာခါနီးတွင် ဝှတ်တိုင်ဟူသော
 နှုတ်ဆက်စကားကို ကျွန်မ ကြားလိုက်ရ၏။

သူတို့သည် စင်ကာပူကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ရေးအတွက်
 ဆက်လက် အိုတက်သွားကြလေ၏။

* * *

ကျွန်မ၏ နေအိမ်သို့ မျက်နှာဖြူ အရာရှိ နှစ်ယောက်
 လာရောက် လည်ပတ်ရာသို့ မမြင်ဘူး။ အထူးအဆန်းသဖွယ် ရပ်ရွာ
 တွင်းမှ လူများ ဝိုင်းအုံ့ရုံဖြူ လာရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ ဂျပန်တွေ
 လစ်၍ ၎င်းတို့ ရောက်လာကြသော အခါ၌ အထူးအဆန်း တစ်မျိုး
 ဖြစ်နေကြပြန်သည်။

ဦးခေါင်း တည်တည်နှင့် အမြဲတမ်းလိုလို အလေးပြု ရှိသေ
 ခဲ့ရသော အကျင့်သည် ကျွန်မတွင် စွဲကပ်နေ၍ သူတို့ လာရောက်
 သောအခါ၌ မပြုလုပ်မိရန် အထူးသတိထား ကြိုရသည်။

ဂျပန်တွေ ရှိစဉ်က နောက်ကြောင်းမအေးရသည့် ရန်ကြောင့်
 သိလျက်၊ ကျွမ်းလျက်နှင့် နှုတ်ဆက်ဝံ့ မခေါ် ဝံ့ မပြောဆိုဝံ့ခဲ့ကြသော
 သူတို့မှာ ယခုအချိန်၌မူ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လာရောက် တွေ့ဆုံ
 နှုတ်ဆက်ကြလေသည်။ ဂျပန်ရန်မှ ကင်းဝေးလွတ်မြောက်သော
 အချိန်တွင် ကျွန်မထံသို့ လာရောက်လည်ပတ်သူ မည့်သည်တို့မှာ
 မနည်းလှချေ။

ယခင်က ကျွန်မအပေါ် ကောင်းခဲ့သူ ရှိသလို ဆိုးခဲ့သူတွေ
 လည်း ရှိခဲ့၏။ ကျွန်မသည် စဉ်းစား တွေးတောလျက် အားလုံးကိုပင်
 ခွင့်လွှတ် မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်ပြီး လူသစ် စိတ်သစ်ဖြင့် ကျွန်မ
 ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံလေသည်။ ထိုမျှမက ကျွန်မအတွက် ရသမျှ
 လက်ဆောင် ပစ္စည်းများထဲမှ တတ်အားသမျှ ထိုသူတို့အား ဝေမျှ
 စားသုံးစေခဲ့သည်။

ကျွန်မသည် ဘဝလွတ်မြောက်မှုနှင့်အတူ ငြိမ်းချမ်းရေးလည်း
 ရလာ၏။

ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့်အတူ ခွင့်လွှတ်စဉ်းစားခြင်း တရားလည်း
 ပေါ်ထွန်းလာခဲ့၏။ သို့ဖြစ်ရကား လူတိုင်းပေါ်၌ ကျွန်မ ခွင့်လွှတ်ခဲ့
 လေသည်။

ကိုကျော်၏ မိဘများသည် ကျွန်မ၏ ယောက္ခမ မိဘများ
 ဖြစ်ကြသည်။ လူကြီးနှင့် လူငယ်သည် တစ်ခါတစ်ရံ အကြောင်း
 မသင့်၍ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တတ်သည်မှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်
 ပေသည်။

အိပ်မက်တစ်ခုထဲမှ အချိန်များကို နေ့ရက်များ ကုန်လွန်လာခဲ့၏။ မဟာမိတ်တပ်များ ပြန်ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ ကျွန်မအား ဘဝဆိုးမှ လွတ်မြောက်စေခဲ့သည်။

သို့ပင်အကျဉ်းသူ ဘဝဖြင့် ကျွန်မသည် အနှောင်အဖွဲ့အတွင်း ကျဉ်းကျပ်စွာ နေထိုင် လှုပ်ရှားခဲ့ရခြင်းများမှ ရရှိခံစားခဲ့ရသော 'အကျဉ်းသားဘဝ၏ နေ့ရက်များ' မှ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် အမှတ်အသား အမာရွတ်တို့သည် ကျွန်မ၏ တစ်သက်တာ ဘဝတွင် မေ့ဖျောက် ပျက်ပြယ်ခြင်း မရှိဘဲ အသက်သေသည်အထိ စွဲမြဲစွာ ပါရှိသွားမည်သာ ဖြစ်သည်။ ခံစားရမှု ဝေဒနာတို့ကိုလည်း သတိရတိုင်း မနေ့တစ်နေ့ကလို တသိမ့်သိမ့် ခံစားရဦးမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်မသည် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ အလယ်၌ တစ်ဖန် ပြန်လည် ရောက်ရှိနေရခြင်းကြောင့် ဝမ်းသာနှစ်သိမ့်နေမိတော့သည်။

မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟများက ကျွန်မ၏ အကျဉ်းသားဘဝက နေ့ရက်များအတွင်းက ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ ခံစားတွေ့ကြုံခဲ့ရသည်။ ဆက်ဆံပြုမှု ခံခဲ့ရသည်များကို မေးမြန်းလာလျှင် ကျွန်မမှာ အတိတ်မှ အတွေ့အကြုံ ဝေဒနာတို့ကြောင့် ပြန်လည် ပြောပြနိုင်အောင် မနည်းကြိုးစားရသည်အထိ ဝေဒနာဒဏ်ချက်များက ကျွန်မ၏ စိတ်တွင်းဝယ် ပြင်းထန်လှိုက်လှဲစွာ တည်ရှိနေသေးသည်။

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာ နေထိုင်ခဲ့ရသည့် အချိန်အခါက ကိုယ်ခန္ဓာကို အနားမပေးဘဲ စေခိုင်းခြင်း ပြုခဲ့သမျှများသည် ယခုလို ငြိမ်းအေးစွာ နေထိုင်ရသည့် အချိန်၌ မလွဲမရှောင်နိုင်သော တန်ပြန် ဝေဒနာဒဏ်ကို ခံစားလာရပြန်သည်။

ကျွန်မ၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေသည် ချို့တဲ့ယိမ်းယိုင်လာခဲ့သည်မှအစ နောက်ဆုံး ဆေးရုံ၌ ငါးလကြာမျှ တက်ရောက်ကုသရသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ထိုသို့ ဆေးရုံတက် ဆေးဝါးကု အနားယူနေရစဉ် အတော်အတွင်း ကျွန်မသည် အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်တို့ကို ပြန်ပြောင်း ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရင်း ကျွန်မ၏ အနာဂတ် အသက်ရှည် နေထိုင်လှုပ်ရှားရေး အတွက် စီမံကိန်းများကို စိတ်ကူးစိုင်းပြင်း ပြုရပါသည်။

ကျွန်မသည် နေရောင်ခြည် ပူနွေး ရွန်းပသော ပျော်စရာ အပြည့် ပြီးပြည့်စုံသည့် မြန်မာနိုင်ငံ မြန်မာ့နယ်မြေကို ချစ်သည်။ ခံမင် နှစ်သက်သည် စစ်ကြီးမဖြစ်ပွားမီက အခြေအနေအတိုင်း ကျွန်မသည် မြန်မာ့ရေမြေ သဘာဝအထွေထွေကို အတွယ်အတာမပျက် မြတ်နိုးလျက်ပင် ရှိသည်။

ဆေးရုံပေါ်၌ ရှိစဉ် ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ဆေးရုံအရာထမ်း အမှုထမ်းများ ကျွန်မ နေမကောင်း၍ လာရောက်ကြည့်ရှုသူများ ထိုသူအားလုံးလိုလိုတို့က ကျွန်မအား မိမိမွေးရပ်မြေ နေရင်းနိုင်ငံ အင်္ဂလန်သို့ ပြန်၍ ဝေဒနာကို ကုစားအနားယူ နေထိုင်လျှင် ကောင်းမည်အကြောင်း တိုက်တွန်း အကြံပေးစကား ပြောကြလေသည်။

ကျွန်မသည် မိဘမောင်နှမတို့၏ စကားကို မနာခံဘဲ မျိုးမတူ ခိုးမတူသူနှင့် လက်ထပ်ခဲ့၏။ ချစ်လင်၏ အမိမြေသို့လည်း လိုက်လာခဲ့သည်။ ယခုအခါ စစ်ကြီးကြောင့် ကျွန်မ၏ မိဘမောင်နှမများ မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ပျက် နေကြလေပါသနည်း။ အသက်ရှင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသလား။ လန်ဒန်မြို့မှာပင် ရှိနေကြသေးရဲ့လား။ မိသားစု အရေးကိုလည်း ကျွန်မ တွေးမိပြန်ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်မ၏ ဘဝအပြောင်းလဲ ခံယူလာချက် ဘဝ မှတ်တိုင်ခရီး အစမှပင် ထိုလမ်းအတိုင်း မပြောင်းမလဲ ဆက်လက် လျှောက်လှမ်း လာခဲ့သည်။ ကျွန်မ ချစ်လင်အပေါ် ချစ်မြဲချစ်နေဦး မည်။ နှေးယခင် ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရင်း အတိုင်းပင် မူမယုတ် ချစ်မြဲချစ်မည်။ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ပါတော့မည်ဟု ကျွန်မက ဆုံးဖြတ် လိုက်၏။

ယောက္ခမ မိဘများက ရန်ကုန်မြို့ပေါ်တွင် နေထိုင်နိုင်ရန် ကျွန်မကို အိမ်တစ်လုံး ပေးသည်။ ထိုအိမ်မှာ ကန်တော်ကြီးကို မျက်နှာပြုလျက်၊ ကန်ရေပြင်နှင့် သာယာသော ရွှေခင်းတို့ကို အပေါ်မှ မီး၍ မြင်တွေ့နိုင်သော ဘုတ်တိုက်အိမ် ဖြစ်သည်။ လှပသာယာ စိုပြည်ခြင်းလည်း ရှိသည်။

ကျွန်မ၏ ယောက္ခမ မိဘကြီးများ ကဲ့သို့ပင် ငွေကြေးနေ ပေါကြွယ်ဝသော လူချမ်းသာများသည်ပင်လျှင် ဂျပန်အုပ်စိုးမှုအောက် တွင် သူတို့၏ စီးပွားရေး ထိခိုက်နစ်နာ ဆုံးရှုံးမှုများ အတော်ကြီး ခံခဲ့ကြရသည်။ သို့ဖြစ်၍ ယောက္ခမ မိဘများ၏ ငွေကြေး အကူအညီ ကို လက်ခံရယူရန် ကျွန်မ စိတ်မကူးတော့ပေ။

ဂျပန်တို့ အုပ်ချုပ်စဉ်က ထုတ်ဝေခဲ့သော ငွေစက္ကူများမှာ မဟာမိတ်များ ပြန်ရောက်လာချိန်၌ တန်ဖိုး မရှိသော ငွေစက္ကူတိုများ ပမာ ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။ ရန်ကုန်မြို့ လမ်းတကာပေါ်တွင် ဂျပန် ငွေစက္ကူများ ပြန်ကြွလျက် လူတကာ မလိုချင်၍ စွန့်ပစ်ထားကြသည် ကိုပင် တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်မသည် ငွေကြေးအတွက် ယောက္ခမများထံ အပူမကပ် လိုတော့သဖြင့် ဗြိတိသျှ စစ်ဘက် တစ်နေရာတွင် အလုပ်လုပ်ရင်း ငွေရွာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ နောက်ဆုံး ကျွန်မသည် ရန်ကုန်မြို့ရှိ

ကြည်း၊ ခေ လေ တပ်ပေါင်းစုံအတွက် ဖွင့်ထားသော အရောင်းဌာန တွင် ဝင်ရောက်၍ လခစား အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်လေ၏။

ကျွန်မသည် အလုပ်အကိုင် မရှိဘဲ အိမ်မှာ ထိုင်နေရသည် ထက် လုပ်ငန်းတစ်ခုသို့ ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ရသဖြင့် များစွာ စိတ် ချမ်းသာမိ၏။ ကျွန်မ အလုပ်လုပ်ရသော နေရာမှာ ရန်ကုန်မြို့တွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော အရာရှိ မဟုတ်သူ စစ်မှုထမ်းများ ကလပ်တွင် ပစ္စည်းများ ဆိုင်ဖွင့် ရောင်းချပေးရသော အလုပ် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ တပ်ဖွဲ့ပေါင်းစုံတွင် ပါဝင်အမှုထမ်းနေကြသော ကျား၊ မ အမှုထမ်း ပေါင်းစုံနှင့် ကျွန်မ ဆက်ဆံရသည်။ ကျွန်မ၏ ဘဝအတွေ့အကြုံ နောက်ကြောင်းစုံကို ပြန်ပြောပြသည့်အခါတိုင်း သူတို့က စိတ်ဝင်စား စွာ နားထောင်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုသူတို့၏ ကျွန်မအပေါ် ထားရှိအပ်သော ကြင်နာမှု ကရုဏာ သက်မှုတို့သည်ကား ကျွန်မ တစ်သက်တာတွင် မေ့နိုင်တော့ မည် မဟုတ်ဝေ။

မိတ်သစ် ဆွေသစ်တို့နှင့် ထိတွေ့ပေါင်းသင်းခွင့် ရရှိခြင်းနှင့် အလုပ်တွင် ဒီတိုဝင်စားခြင်းတို့သည် ကျွန်မ၏ အတိတ်မှ အရိပ် သဖွယ် လိုက်လံနှောင့်ယှက် ခုက္ခပေးနေသော စိတ်သောက ပုပ်နံ ဆင်းရဲမှု ဝေဒနာတို့ကို တစ်စထက်တစ်စ လျှော့ပါး သက်သာခွင့် ရရှိလာခဲ့သည်။

ထိုသို့ မေ့ပျောက် ပျက်ပြယ်စ ပြုလာသော သောကခုက္ကမီး အချိန်သည် တစ်နေ့တွင် ကျွန်မထံသို့ အချိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြန်လည် လှုပ်ရှားတိုးဝင်လာသဖြင့် ကျွန်မ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားခဲ့လေ သည်။

ကျွန်မထံသို့ စစ်မြေပြင်ဆိုင်ရာ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေး တပ်ဖွဲ့မှ အရာရှိတစ်ဦးသည် တစ်နေ့တွင် ပေါက်လာခဲ့သည်။ သူတို့ တပ်ဖွဲ့မှ ကျွန်မအား တစ်ကြိမ်သောအခါက ဒုက္ခများစွာ အပေးနိုင်ဆုံး နိပွန် မာစတာတစ်ဦး ဖြစ်သူ တာကီအား ဖမ်းဆီးရမိလာသည်။ သူသည် စစ်ရာဇဝတ်ကောင်အဖြစ် အစစ်ဆေးခံရန် ရှိရာ ၎င်းအား ယခုအချိန်တွင် ရန်ကုန်ထောင်ကြီးထဲ၌ ချုပ်နှောင်ထားခဲ့လေသည်။

ကျွန်မသည် ရန်ကုန်ထောင်ကြီးသို့ လိုက်လာပြီး တာကီသည် ထားဝယ် ချွေးတပ်စခန်းကြီးကို စီမံကြီးကိုင်သူ ဒုတိယစခန်းမှူး အရာရှိ တစ်ယောက် ဟုတ်မဟုတ်သည်ကို လူဆွဲထုတ် ပြသရမည်။ သူ မတရား ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်ခဲ့သမျှ အကြောင်းတို့ကို ထုတ်ဖော် အစစ်ခံပါမည်လားဟု အဆိုပြုလာသည်။

'တာကီ' ဟူသော အမည်ကို ကြားသိလိုက်ရုံမျှနှင့် အကြီးအကျယ် စိတ်နှလုံး ထိခိုက်လှုပ်ရှားသွားရသော ကျွန်မ၏ အဗ္ဗတ္တစိတ်သဏ္ဍာန်သို့ ယခင်က တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရဖူးကာ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ဖွယ် အဖြစ်အပျက် အကြောင်းများ၊ စိတ်သောက ဝေဒနာ ခံစားချက်များသည် ရေစီးကမ်းပြိုသည့်နယ်ပွ် အလုံးစုံ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ကြကုန်သည်။ လက်ရှိ အချိန်၌ ကျွန်မသည် လွတ်လပ်ခြင်းနှင့် လုံခြုံခြင်း အပြည့်အဝ ရှိစေကာမူ အတိတ်မှ ချောက်လှန်ချက်များသည် ယခုအထိ အရှိန်အဝါ မလျော့ပါးဘဲ ရှိနေသေးသည်။

ကျွန်မသည် တာကီနှင့် ရင်မဆိုင်ဝံ့ပါ။ မျက်နှာချင်းပင် မဆိုင်ရဲ။

တရားဥပဒေ၏ မှန်ကန်တိကျသော အရေးယူ ဆောင်ရွက်နိုင်မှုကို ဖြစ်စေလိုသော ဆန္ဒအမှန်ပင် ရှိစေကာမူ ကျွန်မသည် တာကီအား စိတ္တဗေဒပညာ အလိုအားဖြင့် ရင်ဆိုင်၍ မဖြစ်နိုင်ခြင်းကို တင်ပြ

ရှင်းလင်းကာ ယဉ်ကျေးစွာပင် ငြင်းဆန်လိုက်လေသည်။ ထိုအရာရှိသာမက ကျွန်မ၏ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေများကပါ ဝိုင်းဝန်း၍ အားပေးစကား ပြောကြကာ တာကီနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် အမျိုးမျိုး ပြောဆို တောင်းပန်ကြသော်လည်း ကျွန်မက မလိုက်လျောခဲ့ပေ။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မသည် သုံးပန်းစခန်းတွင် တာကီ၏ အမူအကျင့် သဘောထား တည်ရှိမှုကို စာဖြင့် ရေးသားအစစ်ခံလိုက်ရပေသည်။

* * *

မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများ၏ တိုက်တွန်း အကြံပေးချက်ကိုမျှ လက်မခံဘဲ ကျွန်မသည် မိမိ၏ အိမ်ထောင်ရေးဘဝကို စစ်မဖြစ်မီ အချိန်က အခြေအနေအတိုင်း ပြန်လည် တည်ဆောက်ပါတော့မည် ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချရန် စဉ်းစားထားခဲ့လေသည်။ သို့သော် စဉ်းစားထားသည့်အတိုင်း အကောင်အထည် မပေါ်လာနိုင်ခြင်းကို ကျွန်မသည် ၁၉၄၆ ခု နှစ်လယ်ပိုင်းလောက်တွင် တွေ့လာခဲ့ရပါတော့သည်။

ဤသို့ ထင်တိုင်းမပေါက် မျှော်လင့်တိုင်း အထမမြောက်ခဲ့ရသော ကျွန်မသည် စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်လာခဲ့ရသည်ကို မိတ်ဆွေများက ခိုင်စားမိလေသည်။

ကျွန်မ၏ အပေါင်းအသင်း ၎င်းမင်ရင်းနှီးကြသူများက ကျွန်မအား နေရင်းရပ်မြေ ကိုယ့်ဌာနေသို့ ပြန်လေလျှင် ကျွန်မအတွက် အကောင်းဆုံးသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်မဟုတ် ဖျောင်းဖျ ပြောဆိုလာ၏။ အကြံပေး တိုက်တွန်းကြ၏။

ထိုထိုသော ခင်မင်သူတို့၏ စကားကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် မည်းစားဝေဖန် သုံးသပ်၍ မှန်ကန်သော အဖြေကို ရှာဖွေရခြင်းမှာ တစ်နေ့တစ်ရက်တည်းနှင့် မပြီးစီးနိုင်ပေ။ အချိန်အတော်ကြာကြာ ယူရပြီးမှ ကျွန်မသည် ကိုယ့်နေ့ရပ် ပြန်ရန် သဘောတူလိုက်လေ သည်။

သတ်မှတ်ထားသော ပြန်ရက်ပြန်ချိန်သို့ နီးကပ်ရောက်ရှိလာ သည့်အခါ ကျွန်မသည် စီးနင်းမည့် သင်္ဘောနှင့် ပါမသွားဘဲ နောက် ချန်၍ နေရပ်ခဲ့မိပြန်သည်။

ကျွန်မ ချစ်သော မြန်မာမြေ။ ကျွန်မ၏ အသည်းနှလုံးတွင် မြှုပ်နှံထားရှိခဲ့ဖူးသူ တစ်ယောက်တို့ကို ကျောခိုင်း၍ မရအောင် ဖြစ်နေလေသည်။ မခွဲနိုင် မခွာရက် ဖြစ်ရသော သံယောဇဉ်ကြီးမှာ ကြီးမားလှပါပေသည်။

ချစ်လျက်နှင့် ခွဲရ အသည်းက ခပ်နာနာပင် ဖြစ်နေရစေကာမူ ကျွန်မအတွက် မျှော်မှန်းတောင်းတဲခဲသော အစီအစဉ်တို့မှာ အလုံးစုံ ပျက်သုဉ်းပြိုကွဲခြင်း၏ အဆုံးစွန်သော ဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ရလေပြီ ဖြစ်သည်။

ဆုံးရှုံးနစ်နာ ပျက်စီးခဲ့ရ ဟူသမျှတို့ကို ကျော်လွန်၍ ဘဝသစ် ကို အင်္ဂလန်သို့ ပြန်ပြီး မိမိဘာသာ တစ်ကစ၍ ပြုပြင်ဖန်တီးရလျှင် ရန် အခွင့်အရေးသည် နောက်ဆုံးပေးထားသော အခွင့်အရေးတစ်ရပ် အနေဖြင့် ကျန်ရှိနေသေးသည်ကို ကျွန်မ သိရှိခဲ့သည်။

နောက်ထပ် သင်္ဘောတစ်စင်း နိုင်ဘာလတွင် အင်္ဂလန်သို့ ထွက်ခွာရန် အစီအစဉ်တစ်ခု ရှိနေပေသေးသည်။ ထိုသင်္ဘောမှာ ကျွန်မအတွက် နောက်ဆုံး ပြန်ခွင့် ရနိုင်သော သင်္ဘော ဖြစ်သည်။ ထိုသင်္ဘောကို စီးလျှင် ကျွန်မအဖို့ သင်္ဘောအိပ်ခန်းဖြင့် အခမဲ့ စီးနင်း

နိုင်ခွင့် ရှိသည်။ ဤအခွင့်အရေးမှာ နေ့ရင်းနိုင်ငံသို့ ပြန်လိုသူတို့ အတွက်သာ ပေးထားသော အခွင့်ထူးတစ်ရပ်သာ ဖြစ်သည်။

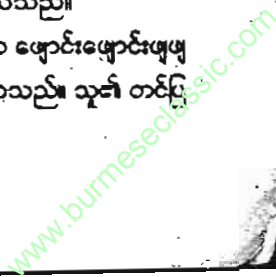
အကယ်၍ ကျွန်မသည် ထိုသင်္ဘောနှင့် ပြန်ဖြစ်ခဲ့သော်၊ ငယ်ကချစ်သည့် သက်ထားလင် ကိုကျော်နှင့်တကွ ကျွန်မ ရင်သွေး လူလားမမြောက်သေးသူ သားလေး မောင်ကိုကြီးတို့ကို တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားနိုင်ခွင့်ကိုကား ကျွန်မ ရမည် မဟုတ်ပါ။ သူတို့ကို ချန်ရစ်၍ ကျွန်မ တစ်ဦးတည်း လိုက်ပါသွားရပေတော့မည်။

လင်နှင့်သားကို စွန့်ခွာပြီး တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ လွတ် ဖောင် ရုန်းထွက်သွားနိုင်ရန် အရေးမှာ အမှန်စင်စစ် မလွယ်ကူဆုံး သော အရေးပင် ဖြစ်သည်။ သွားသင့်၊ မသွားသင့် စဉ်းစားစဉ်က ခံစားရသလို စဉ်းစားဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ထိုအရေး သည် ကျွန်မ၏ နှလုံးသား အစိုင်ကို ဆွဲကိုင် လှုပ်ယမ်းပစ်လိုက်သည့် နှယ် ဆိုးရွားပြင်းထန်လှသော ဝေဒနာဒဏ်ချက်ကို တစ်ဖန် ဆက်၍ ခံစားရပြန်သည်။

သွားရန် အဘက်ဘက်မှ လိုအပ်သည်များကို စီစဉ်ပြီးစီးပါမှ သင်္ဘောထွက်ရက် သုံးရက်အလိုတွင် ကပ်၍ ကျွန်မက မလိုက်ဖြစ်၍ မူလအစီအစဉ်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ရကြောင်း သက်ဆိုင်ရာသို့ အကြောင်း ကြားပြန်မိသည်။

ဤတွင် ကျွန်မထံသို့ သင်္ဘောစီး ခရီးစဉ် သယ်ယူပို့ဆောင် နေ့စော့ တာဝန်ကို လုပ်ဆောင်ပေးနေသူ လူငယ်အရာရှိတစ်ဦးသည် ကျွန်မထံသို့ ရုတ်ခြည်း လာရောက် တွေ့ဆုံလေသည်။

ကျွန်မကို ပြန်ဖြစ်အောင် အရာရှိငယ်က ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ အကျိုးနှင့်အကြောင်းပြ၍ ဆွေးနွေးပြောကြားလေသည်။ သူ၏ တင်ပြ

ပြောဆိုဆွေးနွေးချက်တို့မှာ ယခင်က ကျွန်မ သူငယ်ချင်းများ ပြောဆို သလို မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်မအတွက် စဉ်းစားလက်ခံရန် အချက်များ ပါရှိလာခဲ့သည်။ မိတ်ဆွေတို့ ပြောဆို တိုက်တွန်းချက်မှာ ကျွန်မ၏ စိတ်ထိခိုက် လှုပ်ရှားမှုအပေါ် မူတည်၍ သူတို့ကပေးသော အကြံ ဉာဏ် တိုက်တွန်းချက်များသာ ဖြစ်သည်။ ယခုအရာရှိငယ်၏ တင်ပြ ပြောကြားချက်မှာ ကောင်းဆိုးစဉ်းစားနိုင်မှု အသိအမြင်ဉာဏ်အပေါ် အခြေခံ၍ ပြောဆိုနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူ၏ စကားတို့မှာ ခိုင်လုံသော အကြောင်းပြချက်များ ပါရှိလာလေရာ ကျွန်မသည် နောက်ဆုံး မချီလေသော အသည်းနှလုံး ဖြင့် သူ၏ တိုက်တွန်းချက်ကို လက်ခံလိုက်လေသည်။

၁၉၄၆ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၂၂ ရက်။

ကျွန်မသည် သင်္ဘောတံတားပေါ်တွင် ကျွန်မ၏ ရင်သွေး သားလေး မောင်ကိုကြီး၊ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်း ကိုကျော်တို့နှင့်အတူ မတ်တတ်ရပ်၍ နေကြသည်။

“ဝွတ်ဘိုင်” နောက်ဆုံး နှုတ်ခွန်းဆက်ခဲ့ပါရဲ့ ဟူသော စကား တို့ နောက်ဆုံး ခွဲခွာခါနီး ပြောဆိုရန် ကျွန်မ၏ မိတ်သင်္ဘော အတော် များများ လာရောက်ကြသည်။

ရေလယ်သို့ ကူးရန် မော်တော်ဘုတ်ပေါ်သို့ ကျွန်မ တတ်လိုက် ရပါသည်။ ကျွန်မသည် သားလေး၏ လက်ကို တင်းကျပ် စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ သင်္ဘောငယ် ကမ်းစပ်မှ ခွာစပြုသည့် အချိန်တိုင်အောင်ပင် ကျွန်မသည် သား၏ လက်ကို မလွှတ်နိုင်သေး။ နောက်ဆုံး မတတ်သာသည့် အခြေမှပင် လွှတ်ပေးလိုက်ရသည်။

“သွားတော့မယ် သားရယ်”

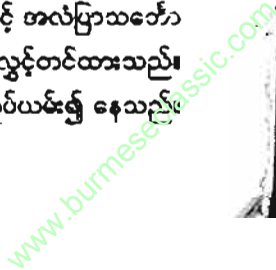
ကျွန်မမှာ နှုတ်ဆက်နိုင်ဖို့ နေနေသာသာ ကျွန်မ၏ လည် ချောင်းအတွင်းမှ စကားတစ်လုံးတလေမျှ အပြင်သို့ ထွက်လာနိုင် အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်မှု ခွန်အား ကျွန်မမှာ မရှိတော့။ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှု အသိဖြင့်သာ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးလွှမ်းနေလေတော့ သည်။ ပူနွေးသော မျက်ရည်တို့သည် ကျွန်မ၏ မျက်လုံးအိမ်မှ တလိမ့်လိမ့် စီးဆင်း၍ နေတော့သည်။ ကျွန်မကို ခေါ်ဆောင်၍ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ရှေ့ရူခတ်မောင်းမည့် ဗြိတိသျှ ပင်လယ်ကူး သင်္ဘော ကြီးမှာ ရန်ကုန်မြစ်လယ်၌ ကျောက်ချရပ်နားထားပြီး သူခေါ်ဆောင် ရာသို့ လိုက်ပါလိုသူများအား ငြိမ်သက်သော ဣန္ဒြေဖြင့် ခံညားစွာ စောင့်မျှော်လျက် ရှိသည်။

ကျွန်မတို့ကို ပို့ပေးသော မော်တော်ဘုတ်ငယ်သည် ထို သင်္ဘောကြီးဆီသို့ ရေဆန် ခုတ်မောင်းလာရာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရှေ့သို့ နီးကပ်လာခဲ့လေသည်။

မော်တော်ဘုတ် စက်ခုတ်သံများနှင့်အတူ ကျွန်မ၏ အသည်း နှလုံးအနံ့တို့မှာ ခုန်ပေါက်လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။

ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီး၏ ကုန်းဘတ်ကြီး တစ်ခုလုံးပေါ် တွင် ပြည်တော်ပြန်ကြရသည့် စစ်သည်တော်များဖြင့် စည်ကား ပြည့်နှက်နေသည်ကို အဝေးမှပင် မြင်ရလေသည်။ သူတို့အားလုံး ပျော် တပြုံးဖြူး မော်မဆုံးသော မျက်နှာများဖြင့် တက်တက်ကြွကြွ ရှိကြသည်။

အလယ်တွင် လေးထောင့် အဖြူကွက်နှင့် အလံပြာသင်္ဘော သည် အကြောင်းအချက် ပြသည့် အနေဖြင့် လွှင့်တင်ထားသည်။ လေအရှိန်ကြောင့် အလံပြာသည် တလျှပ်လျှပ်လှုပ်ယမ်း၍ နေသည်။

ကျွန်မ၏ ရင်သည် ကတုန်ကယင် ဖြစ်ကာ တဆတ်ဆတ် ခုန်လျက် မငြိမ်မသက် မရပ်မနား ရှိနေလေသည်။

သင်္ဘောကုန်းပေါင်ပေါ်မှတစ်ဆင့် အပေါ်ထပ်သို့ လှမ်းတက် ကြရသည်။ သင်္ဘောအုပ်ချုပ်ရေးမှူး၏ နှိုးခန်းသို့ ရောက်သွားသော အခါ ဤသင်္ဘောတွင် နေရင်းနိုင်ငံသို့ ပြန်လည် ပေးပို့ရန် သို့ပန်း တောင်း ခရီးသည်ဟု အမှတ်အသား ပြထားခြင်း ခံရသူမှာ ကျွန်မ တစ်ဦးတည်းသာ ရှိနေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရလေသည်။ သင်္ဘောကြီး တစ်စင်းလုံးတွင် ပြည်တော်ပြန် စစ်သားတွေချည်း ဖြစ်နေလေသည်။

ကျွန်မသည် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးသည် ပင်လယ်ပြင်သို့ တရွေ့ရွေ့ စတင် ခုတ်မောင်းလာစ ပြုသည်။ ရန်ကုန်မြစ်ကို စုန်ဆင်း၍ ပင်လယ်ဝသို့ ထွက်ရပေတော့မည်။ ကျွန်မသည် ကုန်းပတ်ပေါ်မှနေ၍ သင်္ဘော ပဲ့ပိုင်း သံလက်ယမ်းများကို ကျော်၍ ငေးမျှော်ကြည့်နေမိသည်။

ကျွန်မ၏ မျက်လုံးအစုံတို့သည် မျက်ရည်များ ဖုံး၍ ဝှိုးတဝှိုး ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မအဖို့ နှစ်ပေါင်း အတန်ကြာချိန်မှစ၍ သာယာ စိုပြည်ရေး ပြည့်ဝပြည့်စုံရာ နေရာကို နောက်ဆုံးအကြိမ် ကြည့်ရှုသည့် အနေဖြင့် ရော်ရမ်းကြည့်နေမိသည်။

ကျွန်မသည် သားငယ်ကို ရင်ခွင်တွင် ပိုက်၍ ချစ်လင်၏ နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ နေရောင်ခြည် အမြဲတောက်ပသော အပူပိုင်းရန် နယ်မြေ အပါအဝင် ဤတိုင်းကြိုမြေတွင် ကျွန်မသည် ဘဝသစ် လူသစ် အခြေကို တည်ဆောက်ရတော့မည်ဟု အားကိုး တကြီး မဆုံးနိုင်သော မျှော်လင့်ချက်များကို ထားရှိခဲ့သည်။ ကျွန်မ သည် ထိုစဉ်က ရွှင်လန်းသော အားသစ်နှင့် တက်ကြွခဲ့သည်။

သို့သော်... သို့သော်... ယခုသော်မူကား-

ကျွန်မ၏ ဘဝမျှော်မှန်းချက် အဖော်မပါ အားကိုးစရာပင် မရှိဖြင့် မျှော်မှန်းဖြတ်သန်း၍ ဘဝခရီးရှည်ကြီးကို လမ်းဘယ်ဝယ် မမြင်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း စွန့်စား၍ လာခဲ့သော လမ်းကိုပင် မခွဲချင် မခွာရက်နှင့် ပြန်မြန်းရချေတော့မည်။

ကျွန်မ၏ အိမ်ထောင်ရေးဘဝသည် သန်းပေါင်းများစွာသော ကမ္ဘာလူသားတို့နည်းတူ စစ်ကြီး၏ ဒဏ်ဖြင့် ပျက်စီးယိမ်းယိုင် အခြေမခိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် တောက်ရွန်းသော နေရောင်ခြည်ကား ကျွန်မ ရောက်စနေ့ကလိုပင် ဤပြန်ရတော့မည့် နောက်ဆုံး ရက်၊ နောက်ဆုံး အချိန်ပိုင်းကလေး အတွင်းမှာပင်လည်း ရွှေတိဂုံတော် အထွတ် စက်ဝယ် စင်းလက် ထိန်ပြာလျှတ်ပင် ရှိလေသည်။

တစ်စတစ်စနှင့် ကျွန်မတို့ သင်္ဘောကြီးသည် ရေနက်ရင်ပြင် ဘက်သို့ ချည်းကပ်လာခဲ့သည်နှင့်အမျှ ခုတ်မောင်းသော အရှိန်သည် ပိုမို သွက်လက်လာခဲ့လေသည်။ သင်္ဘောကြီးသည် နှေးရာမှ မြန်သည် ထက် မြန်ဆန်လာခဲ့သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရွှေတိဂုံရောင် တပြောင်ပြောင် ဝင်းလက်နေ သော ရွှေတိဂုံ စေတီတော်မြတ်ကြီးသည် ဝေး၍ဝေး၍ မေးမှိန်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရာမှ ငိုကုပ်စက်ဝိုင်း၌ နောက်ဆုံး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါလေ ပြီ။ ဤသည်နှင့်အတူ ကျွန်မ ခုံမင်မြတ်နိုး အချစ်ကြီး ချစ်ခဲ့ရဖူးသူများ နှင့် ရွှေဝါရောင် ရွှန်းမြသော နယ်မြေအဝန်းသည်လည်း ကွယ်ပျောက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြရလေပြီ။

၃၂၄

ဝင်းမြင့်အောင်

ကျွန်မ ချစ်သော ကိုကျော်၊ ကျွန်မ ရင်သွေးငယ် မောင်ကိုကြီး တို့ကို တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် လန်ဒန်သို့ ခေါ်ဆောင်လာနိုင်ပါ စေလို့လည်း ဘုရားသခင်မှာ တိတ်တခိုး ဆုတောင်းနေမိလေတော့ သည်။

နေရစ်လေဦး အစ်ကိုရယ်...။

ပြီးပါပြီ။

ဝင်းမြင့်အောင်

